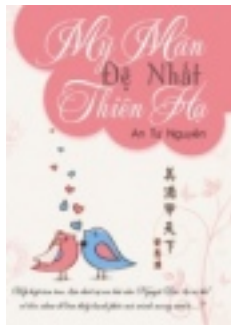

Mỹ Mãn Đệ Nhất Thiên Hạ

Contents

Mỹ Mãn Đệ Nhất Thiên Hạ	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	11
3. Chương 03	23
4. Chương 04-05	35
5. Chương 06-07	57
6. Chương 08-09	77
7. Chương 10-11	100
8. Chương 12-13	123
9. Chương 14-15	146
10. Chương 16-17	170
11. Chương 18-end	192

Mỹ Mãn Đệ Nhất Thiên Hạ

Giới thiệu

Ai nói chỉ một cái ngoắc tay thì một trăm năm sau cũng không thay đổi? Ai nói thanh mai trúc mã t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/my-man-de-nhat-thien-ha>

1. Chương 01

Chương 1: Không chủ động, không kháng cự, không chịu trách nhiệm

Ánh nắng buổi sáng mùa hè chói lóa len lỏi qua tấm rèm mỏng manh tràn vào trong phòng, phủ một màu vàng rực rỡ lên người đang chìm sâu trong giấc ngủ.

Bốn bề tĩnh lặng tới mức có thể nghe thấy từng nhịp thở đều đặn của cô gái đang mơ mộng trên mây kia.

Tinh tinh tinh tinh...

“Thức dậy mau, thức dậy mau, thức dậy mau...”

“Sáng nay thức dậy sớm, tự ngắm mình trong gương, bỗng nhận thấy mái tóc của mình thật... đáng yêu...”

Sau đó khoảng vài giây, mười chiếc đồng hồ báo thức đặt ở chiếc bàn cạnh giường đồng loạt cất tiếng chào ngày mới. Dường như tiếng chuông inh tai nhức óc kia không hề có chút tác động nào đến con người đó, cô chỉ khẽ vò mái tóc rối bời, lật qua lật lại trên giường, lấy tay quệt miệng, kéo lại chăn tử tế rồi... ngủ tiếp.

Khi tất cả đồng hồ đều đã ngừng kêu, chỉ còn duy nhất tiếng chuông điện thoại là vẫn reo vang không nản lòng, cái đầu với mái tóc “đáng yêu” kia cuối cùng cũng không thể chịu thêm được nữa mà đành động dậy người. Cô đưa tay mệt nhọc với lấy chiếc di động.

“ĐINH MỸ MÃN! MAU THỨC DẬY ĐI!”

Chỉ vừa mới nhấn nút trả lời, cô còn chưa kịp nói “A lô” thì người ở đầu dây bên kia đã hét toáng lên trong điện thoại.

Dường như biết chắc Mỹ Mãn sẽ nhắm mắt ngủ tiếp, người kia lại hét lên trong điên cuồng: “Cậu quên hôm nay phải đi phỏng vấn xin việc à? Hay định nửa cuộc đời còn lại sẽ sống vô ích phí hoài như thế này hả?”.

“Á á á... phỏng vấn xin việc?”. Câu nói này quả nhiên đã đánh thức Đinh Mỹ Mãn thành công, ngay lập tức, cô bật người ngồi dậy.

“Ừm... Đài truyền hình cậu làm việc trước kia đang tuyển nhân viên sản xuất chương trình. Chính cậu nói với mình là sẽ đến đó phỏng vấn xin việc mà. Muốn làm lại từ đầu, muốn thay đổi bản thân, lại còn bắt mình sáng sớm hi sinh thời gian ngủ quý giá để gọi điện đánh thức cậu. Cậu có biết giấc ngủ đối với người thường xuyên xuất hiện trước đám đông như mình quan trọng, quý giá biết bao không? Vì lí gì mà mình đã thức giấc rồi còn cậu thì vẫn nằm ngủ như heo trên giường thế? Cậu không định thay đổi triệt để, sau đó xuất hiện trước mặt Giả Thiên Hạ, đòi lại tất cả sự tôn nghiêm đã mất của mình sao? Thôi được, vậy cậu cứ tiếp tục đi!”.

Đinh Mỹ Mãn vừa nghe cô bạn chí cốt mắng mỏ không tiếc lời trong điện thoại vừa quay sang nhìn đồng hồ báo thức. Tám rưỡi! Nếu như bộ nhớ trong đầu cô không bị sai sót gì thì hình như thời gian phỏng vấn là chín rưỡi.

Gần như ngay lập tức, cơn buồn ngủ biến mất không một vết tích. “Đúng rồi, mình phải đi phỏng vấn xin việc. Mình thật sự muốn làm lại cuộc đời, muốn giành lại lòng tôn nghiêm đã mất! Hay, mình tỉnh hẳn rồi! Lâm Ái, Lâm Ái, mình yêu cậu vô cùng!”.

“Có quỷ mới muốn được cậu yêu. Thôi không nói nữa, khi nào có kết quả nhớ phải gọi điện thông báo ình đấy!”. Giọng nói chán chường của Lâm Ái truyền qua điện thoại. Lần này chẳng buồn đợi Mỹ Mãn đáp lại, cô đã dập máy thẳng thừng.

Lắc mạnh đầu, Mỹ Mãn hít một hơi thật sâu, tự biết chẳng còn thời gian để ngồi than thở chuyện nhân sinh nữa. Việc cô phải làm lúc này là đem tất cả dũng khí của phụ nữ thế kỉ 21 đi “chiến đấu”.

Mỹ Mãn loạng choạng đứng dậy, sống kiên cường như một loài chim bất tử, mặt cô biểu hiện rõ ý chí quật cường đang sôi sục. Lúc này trong mắt cô dường như chẳng còn nhìn thấy gì nữa, nâng cao bàn tay còn đang cầm chiếc chăn mỏng, cô hùng hực khí thế, tuyên thệ với chính mình: “Đinh Mỹ Mãn! Phải kiên cường! Mục tiêu hiện tại chính là... đến kịp buổi phỏng vấn lúc chín rưỡi, nỗ lực làm việc, phải kiểm, kiểm, kiểm lại hết tất cả số tiền đã phung phí, tất cả số tiền đó!”.

Chín rưỡi sáng, đường đi lối lại người xe tấp nập, hối hả, phản ánh chính xác nhịp điệu nhanh đến chóng mặt của cuộc sống phồn hoa chốn đô thị.

Phía trước toà nhà đài truyền hình đông đúc, nhộn nhịp hơn so với thường ngày. Dòng người xếp hàng phỏng vấn xin việc kéo dài cho tới tận trước cửa thang máy.

Khi cửa thang máy sáng loáng như gương từ từ mở ra, những người đang ngồi chờ phỏng vấn “suyt” một tiếng ra hiệu trật tự.

Mỹ Mẫn tay rách giầy cao gót, đi chân trần, mặc bộ quần áo chẳng nhận ra nổi màu sắc, chen ra khỏi thang máy. Cô nhìn đám người đang chen chúc trước cửa, phớt lờ hết những ánh mắt khinh khỉnh đang hướng về phía mình. Mỹ Mẫn chống tay dựa vào tường, thở hắt ra vì mệt, dần dần ổn định lại hơi thở gấp gáp vì chạy nhanh.

Từ phía bỗng nhiên im bất không một tiếng động, nữ giám khảo quay đầu qua, vô cùng kinh ngạc khi thấy Đinh Mỹ Mẫn đứng ở ngoài cửa. “Đã nói không biết bao lần rồi, không được để ấy diễn viên đóng vai người bị hại trong các chương trình tin tức chạy loạn xạ khắp nơi! Không thấy chúng tôi đang phỏng vấn hay sao?”.

Cô nhân viên lễ tân tái xanh mặt, không biết đáp lại thế nào, vội ngừng mấy việc đang làm lại, định đuổi Mỹ Mẫn ra ngoài.

“Tôi đến đây là để phỏng vấn!”. Mỹ Mẫn nắm chặt tay.

“Phỏng vấn?”. Giọng nữ giám khảo vút lên tới nốt cao nhất vì ngạc nhiên rồi mới dần dần trấn tĩnh lại, cô ta nâng chén trà lên, bình tĩnh nói: “Kể cả diễn viên đến xin phỏng vấn vào vai người bị hại trong chương trình tin tức thì cũng không được chạy lung tung khắp nơi”.

“Này đồng chí, xin đồng chí nhìn tôi thật kĩ, tôi là Đinh Mỹ Mẫn. Lúc tôi đây danh tiếng lẫy lừng khắp nơi, e rằng đồng chí vẫn còn yên ấm trong vòng bao bọc của cha mẹ đấy!”. Nói xong, cô ra sức đẩy tầng tầng lớp lớp những người chờ phỏng vấn ra, nhanh chóng bước tới chỗ bàn giám khảo. Cô đưa tay vuốt gọn lại mái tóc loà xoà, để cho nữ giám khảo kia nhìn rõ mặt mình.

“Ồ!”. Cô giám khảo kia không kiềm chế được, phụt cả ngụm trà ra, đồng tử giãn to, không dám thất lễ với người phụ nữ trước mặt mình nữa.

Cô ta nhìn Mỹ Mẫn một cách chăm chú. Khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn xinh xắn, đôi mắt to linh lợi, chiếc mũi cao thanh tú, đôi môi mềm mại, quyến rũ... Tất cả kết hợp lại, rõ ràng đó chính là Đinh Mỹ Mẫn, một trong những người dẫn chương trình kém cỏi... à, không phải, nổi đình nổi đám nhất trên màn ảnh ngày đó!

Đợi tới lúc cô giám khảo này nhận ra thì đã quá muộn, nước phun khỏi miệng sao có thể thu hồi lại được? Nhìn khuôn mặt Mỹ Mẫn ướt đẫm nước trà, cô ta sợ sệt nuốt nước bọt, vội vàng lấy chiếc khăn trên bàn lau mặt cho cô: “Chị Mỹ Mẫn, em xin lỗi, em xin lỗi nhé! Ừm... hôm nay chị ăn mặc thật đúng là ... theo kịp thời đại! Đúng vậy, rất thời thượng, đến mức em nhất thời không nhận ra. Chị, chị, chị ... lúc này chị nói gì cơ? Chị cũng đến phỏng vấn sao?”

“Không được à? Trong thông báo tuyển dụng đâu có nói người quá xinh đẹp không được dự tuyển?” Mỹ Mẫn hỏi vặn lại.

“Đúng là vậy, nhưng mà... chị cũng phải biết tại sao các sếp lại tìm nhân viên sản xuất chương trình lúc này chứ? Có kênh truyền hình cần thay đổi nên khối lượng công việc sẽ rất lớn đó, hơn nữa còn phải đảm bảo tỉ suất bạn xem đài...”

“Tôi biết! Các người thấy còn ai thích hợp hơn tôi để tranh giành tỉ suất khán giả với anh ta hay sao?”

Đương nhiên là không có đáp án.

Cho nên, sau khi Mỹ Mẫn thốt ra câu nói đó, cuộc phỏng vấn tuyển dụng thu hút không biết bao nhiêu tình anh trong giới truyền thông nhanh chóng kết thúc, Mỹ Mẫn chính là lựa chọn sáng giá và duy nhất! Hơn thế, lương bổng, đãi ngộ với cô cũng rất cao. Vừa nghe thấy “ái tướng” năm xưa quay lại đầu quân, giám đốc đài đã đích thân xuống bàn bạc kế hoạch với cô. Với tình trạng phải lo từng bữa ăn như hiện nay, Mỹ Mẫn đâu có tư cách gì đòi hỏi mức lương hay đãi ngộ, cô chỉ mong sao có thể nhanh chóng được đi làm trở lại. Chính vì vậy, khi nhìn thấy những con số có thể chấp nhận được trên bản hợp đồng, Mỹ Mẫn chẳng nói lời nào, nhanh chóng ký vào hợp đồng tuyển dụng.

Trước sự lạnh lẽo của cô, giám đốc đài cảm thấy vô cùng cảm kích, thậm chí còn phá vỡ quy tắc “đại tiết kiệm” và bản tính bủn xỉn của mình, quyết định đãi mọi người bữa tối, coi như tổ chức tiệc hoan nghênh Mỹ Mẫn trở lại.

Vừa nghe thấy tối nay có “người bao”, mắt Mỹ Mẫn sáng lấp lánh, ngay lập tức cô quay về nhà thay bộ quần áo thẩm thương kia rồi nhanh chóng đến nhà hàng.

Mặc dù vậy, đầu óc Mỹ Mẫn vẫn vô cùng tỉnh táo. Cô biết sự ưu đãi đó hoàn toàn do cô có năng lực hơn người. Hơn nữa, khi muốn cạnh tranh, giành giật tỉ suất người xem với đài truyền hình đối thủ thì trước tiên phải hạ gục những chương trình giải trí đang được công chúng yêu thích nhất của họ. Mà người sản xuất ra những chương trình đó lại có quan hệ “không bình thường” với Mỹ Mẫn.

Giả Thiên Hạ, người bạn thanh mai trúc mã, gã chồng cũ, tên đàn ông khốn kiếp lại đang ôm ấp, tình cảm với người phụ nữ khác ngay trước mặt Mỹ Mẫn.

Trong hành lang người qua kẻ lại tấp nập, vậy mà vẫn có kẻ không hề tỏ ra ngượng ngùng, đường hoàng “diễn màn kịch tình cảm cháy bỏng” ở một góc nhà hàng ọi người cùng xem. Thêm vào đó, “nhân vật nam chính” lại đẹp trai quá mức cần thiết nên lại càng thu hút những con mắt tò mò.

Từng đường nét trên khuôn mặt anh lúc nhìn nghiêng đều hết sức tinh tế, giống như một kiệt tác nghệ thuật do người hoạ sĩ tài năng sáng tạo ra. Vầng trán lấm tấm mồ hôi cho thấy anh đang vô cùng hứng khởi, càng tôn thêm nét đàn ông quyến rũ ở anh. Anh mặc một chiếc vest đen, bên trong là chiếc áo phông trắng cổ chữ V. Hai màu trắng đen kết hợp, vừa đơn giản lại vừa thời trang. Anh tựa người vào tường, làm nổi rõ thân hình cao to của mình. Người phụ nữ bên cạnh thì đang ra sức “chiếm lĩnh” lấy đôi tai anh, đôi tay trắng ngần của cô ta không yên một chỗ mà ra sức tiến sâu vào bên trong chiếc áo phông. Bổ sung cho hình ảnh sinh động hiển hiện trước mắt là tiếng kêu sung sướng của người phụ nữ.

Hình ảnh chạm khảm tuyệt đẹp và sống động! Thế nhưng câu bình luận duy nhất hiện lên trong đầu Mỹ Mẫn lúc này chính là “Một đôi cầu nam nữ!”. Xin hãy tha thứ cho cái miệng độc địa của cô, đây là những từ ngữ thô nhả nhất mà cô ấy có thể nghĩ ra được tại thời điểm này!

Không hẹn mà gặp đã đủ kinh hoàng lắm rồi, huống chi lại là cảnh tượng như lúc này! Cô đứng chết lặng, tiến thoái lưỡng nan. Cũng không nhớ rõ cô đã đứng ở đó bao lâu, đến lúc thấy chân hơi tê tê, tên đàn ông thối tha kia mới nhận ra sự tồn tại của Mỹ Mẫn. Ánh mắt anh không giấu được vẻ kinh ngạc, nhưng không ngăn nổi cảm giác khoái lạc lúc đó, cái suy nghĩ đẩy người phụ nữ bên cạnh ra bị dập tắt triệt để.

“Có khán giả đó.” Giả Thiên Hạ cúi đầu, nhắc cô gái.

“Gì cơ?” Hiển nhiên là người phụ nữ đang đắm chìm trong men tình cháy bỏng kia đang ngây người ra, đờ đẫn. Cô ngược đôi mắt mơ màng nhìn theo ánh mắt của anh, bắt gặp Mỹ Mẫn. Như bị dội một gáo nước lạnh vào đầu, cô nàng lập tức tỉnh táo trở lại: “Chị ... chị Mỹ Mẫn ...”

“Là cô hả?” Ánh mắt Mỹ Mẫn sắc lạnh, vô hồn. Cô kìm nén lửa giận đang sôi sục, cố tỏ ra như không có chuyện gì.

Chỉ mới nhìn qua, cô đã nhận ra người phụ nữ thanh tú trước mặt, Mạc Tường, trước kia là người dẫn chương trình ngoại cảnh trong chương trình của cô, thậm chí có thể nói đó là người do một tay cô đào tạo nên. Vậy mà lúc này cô ả lại trở thành người phụ nữ nũng nịu, tình tứ với chồng cũ của Mỹ Mẫn ngay trước mặt cô. Thật đúng là trở trêu, đau đớn!

“Ừm... giám đốc và mọi người đang ở trong phòng đợi chị. Em ... em vào trong trước nhé!”. Mạc Tường vội chỉnh sửa lại trang phục. Mặc dù ở thời buổi này, chuyện nam nữ ôm hôn thăm thiết không có gì phải hoảng hốt, hổ thẹn, thế nhưng đối tượng lại là chồng cũ của đồng nghiệp mình, hơn nữa lại còn bị “bắt gặp tại trận”, tất nhiên đó chẳng phải là chuyện lành mạn, sung sướng gì!

Mạc Tường nhanh chóng chạy mất, Mỹ Mẫn liền thu ánh mắt kinh ngạc, lạnh lùng liếc Giả Thiên Hạ một cái.

Chẳng vội vã che đi dấu vết của những giây phút mặn nồng, anh làm như không có chuyện gì, nhếch miệng cười với cô, làm bộ dạng như thể “anh cũng chỉ là người bị hại thôi.”

Dáng vẻ đó làm Mỹ Mẫn nhớ về những ngày cũ ...

“Giả Thiên Hạ, lẽ nào anh không nhận thấy cái cô hoa khôi gì đó của trường có tình ý với anh sao? Tại sao không giữ khoảng cách với cô ấy? Lẽ nào anh cũng thích cô ta?”

“Phương châm của anh là: Không chủ động, không kháng cự, không chịu trách nhiệm.”

Hồi đó, vị Giả thiếu gia này mới có 17 tuổi. Cho đến nay, xem ra anh ta vẫn cứ là một người nhẫn nại và ngoan cố. Phương châm ấy vẫn được giữ gìn và phát huy triệt để. Mỹ Mẫn hất cao cằm, tỏ vẻ kiêu sa, không quan tâm, không để ý, quay người định đi khỏi.

“Này, cứ thế mà đi sao?”

Tiếng nói như chế giễu truyền đến từ phía sau lưng, nghe vẫn rất hay, đến mức đáng ghét!

“Có biết cô vừa làm ngắt quãng cái gì không?” Anh không mấy để tâm đến sự im lặng của Mỹ Mẫn, thậm chí chẳng coi ra gì, chỉ quan tâm đến cảm xúc của mình mà tiếp tục nói.

“Hừm!” Người phụ nữ không tranh giành đó đã dừng lại, giận sôi người, không buồn đáp trả.

“Cô đang ngầm so sánh tôi là cầm thú đúng không?” Hành động trước nay không đổi của cô khiến sự thoải mái của anh sụp đổ hoàn toàn. Anh bắt giác tiến sát lại.

“Dừng có lại đây, kẻ đầy tục khí kia!” Mỹ Mẫn cau mày, lùi về sau một bước.

Thiên Hạ nhớ ra là cô bị dị ứng với một số mùi nước hoa nên dừng bước, mỉm cười đáp: “Cô quay trở lại lúc nào thế?”

Liên quan quái gì đến anh? Cô rất muốn hét to câu đó. Thế nhưng suy đi tính lại, anh rất hiểu con người cô, càng tức giận lại càng chứng tỏ đang quan tâm đến người ta. Thế nên, Mỹ Mẫn cố tỏ ra bình tĩnh, trả lời: “Gần được ba tháng rồi.”

“Tại sao không về nhà?” Mặt anh cau lại, hiện rõ vẻ vô cùng bức xúc, tức tối.

“À, không biết là do ai hại đây ...” Anh ta không phải là không biết bố mẹ cô một thời đã kiên quyết, ra sức phản đối cô kết hôn, rồi không hiểu sao lại đổi tính đổi nết, ra sức phản đối cô li hôn. Sau đó, hai cụ đã chụp hết các tội danh “bất trung, bất hiếu, không trinh tiết” lên cô, chỉ còn thiếu nước đăng báo đoạn tuyệt quan hệ nữa thôi. Đến mức đấy thì làm sao cô có thể quay về nhà được chứ?

“Ý tôi nói là nhà của hai chúng ta ấy!”. Anh ngắt lời của cô.

Mỹ Mẫn sững lại, rồi cô không khách khí cười nhạt: “Chúng ta? Chỉ tôi với anh? Giả đại thiếu gia, có cần tôi phải nhắc nhở anh không? Chúng ta đã li hôn rồi mà.”

Đôi tay anh để ở túi quần nắm chặt lại như đang ngầm kìm nén ý muốn mắng cho cô một trận. Sao cô cứ phải dùng những lời lẽ độc địa thế để buộc anh phải nhớ lại cái chuyện vợ vắn năm xưa chứ? Anh đương nhiên biết hai người họ đã li hôn, hơn nữa giấy li hôn còn là màu xanh lục đáng ghét nữa. Cũng giống như màu mũ mà Thiên Hạ nghi ngờ Mỹ Mẫn đã đội ình[1]!

“Thế thì có làm sao? Sau khi li hôn người ta vẫn có thể tái hôn mà?”. Phải nén lại trong lòng một loạt những lời nguyên rủa, Thiên Hạ tiếp tục nở nụ cười trên môi, bộc lộ rõ ý chí quyết đấu đến cùng, không cần biết đến thể diện.

“Tất nhiên là có thể, nhưng trước hết, tôi phải đang độc thân mới được”. Cô cố tình nhấn mạnh vào hai chữ “độc thân”.

“Đúng thế! Không phải hai chúng ta đã li hôn rồi sao?”.

Mỹ Mẫn định mở miệng, còn chưa kịp thốt ra lời nào thì đã bị Giả Thiên Hạ chặn họng. “Đừng hét lên! Bình tĩnh lại nào!”. Anh vẫn nhớ thói quen của người phụ nữ đó, chỉ cần tức giận tột độ là không phân biệt nơi chốn, cứ thế phát hoả.

Mỹ Mẫn liền lấy lại bình tĩnh, nhất quyết không cho Giả Thiên Hạ được hả hê vì nghĩ anh hiểu rõ cô như lòng bàn tay. Cô tỏ ra bình thản, hỏi vặn lại: “Chẳng lẽ tôi không được có người đàn ông khác sao?”.

“Ừ, không thể được”. Anh trịnh trọng gật đầu.

“Đồ thần kinh! Bây giờ tôi sẽ đi tìm!”. Đinh Mỹ Mẫn nổi giận thực sự. Vốn dĩ vợ chồng đã li hôn, nhìn thấy nhau chỉ cần gạt đầu một cái rồi đi qua là được rồi, tại sao cô còn ngốc nghếch đứng lại đó, nhìn anh ta giả trò điên dại chứ? Đã thế lại còn không kiềm chế được mà làm trò điên dại cùng anh ta.

Lần này, Giả Thiên Hạ không hề ngăn cản cô đi, anh chỉ đứng đó, lặng nhìn theo bóng dáng cô, trên miệng vẫn giữ một nụ cười nhạt.

Lúc hai người li hôn, Đinh Mỹ Mẫn đã chỉ trích anh vô số điều, những ưu khuyết điểm trước kia đều trở thành lí do để chia tay. Không biết quan tâm đúng mức, trước giờ không hề để ý đến cảm xúc của cô, làm việc điên cuồng, hơn nữa thường tự mình đưa ra quyết định, chèn ép cô quá đáng... tất cả những tội danh đó đều được đổ hết lên đầu anh.

Vậy cũng được, lần này anh sẽ tiến hành chậm rãi hơn, ôn hoà hơn, dịu dàng hơn...

Nếu như không có cuộc gặp gỡ tình cờ chết tiệt này thì có thể coi đây là bữa tối tuyệt vời nhất trong ba tháng qua của cô.

Đáng tiếc, chuyện “nếu như” thường không mấy khi thành hiện thực. Cho nên bữa tối này cô không thấy ngon miệng chút nào, đặc biệt là mỗi khi ngẩng đầu lên, nhìn thấy Mạc Tường đang ngồi đối diện thì cảm giác đau đớn lại trào lên.

Sau bữa tối, một vài đồng nghiệp đề nghị đi tiếp tăng hai hát karaoke nhưng bị giám đốc từ chối thẳng thừng. Lần đầu tiên, Mỹ Mẫn cảm kích trước bản tính kệt xin của ông từ tận đáy lòng. Thực sự cô không còn sức lực để tiếp tục cười giả tạo ứng phó với Mạc Tường nữa.

Giọng nói nhẹ nhàng, dịu dàng, cố tỏ ra liễu yếu đào tơ như Lâm Đại Ngọc đó khiến Đinh Mỹ Mẫn buồn nôn. Cô không phải dạng người nhỏ nhen, ích kỉ. Nếu như cô ta chỉ là người phụ nữ quyến rũ chồng cô sau khi hai người họ li hôn thì Mỹ Mẫn có thể cười nhạt cho qua hoặc sẽ trút lên đầu Giả Thiên Hạ tội danh trắng hoa, lãng nhãng, vừa dứt tình cũ đã có ngay người mới. Thậm chí cô còn phải cảm ơn Mạc Tường đã cho cô một lí do đầy đủ để bỏ cuộc hoàn toàn. Nhưng thực tế lại không phải như vậy, nếu như dùng thuật ngữ chuyên môn ngành “tình yêu học” thì Mạc Tường đích thị là “kẻ thứ ba” không hơn không kém, nôm na hơn thì gọi là “vợ hai”.

Lúc đầu, cô ta làm bộ dạng yếu đuối, đáng thương để thâm nhập vào cuộc sống của cô, cuối cùng, khi đã lấy được sự đồng cảm từ cô, Mạc Tường đã cho cô nếm trải hoàn toàn cảm giác “công rắn cắn gà nhà”. Chính vào ngày Đinh Mỹ Mẫn và Giả Thiên Hạ đi lấy giấy chứng nhận li hôn, Mạc Tường gọi điện cho Mỹ Mẫn. Giọng điệu yếu đuối, vô tội trước kia nay được thay bằng thái độ kiêu ngạo của kẻ chiến thắng. Không những thế, cô ta còn cười nhạo Mỹ Mẫn, ném vào mặt cô một câu: “Đinh Mỹ Mẫn, chị đã hiểu chưa? Trên thế giới này, không tồn tại cặp vợ chồng nào mà không thể ngăn cách, chia rẽ được, chỉ là kẻ thứ ba không đủ kiên nhẫn và nỗ lực mà thôi”.

Tốt thôi! Cô ta đủ kiên nhẫn và nỗ lực, cô ta đã thành công.

Nếu như không phải do túng thiếu, khó khăn tột độ, Mỹ Mẫn dù có chết cũng chẳng muốn quay lại đây!

Nhưng nếu như đã quay về rồi thì cô phải liệu mình xông tới, dù có bực bội, đau khổ thế nào cũng phải kiên trì bám trụ ở nơi đây đến cùng.

Thế nên, Đinh Mỹ Mẫn đã bắt đầu lại cuộc đời một cách vô cùng hừng khởi, thậm chí có phần hơi điên cuồng.

Cô làm việc không quản ngày đêm, thường xuyên đi sớm về muộn, mặc cả từng đồng với mấy bác bán rau ở chợ chỉ để mua vài cân cải thảo, hay mặt dày mày dạn xin ứng trước lương để đóng tiền thuê nhà... Tất cả những việc ấy khiến cô cảm thấy an lòng, còn với những người xung quanh thì đó giống như một kiểu “giày vò” vậy.

“Mỹ Mẫn này, rốt cuộc cô đã gặp phải chuyện gì thế? Số tiền cô nhận được sau khi li hôn với Giả Thiên Hạ chắc chắn đủ để cô tiêu xài rủng rỉnh cả đời mà.”

Câu nói đùa của một đồng nghiệp khiến cho Mỹ Mẫn chột bưng tỉnh, cô có nỗi khổ mà khó thốt nên lời.

Đúng vậy! Cô thực sự rất cần tiền.

Tại sao mà cô lại rơi vào tình cảnh này? Tất cả mọi thứ đều được một người “ban phước” cho...

Lăng Gia Khang!

Người ta thường nói giữa đàn ông và phụ nữ không thể nào tồn tại tình bạn thuần khiết được, nhưng Mỹ Mẫn quyết không tin, cô còn lầm tưởng rằng tình cảm bạn bè giữa cô với Lăng Gia Khang đủ để chống lại quan niệm cổ hủ kia. Mọi người cũng nói bạn bè chính là người kề vai sát cánh, tương trợ nhau khi gặp khó khăn, nguy hiểm, thế nhưng tại sao người bạn này của cô không những chẳng đưa tay ra giúp đỡ lúc cô cần mà lại còn kéo cô vào vũng lầy? Sau cùng, anh ta còn hùng hồn tuyên bố một câu như thể chuyện chẳng liên quan đến mình: “Muốn đòi lại tiền ư? Tôi không có, tiền của tôi phải giữ lại để bà xã tương lai dùng nữa.”

Cứ nhớ đến người đó là lửa hận trong lòng Mỹ Mẫn lại sục sôi, nhưng cô chưa biết phải làm thế nào để trừng trị hắn ta. Ấy vậy mà cái tên không sợ chết đó lại dám vác mặt tới.

“Chị Mỹ Mẫn, có người gọi điện muốn gặp chị, một người họ Lăng, có cần em nói máy giúp chị không ạ?”. Giọng nói ngọt ngào, êm dịu của cô lễ tân vang lên trong điện thoại.

“Nói máy ngay! Lập tức nói máy cho chị!”. Cô cầm điện thoại kích động nói. Mỹ Mẫn đang tức khí ngàn ngụt, đã chuẩn bị sẵn một bộ những lời mắng nhiếc, chửi rủa.

“Đã gây chuyện đủ chưa? Bao giờ thì em mới lết xác về chứ?”. Rất nhanh chóng, đầu kia điện thoại truyền lại giọng nói ôn tồn, quyến rũ của Lăng Gia Khang.

Cho dù người trong nước kẻ viễn dương nhưng Mỹ Mẫn hoàn toàn có thể đoán được người đàn ông kia đang ở tư thế gì. Đôi mắt mơ màng, đôi môi quyến rũ hơi nhếch lên, đó không phải là nụ cười mà là biểu hiện sự khinh thường, chế giễu người khác. Hơn nữa, anh ta còn thích để một tay chống má. Tên đàn ông thói tha kia không hề bận tâm đến việc động tác đó sẽ khiến mặt mình bị biến dạng, bởi vì nhìn thế nào thì hắn vẫn đẹp trai.

Lăng Gia Khang đã dựa vào khuôn mặt và giọng nói cuốn hút đó để mê hoặc, lừa gạt không biết bao phụ nữ rồi. Nhưng bất hạnh thay, lúc này Đinh Mỹ Mẫn vẫn giữ được tỉnh táo: “Lết xác về? Lết cái đầu anh ấy! Sao anh còn mặt dày nói với tôi thế chứ? Có biết là tôi đã bao nhiêu ngày ăn không no rồi không? Tôi sờ dĩ giày vò bản thân tàn tạ đến mức này, tất cả là vì anh, tại anh hết! Chính anh xúi bẩy tôi mua cái vườn nho chết toi đã không thể thu lời trong thời gian ngắn, lại còn phải bỏ tiền bỏ của vào chăm bẵm nữa chứ!”.

“Thế thì liên quan gì đến anh? Anh đã nói sẽ nuôi vợ mình, chỉ tiếc rằng đó không phải là em.”

“Đừng có đem mấy lời nói ngớ ngẩn chuyên lừa phỉnh các em mình tinh dưới trướng anh ra với tôi! Ai đã hại tôi hai ngày trời không có gì để ăn? Nếu tôi không quay về nước làm việc thì sớm muộn gì cũng chết mất xác nơi đất khách quê người rồi!”. Giọng điệu nhẹ nhàng, thản nhiên như không của anh ta không thể làm tan biến nổi tức giận đang sôi sục tuôn trào trong lòng Mỹ Mẫn. Là ai đã cố tình làm mất di động, đem giấu thẻ ngân hàng của cô, sau đó lặn mất tăm không một vết tích, bỏ rơi cô một thân một mình trong căn biệt thự chết tiệt mà xung quanh chỉ toàn là cát và biển? Nếu như không phải cô đã quá thấu hiểu bản tính thích giấu đồ đạc của anh ta thì có lẽ giờ này Mỹ Mẫn đã quỳ trước mặt Diêm Vương đại nhân khóc lóc, kể lể tội trạng của hắn ta rồi.

“Sao anh cảm thấy em đang trút giận lên đầu anh vậy?”. Gia Khang dừng lại một lát, giống như đang bận giải quyết việc gì đó. Vài giây sau, anh tiếp tục nói: “Hình như tên ác nhân đã hại em đến mức này là Giả Thiên Hạ mới đúng chứ?”

“Đừng có nhắc đến tên của con người đó trước mặt tôi nữa!”. Mỹ Mẫn hét lên.

“Đã gặp lại anh ta chưa?”. Gia Khang ngắt lời cô.

Cô không nói thêm gì nữa, mím chặt môi, ngón tay không ngừng nhấn vào phím “delete” trên bàn phím, cứ như có thể dùng phím đó xóa bỏ đi tất cả mọi suy nghĩ hỗn loạn, phức tạp trong đầu mình lúc này vậy.

Sự thật thì cô không cần trả lời câu hỏi đó. Vì gã đàn ông ở đầu dây bên kia đã mất hết sự kiên nhẫn, cũng chẳng muốn nghe cô than vãn về thảm cảnh, oan ức của cuộc sống lúc này nên đã nhanh chóng cúp máy rồi. Nghe tiếng “tút... tut...” kéo dài, Mỹ Mẫn lặng một hồi rồi mới lấy lại được tinh thần, sau đó bắt lức

hét vào ống nghe: “Đồ khốn! Lãng Gia Khang, anh đã từng bảo sau này sẽ không bao giờ dập điện thoại của tôi nữa cơ mà!”

Tất nhiên là cô chẳng nghe thấy câu hỏi đáp nào cả.

Ngay lúc ấy, Mạc Tường không biết thân biết phận, đẩy cửa đi vào, động ngay vào “tổ kiến lửa” đang bùng bùng lửa giận: “Chị Mỹ Mẫn, đây là yêu cầu của giám đốc về đề án chương trình mới của chị. Ông ấy muốn chị xem trước, có ý kiến gì thì sẽ thảo luận trong buổi họp...”

“Cô không biết thế nào là gõ cửa sao?”. Mỹ Mẫn như tìm được nơi trút giận.

“Sao ạ?”. Mạc Tường chớp chớp mắt, ra vẻ vô tội, đáng thương.

“Cô đến đây là để đi làm đúng không?”

“Dạ đúng... đúng ạ!”

“Ở đây chỉ có mình tôi, không có Giả Thiên Hạ, cho nên cô không cần thiết phải mặc áo hở vai trễ ngực lượn qua lượn lại trước mặt tôi đâu. Những gì cô có tôi cũng có hết, hơn nữa còn đầy đặn, quyến rũ hơn cô nhiều!”

Sở trường giỏi nhất của lũ “hồ li tinh” là gì chứ? Mạc Tường đã lựa chọn cách hoàn mỹ nhất: ánh mắt đúng vẻ đáng thương, yếu đuối nhưng cũng không kém phần kiên trì, quật cường trong tình yêu; vẻ mặt ngây thơ, vô tội; sau đó là cất lên tiếng nói yếu ớt, khiến người khác phải thương hại: “Thế nhưng... thế nhưng... chị với anh Thiên Hạ không phải đã li hôn rồi sao?”

“Thiên Hạ”! Nghe xem, cách gọi ấy mới thân thiết làm sao! Quen biết nhau hơn hai mươi năm nay, lại đã từng nên nghĩa vợ chồng, thế nhưng trước giờ Mỹ Mẫn vẫn luôn gọi gã đàn ông khốn kiếp đó bằng cả họ và tên.

“Lẽ nào tôi đã li hôn với Giả Thiên Hạ thì không thể làm người sản xuất chương trình ở đài của cô được hay sao? Không thể yêu cầu cô ăn mặc văn minh, lịch sự xuất hiện trước mặt tôi sao?”

“Em biết rồi ạ, em sẽ cố gắng lưu ý.”

“Còn nữa, mùi nước hoa của cô hắc quá, mai đổi sang mùi khác đi!”

“Được ạ. Vừa hay hôm trước anh Thiên Hạ tặng em một lọ nước hoa mới, ngày mai em sẽ đổi liền”. Mạc Tường mỉm cười trả lời. Trước khi đi, cô ta còn kịp khoe khoang một hồi như ngụ ý từ lâu đã chẳng thèm bận tâm đến những câu nói cay nghiệt của Mỹ Mẫn nữa, người phụ nữ bị bỏ rơi như cô căn bản thuộc vào loại không có sức chiến đấu nhất.

Mỹ Mẫn chẳng còn tâm tư đâu mà so đo với cô ta, sau khi hắt hơi vài cái, cô liếc qua đồng hồ, chỉ còn nửa tiếng nữa là bắt đầu cuộc họp rồi. Cô chỉ còn cách ép mình không được nghĩ đến những chuyện phiền phức kia, xem qua yêu cầu của giám đốc về chương trình mới. Ngay sau đó, cô đứng bật dậy, ưỡn ngực, mau chóng đi thẳng về phòng họp.

Sẽ không có ý kiến gì hết, làm công ăn lương của người ta, tất nhiên ông chủ nói gì thì mình cũng phải chấp hành và làm theo, nhưng có duy nhất một điều mà Mỹ Mẫn nhất quyết không thể nhượng bộ, nếu không chương trình này khó lòng mà tiến hành được. Khởi phải giữ hình ảnh điềm đạm, cô phóng đến phòng họp, dùng chân đá tung cánh cửa, nhanh chóng bước vào trong, vứt mạnh tập tài liệu lên mặt bàn. Sau hàng loạt hành động thể hiện sự tức giận tột độ đó, Mỹ Mẫn phớt lờ hết mọi ánh mắt tò mò đang hướng về phía mình, kiên quyết bày tỏ ý kiến: “Tôi có thể chấp nhận bất cứ điều gì nhưng duy nhất có một chuyện không thể được, đó là để Mạc Tường làm người dẫn chương trình mới.”

Câu nói mang ý nghĩa mệnh lệnh đó hạ nhiệt không khí hội nghị xuống mức thấp nhất, tất cả mọi người đều chớp chớp mắt, đồng loạt lựa chọn tuân theo nguyên tắc “im lặng là vàng”. Còn đương sự Mạc Tường thì vẫn tiếp tục nở nụ cười dịu dàng, nhu mì, ngồi xuống ghế gần giám đốc nhất. Mắt nhìn Đinh Mỹ Mẫn đang lửa hận sục sôi, Mạc Tường không nói năng gì, tiếp tục mỉm cười, rồi lặng lẽ cầu ông giám đốc một cái.

Cái cầu đó dùng sức vừa đủ, không quá nhẹ cũng chẳng quá mạnh, lại còn kèm theo một chút nũng nịu, khiến cho ông giám đốc thấy lâng lâng. Là người đứng giữa, tiến thoái lưỡng nan, ông chỉ còn biết hắng giọng ho một tiếng, chuyển sang chủ đề khác: “Trước tiên chưa bàn việc này vội, đầu buổi họp tôi còn có việc khác phải nói đã.”

Tuy rằng không bị từ chối trực tiếp nhưng Mỹ Mẫn cảm thấy khả năng mong muốn của mình được đáp ứng là rất thấp.

Cô nghĩ trước mắt hãy cứ nín nhịn, ngoan ngoãn ngồi xuống vị trí duy nhất còn trống bên cạnh giám đốc, chờ ông ấy phát biểu.

“Tối ngày kia sẽ có bữa tiệc của một thương hiệu nổi tiếng, mỗi đài truyền hình đều nhận được một tấm thiệp mời đến dự. Những bữa tiệc như vậy tập trung rất nhiều minh tinh và các nhân vật nổi tiếng trong nước, cũng là cơ hội vàng để kêu gọi tài trợ và mở mang quan hệ. Mỹ Mẫn, tối hôm đó cô có bận việc gì không, tôi muốn cô tham dự buổi tiệc”. Ngay cả trong lúc trúng phải mĩ nhân kế, ông giám đốc vẫn rất tỉnh táo và lí trí. Đối với những nhà sản xuất mới như Mỹ Mẫn thì việc tham gia những bữa tiệc như vậy là rất cần thiết.

“Được!”. Mỹ Mẫn đồng ý ngay mà chẳng nghĩ ngợi nhiều, chắc chắn là cô cần tham gia nhiều sự kiện như vậy.

Nếu như hai bên đã đạt được thống nhất thì vấn đề này có thể kết thúc tại đây, đến lúc đi thẳng vào vấn đề chính rồi. Thế nhưng không ai ngờ được có việc ngoài ý muốn xảy ra.

“Em cũng muốn đi!”

Chẳng ai có thể dự tính là Mạc Tường lại thốt ra câu đó.

“Cô đi đến đây làm cái gì?”. Ngay đến giám đốc đài cũng phải mất vài giây sau mới nhỏ nhẹ hỏi lại, giọng điệu không hề có ý trách móc mà chỉ giống như câu nói bất lực trước yêu cầu quá đáng của người tình vậy.

“À, em chỉ muốn đi xem xem thế nào thôi. Nhà sản xuất cần phải đi thì người dẫn chương trình cũng phải đi chứ!”. Vừa nói, cô vừa ngả về phía giám đốc, liếc mắt đưa tình.

Đến lúc này Mỹ Mẫn mới phát hiện vị trí ngồi của mình có góc quan sát vô cùng đẹp, có thể nhìn thấy rõ mồn một màn tình tứ diễn ra lặng thầm dưới bàn hội nghị. Ông giám đốc đang tay trong tay với Mạc Tường. Mấy ngón tay thon dài của Mạc Tường đang nũng nịu lay lay bàn tay ông. Những quy tắc ngầm tồn tại mọi nơi mọi chỗ khiến cô hết sức kinh ngạc. Mỹ Mẫn mơ hồ hiểu ra tại sao hồi đầu năm, sau khi về nước, Giả Thiên Hạ lại không tiếp tục làm việc ở đài truyền hình này nữa.

Có lẽ chỉ có mình cô coi ông giám đốc này như “ân sư” thôi, thậm chí còn tự mình lấy ông ta làm tiêu chuẩn cho các bậc chính nhân quân tử.

“Vậy thì... Mỹ Mẫn, chi bằng...”. Khó nhất là khi chịu “ân” của mĩ nhân, ông giám đốc chẳng thể nào kháng cự lại được, ấp a ấp úng một hồi lâu, ngay bản thân ông cũng cảm thấy hành động này thật mất hết cả thể diện.

“Không thể được!”. Chẳng đợi ông giám đốc nói hết câu, Đinh Mỹ Mẫn không ngần ngại gạt bỏ ngay ý kiến nực cười đó. Cô ta đang giở trò gì vậy, việc cô có đi hay không không mấy quan trọng, cái chính là không thể cho ả Mạc Tường đó đắc ý. Huống hồ, cô đã rời ngành hơn một năm nay nên không thể không đi nói lại các mối quan hệ thân thiết trong nghề.

Để đối phó với sự kiên quyết của Mỹ Mẫn, Mạc Tường cần phải thông minh, khéo léo, cô ta thừa hiểu cần tận dụng ưu thế của người phụ nữ đẹp. Đột nhiên cô không nắm tay giám đốc dưới gầm bàn nữa mà đưa tay lên trên, làm như vô tình chạm vào ông, rồi liên tục thuyết phục bằng những lời nói nũng nịu, quyến rũ: “Em thực sự muốn đi mà...”

Bàn tay trắng trẻo phía dưới dẫn đến sự thất vọng trong lòng, điều này thể hiện rõ trong đôi mắt giám đốc. Thêm vào đó, giọng điệu nũng nịu của Mạc Tường khiến cho người đàn ông háo sắc không thể nào kìm lại nổi. Ngay cả Ngô Tam Quế còn nhất thời “phản quốc” chỉ vì một hồng nhan tri kỉ, huống chi là một kẻ

tuổi ngoại tứ tuần, tướng mạo tầm thường, sức kháng cự lại không cao như giám đốc? Làm sao ông ta có thể chối từ “miếng mồi thơm ngon” treo ngay trước mặt?

“Thôi được rồi, để Tiểu Tường đi! Tôi sẽ sắp xếp cho Mỹ Mãn sau”. Chẳng mấy khi giám đốc lại quyết đoán như vậy.

“Không cần đâu, tự tôi sẽ lo”. Cũng-dành-bắt-lực, chỉ có bốn chữ đó mới có thể diễn tả được tâm trạng lúc này của Mỹ Mãn. Nói cho cùng thì cô cũng không muốn làm giám đốc phải khó xử quá nên đã nhẫn nhịn thu hồi lại khí thế hùng hổ khi nãy. Cô liền chuyển ngay sang vấn đề chính và cũng là vấn đề mà cô quan tâm nhất hiện nay: “Có thể nói đến chuyện chính được chưa? Tôi vẫn giữ ý kiến đó, bất cứ chuyện gì cũng có thể chấp nhận được, duy nhất không thể chấp nhận việc cho Mạc Tường chủ trì chương trình mới của tôi.”

“Tại... tại sao vậy?”. Đuối lí từ đầu, ông giám đốc cũng chỉ đành nhỏ nhẹ gặng hỏi.

“Bởi lẽ tôi muốn làm việc tử tế. Để đạt được tỉ lệ bạn xem đài mà ông muốn, tôi có thể nỗ lực, thậm chí sẽ làm việc đến mức “bán mạng”. Nhưng nếu như muốn tôi hàng ngày đối mặt với kẻ thứ ba đã từng phá vỡ hạnh phúc gia đình tôi, thì xin lỗi, TÔI – KHÔNG – LÀM – ĐƯỢC”. Mỹ Mãn thành thực đưa ra lí do, sai lầm trong câu chuyện không mấy tốt đẹp này căn bản không nằm ở phía cô nên chẳng việc gì phải che giấu cả! Cô không phân rõ được công tư đấy, thì đã sao?

Lời nói này phát ra trong cuộc họp quy mô nhỏ, mọi người thực lòng muốn bật cười nhưng vì nhân vật chính có mặt nên cũng đành lặng im, chờ quyết định của giám đốc.

“Chị Mỹ Mãn, giữa chúng ta liệu có phải là hiểu lầm hay không?”. Khác với sự kinh ngạc của mọi người, Mạc Tường vô cùng bình tĩnh, vẫn tiếp tục tỏ vẻ vô tội đáng thương ngàn năm không đổi của mình.

“Có phải là hiểu lầm hay không trong lòng cô rõ nhất.”

“Thế nhưng cả đài truyền hình này chẳng còn ai thích hợp hơn cô ấy đâu”. Thấy hai người phụ nữ có khả năng sẽ “cấu xé” nhau ngay trong hội nghị, giám đốc đành mở lời xoa dịu hai bên.

“Ai nói là không có?”

“Đừng nói với tôi là cô tự mình ứng cử đó!”. Ông giám đốc vẫn hết sức tỉnh táo, không để cho Mỹ Mãn nói hết câu, ông đã gạt bỏ ngay khả năng này. Thấy Mỹ Mãn đột nhiên không nói gì nữa, ông liền gượng cười, cố gắng nói tiếp một cách khéo léo nhất: “Là thế này, Mỹ Mãn, tôi cảm thấy hiện nay cô đã thay đổi khá nhiều, cô... vẫn thích hợp làm nhà sản xuất chương trình hơn, nhỉ?”.

Miệng Mỹ Mãn bỗng nhếch lên, lộ ra một nụ cười sắc lạnh: “Hơn một năm trước, sao ông không nói câu này với tôi?”

“Bởi vì...”

“Yên tâm, tôi sẽ tìm được người thích hợp hơn cô ta”. Mỹ Mãn đâu phải không biết thế nào là tình người ấm lạnh thất thường, không cần thiết phải để người ta nói trắng ra là hơn một năm trước cô vẫn còn nổi như cồn, còn hiện nay, cô đã hết thời rồi! Nói xong, cô quay qua liếc Mạc Tường vẫn đang mỉm cười dịu dàng, rồi lao ra khỏi phòng họp như một luồng gió tràn đầy sát khí.

Tiếng cửa đập rất mạnh khiến cho tất cả các đồng nghiệp phải giật mình. Ra khỏi phòng, cô cố gắng kiềm chế lại, bình tĩnh bước đi.

“Này, này, mọi người đã nghe gì chưa? Chị Mỹ Mãn mắng Mạc Tường ngay trong cuộc họp đấy!”.

“Cậu chậm quá đấy, mình đã biết từ lâu rồi. Hơn nữa chị ấy còn kiên quyết không cho Mạc Tường làm người dẫn chương trình mới của chị ấy nữa cơ.”

“Ừ, cũng chỉ có mình Đinh Mỹ Mãn mới có được khí thế đó.”

“Như thế thì có tác dụng gì, mọi người cũng không phải không biết, chị Mỹ Mãn thuộc tuýp người dễ nổi nóng, nghĩ gì nói nấy. Không chừng lát sau đã quên ngay rồi, cho nên lời nói của chị ấy không nên coi là thật được.”

“Lần này thì chưa chắc đâu! Nếu như không phải do Mạc Tường thì chị ấy với anh Giả Thiên Hạ đã không li hôn. Mỗi hận cướp chồng sao có thể dễ dàng quên được? Lần này dễ là thật đó.”

“Như vậy thì cũng phải có lòng kiên nhẫn chứ! Chị ấy đã rời làng giải trí hơn năm trời rồi, hướng hồ trước kia hầu hết đều là do anh Giả Thiên Hạ kết giao quan hệ với mọi người, chị ấy chẳng quen biết mấy. Hơn nữa, bây giờ vật đổi sao dời, chị ấy có thể làm được gì?”

“Cũng đúng, dài chúng ta đâu có ai nổi tiếng hơn Mạc Tường chứ? Muốn mời người dẫn từ nơi khác đến thì cũng phải chờ giám đốc xuất tiền. Còn nữa, bữa tiệc cao cấp đó, nghe nói vì anh Giả Thiên Hạ có tham dự nên Mạc Tường mới kiên quyết đòi đi đấy. Tấm thiệp mời đó bỏ tiền ra chưa chắc đã mua được đâu.”

Phòng uống nước xưa nay vẫn là thánh địa buôn dưa lê bán dưa chuột của giới văn phòng, cho dù đó có là đài truyền hình thì cũng không ngoại lệ. Là những đồng nghiệp, cộng sự lâu năm với Mỹ Mẫn, bọn họ hoàn toàn thấu hiểu tính cách của cô. Cho nên những câu nói như kiểu sẽ tự lo thiệp mời đến dự tiệc hay là việc đổi người dẫn chương trình, chẳng mấy ai coi đó là thật cả. Cho dù họ tán thành hành động của cô, song nói cho cùng, nỗ lực của con người vẫn cứ có hạn, dừng cảm không thể giải quyết được tất cả mọi chuyện.

Thế nhưng, ngay khi giờ nghỉ trưa kết thúc, mọi người đang định thu dọn chiến trường và kết thúc “hội nghị” buôn chuyện thì trợ lý của Đinh Mỹ Mẫn lại hớn hở xông vào, hơn nữa còn mang theo một tin tức vô cùng đáng kinh ngạc.

“Tất cả ngồi im đó! Tin tức quan trọng đây! Nhà tổ chức buổi tiệc cao cấp, nổi tiếng mà mọi người biết đã đích thân phái người mang thiệp mời đến cho chị Mỹ Mẫn. Logo họ đính trên tấm thiệp đó được làm bằng vàng thật, tôi còn cần thử rồi cơ! Để đảm bảo không có gì sai sót, tôi còn bảo trợ lý của chị Mạc Tường lên mang tấm thiệp của chị ấy ra so sánh. Giống y nhau. Là thiệp thật đó!”

Không khí lặng xuống giây lát...

Rồi căn phòng bỗng nhiên trở nên nhốn nháo, ầm ĩ, loạn xạ như chợ vỡ.

Cho dù tin tức này vẫn chưa được chính thức xác nhận nhưng đã đủ để mọi người phải đoán già đoán non rồi.

Những chuyện tán gẫu vụn vặt, nhỏ bé bây giờ gần như đã được ghép lại thành một câu chuyện hoàn chỉnh, vang vọng ra từ cửa phòng nghỉ. Tất cả mọi thứ tràn vào tai Mỹ Mẫn không thiếu một chữ nào hết. Cô vốn dĩ định đi vào trong nhưng bây giờ chỉ còn biết nắm chặt chiếc cốc trong tay, mãi một hồi lâu sau mới dần đủ sức quay người rời đi.

Bị người khác chú ý, soi mói không phải là vấn đề gì quá to tát. Cho dù tất cả mọi người đều cảm thấy cô chẳng có chút bản lĩnh nào để tranh đấu, cô cũng bỏ mặc ngoài tai. Nhưng có một số vết thương mà khi bị người ta chạm tới, cô chẳng thể nào không cảm thấy đau đớn cho được.

Sau khi li hôn, một thời gian dài cô đã nghĩ nếu như lúc trước không chọn Mạc Tường làm người dẫn chương trình ngoài trời thì mọi chuyện sẽ thế nào. Hoặc nếu như ngày hôm đó cô không giăng tờ tạp chí trong tay Lăng Gia Khang thì mọi thứ có khác đi hay không?

Tạp chí, đúng vậy, sở dĩ cô nhất nhất đòi li hôn chính là vì tấm ảnh chụp Giả Thiên Hạ đi vào nhà Mạc Tường được đăng trên tờ tạp chí đó. Trước đây, cũng giống như tất cả các đồng nghiệp, cô luôn cho rằng nếu như không phải Mạc Tường chen vào giữa thì hai người đã không đổ vỡ.

Thế nhưng lúc này, cô đã nghĩ thông suốt rồi. Cho dù không có Mạc Tường thì cũng có những người khác chen vào. Ai bảo cô không chịu nghe bất cứ lời khuyên ngăn nào, cứng đầu nhất nhất chọn người đàn ông như thế?

2. Chương 02

Chương 2: Ai dám động đến người phụ nữ của anh, anh xử lý cả nhà nó!

Không còn như trước, lần này quay lại, Đinh Mỹ Mẫn hoàn toàn coi mình như một nữ siêu nhân. Thế giới tình cảm đã là một khoảng không vô vọng, vậy nên ngoại trừ tăng ca thêm giờ, cô chẳng có việc gì để làm nữa.

So với chiếc bàn làm việc như bãi chiến trường mọi khi, hôm nay không khí trong phòng làm việc của Mỹ Mẫn nhàn nhã hơn nhiều. Đồng giấy tờ, tài liệu được đặt xuống dưới, thay vào đó là một lô một lốc đồ trang điểm, mỹ phẩm và một chiếc gương khá lớn. Mỹ Mẫn đeo tai nghe điện thoại vào, để mặc cho người ở đầu dây bên kia bô lô ba la một mình, cô chỉ chăm chú vào chiếc gương, ngắm vuốt, chỉnh sửa lại nhan sắc.

Sau mấy ngày làm tăng ca liên tục, da mặt Mỹ Mẫn có phần hơi sạm lại, cho dù hôm qua cô đã bỏ tiền đi chăm sóc da mặt nhưng chẳng thể nào che giấu được vẻ mệt mỏi. Cô thở dài, lấy ra một chồng các mỹ phẩm hiệu Bobbi Brown, cẩn thận, tỉ mỉ tô điểm lên khuôn mặt mình.

Người phụ nữ đang nói chuyện với cô trong điện thoại là Lâm Ái, một diễn viên gần đây danh tiếng nổi như cồn nhờ vào thành công của một bộ phim điện ảnh. Điều khiến cho Mỹ Mẫn kiêu hãnh chính là kịch bản bộ phim điện ảnh đó là do đích thân cô lựa chọn hộ cô bạn thân. Giới truyền thông thích gọi Lâm Ái là người mới trong ngành giải trí, thực ra trên thực tế, cô ấy đã chạt vật lộn lộn trong nghề mấy năm trời rồi, chỉ là chẳng mấy ai quan tâm đến những nỗ lực vất vả, chưa xót dành sau vinh quang mà thôi.

Có thể tìm được một người bạn đích thực trong làng giải trí để yên tâm tỉ tê tâm sự là điều vô cùng khó khăn. Đối với Mỹ Mẫn, Lâm Ái có thể coi là một người bạn hiếm hoi như thế. Vừa hay Lâm Ái lại là người đại diện cho thương hiệu nổi tiếng chủ trì bữa tiệc đó nên ngay sau khi Mỹ Mẫn nói cần một tấm thiệp mời tham dự, cô đã xin nhà tổ chức một tấm thiệp rồi gửi đến.

Hình như cảm nhận được trong lúc nói chuyện với mình, Mỹ Mẫn chẳng mấy để tâm, Lâm Ái ngay tức khắc đoán được cô bạn thân yêu đang làm gì. Cô lo lắng hỏi: “Đinh Mỹ Mẫn, cậu có chắc là không cần mình phải một thợ trang điểm đến chứ?”

“Không cần đâu”. Mỹ Mẫn chẳng buồn do dự mà từ chối ngay tức khắc.

Bị khước từ, Lâm Ái nhanh chóng chuyển sang chủ đề mới: “À đúng rồi, mình đã nói với cậu điều này chưa nhỉ? Lúc nãy xem qua danh sách khách mời, mình thấy ông chồng cũ của cậu cũng đến tham dự đấy.”

“Hử?”. Nghe thấy câu đó, Mỹ Mẫn bỗng thấy sống lưng lạnh buốt. Mặc dù đã biết điều này từ trước nhưng khi có người trực tiếp đề cập trước mặt mình, cô vẫn khó lòng mà duy trì được bình tĩnh như không có việc gì xảy ra. May mắn là lúc này đang nói chuyện qua điện thoại, chứ nếu để cho người bạn thân đó nhìn thấy vẻ mặt bây giờ của mình, cô nàng nhất định sẽ chọc ghẹo không thôi.

“Còn nữa, cả người thứ ba đáng ghét cũng tới đấy.”

“Ừ”. Lần này, Mỹ Mẫn mím chặt môi.

Lâm Ái ngừng lại một lúc, tất nhiên là cô không mấy hài lòng trước thái độ dửng dưng như không của Mỹ Mẫn: “Bỏ đi, để mình bảo anh Ôn Noãn sang đón cậu nhé!”

“Hả? Vậy tin đồn tình cảm giữa cậu với Ôn Noãn là thật sao?”. Tai của Mỹ Mẫn vểnh lên, “đánh hơi” ngay thấy tin tức “nhạy cảm” trong làng giải trí.

Ôn Noãn, một cái tên rất hay, có thể xem là một người đàn ông nổi tiếng. Đinh Mỹ Mẫn không thân thiết mấy, chỉ gặp mặt, nói chuyện vài lần với anh ta. Cô biết gần đây những tin đồn nọ kia về anh ta đầy rẫy khắp nơi, ban đầu còn tưởng rằng vì mới ra album nên dùng chiêu thức PR truyền thống này, bây giờ xem ra tin đồn đó không đơn thuần chỉ có vậy.

Lâm Ái vẫn rất tỉnh táo, không cho Mỹ Mẫn bất cứ cơ hội nào chuyển chủ đề sang hướng khác: “Đinh Mỹ Mẫn, cậu đúng là hồ đồ vô cùng.”

“Có lẽ là vậy! Nhưng tại sao phải để anh ta tới đón chứ? Mình có thể tự gọi xe đến đó mà”. Ngày tháng còn dài, Mỹ Mẫn không cần vội vã “bức cung”.

“Cậu ngốc thế? Ngộ nhớ bọn họ “ân ân ái ái” trước mặt cậu thì cậu làm thế nào? Không được, không được, chỉ bằng bảo Lăng Gia Khang đi cùng cậu đi... À quên mất, gã đó vẫn còn ở nước ngoài mà. Thế thì Ôn Noãn vẫn hơn. Bây giờ mình sẽ gọi điện cho anh ấy, bảo anh ấy ở cùng với cậu cả bữa tiệc luôn. Người có

thân phận địa vị như anh ấy, dù không có thiệp mời, nhà tổ chức vẫn đón tiếp tận tình thôi. Ừm, cứ quyết định vậy đi! Phải cho tên Giả Thiên Hạ đó biết rằng, người theo đuổi cậu xếp hàng dài, hắn không biết trân trọng thì vẫn có bao người tranh nhau xin chết...”

“Thần kinh à?”. Những lời nói dài dòng đó Mỹ Mẫn chẳng buồn nghe, cô chẳng khách khí dội ngay một gáo nước lạnh phản đối.

Khiến cho Giả Thiên Hạ phải hối hận, cho hắn biết rằng sau khi chia tay, cô sống vô cùng hạnh phúc và vui vẻ, đó cũng chính là mong muốn của Mỹ Mẫn. Nếu không thì sao cô lại phiền não đến thế? Tại sao lại phải vác cả núi mĩ phẩm để ngồi đây đánh đánh trát trát chứ? Nhưng một mình độc diễn là đủ, không cần thiết phải có thêm “diễn viên khách mời” nữa!

“Ai bị thần kinh chứ? Cậu mới bị thần kinh ấy! Mình đang nói nghiêm túc đấy!”

Lời qua tiếng lại, Mỹ Mẫn vẫn rất bình tĩnh, vừa cẩn thận vẽ đường kẻ mắt, vừa mỉm cười nói: “Thần kinh của mình rất bình thường, không có vấn đề gì hết. Yên tâm đi, mình đã không còn hứng thú gì với tên đàn ông thối tha đó nữa, cậu thấy mình còn có thể bị hắn làm tổn thương nữa sao?”

Người bị thần kinh thông thường chẳng bao giờ nhận mình có bệnh, người uống say cũng đều nói mình còn tỉnh táo, cùng lí lẽ đó, những người rõ ràng còn vấn vương tình cũ lại hay thốt ra những câu đại loại như “Tôi đã hết hứng thú với anh ta rồi!”. Cho nên, những lời nói này của Mỹ Mẫn chẳng thể khiến Lâm Ái an tâm, thậm chí còn khiến cô lo lắng hơn gấp bội.

“Mình...”

Cô nàng hình như còn định nói gì nữa, tiếc là Mỹ Mẫn đã trang điểm xong xuôi, nhìn qua đồng hồ, cuối cùng cũng tìm được lí do thích hợp để ngắt lời Lâm Ái: “Đến lúc mình phải đi rồi, nói không chừng sẽ bị tắc đường đấy. Chắc cậu không hi vọng mình sẽ đến muộn chứ?”

Tuy rằng chưa cam tâm nhưng Lâm Ái đành dặn thêm vài câu rồi cúp máy.

Mỗi lần báo chí nhắc tới thành phố này đều sẽ kèm theo tên gọi “thành phố không đêm”, thực tế cũng không sai chút nào... Vào thời điểm tan tầm, gần như góc ngách nào trong thành phố cũng ách tắc, khó khăn lắm mới đến được địa điểm tổ chức. Từ phía là ánh đèn rực rỡ, thỉnh thoảng còn truyền lại tiếng sáo vi vu, tạo nên một không khí hoàn toàn khác. Mỹ Mẫn không vội vã bước xuống xe mà ngẩng đầu ngắm toà nhà trước mặt, nơi được xem là công trình kiến trúc đặc trưng của trung tâm thành phố.

Phong cách kiến trúc theo chủ nghĩa hỗn hợp Anh quốc điển hình, cột trụ đá Đại Lý trong đại sảnh nghe nói được đúc tạc, tinh chế ở nước Ý từ 200 năm trước. Gần đó còn trưng bày mấy chiếc xe hàng hiệu càng khiến cho toà nhà trở nên sang trọng hơn. Mỹ Mẫn mím môi, đưa tiền cho lái xe taxi rồi lấy hoá đơn mang về để cuối tháng còn xin hoàn tiền. Sau khi đưa thiệp mời, cô đang định bước vào trong thì bị cô nhân viên tiếp đón chặn lại.

“Xin đợi một chút, cho tôi hỏi tấm thiệp này có thật sự là của chị không?”

“Ừm”. Trước thái độ hoài nghi đó, Mỹ Mẫn chỉ cảm thấy chán nản, chứ không hề bực bội.

Cũng đúng thôi, đến những nơi như thế này, dù thế nào cũng nên lái xe tới, cho dù chỉ là loại thường thường bậc trung cũng được. Có mấy ai giống như cô, gọi taxi đi tới, đã thế lại còn đỗ ngay trước cửa lớn nữa chứ!

“Thật ngại quá, nhưng phiền chị đưa ra thứ gì đó có thể chứng minh được không?”

Cô có nên khen ngợi cô nhân viên này yêu nghề quá không đây? Cảm thấy ánh mắt tứ phía giả vờ như vô tình lướt qua đang đổ dồn về phía mình, Mỹ Mẫn mím môi, không nói tiếng nào, lấy thẻ công tác từ túi ra.

Sau khi cầm tấm thẻ, cô nhân viên đó nghiêm túc xem xét một lát. Đúng lúc Mỹ Mẫn cho rằng không còn vấn đề gì nữa thì cô gái ấy lại lần nữa cho thấy sự tận tụy với công việc của mình: “Xin hỏi, có phải chị từng phẫu thuật thẩm mĩ không?”

“Sao cô không hỏi luôn xem tôi có thay đổi giới tính hay không? Tiếp đó liệu có cần phải xem tất cả chứng minh thư, giấy công nhận là con một, bằng tốt nghiệp tiểu học, cấp hai, cấp ba luôn không?”. Nhấn nại

cũng phải có giới hạn của nó, cô muốn hợp tác với cô nhân viên này, nhưng không thể chấp nhận việc người khác nghi ngờ mình mạo nhận hết lần này đến lần khác như vậy được!

“Như vậy thì không cần, chỉ là...”. Xem xét nhiều giấy tờ như vậy sẽ ảnh hưởng đến tiến độ công việc, cho nên không cần phải suy xét nhiều về đề xuất này.

Chỉ là? Cô ta lại còn nói “chỉ là” nữa!

Đinh Mỹ Mẫn đã chẳng còn buồn quan tâm đến khí chất thực nữ gì đó nữa, quay người lại, chống nạnh chuẩn bị đấu lí tay đôi.

Bỗng nhiên một giọng nói thiện chí truyền tới cắt ngang: “Không cần kiểm tra đâu, chị ấy đích thực là người của đài chúng tôi đó! Đây là thiệp mời của tôi, chị có thể kiểm tra, nếu như không sao thì việc tôi chứng minh thân phận của chị ấy cũng không có vấn đề gì đúng không?”

Chà, chà, thật quá tuyệt diệu, cứu tinh của cô đã xuất hiện rồi!

Đinh Mỹ Mẫn chỉ còn thiếu nước cảm kích rơi lệ, cảm ơn lần lượt từng thành viên trong sổ hộ khẩu của người ấy. Nhưng rất nhanh sau đó, cô nghĩ kĩ lại, sắc mặt liền biến đổi... “Người của đài chúng tôi”? Nếu như nhớ không nhầm thì ông giám đốc đài đã giao tấm thiệp mời duy nhất cho Mạc Tường ngay trước mặt cô. Vậy người lúc này đang giải nguy cho cô chính là MẠC TƯỜNG à?

“Không cần, không cần xem đâu! Tôi nhận ra chị mà, tôi đã nhìn thấy chị trên truyền hình rồi. Chị chính là Mạc Tường, Tiểu Tường đây mà! Tôi rất thích xem chương trình do chị dẫn, mẹ tôi, bố tôi, anh trai tôi... cũng rất thích xem đấy!”

Quả nhiên, không cần phải quay đầu lại xác nhận, cô nhân viên yêu nghề quá đáng này đã cho Mỹ Mẫn một đáp án chính xác.

Kẻ thù đáng hận nhất lại đưa tay ra giúp đỡ cô vào lúc đáng xấu hổ, ngại ngùng nhất, cô còn không cách nào khước từ được. Trên thế gian này còn chuyện gì bi thảm hơn thế nữa?

Câu nói tiếp theo của cô nhân viên này đã gián tiếp trả lời câu hỏi trên của Mỹ Mẫn. Cái này phải gọi là “thể sự vô thường”, chuyện chỉ ngày càng bi thảm hơn thôi. “A a a, anh có phải là Giả Thiên Hạ không? Là người thật, người thật này!”

“Ừm, rất vui vì tôi là người thật”. Anh gật đầu mỉm cười, hết sức thân thiện, lịch sự. “Chúng tôi có thể đưa cô ấy cùng vào không?”

“Tất nhiên là có thể rồi, thật ngại quá!”

Quả là xuất quân bất lợi! Cuộc đời này đúng là tệ hại, lẽ nào cả bữa tiệc chỉ có ba người bọn họ hay sao? Tại sao nhất định phải tình cờ gặp nhau chứ? Cảm nhận được sự thân mật tình tứ của hai con người đằng sau, cô mím chặt môi, sống lưng lạnh buốt, nhắm mắt buồn bã. Ngay sau khi nghe thấy mình có thể đi vào, cô nhanh chóng bước qua sảnh nhỏ được thiết kế theo phong cách Hi Lạp cổ, vốn dĩ cho rằng như vậy là có thể trốn thoát khỏi đôi nam nữ chướng mắt đó. Thế nhưng khi đứng trước cửa thang máy, cô cũng đành ngậm ngùi ai oán: “Trời muốn diệt tôi đây mà!”

Trong thang máy chật hẹp, kín mít, không gian dường như đang ngưng đọng lại, mỗi một hơi thở đều khiến Đinh Mỹ Mẫn cảm thấy đau đớn, nghẹn ngào. Cô đứng ngay sát cạnh cửa vào thang máy để lát nữa rời khỏi chỗ này nhanh nhất. Thế nhưng chỉ cần khẽ liếc mắt một cái thôi là có thể nhìn thấy ngay hình ảnh phản chiếu từ bốn bề có gương và thép sáng loáng.

Mỹ Mẫn không thể nào tỏ ra như không nhìn thấy gì. Tên đàn ông thối tha đó đứng ngay bên cạnh cô, lại còn để mặc cho “tình yêu mới” thỏa sức áp cả tấm thân vào người. Bọn họ làm như sợ không ai biết quan hệ ân ái tình cảm giữa họ vậy!

Đến tận giây phút này Mỹ Mẫn mới thực sự cảm thấy hối hận, tại sao lại không làm theo ý kiến của Lâm Ái chứ?

Tuy rằng ý kiến đó hơi vớ vẩn một chút nhưng còn hơn là lúc này chỉ biết đứng ngây ra đó nhìn, lại còn bị chọc tức nữa!

“Anh Thiên Hạ, anh bảo cô nhân viên lúc này có bị làm sao không nhỉ? Chị Mỹ Mẫn trang điểm ăn mặc lộng lẫy là thế, đến em cũng phải thẳng thốt vì “kém xa”, vậy mà cô ta lại dám ngăn cản không cho chị ấy vào cửa. Đúng là có mắt như mù! Chị Mỹ Mẫn, chị cũng thật là, có thiệp mời sao không bảo em một câu? Nếu biết sớm thì chị em mình cùng ngồi xe đến đây mới phải đạo!”. Cho dù đang vô cùng căm phẫn, tức tối nhưng Mạc Tường vẫn cố tỏ ra tử tế, giọng nói vẫn nũng nịu như thường ngày. Cô ta sao có thể không nhận ra Đinh Mỹ Mẫn đang vô cùng khó xử, bực tức và ra sức lảng tránh chứ? Cũng chính vì nhìn thấy quá rõ nên Mạc Tường không nỡ bỏ qua cơ hội khoe khoang chiến thắng lần này.

“Ừ, cô đích thực là không thể bằng được”. Thiên Hạ đầu óc trống rỗng, trả lời theo cảm tính, lúc này, ánh mắt anh đang đắm đuối nhìn Đinh Mỹ Mẫn.

Chiếc váy ngắn trắng tinh như tuyết ôm vừa khéo thân hình tuy không ấy nhưng cân đối đến hoàn mỹ của cô. Cổ chữ V trước ngực vốn được thiết kế để tôn lên vẻ đẹp sexy của vòng một song vì khá bảo thủ nên cô đã dùng mái tóc dài buông xoã che bớt đi không ít. Tuy nhiên, chính vẻ nửa kín nửa hở ấy lại càng khơi dậy sự tò mò của người đối diện. Thiết kế của chiếc váy làm lộ ra toàn bộ phần lưng không thể che vào đâu được của Mỹ Mẫn. Phần eo được gắn một chiếc thắt lưng bằng bạc lấp lánh khiến cho chiếc váy tưởng chừng rất đơn bình thường này được nâng cao giá trị lên rất nhiều. Cô trang điểm vừa phải, không quá gây sự chú ý.

Xem ra, hơn một năm nay, cuộc sống của Mỹ Mẫn vô cùng phong phú, muôn màu muôn vẻ, đã biết cách trang điểm, ăn mặc, chọn lựa phụ kiện phù hợp, cũng biết cách làm toát lên vẻ nữ tính một cách tự nhiên, không hề gượng gạo. Phải chăng cô ấy đã bắt đầu biết phải làm thế nào để nũng nịu, làm dáng trước mặt đàn ông; biết tận dụng sắc đẹp, ưu thế của người phụ nữ? Cho nên cô ấy mới hết lần này đến lần khác nhấn mạnh rằng hai người đã li hôn, rằng cô cũng có thể có người đàn ông khác, rằng hiện nay cuộc sống của cô rất tuyệt và đã không còn cần đến sự tồn tại của anh nữa?

Nghĩ đến đây, Thiên Hạ mím chặt môi lại, sầm mặt xuống, chỉ muốn nhanh chóng “đóng gói, bắt cóc” cô về nhà.

“Hả?”. Tiếng của Mạc Tường vang lên. Người nói vô tình, người nghe hữu ý. Giả Thiên Hạ buột miệng nói một câu đã khiến Mạc Tường mất mặt vô cùng, nhất thời không biết phải ứng phó thế nào, thậm chí cô còn ngỡ mình nghe nhầm.

Chỉ là Giả Thiên Hạ lúc này hoàn toàn chẳng còn đầu óc nào để ý đến nghi ngờ của Mạc Tường nữa. Anh đang mải “quyết đấu” với người phụ nữ trước mặt mình: “Đinh Mỹ Mẫn, cô yêu tôi đến vậy sao? Yêu sâu đậm đến mức chỉ nhìn một cái cũng sợ không kim lòng được hả?”.

Mỹ Mẫn không nói gì, nhưng bản tính quyết không chịu lép vế lại hừng hực trong người. Cô ghét phải đứng ở vị trí bị động, và càng ghét bản thân mình hơn vì đến tận lúc này vẫn còn chịu sự ảnh hưởng từ anh. Sự bực tức và hiếu thắng vốn có của người phụ nữ cuối cùng đã đánh đổ lí trí còn lại trong cô. Mỹ Mẫn ngẩng đầu, quay người lại, “ngoan cường” mặt đối mặt với anh, mỉm cười chọc tức: “Không phải đâu! Chẳng qua anh không đáng để tôi phải tốn thời gian quan tâm tới mà thôi!”

“Thật thế sao?”. Thiên Hạ ngẩng mặt lên, nhìn theo ánh mắt của Mỹ Mẫn, dừng lại ở Mạc Tường. Ngay sau đó, anh trở lại với gương mặt tràn trề kiêu hãnh. Cho dù chỉ một giây ngắn ngủi nhưng anh vẫn “bắt quả tang” được sự ghen tị loé lên trong mắt cô. Khoảnh khắc ngắn ngủi đó khiến khoé miệng anh bất giác nhếch lên. Anh cố ý tiến lên phía trước, áp sát cô, đến tận lúc gần như chạm vào người Mỹ Mẫn, anh mới dừng lại, cúi đầu xuống, thì thầm bên tai cô: “Như vậy có phải là cho dù tôi có làm gì thì cô cũng chẳng thêm quan tâm?”.

“Đúng vậy!”. Mỹ Mẫn cố chấp đáp, giọng điệu vô cùng kiên quyết. Thế nhưng nhịp tim cô bắt đầu mạnh lên, hơi thở gấp gáp, sắc mặt thì dần ửng đỏ... Những hiện tượng này càng chứng minh rõ ràng rằng cô chẳng thể nào kiên định như trước đó, chẳng thể ép bản thân coi Giả Thiên Hạ giống như không khí được nữa.

“Ồ...”. Anh cố tình kéo dài giọng một hồi, nghe như thể đang rất thú vị. “Kể cả khi tôi hôn cô sao?”

Hít một hơi thật sâu, phải bình tĩnh, hết sức bình tĩnh!

Cô không còn giống như trước kia, tức khí là mắng nhiếc thậm tệ ngay, bởi vì cô quá rõ một khi chuyện đó xảy ra thì chỉ làm cho tên đàn ông thói tha đó càng thêm đắc ý, huống chi bên cạnh còn có một Mạc Tường

đang đứng đợi xem “kịch hay” nữa. Sau khi lấy lại bình tĩnh, coi như không có chuyện gì xảy ra bằng một hơi thở sâu, Mỹ Mẫn đưa mắt nhìn anh với nụ cười rạng rỡ trên môi. Sau đó ngả theo dáng người anh, cô đưa bàn tay mềm mại ôm lấy cổ anh.

Chỉ một giây phút ngắn ngủi thôi, Mỹ Mẫn đã cảm thấy trái tim mình loạn nhịp. Cô vốn cho rằng xa cách lâu như vậy, bản thân có thể bình tĩnh, thản nhiên đối diện với anh. Nhưng đến khi một lần nữa ôm anh trong vòng tay giống như trước kia, bỗng nhiên những kí ức chỉ thuộc về thế giới riêng của hai người lại không theo quy tắc mà hiện lên sống động ngay trước mắt cô, khiến hơi thở cô gấp gáp hơn bao giờ hết.

“Anh có dám không?”. Cô nhanh chóng che giấu đi những cảm xúc không đáng có. Đôi môi mềm mại quyến rũ đó nhếch lên thách thức, hơi thở nhẹ nhàng như muốn chọc tức anh. Ánh mắt cô hướng về phía Mạc Tường. “Trước mặt “niềm vui mới” lại hôn “tình cũ” thế này sao? Giả thiếu gia, cẩn thận không làm người ta bị tổn thương rồi gặp phải báo ứng đấy!”

Thiên Hạ lạnh lùng nhìn khoé miệng mỉm cười đầy quyến rũ của cô, từng câu từng chữ thốt ra từ miệng cô như đang nói đùa vậy nhưng lại thách thức thần kinh của anh đến mức không thể chịu nổi. Rất tốt, giống như những gì anh dự đoán trước đó, người phụ nữ này rất biết cách khiến cho người ta không thể kiềm chế, nhẫn nại được. Rõ ràng là cô cảm thấy chán sống rồi, lẽ nào cô gây thơ cho rằng vì có sự hiện diện của “niềm vui mới” mà anh sẽ “dừng tay” sao?

Anh vừa cười vừa tiến về phía cô, muốn chiếm lĩnh ngay đôi môi không biết sợ chết kia, dùng hành động để chứng minh cho cô biết rằng không phải bất cứ người đàn ông nào cũng dễ dàng bỏ qua khi bị chọc giận.

Nhìn thấy anh ngày càng lại gần, sắc mặt Mỹ Mẫn bỗng biến đổi hẳn, ý thức được hình như mình đang đùa với lửa. Cô biết là mình không có đủ kiên nhẫn và bản lĩnh đấu lại với Giả Thiên Hạ, tên đàn ông đáng ghét đó, thế nhưng vì muốn đặt cược một lần nên cô vẫn cứ cố liều mình xông tới.

Chính vào lúc cô không còn biết trốn đi đâu thì đột nhiên cửa thang máy mở ra.

Tình hình này đúng là người hiền lành dễ bị bắt nạt, nhưng may mà “ở hiền gặp lành”, trời thương mà giải thoát cho.

Định Mỹ Mẫn nhanh tay nhanh mắt lùi ngay về sau một bước, nhân lúc Thiên Hạ lơ đãng, cô vùng thoát khỏi vòng tay của anh. Không khí ngoài thang máy trong lành khiến cô có thể thở dễ dàng và thoải mái hơn nhiều. Sau khi đảm bảo sự việc không phát triển ngoài tầm kiểm soát, Mỹ Mẫn lại nhếch mép cười, tỏ vẻ đắc ý. Trước khi rời đi, nhìn thấy ánh mắt căm hận của Mạc Tường, cô liền dùng ngay chiêu “gây ông đập lưng ông”, trưng ngay một vẻ mặt vô tội như mọi khi của Mạc Tường rồi nói: “Nhìn chăm chăm vào tôi làm gì? Điều cô nên làm là giữ cho chặt người đàn ông của mình ấy!”.

“Giả Thiên Hạ, rốt cuộc là anh có ý gì đây?”. Lời vừa rồi của Mỹ Mẫn có thể coi là câu đánh thức người trong mơ, Mạc Tường liền quay lại trách cứ “người đàn ông của mình”. Cho dù đang tức tối, cô nàng vẫn nói năng nhỏ nhẹ, giống như đang trách yêu vậy.

Những màn kịch kiểu đó phải có người “tung hứng” cùng thì mới diễn tiếp được. Mặc cho cô ra sức nũng nịu, chẳng có ai chịu ủng hộ cả, tất cả rốt cuộc là công cốc mà thôi.

Giả Thiên Hạ thì hiển nhiên là không còn tâm trí, thời gian đâu mà ủng hộ hay quan tâm đến cô nữa rồi. Anh xanh mặt nhìn theo bóng dáng Đinh Mỹ Mẫn, thứ bị đoạt mất đường như không chỉ là cái ôm mà còn cả không khí nữa. Cảm giác này thật giống y như hồi li hôn năm đó vậy, đã cố giữ lấy nó – con cá mà anh phải tốn biết bao tâm sức mới câu được, còn chưa kịp nhìn thấy vẻ sống động, tuyệt đẹp của nó trong lòng bàn tay mình thì nó đã tuột khỏi tay, không lời cảnh báo. Lần trước, không cách nào chạy theo níu kéo đã đành, còn lần này... đã mua một chiếc bể cá rất đẹp, thả trong đó những thức ăn ngon lành, liệu có thể níu giữ được không đây?

Bỗng nhiên một đôi tay đập vào vai anh, bên tai lướt qua một hơi thở ấm nóng khiến anh ngay lập tức lấy lại bình tĩnh: “Này, không phải cậu nói phải quay chương trình nên không thể tới được hay sao?”.

Khẩu khí coi trời bằng vung, tư thế chào hỏi quen thuộc cộng thêm mùi nước hoa đàn ông hiệu CK đã đủ nói lên thân phận của người này. Dù không nhìn, anh vẫn đoán ngay được đó là ai, chỉ có Tạ Mục Đường

mới có những đặc trưng ấy thôi. Kể từ khi gia nhập vào giới sản xuất chương trình, anh luôn hợp tác với Tạ Mục Đường. Hai người họ từ đó trở thành những người bạn có thể tâm sự, tán gẫu mọi chuyện.

Cho nên trước mặt bạn bè, trước nay Giả Thiên Hạ chưa bao giờ che giấu điều gì: “Cô ấy cũng tới đây.”

“Cô ấy?”. Tạ Mục Đường lặng người đi một lúc. Chỉ vì một người phụ nữ mà bỏ lại công việc sau lưng để chạy đến một bữa tiệc kiểu này? Điều đó hoàn toàn không giống với tính cách mọi khi của Giả Thiên Hạ. Nhưng tất nhiên, không có gì là tuyệt đối cả. Người phụ nữ có thể khiến anh trở nên như vậy chỉ có duy nhất một người thôi. “Xem ra lúc này mình không nhìn nhầm rồi. Người phụ nữ vừa đi trông rất xinh đẹp, rất có khí thế, người mà vừa nhìn đã khiến người ta muốn theo đuổi, đó chính là Đinh Mỹ Mẫn phải không?”.

Rất xinh đẹp, rất có khí thế, người phụ nữ mà vừa nhìn đã khiến người ta muốn theo đuổi? Toàn những lời lẽ hoa mỹ, coi như lấy đủ thể diện cho Thiên Hạ. Nhưng tại sao nghe vẫn “ngứa tai” đến thế? Tim Giả Thiên Hạ bỗng quặn thắt lại, cuối cùng cũng tìm ra được điểm khác lạ. Đây là lời mà một người bạn lâu năm của anh nói sao? Hắt bàn tay Mục Đường đang để trên vai mình ra, anh nheo nheo mắt nói: “Tốt nhất là cậu nên đổi lại các tính từ dùng để miêu tả về vợ của bạn đi, đừng có đại mà động vào tôi!”.

Đúng là ghê gớm, câu nói đó khiến Tạ Mục Đường đành phải thôi ngay trò chọc ghẹo của mình: “Cô ấy quay về rồi sao?”

“Ừ.”

“Thế lúc nào thì hai người tái hôn?”. Mục Đường hỏi một cách tùy hứng.

Câu nói đó khiến Thiên Hạ quay sang liếc bạn một cái lạnh lùng: “Cậu tưởng là bọn mình đang chơi trò cô dâu chú rể ngày xưa chắc?”

“Lẽ nào hai người không phải đang chơi trò cô dâu chú rể à?”. Ăn cơm mới nửa bữa đã muốn kết hôn, cùng nhau lên về nhà trộm hộ khẩu ra đồn công an đăng kí. Lại ăn cơm chưa hết bữa, đã muốn li hôn, chạy ra đồn công an lần nữa làm phiền các đồng chí ấy. Chuyện này có khác gì trò chơi cô dâu chú rể của bọn trẻ con đâu? Thế nhưng ngay sau khi nhìn thấy ánh mắt toé lửa tức giận của Giả Thiên Hạ, Mục Đường đành bất lực gơ tay lên đầu tỏ vẻ đã biết sai. “Vậy cứ nói thẳng với cô ấy đi, nói rằng lúc đó cậu đồng ý li hôn cũng là vì bất đắc dĩ, có nỗi khổ riêng. Quan trọng là cho cô ấy biết không phải do người thứ ba phá hoại, không có vấn đề nguyên tắc gì ở đây hết, giải thích rõ ràng thì đâu sẽ vào đấy thôi.”

“Đây là ngày đầu tiên cậu gặp Đinh Mỹ Mẫn sao? Cho dù mình có nói ra sự thật, cô ấy cũng sẽ không tha thứ. Hoặc có lẽ sẽ khuyên mình nên đổi nghề đi làm biên kịch đi. Cho dù có tin thì cô ấy chắc chắn sẽ vác dao trực tiếp đến xử lí bố mình”. Vấn đề giữa Mỹ Mẫn và bố mẹ Thiên Hạ đã tồn tại từ rất lâu rồi, nói chính xác ra thì hai người họ chính là nguyên nhân lớn thúc ép anh và cô li hôn.

“À mà suýt nữa quên mất, ông cụ nhà cậu cũng đến tham dự đó, đi khắp nơi tìm cậu, hình như còn định điều “trực thăng” tìm kiếm đấy.”

“Hừm, đúng là âm hồn bất tán!”. Thiên Hạ đưa ra câu bình luận chẳng giống ai của một người con về bố mình.

Tạ Mục Đường cũng đã quen với chuyện này từ lâu: “Nói đi, ông cụ lại làm chuyện gì rồi?”

“Bắt cóc con gái nhà người ta, đánh bất tỉnh rồi vứt lên xe mình”. Vừa nói, Thiên Hạ vừa hắt hắt cảm chỉ vào Mạc Tường đang leo đèo theo phía sau.

“Thế sao cậu không vứt cô ta xuống đường?”

“À, ông cụ có dán một tờ giấy trên đầu cô ta.”

“Thế bố cậu viết gì?”

“Con dám vứt cô ta xuống xe, Đinh Mỹ Mẫn nhất định sẽ bị ném xuống lầu.”

Không phải là câu nói đùa, anh biết bố anh hoàn toàn có khả năng thực hiện điều đó. Hiểu con không ai bằng cha, ông già chết tiệt đó đã liệu trước được chuyện này: trước tiên ông phải người truyền tin là buổi tối nay Đinh Mỹ Mẫn cũng tham dự bữa tiệc, biết tin này, phong ba bão táp, sấm giạt đùng đùng cũng

không ngăn nổi anh tới đây; lại sắp xếp cái bầy để anh diễn vở kịch có mới nói cũ, vui với người mới ngay trước mặt Đinh Mỹ Mẫn.

Hào hoa bóng loáng, sang trọng lịch lãm, lộng lẫy tráng lệ, lung linh muôn sắc... đây đều là những lời lẽ hoa mĩ mà chúng ta hay gặp trong tiểu thuyết, sách vở. Thế nhưng những cảnh vật ấy khi hiển hiện sống động ngay trước mắt lại đem đến cho ta những xúc cảm thực sự mới mẻ.

Trước khi buổi tiệc chính thức bắt đầu còn có một màn giới thiệu sản phẩm mới của hãng. Nói chính xác hơn thì đây mới là điểm chính của bữa tiệc tối nay. Thế nhưng tất cả khách mời tham dự buổi tiệc này hầu như đều chẳng mấy hào hứng, mong chờ. Ngoại trừ mấy minh tinh chịu trách nhiệm phát ngôn cho sản phẩm đang ra sức biểu diễn, còn lại mọi người đều thì thầm trò chuyện với nhau. So với họ, Mỹ Mẫn vẫn được coi là khá nghiêm túc, tìm một chỗ ngồi ở góc khuất, vừa lật giở quyển giới thiệu sản phẩm, vừa thỉnh thoảng nhìn lên Lâm Ái ở trên sân khấu. Chẳng bị ai quấy rầy, làm phiền, thành ra cô cũng khá tiêu điều tự tại.

Sau khi phần giới thiệu sản phẩm kết thúc, hệ thống đèn điện được điều chỉnh mờ ảo hơn, ban nhạc phía ban tổ chức mời đến đang chơi nhạc trên sân khấu, mọi người phía dưới hoặc nhip nhip chân theo điệu nhạc, hoặc nói chuyện với nhau.

Khu phỏng vấn ở bên ngoài tập trung rất nhiều giới truyền thông báo đài, họ đang đưa mắt tìm kiếm những nhân vật có giá trị để phỏng vấn.

Mỹ Mẫn nhấp một hớp rượu, những nơi huyền ảo, ồn ào như thế này khiến cô bất giác nhú mày.

Đây chắc được gọi là cuộc sống về đêm?

“Cuộc sống về đêm”, trước kia nói thế nào thì khái niệm này cũng chẳng liên quan gì đến Đinh Mỹ Mẫn! Cô sống hết sức lành mạnh, điều độ. Mỗi ngày, sau khi quay chương trình xong, cô ngay lập tức về nhà nấu cơm, đợi chồng về. Cô kiên quyết không thực hiện các chương trình quay trực tiếp, không dẫn chương trình tiệc tối có khối lượng công việc lớn... Tóm lại, tất cả các chương trình có ảnh hưởng đến cuộc sống hôn nhân thường nhật, cô đều từ chối hết. Những trò giải trí thư giãn vào buổi tối như đi quán bar, hát karaoke, đánh mặt chược... cô kiên quyết không tham gia.

Nhưng khi cầm tờ giấy chứng nhận li hôn trong tay, cô mới ngộ ra việc coi chồng là trung tâm sẽ đưa đến kết cục thê thảm và đau đớn đến mức nào.

Cho nên hơn một năm nay, cô đã quyết thay tâm đổi tính, điều chỉnh lại quan niệm của mình.

Cho dù phải ở một nơi mà trước kia cô vô cùng căm ghét, cô vẫn có thể tỏ ra bình thản, vui vẻ như thường, tìm mọi cách kêu gọi tài trợ và tạo mối quan hệ xã hội. Thì ra đây chính là “bản năng sinh tồn” mà những người trong giới sản xuất cần phải có. Nhất thiết phải phớt lờ đi giới tính, hình dáng của người đứng trước mặt mình, coi họ như những tập Nhân dân tệ dày cộp. Từ trước đến nay, Giả Thiên Hạ vẫn sống cuộc sống như vậy sao? Thường xuyên đi giao lưu, gặp gỡ, tiệc tùng, tin đồn thất thiệt loạn lên khắp nơi... tất cả đều là vì công việc?

Cô dường như bị những ý nghĩ này làm cho sợ hãi. Lắc đầu vài cái, Mỹ Mẫn muốn ép mình phải bỏ ngay thói quen tìm lí do giải thích cho những hành động của anh. Cho dù tiệc tùng, giao lưu là cần thiết nhưng việc lãng nhăng với Mạc Tường thì phải giải thích như thế nào đây?

Đang nghĩ ngợi lung tung, bỗng Lâm Ái đưa tay vỗ nhẹ vào người, đưa hồn phách cô trở lại. Thật vô lý khi Lâm Ái đang ra sức ca ngợi, giới thiệu sản phẩm mới thì cô lại đang tiêu điều tự tại tại ngai vàng mơ màng. “Đừng nói với mình là nơi ồn ào thế này mà cậu cũng có thể ngủ được nhé!”

Lời nói đùa này khiến ọi người xung quanh bật cười, Mỹ Mẫn bực bội lườm Lâm Ái một cái.

“Nhìn gì chứ? Mình nói chuyện với cậu mà không thấy cậu nói gì nên mới tưởng là cậu đang ngủ.”

“Lúc này cậu nói gì thế?”

Xem ra Mỹ Mẫn thực sự đang “tâm hồn treo ngược cành cây”, Lâm Ái lắc đầu tỏ vẻ bất lực, đành phải nhắc lại một lần nữa: “Mình nói là, đợi tí nữa buổi tiệc kết thúc, hai chúng ta đi ăn một bữa ra trò nhé!”

Lâm Ái khẽ nheo mũi trông thật tinh nghịch, đáng yêu, chẳng hề giống với hình tượng minh tinh vô hồn như tượng vẫn phơi bày trước công chúng hàng ngày chút nào. Chính nét mặt đáng yêu đó khiến Mỹ Mẫn phải bật cười: “Nói theo phong cách của bố cậu thì cậu tưởng mình bây giờ vẫn còn là một nhân vật vô danh tiểu tốt sao? Lại còn tưởng có thể đến những quán hàng ven đường ăn những món bình dân hả? Đừng có nằm mơ giữa ban ngày nữa!”

“Ây da, đúng là thay da đổi thịt hẳn, mọi người xem, kiểu cách ăn nói, điệu bộ của cậu ta thật giống hệt như Lăng Gia Khang vậy. Tiêu rồi, Mỹ Mẫn, cậu đừng có bị ác ma hoá đấy nhé! Mau chóng tránh xa gã đó càng xa càng tốt, nếu không, mình e rằng cậu sẽ yêu anh ta lúc nào không hay đấy”. Lâm Ái quyết không từ bỏ bất cứ cơ hội nào để châm chọc, cười nhạo Mỹ Mẫn.

“Nhưng quả là cũng giống thật.”

“Không phải hai người họ đã phải lòng nhau rồi sao? Hơn nữa, năm trước bọn em đã bắt đầu gọi chị ấy là chị dâu rồi.”

Mỹ Mẫn bắt lực ôm trán, không ngờ chủ đề tẻ nhạt vậy mà cũng có người hưởng ứng. Nói cho cùng thì họ đều là người trong công ty của Lăng Gia Khang, tư duy và suy nghĩ quái dị khác thường, cho dù cô có ra sức giải thích hàng trăm hàng ngàn lần cũng chẳng có ai thêm quan tâm, để ý. Nhưng vì lo lắng cho danh tiếng trong sạch của mình, cuối cùng Mỹ Mẫn vẫn phải nhắc lại chuyện đó lần nữa: “Không được phép gọi tôi là chị dâu, tôi và lão đại của mấy người không bao giờ có quan hệ đó đâu.”

“Ai mà biết được hai người các cậu thế nào chứ?”. Lâm Ái tiếp tục trêu chọc, không chịu buông tha. “Bạn bè rất dễ trở thành người tình đó. Có điều làm bạn bè vẫn tốt hơn, kiểu người làm việc điên cuồng như anh ấy có lẽ đối xử với vợ mình cũng giống như lúc đào tạo minh tinh thôi.”

“Đúng thế, đúng thế!”. Mỹ Mẫn gật đầu lia lịa, bày tỏ thái độ hết sức tán đồng. Nhưng rất nhanh sau đó, cô chợt nhớ ra mình đến đây không phải để tán gẫu, buôn dưa lê mà còn rất nhiều chuyện quan trọng phải làm. “Mọi người nghĩ xem, dạo này có người mới nào thích hợp làm MC không nhỉ?”

“Chính là Tiểu Ái đó!”

Đáp án đó hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của Mỹ Mẫn, tuy rằng biết rõ Tiểu Ái chính là người thích hợp nhất, bản thân cô ấy cũng từng là một người dẫn chương trình. Kì thực hai người thuộc loại bạn “không đánh nhau không quen biết”, đã từng ganh ghét, đấu đá để tranh giành tỉ suất bạn xem đài. Khi kì hạn hợp đồng trước đây của Lâm Ái kết thúc, tiền đồ đang mù mờ, cô nàng quyết định ra nước ngoài du học. Cùng thời gian đó, Mỹ Mẫn đang chìm đắm trong đau khổ sau khi li hôn. Hai con người tương lai vô định sẽ rất dễ tâm sự, thông cảm, đồng viên và nhanh chóng trở thành bạn bè thân thiết.

“Này, về mặt cậu như vậy là có ý gì thế? Chê mình hả?”

“Mình nào dám”. Mỹ Mẫn nói lí nhí, dường như ngại ngùng chẳng thốt nên lời. “Cậu xem đi, chương trình này lịch quay dày đặc, mình lại không thể trả cát sê cao cho cậu được, cho nên đâu dám mở miệng mời cậu...”

“Thôi xin cậu, giữa mình và cậu mà phải đắn đo nhiều thế sao? Nếu như không phải cậu giới thiệu mình vào công ty quản lí của Lăng Gia Khang, mình không thể nào có được ngày hôm nay. Cậu có hiểu tình cảm giữa thiên lí mã với Bá Nhạc[2] hay không? Chỉ cần cậu lên tiếng, cho dù có phải từ chối hai chương trình khác, mình cũng vui vẻ nhận lời. Có điều, chuyện này vẫn phải được anh Lăng Gia Khang gật đầu đồng ý, mình vẫn còn gánh trên vai “khế ước bán thân”, ngay đến việc ăn đồ bình dân ven đường cũng không có quyền tự quyết, trên đầu còn có “địa chủ” cai quản mà! Cậu đi thương thuyết với ông “địa chủ” ấy đi, nếu mình mà nói trước, thế nào hẳn ta cũng bảo “Đỉnh Mỹ Mẫn không có miệng sao? Ngay cả chuyện này cũng phải do cô truyền đạt. Bảo cô ta lặn tới đây mà nói!”. Cậu thì khác mình rồi, cậu nói một câu uy lực bằng mình trăm vạn lời. Hừm, nếu như không phải anh ta thay đàn bà như thay áo thì mình đã nghĩ anh ta yêu thâm cậu từ lâu rồi.”

Lâm Ái thực sự đã kìm nén rất lâu rồi – bên cạnh cô lúc nào cũng chỉ có trợ lí với chuyên viên trang điểm, khó khăn lắm mới tìm được một người để cô tâm sự thoải mái – cho nên vừa mở miệng là thao thao bất tuyệt. Đến lúc nói xong, cô quay đầu lại, không ngờ bắt gặp ngay khuôn mặt đang rưng rưng ngấn lệ của

Đinh Mỹ Mẫn. “Này này, cậu làm cái gì thế? Đừng, đừng có khóc mà! Ở đây nhiều phóng viên, báo đài lắm, đừng có để người ta hiểu lầm mình đang ức hiếp cậu đấy!”

“Tiểu Ái, sau này cậu nhất định sẽ nổi danh bốn bể, không ai không biết cả”. Minh tinh có nhân phẩm tốt đẹp, hoàn mỹ đến mức đó không nổi danh bốn bể thì thật không còn đạo lý gì nữa.

Mỹ Mẫn đã lặn lội trong ngành giải trí không ít năm, gặp qua rất nhiều nghệ sĩ thay đổi tính nết sau khi đã nổi tiếng, cho nên cô mới thận trọng như vậy. Thật không ngờ Tiểu Ái lại nhận lời giúp đỡ nhiệt tình đến thế, muốn không cảm động cũng khó.

“Thật hả? Thật hả? Ồ, ồ, vậy thì sau này cậu cũng sẽ trở thành nhà sản xuất vô cùng nổi tiếng.”

“Sau đó hai chúng ta sẽ tay nắm tay đi nhận giải Kim U Nha[3]”

“Hừm, phải là giải Kim Hỉ Thuộc[4] chứ!”

“Không phải là giải Kim Anh Vũ[5] sao?”

“Phải là Kim Bát Ca[6] chứ!”

“Hầy, tóm lại là giải súc vật, cầm thú gì đó bằng vàng thôi.”

Những người xung quanh bắt đầu ngao ngán nhưng chỉ dám thầm mắng trong lòng: “Đúng là hai người điên!”

Từ sau khi gia nhập giới sản xuất chương trình, Giả Thiên Hạ đã quá quen và hiểu rõ các cuộc tiệc tùng gặp gỡ giao lưu lớn nhỏ. Chỉ có duy nhất một loại giao lưu mà anh đành bó tay chịu trận, đó là đi gặp bố mình. Rõ ràng biết tất cả các phóng viên, kí giả mai phục nằm vùng khắp nơi nhưng chẳng thể rõ được bọn họ đang ở chỗ nào, thế nên chỉ một hành động cao hứng, quá trớn là có thể gây ra “chuyện lớn” ngay. Nơi đây là chiến địa khắp nơi ẩn đầy “cạm bẫy” mà bố anh vẫn không hề tránh né, kiên quyết đòi gặp mặt Mạc Tường bằng được, luôn miệng nói phải xem mặt con dâu tương lai thế nào.

Ban đầu anh kiên quyết từ chối: “Bố vĩnh viễn không bao giờ có con dâu tương lai, trừ khi đó là người con dâu cũ”. Cuối cùng, khi bị ép buộc quá mức, anh đành phải thoả thuận, để lần sau, ở dịp khác thích hợp hơn sẽ “chơi” cùng với bố mình.

Sau một hồi thuyết phục, đồ ngon ngọt kèm thêm mấy câu lừa phỉnh, cuối cùng anh cũng thuyết phục được ông phái người đưa Mạc Tường – người phụ nữ dính như keo này – về.

Khi đã thu xếp mọi thứ ổn thoả, anh không lập tức dẫn người phụ nữ đã chiếm lĩnh mọi tâm tư tình cảm của mình đi mà ngồi ở một góc khuất gần đó, nhìn cô cười. Công việc của cô, bạn bè của cô và cả cuộc sống mà cô mong muốn, anh đều có thể chấp nhận, không đến làm phiền.

Kết cục của việc quyết định cho cô không gian tự do riêng chính là cảm giác đau đớn như bị kim châm vào tim vậy.

Rõ ràng nhận thấy hình ảnh ở nơi không xa đó thật “nhức mắt” nhưng anh vẫn cứ phải nhẫn nhịn, lặng lẽ ngồi đó quan sát. Mọi người thường nói phụ nữ dễ thay đổi, đến nay xem như anh đã lĩnh hội được hoàn toàn. Đinh Mỹ Mẫn của trước kia không thích tiệc tùng, giao lưu, cô khó lòng thích ứng với những bữa tiệc kiểu này. Cuộc sống của cô đơn giản tới mức chỉ cần lướt qua là anh đã có thể nhìn thấu mọi thứ. Ngay cả những lúc cãi nhau, cô giận dỗi bỏ nhà đi thì chỉ trong vòng năm phút là anh có thể tìm ra ngay tung tích. Đơn giản là vì bạn bè của cô ít tới mức có thể đếm trên đầu ngón tay. Còn bây giờ... cô đã học được cách mỉm cười giả tạo, biết làm thế nào để cho các doanh nghiệp nổi tiếng dù biết rõ chẳng thể có được cô mà vẫn cam tâm tình nguyện móc hầu bao ủng hộ, tài trợ đến cùng. Thậm chí cô cũng đã có nhiều bằng hữu.

Cũng chẳng nhớ rõ anh đã ở trạng thái khác thường ấy trong bao lâu nữa. Sau khi lạnh lùng từ chối biết bao lời mời mọc, tán tỉnh của các cô gái, cuối cùng anh cũng thấy Mỹ Mẫn chuẩn bị rời khỏi đó.

Thiên Hạ quay người bước ra cửa thang máy đợi trước. Không lâu sau, anh thấy Lâm Ái đích thân tiễn Mỹ Mẫn ra về, hai người lại lưu luyến hàn huyên thêm vài câu.

“Chị Tiểu Ái, hoá ra chị ở đây, hại em đi khắp nơi tìm chị. Nhà tổ chức muốn chụp chung với người đại diện phát ngôn sản phẩm vài kiểu”. Ngay vào lúc Giả Thiên Hạ tưởng rằng bọn họ sẽ lưu luyến bồi hồi mãi

không có hồi kết thì may mắn thay, cô trợ lí của Lâm Ái xuất hiện kịp thời. “Chị Mỹ Mẫn, em đưa chị Tiểu Ái vào trước nhé!”

“Ừ”. Mỹ Mẫn mỉm cười gật đầu.

“Cậu nhớ là phải gọi điện nói chuyện với Lăng Gia Khang đấy nhé!”

Đã bị người khác kéo đi rồi mà Tiểu Ái vẫn còn không quên quay đầu lại dặn dò trước khi qua chỗ rẽ.

Giả Thiên Hạ nhún mắt cau mày, câu nói cuối cùng của Lâm Ái lọt vào tai anh không thiếu một chữ nào.

Lăng Gia Khang?

Cái tên này không có gì xa lạ với Giả Thiên Hạ, anh ta là đầu mối không thể thiếu trong mạng lưới của giới sản xuất chương trình. Quan hệ giữa họ khá tốt, thỉnh thoảng anh ta giới thiệu cho anh một nữ nghệ sĩ ưu tú khiến cho chương trình của anh có thêm nhiều bất ngờ thú vị. Chính vì thế mà Thiên Hạ hay gọi trêu Lăng Gia Khang là “Lăng tú ông”. Nhưng nếu như anh nhớ không nhầm thì số lần Lăng tú ông và Mỹ Mẫn gặp nhau ít đến mức có thể tính trên đầu ngón tay, cùng lắm chỉ có thể coi là có quen biết, còn chưa đến mức gặp nhau là gật đầu mỉm cười.

“Nếu như một ngày nào đó, cậu với Đinh Mỹ Mẫn li hôn, nhớ gọi điện thông báo với mình một tiếng, để mình thừa cơ xen vào nhé!”

“Tiêu chuẩn của cậu thật khác người!”

“Chắc là cậu đang định khen mình có mắt nhìn người đúng không?”

Đoạn đối thoại trước kia giữa anh với Lăng tú ông bỗng vọng lại trong đầu.

Tổng hợp lại những gì mình tận mắt chứng kiến cùng những lời nói trước kia của Lăng Gia Khang, Giả Thiên Hạ có một dự cảm chẳng lành. Trước đó, anh từng vô cùng lo lắng về một Đinh Mỹ Mẫn mà bất cứ chuyện gì cũng ỷ lại, dựa dẫm tuyệt đối vào chồng, sau khi rời khỏi vòng tay che chở của anh sẽ phải xoay sở ra sao. Bây giờ nhìn lại, nỗi lo lắng đó đúng là thừa thãi, số lượng đàn ông vây quanh cô ấy nhiều đến mức khiến người ta khó lòng tưởng tượng nổi!

“Đau quá, anh định làm cái gì thế?”

Bước chân của Giả Thiên Hạ bắt giắc càng lúc càng nhanh, tới khi tiến sát đến bên Mỹ Mẫn, anh thất thần nắm chặt lấy tay cô, do không kiềm chế được nên đã dùng sức hơi quá khiến cô sợ hãi.

Anh cau mày lạnh lùng nhìn phản ứng đầu tiên của cô, lấy tay ôm ngực chặt vậy làm gì chứ? Lẽ nào nhìn anh giống loại người sẽ ngang ngược làm chuyện đó ngay tại chỗ này, trước mặt bàn dân thiên hạ sao? Anh lùi bước về sau, tốt bụng thả tay Mỹ Mẫn ra nhưng lại quay người kéo cô vào lòng, động tác nhất thời mà thuần thục, tự nhiên vô cùng. “Đi thôi, chúng ta đi hàn huyên chuyện cũ!”

“Tìm niềm vui mới của anh mà hàn huyên chuyện cũ với nhau ấy!”. Cô cau mày bực bội, vùng vẫy thoát khỏi vòng tay anh.

Cảm giác được sự né tránh của cô, anh chẳng những không có ý định buông tha mà ra sức ôm chặt hơn. Hơn thế, anh còn cố tình cúi thấp đầu xuống để môi khẽ chạm qua mái tóc đen huyền của cô: “Niềm vui mới? Từ hồi trước, khi anh chọn em, người ta đã thấy là anh không có mắt nhìn người tốt như thế!”

Chờ cho dây thần kinh xử lí thông tin xong, cô mới hiểu rõ hàm ý của anh. Giận điên người, cô lấy khuỷu tay thúc anh một cái đau điếng, sau đó hét lên: “Anh thích ai thì đi tìm người ấy mà tiêu khiển, đừng ở trước mặt tôi tỏ ra thèm khát như một con ruồi không nếm được phân vậy!”

“Bà xã, đừng có tự hạ thấp mình như thế, em sao có thể là phân được chứ?”. Anh lắc đầu than thở.

Khuôn mặt đầy tức nuối khi một sự việc không thành của anh cứ như là thật vậy khiến cho Mỹ Mẫn giật mình trong giây lát. Cô chợt nhớ lại hình ảnh buổi ghi hình lần đầu tiên cô làm người dẫn chương trình, anh cũng có biểu hiện này, thậm chí cũng nói một câu tương tự: “Bà xã, em đừng đánh giá thấp bản thân như thế, chương trình do anh sản xuất, cho dù người dẫn chương trình có kém cỏi như em thì vẫn thành công mỹ mãn thôi.”

“Bà xã”... cách xưng hô này cũng có quá trình tiến triển riêng của nó.

Lúc mới năm tuổi đầu, cô đã đánh nhau với anh chỉ vì một chiếc kẹo sữa, sau đó anh thắng trận, quệt miệng rồi nói: “Đủ tư cách! Bắt về nhà làm thiệp thứ mười tám.”

Trước khi cô tròn bảy tuổi, anh vẫn cứ gọi cô là “thiệp thứ mười tám”.

Đến năm cô bảy tuổi, anh nói với cô: “Em phải cho anh thơm một cái, nếu không anh sẽ nhét em vào một nơi tối tăm không cho ra.”

Tuổi nhỏ thật sự quá ngây ngô, sau cái hôn đầu đó, cô trực tiếp được thăng từ “thiệp thứ mười tám” lên chức “bà xã” luôn. Cách xưng hô này đã theo cô trong rất nhiều năm, thậm chí cô còn tưởng rằng nó sẽ gắn bó với cô suốt cả cuộc đời này. Mãi cho tới khi li hôn xong, xa cách hơn một năm, lối xưng hô kia lại lần nữa “tái xuất giang hồ”, chỉ là không còn ngọt ngào như xưa, trong đó ẩn chứa những đắng cay, chua xót khiến cô không thể chịu nổi.

“Có cần tôi phải trình trọng nhắc nhở anh thêm lần nữa hay không? CHÚNG TA LI HÔN RỒI!”. Cô vùng vẫy, cố thoát khỏi những hồi ức cũ, không ngần ngại nhắc nhở cho anh một lần nữa về thực tại, đồng thời tự nhắc nhở chính mình.

“Li hôn thì li hôn chứ sao!”. Khuôn miệng anh khê nhếch lên một nụ cười bất cần, lạnh lùng. Cuối cùng anh cũng buông cô ra: “Lên xe!”

“Lên xe nào, của ai?... Tại sao và với tư cách gì mà tôi phải lên xe anh...?”. Đến lúc này, Mỹ Mẫn mới nhận thấy mình đã bị anh kéo xuống tầng hầm từ lúc nào.

“Ở đây có phóng viên, nếu như em không sợ ngày mai phơi mặt trên báo thì anh cũng chẳng ngần ngại gì mà không đứng đây cãi nhau tiếp với em”. Thiên Hạ đi vòng qua, lịch sự mở cửa cho Mỹ Mẫn, không những vậy, anh còn tựa đầu lên cánh cửa xe, hững hờ, nhẩn nai chờ đợi Mỹ Mẫn “khuất phục”.

“... Phóng viên ở đâu ra chứ?”. Chần chừ một lúc, Mỹ Mẫn liền hạ giọng thăm dò tình hình. Các phóng viên, báo đài không phải đều đang ở đại sảnh sao, làm gì có ma nào chạy xuống bãi để xe chứ?

“Ồ, về vấn đề nguồn gốc hình thành và phát triển của phóng viên, đợi khi nào có thời gian, anh sẽ từ từ giải thích rõ cho em hiểu vậy.”

Mỹ Mẫn đành nghiêng răng nghiêng lợi lườm anh một cái. Từng lời từng chữ của anh thật khiến người nghe khó mà phán đoán đúng sai thật giả, người đàn ông miệng lưỡi quá trơn tru luôn cho ta một cảm giác nhìn không thấu, hiểu không rõ đồng thời lại muốn thám hiểm, tìm hiểu cho thật cặn kẽ, tỉ mỉ. Cô cố gắng kiềm chế cảm xúc, ngoan ngoãn ngồi vào xe của anh. Cho dù không mấy cam tâm nhưng cô biết rõ một người vừa là nhà sản xuất lấy lòng với nhiều chương trình hay vừa là người kế thừa đời thứ hai của một doanh nghiệp lớn giống như Giả Thiên Hạ trước nay vẫn luôn có sức hút mạnh mẽ với giới báo chí.

“Em đang sống ở đâu?”. Anh mãi nguyên nhìn cô thắt dây an toàn, vừa ngoan ngoãn vừa nghe lời đang ngồi ngay bên cạnh. Lúc này, anh tự nhiên lại thấy cảm ơn cánh phóng viên. Sau khi đảo vô lăng để quay xe, anh mỉm cười quay sang hỏi cô.

Cũng chẳng có gì tình tứ khác thường nên Mỹ Mẫn cũng ngoan ngoãn nói ra địa chỉ.

Câu trả lời khiến anh vô cùng bức dọc, nụ cười biến mất trên khuôn mặt: “Tại sao em không ở ngôi nhà trước kia của hai chúng ta?”. Chẳng lẽ cô ấy muốn nhanh chóng rũ bỏ mọi thứ trong quá khứ đến vậy sao?

“Tôi bán rồi.”

Thì ra không phải là muốn nhanh chóng rũ bỏ quá khứ mà là muốn nhanh chóng thiêu huỷ mọi tàn tích còn lại. “Nêu lí do hợp lí cho anh!”

“Tôi cũng phải sống chứ, đương nhiên là cần tiền rồi”. Hiểu rõ khi Giả Thiên Hạ kiêu lời, đi thẳng vào vấn đề cũng là lúc anh đang chênh vênh trên bờ vực “bộc phát cuồng phong”, Mỹ Mẫn không muốn thách thức với anh lúc này nên trả lời hết sức thành thật nghiêm túc.

“Anh nghĩ rằng số tiền anh để lại đủ để em sống thoải mái cả đời rồi chứ?”. Hơn thế, cô còn có một khoản tích lũy không nhỏ nữa.

“Lúc đó chính miệng anh nói nếu như đã li hôn thì “biến đi” chỗ nào thật xa, càng xa càng tốt mà. Thế thì tôi còn giữ lại nhà làm gì chứ? Tất nhiên là phải bán rồi cuốn gói đi chứ sao?”. Cô khéo léo đưa tội trạng của anh ra với mục đích chặn họng và chấm dứt câu chuyện tại đây.

“Có khi nào anh dùng cụm từ “biến đi” với em chứ?”. Tuy rằng không bị chặn họng nhưng ít nhất Giả Thiên Hạ cũng đã chuyển trọng tâm sang chủ đề khác.

“Ý nghĩa cũng thế cả thôi, tôi đã hiểu theo cách đó!”

“Em hiểu theo cách đó? Em không hiểu khả năng nhận thức vấn đề của mình nằm ở trình độ thấp hay sao?”

“Thế tại sao anh không tự kiểm điểm về khả năng truyền đạt ngôn ngữ của mình đi?”

“Cần phải kiểm điểm lại sao? Từng câu từng chữ đều biểu đạt rất rõ ràng cụ thể rồi, ví dụ như anh yêu em.”

“Anh bốc phét!”

“Anh rút lại lời nhận xét lúc này, khả năng nhận thức vấn đề của em không phải ở trình độ thấp, mà nói thật là phải ở mức độ dần dần”. Bốc phét ư? Cô cũng thử bốc phét ra câu “Em yêu anh” thử xem nào!

“Đúng thế, tôi đúng thật là dần dần. Chính vì tôi dần dần như thế nên ngày xưa mới chịu lấy anh. Ngay cả người thợ sửa chữa điện bên kia đường còn giống đàn ông hơn anh!”. Dây an toàn khiến cô khó mà trút được lửa hận đang bùng lên trong lòng, Mỹ Mẫn liền tháo nó ra, đưa tay chỉ vào anh nhân viên sửa chữa điện cao thế ven đường, mắng anh không tiếc lời.

“Thế thì em hãy tìm anh ta thử xem có may mắn hơn không!”

“Anh nghĩ là tôi không dám sao?”

“Anh ta dám sao? Ai dám động vào người phụ nữ của anh, anh xử lí cả nhà nó!”. Hai người cãi nhau quá cao hứng, cao hứng đến mức khiến Giả Thiên Hạ hoàn toàn quên mất tình hình lúc này, thậm chí còn quên rằng mình đang lái xe. Hai tay anh bất giác rời khỏi chiếc vô lăng, đưa ra nắm lấy tay người phụ nữ bên cạnh để hai người mặt đối mặt, để cô cảm nhận được từng nét cấu gien, bức bối hiện lên trên khuôn mặt anh lúc này.

Mỹ Mẫn còn đang định nói gì đó, nhưng khi quay lại nhìn cảnh vật hiện ra ngay trước tấm kính chắn gió, mặt cô trắng bệch: “Này này, anh lái... lái xe đi! Sắp xảy ra tai nạn rồi!”

BỤP!

Tiếng va chạm vọng lại trong đêm thanh vắng, lời cảnh báo của Mỹ Mẫn là quá muộn!

3. Chương 03

Chương 3: Ngày mai chúng ta kết hôn lại nhé!

Khuôn mặt Giả Thiên Hạ tươi rói, rạng ngời, anh cuối cùng cũng nở một nụ cười, nhìn kiểu gì cũng không giống như vừa trải qua một vụ tai nạn. Anh thậm chí còn đang rất vui vẻ vì vụ tai nạn này, vui cho chiếc xe, tuy rằng đâm vào dải ngăn cách nhưng may mắn là không quá nghiêm trọng, càng vui mừng hơn khi địa điểm xảy ra tai nạn cách nhà Mỹ Mẫn không xa, vậy là có đủ lí do để lên nhà kiểm li trà.

Còn về phần Mỹ Mẫn, cô chẳng thể nào cười nổi.

Chiếc đồng hồ treo ngoài phòng khách đều đặn kêu tích tắc, Đinh Mỹ Mẫn thực sự mong muốn nhịp tim mình cũng có thể đập ổn định như chiếc đồng hồ đó. Thế nhưng không khí trong phòng lúc này khiến cô khó mà bình tĩnh nổi.

Cổ họng cô run run, cổ sức mím môi không nói lời nào, chỉ lặng lẽ nhìn người đàn ông đang quỳ trước mặt mình. Đến lúc này, cô mới nhận ra hôm nay anh ăn mặc rất tự do, chiếc áo phông trắng cổ chữ V cùng chiếc

quần bò mài, bên ngoài là áo khoác màu nâu, đầu tóc rối bời, không hề có vết tích gì chứng tỏ đã được chải chuốt trước đó, có vẻ anh đã rất vội vã khi ra khỏi nhà nên chỉ kịp chuẩn bị tùy tiện như vậy, hoàn toàn không có chút đáng dấp nào của người đang tham gia một bữa tiệc sang trọng, lịch sự.

“Sao em lại có vết ban đỏ trên tay?”. Giả Thiên Hạ tay cầm túi đá cẩn thận, nhẹ nhàng chườm lên vết sưng tấy trên tay cô. Phát hiện ra dấu hiệu bất thường, anh liền ngẩng đầu lên hỏi.

“A! Anh bị bệnh à? Đang yên đang lành bỗng nhiên ngẩng đầu lên!”. Để nhìn rõ hơn, cô đang cúi xuống gần sát anh thì đột nhiên đầu anh ngẩng lên cộc vào cằm cô, khiến cô cắn vào môi, đau đến mức nước mắt chỉ chực tuôn rơi.

“Ngốc quá!”. Thiên Hạ nghiêm mặt lại, đưa tay lên xoa xoa cằm Mỹ Mẫn. Nhưng anh vẫn không bỏ qua câu hỏi trước đó: “Sao em lại bị nổi ban đỏ? Lại bị dị ứng sao?”

“À, đúng thế!”. Lấy lại được thần trí, cô gạt tay anh ra.

“Không phải anh đã chuyển phát nhanh nước hoa vị hoa quả đến cho Tiểu Tường rồi sao? Cô ta không nhận được ư?”. Đột nhiên anh cảm thấy có lẽ phải nói với Mạc Tường rằng mình ghét nhất những phụ nữ thích dùng nước hoa, có như thế mới tránh được việc dị ứng này vĩnh viễn.

Mỹ Mẫn chẳng biết nói gì, bỗng nhiên mềm nhũn đến mức không thể ra oai được nữa. Cô vốn dĩ tưởng rằng “vị thiếu gia ăn chơi” này tặng nước hoa là để lấy lòng “niềm vui mới”, hóa ra là sợ cô bị mẫn cảm!

“Em tự cầm lấy túi chườm đi, anh đi lấy cốc nước”. Không để cô được cảm động lâu, anh nhanh chóng chuyển sang chủ đề khác.

Mỹ Mẫn chậm chạp đón lấy chiếc túi chườm, tự trách mình đã suy nghĩ quá nhiều. Mọi cử chỉ hành động của Giả Thiên Hạ đều quá đối tự nhiên, rõ ràng chỉ đơn giản là quan tâm giữa bạn bè với nhau, cô hà tất phải tự mình huyền hoặc, chuốc thêm phiền phức vào người chứ! Tiếp đó, khi đưa ánh mắt về phía căn bếp mở thông với phòng khách, nhếch môi cười với anh, đột nhiên cô cảm thấy kinh ngạc.

Mỹ Mẫn bỗng có một ảo giác quay về thời gian trước đó... cô nằm thu người trong chiếc ghế sofa xem phim truyền hình cổ điển với những tình tiết cũ rích, còn anh thì chịu trận đứng trong bếp chuẩn bị bữa tối, để lúc cô kiệt sức vì khóc khi xem những tình tiết cảm động, sẽ có ngay đồ ăn bổ sung năng lượng...

“Mau uống thuốc vào!”

Không biết anh đã quay lại bên cạnh từ lúc nào, chỉ đến khi giọng nói đầy quyền rũ ấy vang lên, Mỹ Mẫn mới lấy lại được hồn phách. Cô nhìn đôi tay thon dài của anh, trong lòng bàn tay là một viên thuốc màu trắng. Cô ngẩng đầu lên, ánh mắt lộ rõ vẻ ngạc nhiên: “Anh lấy thuốc ở đâu ra thế?”

Mỹ Mẫn đã quá quen với loại thuốc này, nó có tác dụng ngăn ngừa dị ứng với hoa, trước kia nhà cô có rất nhiều. Thế nhưng lần này quay về quá gấp gáp, cô nhớ rõ là mình không hề chuẩn bị.

“À, anh quên mang nó trong người rồi”. Thiên Hạ mỉm cười, nhân lúc cô không để ý, liến nhét viên thuốc vào miệng rồi cho cô uống nước.

Có phải là do quá lâu không sử dụng loại thuốc này không nhỉ? Mỹ Mẫn uống thêm vài ngụm nước, nhăn mày nghi hoặc, không thì tại sao nó lại trở nên ngọt như thế?

Cô hoàn toàn không hiểu được hành động này đối với người đàn ông hơn một năm trời chưa động vào “sắc dục” có sức mê hoặc đến thế nào, hơn thế, Giả Thiên Hạ lại là loại người luôn chiều theo bản năng sinh lý. Đặt li nước xuống, ngón tay anh run run vuốt ve lấy đôi môi cô, anh cúi đầu xuống, mấy sợi tóc tơ phía trước trán lơ thơ rơi trên cánh mũi của cô. Thấy cô quên không né tránh, anh cười mẫn nguyện: “Lúc này ở trong thang máy, không phải em rất giữ mình sao? Xem tình hình này, có lẽ chúng ta vẫn đang trong giai đoạn hai bên cùng bằng lòng thì phải!”

“Tôi chỉ là... muốn...”

Cô vừa mở miệng nói thì đã bị Thiên Hạ ngắt lời: “Em chỉ muốn trả thù Mạc Tường thôi đúng không? Anh rất thích nhìn thấy đáng về tức giận, ghen tuông và giở chút thủ đoạn đó. Em muốn chơi thì anh sẽ chiều

theo, đấu với anh đủ vui vẻ rồi thì đừng đi tìm tên đàn ông khác làm bạn diễn nữa! Bọn họ chịu không nổi em đâu.”

Chỉ mình anh mới có ngữ điệu đó, vô hình trung chặn ngang cổ họng của Mỹ Mãn, khiến cho hơi thở của cô trở nên hỗn loạn, gấp gáp. Khoảng cách ngày càng thu ngắn lại khiến mùi vị đặc trưng trên người anh tràn vào mũi cô. Mùi vị đó thật ấm áp, giống như chiếc chăn vừa được phơi ngoài ánh nắng mặt trời, khiến con người ta bay bổng hơn cả khi say.

Cô vẫn tiếp tục chìm đắm, bay bổng trong mùi vị đó mà quên không tránh né, quên cả việc phản bác, cãi lại, thậm chí còn bất giác hé môi chờ anh tới.

Cô đã hoàn toàn hiểu rõ được cảm giác “đất cần gặp mưa rào” là thế nào khi môi anh chạm vào và chiếm lĩnh lấy môi cô. Đôi môi nóng bỏng đó cuốn hút lấy anh, khiến anh khó mà thoát ra khỏi. Nụ hôn nhẹ ban đầu ngày càng tiến sâu hơn, anh tham lam muốn có được nhiều hơn, nhiều hơn nữa. Nụ hôn theo đó mà ngày càng mãnh liệt và nóng bỏng hơn.

Đầu Mỹ Mãn gần như trống rỗng từ nãy đến giờ, thay vào đó là hơi thở của anh, hơi thở mà một thời cô đã nghĩ là nó tồn tại đồng thời với không khí để duy trì cuộc sống của cô. Cô để mặc cho anh hôn cuồng nhiệt, khao khát, để mặc bàn tay nóng bỏng đó vuốt ve trên vai mình. Đường như lúc này mọi thứ đã trở thành bản năng tự nhiên vậy!

“Ừm...”. Cô dường như không thể khống chế được bản thân mình, bất giác kêu lên một tiếng dễ chịu.

Tiếng kêu nhỏ đó lọt ngay vào tai anh, nhạy giống như đặt chiếc lông vào lỗ mũi vậy, kích thích anh hùng hực lửa tình khắp người, không biết làm thế nào để dập tắt. Thiên Hạ hoàn toàn có thể cảm nhận được chỉ cần thêm một giây nữa thôi, quan hệ giữa họ có lẽ sẽ có những tiến triển mới.

Đột nhiên tiếng chuông cửa đáng ghét vang lên.

Người phụ nữ trong vòng tay anh vẫn đứng lặng ở đó, giây phút ấy anh ôm hi vọng tràn trề, thầm mong cô cũng có thể giống như anh nghe theo nhịp đập của con tim, không cần quan tâm đến tiếng chuông cửa. Muốn yêu thì đừng cấm yêu, không còn thu mình trong lớp vỏ bọc kia nữa. Nhưng cô đã dập tắt mọi hi vọng trong anh, dùng toàn lực đẩy anh ra. Đôi má ửng hồng, cô vừa vội vã chỉnh lại chiếc áo đang xộc xệch vừa lườm anh với ý phòng bị. Rồi cô chạy vội ra mở cửa.

“Cô Đinh?”. Người phụ nữ ngoài cửa nhìn cô với bộ mặt sắc lạnh. Khuôn mặt tràn đầy thù hận, ghen tức như đi bắt quả tang ngoại tình kia khiến Mỹ Mãn bất giác quay ra nhìn Thiên Hạ, trực giác mách bảo cô rằng rõ ràng anh ta đã lôi kéo cả người phụ nữ này tìm đến bắt “gian tình”.

Phía sau, Thiên Hạ bất lực nhún vai cười đau khổ, vẻ mặt ngây ngô, vô tội.

“Tôi đến đây để thu tiền thuê nhà quý tới”. Bà ta đi thẳng vào vấn đề.

“À... bà... bà chủ nhà à...”. Những nghi hoặc trước đó khiến Mỹ Mãn cảm thấy ngại ngùng nhưng không biết tại sao lúc ấy cô lại cảm thấy vui vẻ đến vậy: “Nhưng ông chủ đã đồng ý cho tôi đóng tiền nhà vào tháng sau rồi mà.”

Cô đơn giản chỉ nghĩ rằng chắc do hai vợ chồng họ chưa trao đổi kĩ với nhau, ai ngờ lại khiến bà chủ nhà cáu tiết: “Tôi không giống như ông chồng quý hoá đó, thấy gái đẹp một chút là quên cả đường về. Trên hợp đồng có ghi rõ lúc nào phải nộp tiền nhà, nếu như vi phạm điều khoản, cô buộc phải dọn đi...”

“Bà cũng đâu cần phải quá đáng như vậy chứ? Tuần sau, đến tuần sau tôi nhất định sẽ nộp tiền nhà cho bà”. Mỹ Mãn không nhịn nổi những lời ghen tuông vô lí của bà chủ, có lẽ là do cô quá nhạy cảm, mỗi lần bắt gặp những người phụ nữ không quản lí nổi chồng mình lại thích ghen tuông, trút giận vô cớ, cô thật sự muốn nổi đóa.

“Có thật không?”. Giọng bà chủ nhà cho thấy rõ ý nghi ngờ.

“Tất nhiên rồi, tuần sau tôi sẽ thanh toán cho cô ấy”. Ngồi theo dõi nãy giờ, lúc này Thiên Hạ mới mỉm cười lên tiếng. Suýt chút nữa là anh xông ra thanh toán tiền nhà ngay hộ cô, sau đó “bắt cóc” cô đem về nhà mình. Anh không có lí do gì mà lại ngồi đó nhìn người phụ nữ mình yêu phải chịu sự chèn ép. Nhưng suy

nghĩ ấy chỉ thoáng hiện ra trong đầu, anh biết rõ cô sẽ không ngoan ngoãn đi theo anh về. Anh nhận thấy cô đã giấu anh rất nhiều chuyện, thay vì kết liễu nhanh chóng, anh sẽ giảm nhẹ hình phạt, từ từ “bức cung”.

“Được...”. Giọng điệu điệu dàng, ẻo ợt thoát ra khỏi miệng của bà chủ nhà, hình như bà muốn chứng minh là mình không giống như ông chồng – nhìn thấy gái đẹp là tí tởn lên – bà chỉ khi nào nhìn thấy trai đẹp thì mới vậy thôi, cả khoé mắt cũng nhếch theo.

Vẫn còn chưa liếc mắt đưa tình đủ thì đã bị Mỹ Mẫn đóng sập cửa rồi!

“Hừm, đúng là người phụ nữ đáng ghét, phân biệt đối xử. Tốt nhất là vừa nộp tiền nhà lại vừa dâng cho bà ta một tên đàn ông nữa, hừ, đừng hòng nhé!”

Giả Thiên Hạ tựa vào tường, thu lại nụ cười. Mặc dù bộ dạng ghen tuông vừa xong của Mỹ Mẫn khiến anh thấy vui vui nhưng hậu quả của việc cô che giấu quá nhiều chuyện đủ để dập tắt niềm vui đó.

“Em không thấy cần giải thích hay sao?”

Chỉ riêng số tiền bán đi căn hộ trước kia của họ cũng đủ mua lại hai, ba căn phòng như thế này. Tại sao ngay đến tiền nhà một quý, cô cũng không thể nộp nổi?

“Phá sản, thất bát, mất hết sạch tiền rồi”. Cô cúi đầu xuống, giọng nói lí nhí chẳng rõ ràng.

Thế nhưng Giả Thiên Hạ vẫn nghe rõ mồn một từng chữ từng câu, anh không kiềm chế được, châm chọc: “Hừm! Đừng có nói với anh là em phải lòng một tên trai trẻ yếu đuối nào đó, sau cùng bị hấn lừa gạt toàn bộ tài sản đấy nhé! Để đến lúc này chỉ còn biết lấy cớ là phá sản, thất bát nhằm che giấu anh.”

Số tiền đủ ột gia đình khá giả ăn tiêu trong nhiều năm lại có thể hết dễ dàng vậy sao? Đúng là trò đùa nhạt nhẽo!

“Liên quan quái gì đến anh? Tin hay không thì tùy!”. Mỹ Mẫn dần dần lấy lại khí thế đánh mất nãy giờ. Anh cho rằng ai cũng giống như anh, vừa mới kết thúc một chuyện tình khắc cốt ghi tâm là đã có thể tìm ngay một người nào đó bắt đầu nói chuyện yêu đương hay sao?

Thực sự thì Thiên Hạ không thể tin nổi, nhưng chuyện này đã không còn quan trọng nữa. Cho dù thực sự tồn tại tên đàn ông ăn bám lừa đảo đó thì anh cũng có thể coi như không thấy mà cho qua, điều quan trọng là cô ấy nhất định phải quay về: “Ngày mai chúng ta đi đăng kí kết hôn lại nhé, anh đành phải bạc đãi mình và nhất định sẽ chăm sóc em chu đáo.”

Không gian tĩnh lặng trong giây lát. Mỹ Mẫn cố gắng kiềm chế mà không được, nổi giận dưng dưng: “Cút ngay đi! Rốt cuộc là anh chẳng hiểu gì về tôi cả! Anh cút ngay đi, tìm một người phụ nữ bất kì nào đó trong danh bạ điện thoại của anh mà chăm sóc, tôi thêm vào!”

Thiên Hạ cứ nghĩ rằng mình đã “hạ giọng” tới mức đủ thấp rồi, từng câu từng chữ đều chứa đầy tình ý, chỉ ít là cả cuộc đời này anh sẽ chỉ nói những lời đó với duy nhất mình cô mà thôi. Kết quả là người ta chẳng thèm chấp nhận, anh bị mắng một hồi, chẳng buồn phản kháng.

Những người phụ nữ vừa mới li hôn xong thường có một ảo tưởng: đó là một ngày nào đó, tên chồng cũ phụ bạc sẽ quay về với vẻ mặt hối lỗi tốt độ, khóc lóc nhận sai, cầu xin tha thứ. Sau đó, người phụ nữ đã từng bị phản bội, phụ bạc, tổn thương sẽ cao ngạo tặng lại cho anh ta một câu: “Đã quá muộn rồi! Chị đây không rảnh, chị đây rất bận!”.

Đình Mỹ Mẫn trước kia cũng từng nghĩ như vậy, ngay cả khi nằm ngủ cũng mơ đến cảnh tượng giải trừ mối hận trong lòng đó.

Tuy nhiên, sau khi thực sự trải nghiệm, cô mới thấy rằng thăng thưởng từ chối không hề đem lại cho bản thân cảm giác sung sướng. Ngược lại, nó khiến cho cô mất ngủ cả đêm, tất nhiên ngày hôm sau đánh mất hết hình ảnh đẹp, đem theo đôi mắt gấu trúc đi làm. Hơn thế nữa, còn phải anh đứng xông lên như một nữ chiến binh, che giấu đi vết thương lòng, hội họp, tặng ca như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy!

“Được rồi, nếu như không có vấn đề gì khác thì kết thúc cuộc họp!”. Mệnh lệnh của giám đốc vừa hạ xuống, mọi người trong phòng nhanh chóng giải tán.

Trong phòng chỉ còn lại những người phải dọn dẹp tàn cuộc, và tất nhiên nó bao gồm cả những người còn đang độc thân.

Mỹ Mẫn lúc này “tâm hồn đang treo ngược cành cây”, ngồi xoay chiếc bút bi trong tay, đôi mắt lơ đãng nhìn vào li cà phê trước mặt.

“Chị Mỹ Mẫn, chị Mỹ Mẫn, chị xem đi này!”

Mãi cho tới khi chiếc máy tính xách tay được một nữ đồng nghiệp mang vào trong phòng họp, đưa ra ngay trước mặt, Mỹ Mẫn mới thôi mơ màng. Mỹ Mẫn cau mày, nhìn vào máy tính, tò mò hỏi: “Chuyện gì thế?”

“À, chị Mỹ Mẫn, đây là chương trình đối thoại có tỉ suất bạn xem đài cao nhất của đài chúng ta hiện nay, do chị Mạc Tường dẫn dắt”. Cô nàng nâng giọng cao vút, khiến cho những nhân viên vốn dĩ đã định rời khỏi phòng họp rồi cũng nán lại xem có chuyện gì xảy ra.

“Thế thì liên quan gì đến chị?”. Cứ nhắc tới cái tên đó là Mỹ Mẫn lại lạnh lùng không chút quan tâm.

“Ày da, chị cứ xem đi, xem hết rồi hãy nói!”

Cô đành chịu thua, đưa tay nhấn nút Play.

“Chị rất ghét kẻ thứ ba trong chuyện tình yêu sao? Tại sao lại như vậy? Phải chăng bản thân chị từng trải qua những chuyện như thế rồi?”. Mạc Tường vừa mỉm cười vừa đưa ra câu hỏi sắc bén.

“Sao thế? Lẽ nào ghét kẻ thứ ba còn phải cần có lí do sao? Đây chẳng phải là một câu hỏi quá thông thường ư?”

Mỹ Mẫn không khỏi kinh ngạc khi người được phỏng vấn chính là Tiểu Ái, tuy rằng bề ngoài tỏ ra khách khí, lịch sự nhưng những lời lẽ của cô nàng lại mang tính công kích cao độ.

“Nhưng cũng không thể nào vợ đùa cả nắm được! Không phải tất cả những kẻ thứ ba đều xấu xa, đê tiện, trong số đó cũng có những người rất đáng thương.”

“Còn tôi thì trước nay vẫn nhận thấy kẻ đáng thương cũng có những thứ đáng ghét, đáng hận.”

“Điều đó cũng chưa chắc, đại đa số họ vẫn rất biết điều, chưa từng nghĩ tới việc sẽ phá hoại gia đình người khác, thậm chí cuối cùng còn chấp nhận rút lui. Thế nhưng nếu người đàn ông vẫn quyết định li hôn, sau khi là người độc thân, anh ta tiếp tục yêu tình nhân cũ thì ta phải gọi quan hệ đó là yêu đương thông thường chứ.”

“Nếu người phụ nữ chưa từng nghĩ tới việc sẽ phá hoại gia đình người khác thì tại sao lúc đầu lại đi yêu một người đàn ông đã có vợ? Đừng có nói với tôi đó là “tình yêu đích thực”, trên thế giới này đâu phải chỉ có kẻ thứ ba mới có tình yêu đích thực, những người vợ nhọc nhằn, tần tảo, họ cũng có chứ! Hơn nữa tình yêu của người ta còn sâu đậm hơn, họ biết hi sinh cho chồng con, cho gia đình.”

Có thể nhận ra Tiểu Ái lúc này hoàn toàn quên mất mình đang ở trong một chương trình phỏng vấn, những lời nói của cô ngày càng mang tính đả kích, phê phán quyết liệt, chỉ còn thiếu nước chỉ mũi tên công kích thẳng vào Mạc Tường mà thôi!

Những lời nói châm biếm đó Mạc Tường hoàn toàn cảm nhận được, mặt cô tái nhợt đi, cô quay sang một phía như ám chỉ với đạo diễn trường quay rằng mình thực sự không thể nào tiếp tục được nữa. Không biết những người ở đó đang nói những gì, giọng họ rất nhỏ, nghe không rõ ràng. Bỗng nhiên, Mạc Tường nổi đóa lên: “Cô ta như vậy thì làm sao có thể ghi hình tiếp được chứ? Chỉ còn thiếu nước cô ta nói thẳng ra là đang thay Đinh Mỹ Mẫn nói câu công bằng mà thôi!”

“Đó là vì cô tự biện bạch quá rõ nét đấy thôi”. Tiểu Ái nhếch đầu, tỏ vẻ chẳng thèm quan tâm nhưng vẫn cho thấy rõ khí thế của người chiến thắng, quyết không buông tha.

“Tôi cũng chỉ là có sao nói vậy. Lúc đó, chị ấy đã lựa chọn li hôn, dù sao họ cũng đã chia tay trong vui vẻ, mỗi người đều đã quay lại cuộc sống độc thân trước đây của mình, chẳng ai có tư cách can thiệp vào cuộc sống tình cảm của người kia nữa. Nhưng hình như các chị hoàn toàn không hiểu rõ hai chữ “chồng cũ” là thuộc về quá khứ đã qua mà vẫn coi Giả Thiên Hạ như vật sở hữu riêng vậy, vẫn muốn tiếp tục diễn màn kịch tình cũ thăm lại như xưa sao? Tôi thực sự không thể hiểu nổi rốt cuộc chị Mỹ Mẫn đang nghĩ những gì.

Nếu làm vậy để giày vò bản thân thì chi bằng chị ấy hãy buông tay, đi tìm hạnh phúc đích thực của mình còn hơn...”

...

Tứ bề yên ắng.

Gần mười người trong phòng không ai dám mở miệng.

“Ya, hừm!”. Cuối cùng Mỹ Mẫn đập bàn lên tiếng: “Con đàn bà này lại dám nhảy lên đầu, lên cổ tôi làm loạn! Ắ không muốn làm người nữa, nhưng tôi thì vẫn muốn!”

Tên đoạn clip này là “Lâm Ái bất ngờ giở chứng đại minh tinh, chương trình không thể tiếp tục phát sóng được” song những lời bình luận ở phía dưới hầu như phớt lờ đi tựa đề đó, thậm chí còn hết sức ủng hộ, tán thưởng hành động “trở mặt” đó của Lâm Ái. Nhưng tất cả mới quan tâm, chú ý đều tập trung vào Đinh Mỹ Mẫn. Những người biết rõ nội tình năm đó lại lôi chuyện ra kể lần nữa. Gần như tất cả đều nói tuy rằng cô ấy không xinh đẹp nhưng rất lương thiện, rất kiên cường...

Bực cả mình! Những lời đồng tình, thương hại kiểu đó thì ai cần? Làm gì mà phải tìm lại những tấm ảnh trước kia của cô chứ? Hiện nay cô vô cùng xinh đẹp, có biết không?

“Bình tĩnh, bình tĩnh lại đi chị! Đoạn này vốn dĩ khi biên tập đã bị cắt đi...”. Người trợ lý không muốn gây ra tranh cãi, thế nhưng sự việc đã nằm ngoài tầm kiểm soát nên đành phải ra lời khuyên giải.

“Thế thì có ích gì? Bây giờ không phải tất cả mọi người biết hết rồi sao?”. Mỹ Mẫn chẳng chịu nghe khuyên giải, lên tiếng ngắt lời cô trợ lý: “Cô ta ở đâu rồi?”

“Đang hẹn gặp mấy phóng viên bên chỗ chúng tôi, cô ấy nói là sẽ đến hội sở 419.” Giám chế của một chương trình tin tức giải trí hão tâm tiết lộ “thông tin tình báo giá trị”.

Lời nói của anh ta vừa dứt, Đinh Mỹ Mẫn nổi trận lôi đình, chẳng nói chẳng rằng, hùng hổ xông tới đó giải quyết mọi chuyện.

Cho dù mọi người có khuyên giải, can ngăn thế nào, hôm nay cô nhất định phải “tính sổ cho xong món nợ” này.

Dễ bị cánh phóng viên nhà báo để ý nhưng lại không nỡ từ bỏ cuộc sống về đêm, vậy phải làm thế nào? Những người ở lâu năm trong ngành hầu hết đều chọn “hội sở 419”[7], thứ nhất là vì cái tên khiến người ta suy nghĩ, liên tưởng khá giống như ở nhà, thứ hai là nó cũng ẩn mật hơn những quán bar thông thường khác.

Nơi đây cũng có ánh đèn nhấp nháy, có những đôi nam nữ quỵên chặt vào nhau, điều duy nhất khác biệt là những tiếng nhạc chất xình đình tai nhức óc được thay thế bằng những bài hát trữ tình, thanh nhã và cuốn hút hơn. Thế nhưng vẫn có người hoàn toàn phớt lờ những lời mời mọc tình một đêm đầy nóng bỏng. Anh chọn chỗ ngồi khuất nơi góc tường, mím môi suy ngẫm như giữa chốn không người, vắt chân chữ ngũ, miệng ngậm một điếu thuốc mà lại quên châm lửa. Lúc này, anh đang chuyên tâm chăm chú nhìn vào quyển tạp chí trong tay.

“Lại phải lòng ai rồi sao?”. Có người không chịu nổi việc nhìn thấy anh ưu tư như vậy, đưa tay giật lấy quyển tạp chí trong tay Thiên Hạ, tò mò lật giở.

Tạ Mục Đường hiểu rõ tính cách của Thiên Hạ, điều duy nhất khiến anh an phận ngồi trong quán bar đọc tạp chí là trong đó có thông tin về người anh quan tâm, mà đại đa số những người này đều là phụ nữ. Lần này Tạ Mục Đường thực sự được mở rộng tầm mắt. “Những tâm sự cơ mật của phụ nữ”! Khi thấy đề mục vô vị nhạt nhẽo này, Tạ Mục Đường đưa tay giụi mắt lia lịa để xác nhận mình không hề nhìn nhầm. Anh chẳng còn gì để nói.

“Đưa lại ỳnh!”. Giây phút đó, Thiên Hạ rất thản nhiên, bình tĩnh, chẳng hề tỏ ra ngại ngùng.

“Cậu lại bị cái gì kích động thế?”. Suy đi tính lại, Tạ Mục Đường vẫn cho rằng cậu bạn quý hoá không cần thiết phải “nghiên cứu” những bài báo kiểu này. “Dạo này đang thịnh hành một giả câm giả điếc sao?”

“Chỉ là mình nghi ngờ liệu có phải con cá của mình đã tìm được cái bể cá tốt hơn rồi hay không thôi”. Đòi về quyển tạp chí, Thiên Hạ tiếp tục “nghiên cứu”.

“Vậy thì mua một cái khác tốt hơn cho con cá đó đi!”. Nghiên cứu cách “chăm thú cưng” ở quán bar, có cần thiết phải khổ sở thế không?

“Mình lại thích đập tan cái bể cá kia cơ, cậu thử giới thiệu một “hung khí” hữu dụng xem nào!”

“Cái này sao mình biết được? Cậu đi mà hỏi Tư Mã Quang ấy, không phải ông ta rất giỏi trong vụ đập bể[8] sao?”. Theo nguyên tắc bạn bè “đồng cam cộng khổ”, nếu như Giả Thiên Hạ đã điên rồi thì Tạ Mục Đường quyết định hi sinh thân mình, cùng điên với bạn.

“Có thể tìm Võ Tòng được không nhỉ?”

Võ Tòng? Thì ra anh hùng giết hổ cũng là người yêu thích cá? Không hiểu lúc giết chết Tây Môn Khánh[9] xong, trên đường chạy trốn anh ta có nhớ mang theo chú cá thân yêu hay không? Đợi chút, thứ Võ Tòng đập không phải là bể cá, mà là gian phu... Hai mắt Tạ Mục Đường bỗng sáng rực lên, đột nhiên tỉnh ngộ: “Cậu nghi ngờ Mỹ Mãn đã thay lòng đổi dạ?”

Thiên Hạ không nói gì, có chết cũng không chịu thốt ra hai chữ “Đúng thế!”.

“Ngoan nào! Lại đây mình thương!”. Đối với Mục Đường, sự im lặng của Thiên Hạ chính là lời xác nhận trung thực nhất. Sau khi nhận được cái lườm cảnh cáo, Mục Đường mới thôi không châm chọc: “Cậu có chắc đó không phải là do cậu quá đa nghi, tự mình suy diễn không? Hay là chính miệng cô ấy đã thừa nhận?”

Vấn đề quan trọng đó Thiên Hạ chẳng thể nào đưa ra lời giải đáp, anh buồn bã than thở rồi tiếp tục gỡ bỏ lớp phòng bị bên ngoài, chia sẻ những phiền não trong tình yêu với người huynh đệ chí cốt: “Cô ấy nói mình không hiểu cô ấy.”

“Vậy thì nghĩ cách gì đó để hiểu người ta đi!”. Tạ Mục Đường bắt lực trợn tròn mắt, có biết bao cô gái xin chết vì Thiên Hạ, vậy mà anh chàng lại ngồi bẹp ở đây ưu tư buồn bã tìm cách thấu hiểu người vợ cũ.

“Có lí!”. Anh gật đầu như thể đã nảy ra ý định gì đó. “Ngày mai, cậu tìm giúp mình một thám tử tư, theo dõi cô ấy cả năm không ngừng nghỉ.”

“Cậu... cậu định làm cái gì?”. Định ám sát chắc? Không có được cô ấy thì chọn cách huỷ hoại? Tìm chứng cứ thông gian? Truy tìm tung tích của gian phu? Thật sự vô lý quá sức!

“Để hiểu rõ hơn về cô ấy.”

Đây rốt cuộc là phương pháp tìm hiểu gốc gác nghề gì thế? Tạ Mục Đường thực sự muốn cứu giúp tên bạn đàn độn chẳng hiểu tí nào về chuyện yêu đương này. Tiếc rằng anh chưa kịp đưa ra ý kiến hay hơn thì đã bị người khác chen ngang câu chuyện.

“Ấy ấy, anh Giả, anh cũng ở đây sao?”

Một người đàn ông có thể phát ra tiếng nói the thé, cao vút như đàn bà thực sự không dễ chút nào, thế nhưng anh ta lại có dũng khí phát ra tiếng kêu đó cũng đủ để người khác phải khâm phục rồi. Nghĩ chán chê, Thiên Hạ mới nhớ ra người đàn ông đứng trước mặt là một ngôi sao mới debut[10], trước đó không lâu muốn tham gia chương trình của anh nhưng bị anh từ chối thẳng thừng. Đối với những nghệ sĩ muốn lấy được sự quan tâm của công chúng mà giở những trò quái lạ như thế này, anh nghĩ tỉ suất bạn xem đài sẽ sụt giảm.

Chẳng được phản hồi, cậu tiểu minh tinh này không những không chịu bỏ cuộc mà còn tiếp tục đưa lời châm chọc: “Niềm vui mới” lẫn “tình cũ” đều tụ hội ở đây cả rồi mà anh vẫn còn tâm trạng “săn tìm” miếng mồi mới, thật đáng khâm phục!”

Nhìn theo hướng tay cậu tiểu minh tinh chỉ, Giả Thiên Hạ bất giác tập trung mọi nghi vấn về cụm từ “niềm vui mới lẫn tình cũ” lên một người. Người phụ nữ duy nhất khiến anh phải hao tâm tổn lực tìm kiếm chỉ có thể là Đinh Mỹ Mãn, người vừa xuất hiện ở cửa quán bar với lửa hận sục sôi bùng bùng

Khi vừa bước vào quán, ngay lập tức Mỹ Mẫn ý thức được mình đã làm chuyện quá bông bột, ngốc nghếch, dễ dàng bị tác động bởi lời nói của người khác. Nếu như cô cứ xốc nổi như vậy mà xông vào thể hiện bản sắc “nữ hiệp” và nói với ả rằng: “Lão nương không phải dễ bắt nạt đâu!” thì tuy có thể giải trừ được nỗi hận trong lòng nhưng lại cho báo đài một đáp án chân thực nhất.

Ngốc quá đi! Đáng lẽ cô không nên đến đây!

Sau khi ngộ ra điều này, Mỹ Mẫn mím môi, tuy không mấy cam lòng nhưng cũng đành quay người lặng lẽ rời khỏi chốn đó. Bỗng giọng nói ngọt ngào mà cô chẳng muốn nghe chút nào của người phụ nữ kia vang ra từ hành lang phía sau.

Có lẽ sợ người bên cạnh không nghe rõ mình nói gì, để át đi cả tiếng nhạc, hai người phụ nữ đó thi nhau lớn tiếng.

“Cậu cũng thật là, sao lại gây loạn cùng với ả Lâm Ái đó chứ? Lần này thì hay rồi, chị ta chiếm hết được sự ủng hộ, yêu mến của khán giả, còn cậu thì bị bao nhiêu người ghét bỏ, phỉ báng.”

“Thế thì đã sao nào? Chẳng qua lúc này chị ta chỉ muốn có được một chút lòng thương hại của mọi người thôi. Ai mà chẳng biết chị ta vì đã quá thời nên mới phải chuyển sang lĩnh vực sản xuất chương trình? Lẽ nào mình phải sợ chị ta sao?”

“Cậu đừng có coi nhẹ cư dân mạng, sự việc này để vỡ lở ra rồi, cậu có thể sẽ chết vì miệng lưỡi thiên hạ đấy.”

“Không nghiêm trọng đến mức đấy đâu...”. Giọng nói của Mạc Tường tuy vậy cũng lộ ra đôi chút lo lắng, sợ hãi.

“Ai mà biết được chứ? Tóm lại sau này ai đắc tội với Đinh Mỹ Mẫn thì thảm thương rồi. Thật không ngờ chị ta thân thiết với Lâm Ái. Mà cũng chẳng biết hơn một năm nay chị ta đi đâu, nói không chừng đã tìm được chỗ dựa vững chắc rồi cũng nên.”

“Thôi cho tớ xin, dựa vào khuôn mặt và bộ dạng đó sao?”

“Cũng đúng! Cần nhan sắc thiếu nhan sắc, cần mưu mẹo thiếu mưu mẹo, nếu như thực sự tìm được chỗ dựa vững chắc thì sao lại còn quay lại đây chịu khổ chịu sở chứ?”

Bọn họ cười rú lên với nhau, hoàn toàn không chú ý đến Đinh Mỹ Mẫn đang nắm chặt tay, nghiêng răng nghiêng lợi ngay gần đó.

Tiếng cười thật gian trá, quỷ quyệt! Hai con đàn bà gian ác! Bảo cô làm thế nào để nuốt trôi mối hận này đây? Làm thế nào đây?

Không thể nào chỉ vì cách nhìn của mọi người xung quanh và cái hư danh mà ngược đãi bản thân kiểu này được! Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, Mỹ Mẫn đã nghĩ thông suốt mọi thứ. Ngày mai dù có xảy ra chuyện gì thì cô cũng chẳng thêm quan tâm, kiểu gì tối nay cô cũng phải xả giận cái đã, phải “đánh” cho con đàn bà đó một trận nên thân để sau này mỗi lần nghe thấy cái tên Đinh Mỹ Mẫn là nước mắt đầm đìa luôn!

Suy nghĩ đồng nghĩa với hành động chính là đặc trưng xưa nay của Mỹ Mẫn. Cho nên khi còn suy nghĩ chưa hết, cô đã cầm lăm lăm trong tay chiếc giày cao gót, xông thẳng sang chỗ Mạc Tường.

Mục tiêu chỉ còn cách một khoảng rất gần thôi thì đột nhiên có một bàn tay xuất hiện từ phía sau nắm lấy vai cô, dùng sức vừa phải, nhưng cũng đủ để ngăn cản hành vi xốc nổi, đồng thời kéo cô ngã vào lòng mình.

“Ai? Ai đấy?”. Không kịp phòng bị gì, cô đưa tay quờ quạng, vừa vùng vẫy vừa cất tiếng gặng hỏi.

“Tôi”. Câu trả lời cụt lủn.

Mỹ Mẫn thôi không vùng vẫy nữa, ngoan ngoãn quy thuận như một chú cá biết điều, trong lòng hân hoan: “Lăng Gia Khang?”

“Ừ”. Lăng Gia Khang dần thả tay ra nhưng vẫn giữ khoảng cách rất gần, khiến cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh: “Phóng viên ngập phòng, em muốn ngày mai lên báo với tíat giật gân “Đinh Mỹ Mẫn thân mật với giám đốc công ty giải trí nổi tiếng” hay là “Đinh Mỹ Mẫn đánh ghen với tình mới của chồng cũ” đây?”

“Hả?”. Sao anh ta lại biết ở đây có phóng viên?

“Giác quan thứ 6 mẫn cảm của người trong nghề”. Dễ dàng nhận ra sự nghi hoặc của Mỹ Mẫn, Lăng Gia Khang cũng chẳng keo kiệt gì lời nói mà không giải thích cho cô. Cảm giác được đôi mắt hình viên đạn tràn đầy sát khí ở ngay gần đó đang nhìn chăm chăm vào mình, đồng thời sát khí ấy càng lúc càng tiến lại gần, Lăng Gia Khang lặng lẽ ngẩng mặt lên, nhìn thẳng vào Giả Thiên Hạ đang đi tới chỗ họ. Anh tỏ vẻ như không có chuyện gì, lại càng ôm Mỹ Mẫn thân mật hơn.

“Anh quay về đây lúc nào thế?”. Vẫn tưởng rằng Lăng Gia Khang đang ra sức giải vây ình, lại cộng thêm tình bằng hữu sớm chiều bên nhau hơn một năm nay nên cô chẳng mấy để tâm đến những hành động mà người khác nghĩ rằng chỉ tình nhân mới có.

“Anh đưa em về nhà nhé!”. Anh không trả lời mà kéo Mỹ Mẫn rời khỏi chỗ đó, bởi nếu tiếp tục ở lại chính là tạo cơ hội cho tình địch xông lên.

Mỹ Mẫn không nhìn thấy Giả Thiên Hạ đang ở phía sau mình, cô mơ màng để mặc Lăng Gia Khang kéo ra khỏi quán bar. Từng đợt gió thốc vào mặt cuối cùng cũng khiến cô tỉnh táo hơn đôi chút, nhớ lại mục tiêu quan trọng của chuyến đi này: “Nhưng còn con đàn bà đó...”

“Mặc dù tiền của anh là để dành cho người vợ tương lai nhưng dùng để giúp bạn bè xử lý rác rưởi thì vẫn rất sẵn lòng”. Hàm ý của câu nói này chính là những chuyện nhỏ nhặt củ hành cây tỏi đó không nhất thiết phải để đích thân cô ra tay, anh sẽ giúp cô xử lý rất “ngọt”.

“Nhưng mà...”. Mỹ Mẫn vẫn cảm thấy đắn đo.

“Anh mời em đi ăn khuya nhé!”

“Được đấy!”. Vậy mới bảo, một khi phụ nữ đã bị tóm được điểm yếu thì sức kháng cự sẽ kém vô cùng, dễ dàng bị nắm trong lòng bàn tay.

Đến khi đuổi kịp ra ngoài, Giả Thiên Hạ chỉ biết đứng đó lặng nhìn theo đuôi xe mà thôi. Sau khi ảo não lắm bầm chửi rửa vài câu, quay sang nhìn Tạ Mục Đường với ý định rõ mồn một là theo ra ngoài để xem kịch hay, anh đành nén nhịn, nhưng vẫn không nuốt nổi mối hận bị nặng tay trên: “Mau đưa mình chìa khoá xe!”

“Cậu đùa à, mình cũng giống như cậu thôi. Đi ra ngoài chủ định uống rượu nên chẳng bao giờ lái xe cả”. Tạ Mục Đường không phải người trong cuộc nên nhẹ nhàng nhún vai giải thích.

Anh chỉ còn nước nhìn về cuối phố, nơi chiếc xe đã chạy mất tăm mất tích từ bao giờ với ánh mắt không cam tâm.

“Thì ra là Lăng Gia Khang. Thú vị đây! Hai người bọn họ thân thiết như vậy từ khi nào nhỉ?”. Tạ Mục Đường thực sự rất thích làm những chuyện kiểu như thêm dầu vào lửa.

“Mình biết ngay là tên Lăng tú ông đó đã có mưu đồ từ lâu rồi mà.”

Giả Thiên Hạ gằn giọng, giọng nói chứa biết bao sát khí và có cả nỗi chua xót nữa, chỉ tiếc rằng tên Lăng tú ông được nhắc đến hoàn toàn không cảm nhận được, hơn nữa còn đang sung sướng hưởng thụ cảm giác “ôm mi nhân trong tay” ra vẻ ngạo nghễ.

Rõ ràng cảm nhận được có phóng viên bám đuôi phía sau nhưng Lăng Gia Khang chẳng hề e sợ. Anh xuống xe, đi vòng qua phía bên kia mở cửa cho Mỹ Mẫn. Anh “hồn nhiên” nắm tay cô rồi cả hai cùng tiến vào nhà hàng Ý ở gần đó. Những hành động thân mật, tình tứ như vậy trong mắt của người khác đích thị là của một đôi tình nhân đang yêu nhau say đắm.

Chỉ duy nhất Đinh Mỹ Mẫn ngây thơ, khờ dại không thấy gì khác lạ, vẫn còn đang kịch liệt phê phán, bắt măn với Mạc Tường: “Anh nói xem, có phải con đàn bà đó đầu óc có vấn đề không? Em chưa bao giờ gặp một kẻ thứ ba nào mặt trời mây trên như ả. Cứ làm như là em đã cướp chồng ả ta không bằng! Đã thế lại còn đích thân rêu rao trên báo đài nữa chứ, đúng là ngu ngốc!”

“Đúng là rất ngu ngốc!”. Lăng Gia Khang tốt bụng đưa cô vào chỗ ngồi, hết sức ân cần, dịu dàng, lại còn cố ý chọn chỗ sát cửa sổ. Có nên coi anh là người rất tận tâm với các phóng viên chuyên săn tin không nhỉ?

“À quên, anh vẫn chưa nói với em tại sao tự nhiên anh lại quay về. Không phải vẫn chưa làm xong việc tuyên truyền hay sao?”. Cô chậm rãi nói, cuối cùng cũng vớt được Mạc Tường đáng ghét ra khỏi đầu.

“Vì anh cảm giác là phượng hương của em rất tệ, sợ em bị lạc đường nên quay về cùng đi với em”. Vừa lật gỏi quẩy thực đơn do cô nhân viên mang tới, anh vừa thuận miệng trả lời.

“Lạc đường?”. Cụm từ đầy ẩn ý này, Đinh Mỹ Mẫn khó lòng hiểu ngay lúc này được.

Sau khi gọi xong các món ăn, anh nhấp một ngụm nước, nhìn Đinh Mỹ Mẫn và hỏi: “Em có còn nhớ mục tiêu phấn đấu của mình không?”

“Mục tiêu phấn đấu”?

Đương nhiên là cô không thể nào quên được, kể từ sau một ngày đẹp trời, Lăng Gia Khang dắt cô tới một vườn nho người ta muốn nhượng lại, lừa gạt, dụ dỗ cô cùng góp vốn mua lại mảnh vườn đó thì mục tiêu phấn đấu trong cuộc đời của cô chính là... kiếm tiền! Chăm sóc vườn nho! Dự thu hoạch bội thu của 10 năm sau!

“Xem ra vẫn còn nhớ?”

Đinh Mỹ Mẫn là người đơn giản, người ta vừa nhìn nét mặt đã biết cô đang nghĩ gì. Lăng Gia Khang đáp trả lại phản ứng của cô bằng một nụ cười rạng rỡ: “Chắc không có gì thay đổi chứ? Anh có nên nhắc nhở cho em nhớ rằng em quay trở về nước là vì muốn làm việc, chứ không phải vì Giả Thiên Hạ?”

“Đương nhiên rồi!”. Mỹ Mẫn chẳng thêm nghĩ nhiều, gật đầu lia lịa. Câu này không chỉ nói ột mình Lăng Gia Khang nghe mà còn để tự khẳng định thêm ý chí của bản thân. Đúng vậy, cô quay về nước mục đích là để làm việc kiếm tiền, đối với cô, Giả Thiên Hạ chỉ còn thuộc về quá khứ thôi!

Là giám đốc một công ty quản lý ngôi sao hàng đầu, nhất định phải “gian” hơn các nhà buôn khác, Lăng Gia Khang không bao giờ làm những vụ đầu tư không có lãi. Cũng giống như việc bỏ rất nhiều tiền bồi dưỡng đào tạo một người mới vậy, anh có thể cho Đinh Mỹ Mẫn rất nhiều, thậm chí có thể đóng vai trò một người bạn thân thiết ở mức độ mà cô có thể chấp nhận để ở bên chăm sóc cô, nhưng tất nhiên trước hết là cô phải ngoan ngoãn nghe lời và biết cảm tạ, báo ân. Và đương nhiên từng hành động, lời nói lúc này của Mỹ Mẫn khiến anh rất hài lòng.

“Nói đi, anh có thể giúp gì được cho em?”

“Em cần có một người dẫn chương trình, em đã bàn bạc trước với Tiểu Ái rồi, cô ấy cũng đã bằng lòng, giờ chỉ còn chờ cái gật đầu của anh nữa là xong.”

“Cái cô Mạc Tường gì đó không phải cũng rất ổn sao, hơn nữa lại là người của đài truyền hình bên em, đâu cần thiết phải chạy đến chỗ anh chọn lựa chứ?”. Anh như một chú báo đang bực bội, ra sức phòng vệ, âm thầm nhận ra “con mồi” của anh không ngoan ngoãn như đã nghĩ.

“Anh không phải không biết quan hệ giữa em với cô ta, làm sao hợp tác được...”

“Đinh Mỹ Mẫn, anh rất tò mò muốn biết em có ghét bỏ bạn gái trước đây của anh như vậy không.”

“Hả...?”. Bạn gái trước kia của anh thì liên quan quái gì đến cô?

Không cần chờ câu trả lời nữa, biểu hiện trên khuôn mặt cô chính là đáp án chính xác nhất. Anh cảm thấy rất khó chịu nhưng vẫn nén nhịn lại, tốt nhất vẫn nên cho cô ấy thêm thời gian. Gia Khang than thở nhượng bộ: “Thôi bỏ đi, vậy cát sê là bao nhiêu?”

“Còn phải trả cả cát sê nữa hả?”. Thực tế đã chỉ rõ, Lăng Gia Khang có nhượng bộ, nhưng không phải là một bước mà chỉ là nửa bước thôi!

“Phí lời, em đâu có phải bà xã của anh, đương nhiên không thể hưởng quyền lợi cùng sở hữu tài sản rồi, cùng lắm chỉ có thể giảm 20% thôi.”

“ ... ”

“Hoặc là anh sẽ cùng em đêm nay, mua một tặng một?”. Lăng Gia Khang ra vẻ liêu minh xông lên, dù đầu tư lỗ vốn cũng vẫn làm.

“Lăng Gia Khang, sao anh không đi chết đi?”. Tiếc rằng Đinh Mỹ Mẫn hoàn toàn không nể mặt.

Cô ngây thơ cho rằng đây đơn thuần chỉ là một câu nói đùa, cũng giống như những câu nói bông đùa qua điện thoại hồi mới quen Lăng Gia Khang vậy, kiểu như “Em mau li hôn với Giả Thiên Hạ đi, thầy bói phán rằng anh với em hợp số hợp mệnh hơn đấy!”. Những con người lẩn lộn lâu ngày trong ngành giải trí, hầu hết đều giỏi trong những câu nói nửa đùa nửa thật như vậy.

Thế nhưng Mỹ Mẫn chưa đủ nhạy bén để hiểu rằng không có người đàn ông nào đùa cợt kiểu này với người phụ nữ mà anh ta không có tình cảm gì.

Sắc trời sáng trong, ánh mặt trời xuyên qua lớp mây dày đặc, chiếu rọi vào trong phòng, bắt đầu một ngày mới bất thường.

Tờ báo mới có lượng xuất bản lớn nhất thành phố nóng hổi ra lò, một mẩu tin với tiêu đề “Vợ chồng năm xưa tìm niềm vui mới” nằm ở vị trí không quá gây chú ý nhưng cũng khó lòng mà bỏ qua được. Trong bài báo đó, Mạc Tường chính thức bị gọi là “kẻ thứ ba đáng ghét”, còn Giả Thiên Hạ, tên phụ tình dưới ngòi bút của người viết thì đang thực sự khiến người khác tò mò vì thời gian bắt đầu ngoại tình.

Nhưng đó không phải là điểm chính, quan trọng là những tấm ảnh minh họa ở trong bài báo này. Có tấm là Giả Thiên Hạ với Mạc Tường cùng bước vào quán bar 419. Có trời chứng giám anh chẳng qua là tình cờ gặp Mạc Tường trước cửa quán bar mà thôi. Lại có tấm chụp Lăng Gia Khang và Đinh Mỹ Mẫn cùng tận hưởng bữa tối lãng mạn tại nhà hàng nào đó. Nhưng tấm ảnh thu hút chú ý nhất chính là hai người họ ôm nhau trong quán bar 419.

Kim đồng hồ vừa chỉ đúng số 6, những dòng người làm tăng ca thâu đêm suốt sáng đang chuẩn bị ra về thì nhìn thấy nhà sản xuất trước giờ thường xuyên đi muộn về sớm, suốt ngày xin nghỉ của đài lê tấm thân mệt mỏi bước vào văn phòng. Đằng sau lưng anh còn kéo theo một chiếc xe đẩy, trên xe chất đầy báo chí, từng đồng từng đồng. Dù là một nhà sản xuất chương trình nhạy bén, giỏi giang đến đâu cũng không lúc nào phải mua nhiều tờ báo giống nhau như thế này.

“Tiếp tục mua đi, hãy mua tất cả những tờ báo mà cậu có thể nhìn thấy!”. Rõ ràng là cho dù đã nhiều thế này nhưng Giả Thiên Hạ vẫn cảm thấy chưa đủ, vẫn tiếp tục nhờ vả mua thêm.

“Thiên Hạ, thực ra... cậu không cần phải quá khích như vậy, hạn sử dụng của báo rất ngắn, báo cũ rồi biết xử lý sao đây...”. Giọng nói mệt mỏi của Tạ Mục Đường truyền qua điện thoại. Đàn ông thất tình thực sự đáng sợ, cả một đêm dài dằng dặc không chỉ giày vò bản thân mà ngay cả bạn bè thân thiết cũng gặp xui xẻo với họ.

“Cậu không biết Lâm Tắc Từ sao? Chưa từng nghe qua sự kiện Hồ Môn đốt thuốc[11] sao?”. Giờ còn biết làm thế nào nữa, lẽ nào lại để những tờ báo với tấm ảnh ôm ấp hôn hít của Lăng Gia Khang và Đinh Mỹ Mẫn tràn lan khắp nơi sao? Tất nhiên là phải gom lại, đốt cho bằng hết đi chứ còn gì nữa? Tốt nhất là không nên nhìn cho khỏi bấn mắt!

Tạ Mục Đường im lặng.

Những người không hiểu việc gì đang xảy ra đứng xung quanh hóng chuyện cũng im lặng.

Nghe sự việc thì có vẻ rất nghiêm trọng, ngay cả khâm sai đại thần Lâm Tắc Từ của triều Thanh cũng bị lôi vào.

Chính trong không gian yên ắng tĩnh mịch đó bỗng vang lên một bài hát với ca từ như sau: “Tối qua, em tay trong tay với người ta. Anh chợt nhận ra mình rơi lệ, mình đổ lệ. Muốn chia tay em, muốn gạt bỏ hình ảnh trong tâm trí. Anh hận chính mình vì không đủ dũng khí. Lần tới gặp em vẫn chẳng thể nhẫn tâm, mãi mãi bại trận trước em...”

Giả Thiên Hạ như bị sét đánh ngang tai, dừng ngay bước chân, chậm rãi quay đầu lại, muốn nhìn cho rõ xem tên “có mắt như mù” nào đã hát bài hát tệ hại như vậy. Nếu như đã tự mình sáng tác nhạc thì cũng nên viết lời cho nó tử tế, có cần thiết từng câu từng chữ đều như đâm vào tim anh như thế không?

Anh vẫn còn chưa ngẩng rõ xem tên chết giẫm nào nổi hứng hát hò vào lúc này thì gần đó vang lên tiếng động kì lạ. Những người vốn dĩ đứng đó chờ xem kịch tự động giải tán, cả khu văn phòng bỗng nhiên im

bật. Đập vào mắt Giả Thiên Hạ lúc này chính là hình ảnh Giả đại lão gia vừa hát vừa nhí nhảnh bước tới phía mình.

“Bố đến đây có việc gì?”. Một cảm giác không lành tràn tới, lông mày Giả Thiên Hạ nhíu chặt lại.

“Con dâu của ta... à, là trước đây thôi... Ý ta muốn nói là con dâu cũ của ta đã lên báo”. Giả đại lão gia không sợ chết, muốn đùa với “hồ dữ”, tuy rằng tin không quá nóng nhưng ông vẫn vui sướng ve vẩy tờ báo trong tay, liếc mắt nhìn chiếc xe đẩy chất đầy báo rồi nói: “Lượng phát hành của tờ báo này lớn lắm, anh muốn một tay che trời, giấu nhem sự việc này cũng khó.”

Câu nói này quá chuẩn xác! Cho nên Giả Thiên Hạ chẳng thể tìm nổi điểm nào để phản bác, chỉ đành nghiêng răng nghiêng lợi lặng lẽ bước về phía phòng làm việc, chẳng thèm để ý đến “lão nhân gia” xem ra đang rất hân hoan phía sau lưng mình.

“Con trai này, cứ nghe lời ta một lần đi, thiên hạ khắp nơi toàn cỏ lạ, hà tất cứ phải quuyền luyện đám cỏ héo tàn đó làm gì? Cái cô MC lần trước bị ta bắt cóc rồi vứt lên xe con cũng rất được, ngoại hình xinh đẹp, lễ phép biết điều chứ không giống như người phụ nữ kia...”. Giả đại lão gia hình như vẫn còn chưa thoả mãn, ông tiếp tục đi vào phòng làm việc của con trai, dùng tay gõ mạnh lên tấm ảnh đen trắng in trên mặt báo vài lần, tiếp tục mắng mỏ: “Ăn, ăn, ăn! Mẹ kiếp, lúc nào cũng chỉ biết ăn với chả uống thôi. Đói quá hay sao mà còn “ăn” cả miệng của đàn ông nữa!”

“Bố, con thực sự muốn biết tại sao bố còn kích động hơn cả con thế?”. Anh ngẩng đầu nhếch miệng cười, đoạt lấy tờ báo đang bị Giả lão gia ấn dưới mặt bàn.

Ánh mắt của anh tự động hướng về bức ảnh mà mình làm nhân vật chính, rồi nhìn ra phía góc trái, neho neho mắt, dường như sự tức giận có thể bộc phát lại bất cứ lúc nào. Cui anh là thăng mù sao? Chỉ là cái ôm thôi, có cần phải thân thiết như vậy không? Tình cảm giữa họ sâu đậm đến đâu? Có thể sâu đậm hơn tình cảm thanh mai trúc mã chăng? Dù gì cũng đã có ràng buộc với nhau bằng một tờ giấy, thế mà cô lại có thể nói quên là quên ngay được sao?

“Ta đương nhiên là kích động rồi, cô ta có niềm vui mới thì sẽ không còn bám riết lấy con nữa. Con có thể bỏ hẳn cô ta, làm sao ta lại không vui sướng được chứ? Có điều nói đi cũng phải nói lại, ta nghĩ lại rồi, cái cô MC lần trước đó... thực ra thì... ừm... cũng chỉ tạm tạm thôi, khí chất tầm thường quá!”. Giả lão gia có vẻ trầm tư hơn, chân vắt chữ ngũ, dáng vẻ đầy suy tư, lo lắng, thế nhưng những lời nói ra lại quá đỗi quái dị: “Tiểu Hạ, ngoan nào, nói cho ta nghe, con còn phải lòng ai nữa, ta sẽ “bắt cóc” về đây cho!”

“Bố...”. Đôi mắt anh long lanh, nhiệt tình phối hợp diễn xuất cùng bố mình, bộc lộ một thứ tình cảm cha con sâu đậm: “Vây phiền bố thân yêu “bắt cóc” con dâu cũ của bố về đây cho con, tiện tay giải quyết luôn tên đàn ông đó.”

BỤP!

Trước đưa con ngốc nghếch, Giả đại lão gia nhất thời thốt không nên lời, cuối cùng chỉ còn biết biến tất cả thành hành động. Ông ném lên bàn một xấp ảnh dày cộp.

“Cái gì thế ạ?”. Thiên Hạ liếc qua xấp ảnh như chẳng có chuyện gì xảy ra, cất tiếng hỏi.

“Anh tự mình xem đi, cho dù là làm chồng hay người tình, người ta cũng tận tình, chu đáo hơn anh, anh còn tranh giành gì nữa?”. Giả đại lão gia cuối cùng cũng tỏ rõ khí thế mạnh bạo ác liệt trên thương trường trước mặt con trai, ông sập cửa một cái rất mạnh trước khi ra khỏi phòng.

Trong phòng làm việc yên tĩnh lại vang lại giọng hát thê lương lúc nãy. Tiếng hát cũng theo bóng dáng khuất dần của Giả lão gia mà nhỏ dần và tan biến. Nhưng nó thực sự khiến cho Giả Thiên Hạ đau đớn, sụp đổ hoàn toàn. Ca từ đáng phi nhĩ kèm thêm câu nói “Dù làm chồng hay làm người tình...” khiến tai anh nhói đau.

Thiên Hạ với tay cầm tập ảnh lên, nhẩn nại xem từng tấm một.

... Tiếp đó, sụp đổ lần nữa!

Đúng 30 tấm ảnh, ghi lại tỉ mỉ chi tiết toàn bộ cuộc sống, hoạt động sau li hôn của Đinh Mỹ Mẫn trong hơn một năm nay. Đúng như anh dự đoán, tên Lãng tú ông đó thực sự đã có âm mưu từ trước. Họ vừa mới li

hôn không được bao lâu, Lăng Gia Khang đã “tình cờ” xuất hiện trong cuộc sống của Đinh Mỹ Mẫn. Giả bộ “ngẫu nhiên” gặp nhau ở sân bay, mượn cớ đã quen biết từ trước để tiếp cận cô, đóng vai ông anh tâm lý che chở, hướng dẫn cho “chú cừu con” lạc đường về nhà... Tất cả những hành vi ấy đều chỉ vì một mục đích duy nhất, đó là đợi sau khi cô quên sạch hình bóng anh thì sẽ thừa cơ xen vào thay thế.

Điểm quan trọng ở đây là... mẹ kiếp, lại còn có cả ảnh nữa chứ? Như vậy đồng nghĩa với việc nhất cử nhất động của Đinh Mỹ Mẫn đều nằm trong phạm vi kiểm soát của bố anh. Ông già chết tiệt đó lạnh lùng ngồi bên nhìn anh như diên như đại tìm kiếm người phụ nữ này, thế mà chẳng nói cho anh biết sớm rằng cô ấy đã bỏ ra nước ngoài ngoại tình cùng tên đàn ông đáng chém ngàn dao đó!

4. Chương 04-05

Chương 4: Dù cho thứ anh đưa đến là người hay không cũng được!

Nhiều lúc một số chuyện trên thế gian này xảy ra quá trùng hợp! Vào buổi chiều đúng hôm G4 đại lão gia ghé thăm ả Thiên Hạ, phòng làm việc của Đinh Mỹ Mẫn cũng nghênh tiếp một vị khách khiến cô vô cùng kinh ngạc, kinh ngạc tới mức suýt rớt cả hàm!!!

Không phải a4 khác, đó chính là bà Đinh, người mẹ đã đích thân sinh thành, nuôi nấng, chăm sóc cô.

Ngay từ cổng lớn của đài truyền hình cho đến tận cửa phòng làm việc của Đinh Mỹ Mẫn, bà Đinh không hề nhìn ngó nọ kia mà bình bình hào khí đi thẳng một mạch. Không thèm để ý đến một loạt những bảo an, cảnh vệ, trợ lý... muốn ngăn cản bước tiến của mình, bà giống hệt như nhân vật điện tử nổi tiếng Mario, dùng hết sức lực xông về phía trước, cuối cùng cũng đến được trước cửa phòng làm việc của Đinh Mỹ Mẫn.

“Mẹ...”

Đinh Mỹ Mẫn lặng người, giọng nói pha chút xúc động, nghẹn ngào ở cổ họng, cuối cùng cô cũng chờ được giây phút này.

Sau một hồi bịn rịn, bà Đinh quay người lại, nhướn mày nhìn những người vài giây trước đó đã ra sức cản trở bước tiến của bà, tỏ vẻ đắc ý: “Thế nào? Các người đã nhìn thấy rõ chưa? Đã mãn nguyện chưa? Đã tin tôi chính là mẹ ruột của Đinh Mỹ Mẫn chưa?”

Tin chắc rồi, tin chắc rồi, tuy rằng khí thế của người làm mẹ này có chút không ổn lắm nhưng nhìn kỹ lại cách ăn vận, trang điểm của bà – mái tóc ngắn nhuộm màu nâu hạt dẻ, áo sơ mi màu trắng tuyết kết hợp với váy ngắn màu đen làm nổi bật khí chất hiếm có – những nét này thực sự rất giống với phong cách và tác phong của Đinh Mỹ Mẫn.

Đứng bên cạnh bà, mãi một hồi lâu Mỹ Mẫn mới lấy lại được thần trí, cô gắng kìm nén sự xúc động trong lòng, đưa tay ra hiệu bảo những người khác đi ra khỏi phòng.

Ngay sau khi cửa phòng làm việc được khoá lại, bà Đinh ngay lập tức trách móc cô con gái yêu: “Con đúng là đứa con gái bất hiếu! Con về nước lúc nào mà không buồn lết về nhà thăm bố thăm mẹ. Người làm mẹ như tôi lại phải xem báo mới biết được tung tích của con gái mình. Con thấy mình có xứng đáng với tổ liệt tông nhà họ Đinh hay không?”

“Con, con... con có thể quay về nhà sao?”. Mỹ Mẫn cười ngốc nghếch, xúc động đến mức chẳng nói nên lời.

“KHÔNG – THẾ – ĐƯỢC!”

Tâm trạng vừa mới kích động tột độ đã ngay lập tức bị gáo nước vô tình dập tắt, Mỹ Mẫn mếu máo, nũng nịu: “Thế nhưng con rất rất nhớ nhà, nhớ món mướp đắng của mẹ làm, nhớ món thịt kho tàu của bố nấu, hu hu...”

“Cho con đó, mướp đắng với thịt kho tàu!”. Có lẽ đã sớm đoán được những lời cô sẽ than thở, kêu ca, bà Đình lấy hai túi đựng đồ lớn từ trong túi xách của mình ra, đặt lên mặt bàn làm việc. Mùi hương từ hai món ăn này bốc lên thơm phức, bà Đình tiếp tục: “Không cho phép con nũng nịu, nhố nhăng nữa! Muốn về nhà cũng được, nhưng trước tiên phải lo mấy chuyện tình cảm rối rắm của con đâu ra đấy đã!”

“Mấy chuyện tình cảm của con không cần phải lo đâu, vì hiện nay nó là một khoảng trống không”. Không có tình yêu cũng chẳng mấy đáng thương, nhưng nếu như ngay lúc vừa mất đi tình yêu lại mất đi cả tình thân thì có lẽ cuộc đời người đó quá là bi kịch, thảm hại! Đời Đình Mỹ Mẫn đã bi kịch, thảm hại như vậy đấy!

“Thật thế hả?”. ơng bà Đình cho thấy rõ sự nghi ngờ, không mấy tin tưởng.

“Thật mà, thật mà!”. Mỹ Mẫn gật đầu lia lịa.

“Bóc phét! Con tưởng mẹ không biết đọc sao? Dù có không biết chữ, mẹ xem ảnh cũng hiểu chuyện gì đang diễn ra. Thế cái tên Lăng Gia Khang đó là thế nào vậy?”. Vừa nói, bà Đình vừa rút tờ báo từ túi xách ra, đặt ngay trước mặt Mỹ Mẫn, chỉ vào bức ảnh tình tứ kia và vặn hỏi cô.

“Mẹ...”. Cô bất lực kéo dài giọng nũng nịu, biết rõ tình ngay lí gian, có nhảy xuống sông Hoàng Hà chưa chắc đã rửa sạch được “oan khuất”!

“Bây giờ con đang ở đâu?”. Tốc độ chuyển chủ đề của bà Đình thật sự không phải nhanh mà là quá nhanh!

“À, con đang thuê nhà ở...”

“Thôi chết! Vậy hàng ngày ai nấu cơm cho con ăn? Chắc không phải ngày nào cũng ăn đồ đông lạnh đấy chứ? Có phải lại suốt ngày thức thâu đêm làm việc không? Cứ thế này thì chưa đến ba mươi tuổi, da dẻ con sẽ chảy xệ xuống tận mặt đất mất. à nua xấu xí thì chớ, lúc đi lại còn lê lét trên mặt sàn, đau lắm đấy!”

Cảm động nghẹn ngào đã đành, bên cạnh đó, Mỹ Mẫn còn thực sự bội phục sức tưởng tượng phong phú, sinh động của mẹ mình.

“Mau gọi Thiên Hạ đến rồi hai đứa cùng sống với nhau đi!”. Rất nhanh sau đó, bà đưa ra biện pháp giải quyết vấn đề.

“Mẹ lại nói đùa quá đáng rồi. Không phải mẹ bảo xem ảnh là hiểu sao? Chẳng lẽ chỉ nhìn thấy ảnh của con với Lăng a Khang mà mẹ phớt lờ đi bức ảnh của Giả Thiên Hạ vui vẻ bên tình mới à?”. Kiểu đối xử thiếu công bằng đó, mẹ cô đừng có biểu hiện rõ nét quá như thế được không?

“Con thì hiểu cái quái gì? Đây là nó muốn chọc tức con thôi. Bây giờ mẹ sẽ gọi điện cho Thiên Hạ, bảo nó quay về chăm sóc con. Nếu như nó không chịu, tên đàn ông đó sẽ được liệt ngay vào “danh sách đen”, con thì dọn về nhà ở cùng bố mẹ. Mẹ dám đảm bảo sau này sẽ không can thiệp vào đời sống tình cảm yêu đương của con nữa. Ừm, vậy cứ như thế đi, còn nếu như nó đồng ý thì ngày nào mẹ cũng làm mướp đắng với thịt kho tàu cho hai đứa ăn. Công việc của hai đứa đều bận rộn, phải ăn ngon một chút. Đừng để đến khi ba mươi tuổi, da dẻ lại bị chảy xệ...”

“Mẹ!”. E sợ bà Đình lặp lại lần nữa những câu nói logic kì lạ về làn da vừa rồi, Mỹ Mẫn nhanh chóng ngắt lời: “Được rồi, được rồi, tự con sẽ nói với anh ta, mẹ đừng có gọi điện đấy nhé!”

“Ngoan quá! Mẹ biết mà, con gái mẹ lúc nào cũng ngoan nhất, nghe lời nhất. Còn nữa, trời bắt đầu trở lạnh rồi, nhớ mặc thêm quần áo vào. Những bộ mặc mùa hè cũng đến lúc phải cất vào tủ rồi đấy, nhớ phải gấp chần dày hơn! Con gái mà chịu lạnh thì không tốt cho sức khỏe đâu. À... còn gì nữa nhỉ? Con đợi một chút, mẹ viết vào một tờ giấy, liệt kê những chuyện phải chú ý. Đợi mẹ viết ra rồi sẽ đưa cho con...”

Nói xong, bà lại đưa tay vào trong túi xách định lấy gì đó. Mỹ Mẫn nhìn mẹ mình với ánh mắt kinh ngạc, nghi ngờ đó chính là túi không đáy của Đorémon. Tại sao trong đó thứ gì cũng có thể? Những lời dặn dò, căn nhắc này trước kia làm cô cảm thấy phiền phức, muốn lảng tránh, giờ nghe thấy lại có cảm giác hết sức ấm áp. Mỹ Mẫn mím chặt môi, không nói tiếng nào, cũng không tỏ ra phiền lòng, ngay lúc đôi mắt cô bắt đầu hơi đỏ, nước mắt sắp tuôn rơi thì điện thoại đổ chuông.

Cô nhìn số điện thoại lạ hiển thị trên màn hình, lưỡng lự quay sang nhìn mẫu thân đại nhân.

“Nghe đi!”. Con gái do đích thân bà mang nặng đẻ đau, bà không hiểu cô thì còn ai hiểu nữa. Ánh mắt lưỡng lự, thiếu tự tin đó khó mà qua được con mắt tinh tường của bà.

Mỹ Mẫn lặng nuốt nước miếng, thầm nguyện rửa kẻ chết giẫm nào đã ngăn cản cô tận hưởng niềm xúc động tràn trề vừa rồi. Vì lí do đó nên khi nghe điện thoại, giọng nói của cô bộc lộ rõ sự khó chịu và thô bạo: “À! Ai thế?”

“Này, sao cháu lại có thể nói chuyện với chú như thế hả? Tốt xấu gì thì chú cũng là trưởng bối, bề trên của cháu mà!”

Ông nó trách móc nghe như của đứa trẻ tám tuổi đó mà lại tự xưng là trưởng bối, bề trên của cô? Mỹ Mẫn cau mày suy nghĩ, sống lưng bắt đầu thấy lạnh lạnh, bất giác có dự cảm không lành. Thông tin nhanh chóng được bộ não giải mã, ý thức ngay về danh tính của người ở đầu dây bên kia, Mỹ Mẫn run run hỏi lại: “À... à... à Vương Bảo?”

Nghe thấy cái tên đó, mắt bà Đình sáng long lanh, nhanh chóng áp tai vào ống nghe.

“Bây bà, phải gọi là Thập tứ biểu thúc[12] chứ!”.

Một chữ “biểu” xa vạn dặm, ông chú họ này còn xa đến mức chả tìm được tung tích, huống hồ đó lại là chú họ của tên chồng cũ trời đánh kia nữa. Suy đi tính lại, Mỹ Mẫn thấy mình không cần thiết phải nhận thân thích kiểu này nhưng lại không muốn đắc tội với “tên quái vật” ấy, cuối cùng đành chọn cách chuyển sang chủ đề khác: “Sao chú lại gọi đến cho cháu vậy?”

“À thì chú nghe Thiên Hạ nói cháu đã trở về rồi.”

“À vâng... vậy thì sao nữa ạ?”

“Cháu mau tới cứu chú đi, chú mời người ta ăn cơm mà không có tiền trả...”

Nghe ra thì đúng thật là vô lí! Câu nói này nếu nghe từ miệng của một đứa trẻ tám tuổi ngây ngô nào đó thì Mỹ Mẫn đã mỉm cười rồi cho qua. Nhưng đó lại là Giả Vương Bảo, người không chỉ một lần đề nghị chuyện này. Mỗi lần ông chú tai ương gây ra hoạ kiểu “đến chết cũng cần thể diện” như thế đều không dám gọi ông cháu quý hoá à Thiên Hạ đến thu dọn tàn cuộc, cho nên cô cháu dâu này mới xui xẻo phải tới chịu trận thay!

Theo lí mà nói, nếu như đã l4 hôn rồi thì chẳng cần phải làm kẻ xui xẻo đó nữa.

Nhưng hình như mẫu thân đại nhân nhà cô chẳng hiểu cái đạo lí này thì phải. Chẳng nói lời nào, thậm chí Mỹ Mẫn còn chưa kịp dập máy, bà đã bắt đầu thu dọn túi xách, đồ đạc hộ con gái mình rồi.

Đợi đến khi Mỹ Mẫn ngó ra thì đã bị mẹ kéo ra khỏi phòng làm việc lúc nào không hay.

“Mẹ... mẹ đừng có gây chuyện lung tung chứ! Thập tứ thúc của người ta có liên quan gì đến con chứ?”

Trước kháng nghị của con gái, bà Đình dùng hành động để biểu thị rõ lập trường của mình. Bà cầm hai bịch thức ăn chứa mướp đắng với thịt kho tàu trên bàn, chuẩn bị nhét lại vào túi xách.

“Được, được, con đi, con đi, được chưa?”. Đúng như những gì bà suy tính, Mỹ Mẫn đã đầu hàng.

Liệu trước Mỹ Mẫn có thể âm thầm làm chuyện “chống lại thánh chỉ”, bà Đình phòng bị kĩ càng, triệt để, thậm chí còn đích thân lái xe đưa cô đến tận nơi. Nhưng ngay sau khi Đình Mỹ Mẫn liêu mình đi tới địa điểm mà à Vương Bảo đã nói, xông vào phòng ăn, cảnh tượng trước mắt khiến cô chỉ biết đứng ngây người, chớp mắt một cách ngốc nghếch, ngây thơ. Cô cảm thấy vô cùng ngại ngùng và xấu hổ.

Người đàn ông ngồi vị trí chủ trì cô có quen biết.

Ông ta vẫn ăn vận như trước kia: mặc bộ vest đặt may, khuy cài kín mít lên đến tận cổ, thắt chiếc cà vạt thượng hảo, đầu tóc chải chuốt gọn gàng. Thân hình khá to béo, phúc hậu lại thêm ngũ quan hài hoà, tính tế tạo cho ông một vẻ trầm lặng, chín chắn, nhìn qua đã biết ngay là một thương gia thành đạt, giàu có.

Nhưng! Không thể nào bỏ qua được dáng ngồi của ông, một chân co để lên ghế, một tay kẹp điều xì gà đặt trên đầu gối. Đôi tay cũng rung theo nhịp của chân. Một dáng ngồi “điển hình” chỉ có khi ăn ở những hàng quán ven đường! Nhưng đây vẫn chưa phải là điều chính yếu, ít nhất như vậy ta có thể bảo ông ấy là “chân

chất”! Điểm quan trọng ở đây là khi hút xì gà, ông ấy thường thích phả hơi thuốc vào mặt người đối diện, cũng chẳng để ý xem mùi đó khó chịu đến mức nào, ông vẫn hăng hái, nhiệt tình nói chuyện và hỏi!

“Này cô gái, có phải cô muốn làm con dâu của ta không? Lắc đầu cái gì? Không muốn sao? Nếu không muốn thì cô áp cả người vào con trai ta như vậy là có ý gì đây? Ày da, lại gật đầu hả? Ai cho phép cô gật đầu chứ? Con trai ta còn chưa nói gì, đầu đến lượt cô biểu lộ thái độ chứ? Dù là chuyện gì thì người phụ nữ cũng phải phục tùng tuyệt đối mệnh lệnh của người chồng, cô có hiểu không?... Vượng Bảo, là “phục tùng tuyệt đối” phải không nhỉ? Cụm từ này mình dùng có đúng không đây?”

Thấy ả Vượng Bảo gật đầu lia lịa, tỏ rõ vẻ tán thưởng, ông lại càng như được động viên, cổ vũ, hào hứng nói tiếp: “Muốn làm con dâu ta không phải chuyện đơn giản! Cô có biết thế nào là giữ thể diện cho người chồng khi ra ngoài đường không? Có hiểu thế nào là nắm giữ người đàn ông qua cái dạ dày không? Có hiểu phải làm thế nào trên giường... à không phải, là biết làm cách nào để người chồng cảm thấy sung sướng chuyện phòng the không? Đừng có mà gật đầu lia lịa như thế! Cho dù cô có làm được hết thì ta cũng nhất quyết không đồng ý cho con trai ta lấy cô. Bởi vì cô QUÁ XẤU!”

Khi những lời này vừa dứt, Mỹ Mẫn nhìn mặt bàn đầy thức ăn, đồ uống đắt tiền, lặng lẽ nuốt nước bọt, mãi lúc sau mới thu hồi được ánh mắt sợ hãi. Sau một hồi phán đoán, cô mới nhận thấy rằng đoạn đối thoại vừa rồi không phải ám chỉ cô. Thế nhưng bữa ăn và những lời nói tương tự trước kia vẫn khiến tâm trạng cô vô cùng hỗn loạn. Ngay cả giọng điệu mỉa mai cũng chẳng khác gì so với năm xưa.

Mỹ Mẫn có lẽ đã vỗ tay tán đồng khi cuối cùng đã có người thay cô chịu đựng những lời đả kích, châm chọc kì lạ kiểu này. Chỉ có điều khi ánh mắt của những người trong cuộc đều hướng về phía cô thì Mỹ Mẫn ngay đến việc hít thở còn cảm thấy khó khăn, nói gì đến việc cổ vũ, tán thưởng nữa?

“Tại sao cô lại ở đây?”. Người đầu tiên phản ứng cũng chính là người lúc này vừa mỉa mai người khác rất trơn tru.

Mỹ Mẫn há hốc mồm, ánh mắt ngại ngần nhanh chóng tìm đến ả Thiên Hạ. Lúc này, anh đang đưa tay day nhẹ trên mũi, nhìn giống như đang trầm tư, suy ngẫm, nhưng thực ra là đang thầm cười nhạo cô. Người phụ nữ ngồi bên cạnh anh... không có gì mới mẻ, chính là Mạc Tường. Không chỉ vậy, cô ta còn dựa cả người vào Thiên Hạ như chỉ mong nhanh chóng được nằm trong vòng tay ôm ấp, tình tứ của anh vậy. Nhìn vào ánh mắt của Mạc Tường, người ta có thể cảm thấy được sự dịu dàng, ấm áp mà người phụ nữ hiền đức nên có.

Cận kề thất bại, Mỹ Mẫn nghĩ ngay đến tên “thủ phạm đầu sỏ” – ả Vượng Bảo!

Lúc này, ông chú tai ương đang nhàn nhã ngồi rung đùi, thưởng thức hương vị của li sinh tố dưa hấu, tỏ vẻ ngây thơ như không có chuyện gì xảy ra.

“Này, muốn “ám sát” ta sao? Hừm, thế thì phải hỏi huynh đệ của ta xem có đồng ý không đã!”. ả đại lão g4a nhếch mép đọc ý đồ của Mỹ Mẫn theo cách riêng của mình.

Hai người đàn ông mặc áo vest đen bên cạnh bàn l4ền dùng hành động của mình để đưa ra đáp án. Họ đứng ngay trước mặt của người đàn ông trung niên kia như kiểu quyết tử bảo vệ chủ công trên chiến trường!

“Tôi...”. Mỹ Mẫn nghẹn ngào không nói nên lời, ánh mắt liền chuyển sang hướng khác. Nhìn vào bàn ăn, cô nuốt nước bọt rồi nở nụ cười tươi rói: “Bác ả, cháu không “ám sát” bác đâu mà! Đĩa, đĩa... đĩa vậy cá đó mọi người còn chưa ăn kìa, lãng phí quá! Để cháu gói về ăn hộ mọi người nhé!”

Y hệt năm ấy, chỉ cần con dâu cũ lên tiếng thì ả đại lão gia nhất định chẳng thể đối đáp lại được. Trong đầu ông lúc đấy chỉ có duy nhất một ý nghĩ: bóp chết cô ngay tại trận!

“Mỹ Mẫn, Thiên Hạ đang dắt bạn gái đến ra mắt bố chồng. Có phải cháu cảm thấy ghen nên chạy đến đây ngăn cản không?”. Điểm chú ý của cô cháu dâu cũ này thật quá khác thường! Vốn dĩ cho rằng mình đã thành công, đang định rút lui nhưng cuối cùng ả Vượng Bảo nhìn không được mà phải hỏi vặn lại.

“Làm gì có chuyện đó?”. Đình Mỹ Mẫn chẳng suy nghĩ nhiều, lên tiếng phủ nhận, ánh mắt vẫn đăm đúi nhìn đĩa vậy cá.

“À, vậy chắc đến để truyền đạt kinh nghiệm đây!”. ả Vương Bảo vẫn tiếp tục nói khích cháu dâu. Mục đích rất đơn giản, đó chính là phá hỏng bữa cơm gặp mặt thân mật hoang đường này.

“Chú cứ nói đùa, cháu sắp đổi là người đi, làm gì có thời gian và tâm sức để truyền đạt kinh nghiệm cho ai chứ?”. Dù không nhận được lời hồi đáp nào về việc “gói về ăn hộ” nhưng Mỹ Mẫn vẫn tự mình đi lấy hộp đựng thức ăn ở tủ rồi xếp vào vại cá vào.

Có thể thấy rằng Đình Mỹ Mẫn đã quen với việc ăn không hết thì đóng gói mang về!

“Không có chuyện đó đâu, trước nay cháu vẫn luôn kính trọng chị Mỹ Mẫn. Vậy nên cho dù là kinh nghiệm thất bại thì cháu cũng muốn được biết”. Mạc Tường đang dính chặt vào người Thiên Hạ, nở nụ cười dịu dàng, nhìn Mỹ Mẫn với ánh mắt có chút coi thường hành động lúc này của cô. Hành động bần hàn của Mỹ Mẫn khiến vẻ kiêu sa ưu việt, quen được chiều chuộng của Mạc Tường hiển hiện càng rõ nét hơn. Nếu như ả Thiên Hạ đã hoàn toàn không muốn để tâm đến Đình Mỹ Mẫn thì cô cũng chẳng cần phải quá khách khí.

Nghe Mạc Tường nói, ả Thiên Hạ cảm thấy hơi kinh ngạc nhưng vẫn lặng im, tiếp tục thưởng thức li trà trên tay, thỉnh thoảng liếc qua ông chú ả Vương Bảo đang vui mừng trước nỗi đau khổ của người khác. Thần thái của anh vô cùng thản nhiên, tiêu diêu, tự tại như đang ngồi cho bò ăn cỏ vậy, kì thực thần kinh đang vô cùng căng thẳng, lo lắng. Anh tự biết hành vi của mình rất ngớ ngẩn, lúc này anh thực sự hi vọng Mỹ Mẫn có thể nói điều gì đó, dù là than phiền trách móc hay những lời ghen tuông, đánh đá của mấy bà “Hoạn Thư”... bởi chỉ ít như vậy có thể chứng minh rằng cô vẫn còn tình cảm với anh.

“Chắc bởi vì tôi quá xinh đẹp đó mà! Có điều, cô xấu xí như thế thì không cần phải lo lắng đâu! Cho dù bị ruồng bỏ, không làm được người phụ nữ của ả Thiên Hạ thì làm mẹ kế của anh ta cũng được. Cha con nhà họ ả, cho dù cô trói chặt trái tim của người nào cũng đủ khiến cho cô một bước lên mây trong giới diễn chương trình rồi. Còn nếu như cô có hứng thú với những người non nớt, yếu đuối hơn thì ả Vương Bảo cũng rất ổn đấy!”

Những lời lẽ ghê gớm thốt ra từ cái miệng xinh đẹp của Đình Mỹ Mẫn lộ rõ sự châm chọc cười nhạo của một người ngoài cuộc. Sau khi gói xong “chiến lợi phẩm”, cô nhanh chóng lấy lại vẻ cao ngạo, ngẩng cao đầu, từ từ bước ra khỏi phòng ăn.

“Ôi trời ơi, vợ cũ của con muốn làm mẹ kế của con kìa”. Phải một lúc sau, Giả đại lão gia mới lấy lại được thần trí, tất nhiên ông cũng không bỏ qua cơ hội cười nhạo con trai mình.

Thiên Hạ không thèm để tâm đến ông, lẩm bẩm vài câu rồi đứng dậy, chạm nhẹ vào đầu của ả Vương Bảo, ánh mắt biểu lộ những cảm xúc phức tạp, có tán thưởng cũng có cả cảnh cáo: “Thập tứ thúc, làm rất hay! Có điều, trước khi cô ấy hết giận, tốt nhất chú đừng xuất hiện trước mặt cháu!”

Nghe xong, ả Vương Bảo hồi hận vô cùng. Biết sớm sẽ thế này thì dù thằng cháu ả Thiên Hạ có cầu cạnh thế nào, anh chàng cũng sẽ không đồng ý giúp đỡ. Đúng là trời đất có lương tâm, muốn làm hỏng buổi gặp mặt không cần thiết này thì còn phương pháp nào hay hơn việc gọi Đình Mỹ Mẫn đến?

Nhìn con dâu cũ và cậu quý tử mãi không chịu tiếp nhận công ty lần lượt biến mất khỏi phòng ăn, ả đại lão gia bất giác ngậm ngùi ngẫm ra câu nói “Hổ phụ không sinh khuyển tử” thật chí lí biết bao! Năm đó, trong một phút bốc bột, ông đã đòi li hôn, để rồi đến tận hôm nay vẫn chưa dễ dàng được mẹ của Thiên Hạ quay về. Với ông, có lẽ việc theo đuổi phu nhân sắp thành sự nghiệp phần đầu suốt đời rồi, vậy mà thật không ngờ, lại còn cha truyền con nối nữa chứ! Không được! Ông tuyệt đối không để cho đứa con trai duy nhất của mình thành ra như thế được!

Người ta vẫn bảo “Chó cắn áo rách”.

Những gì Đình Mỹ Mẫn trải qua lúc này chính là nghịch cảnh trên! Khí thế cao ngạo ngút trời của cô chỉ duy trì được đến khi bước ra khỏi phòng ăn. Ngay sau đó, hộp vại cá trong tay khiến cô cười không thành tiếng.

“Thưa cô, có cần tôi lái xe từ bãi ra giúp cô không?”

Chú em đưa xe hộ khách đứng bên cửa ân cần hỏi han. Cô trả lời với vẻ mặt đau buồn: “Nếu như tôi không có chìa khoá xe, cậu có thể lái giúp một chiếc đến đây không?”

“ ... ”

Đúng vậy, cô đang muốn bị mắng, đang cần tìm người để cãi nhau, có lẽ cãi nhau một trận sút đầu mẻ trán sẽ làm cô cảm thấy dễ chịu hơn trong lòng. Tiếc rằng cậu nhân viên này có đạo đức nghề nghiệp cao, sau khi cười khẩy một tiếng, cậu ta quay đi chỗ khác, chẳng buồn để ý đến cô. Lúc này, Mỹ Mân mới ý thức được mình đích thực là đáng buồn cười.

Đã bao lâu rồi mà vẫn còn bị rung động bởi nụ hôn của anh, thậm chí thỉnh thoảng trong đầu lại vang lên câu nói hôm đó của anh: “Ngày mai chúng ta đi kết hôn lại đi!”

Cô những tưởng hơn một năm là đã đủ để xoá nhoà tất cả. Nhưng sự thật hoàn toàn ngược lại, cô vẫn nhớ như in mọi thứ, chỉ là cố ép mình không được nhớ tới mà thôi.

Mím chặt môi, mặc trời mưa gió bão bùng, cô cứ thế bước đi. Nếu đứng đây tránh mưa để rồi một lát nữa phải nhìn cảnh cha con người ta tình cảm hoà thuận bước ra thì thà rằng đội mưa đi gọi taxi còn hơn.

Con đường này cô đã đi qua không chỉ một lần!

Buổi tối hôm vừa đi lấy giấy đăng ký kết hôn cùng ả Thiên Hạ về, cô cũng đến đây ăn một bữa cơm với bố anh. Đương nhiên vẫn là tiệc tàn trong buồn bã, suýt chút nữa còn xảy ra “đấu võ tĩ thi” nữa. Bố anh nói cô không đủ xinh đẹp, không biết quan tâm, không kính trọng bề trên. Người con dâu mà ông cần là một người khiến ai nhìn cũng phải ngưỡng mộ, biết cách giao tiếp, tạo mối quan hệ, trợ giúp Giả Thiên Hạ công thành danh toại.

Nghĩ đến đây, Mỹ Mân dừng bước, quay đầu nhìn lại đêm mưa gió dưới ánh đèn điện.

Lần trước, cô hoàn toàn có tư cách để giận dữ vì bên cạnh còn có người đàn ông hết mực yêu thương, chiều chuộng cô. Cho dù cô với bố anh có cãi nhau ầm trời, anh cũng sẽ không màng mọi thứ mà lái xe đuổi theo, thậm chí còn an ủi, xoa dịu, làm cô tin chắc mình hoàn toàn có đủ năng lực khiến cha mẹ anh thay đổi cách nhìn về cô.

Còn bây giờ thì sao? Cô tức tối cái gì chứ?

“Lên xe!”

Một tiếng hét hoà lẫn trong tiếng mưa làm Mỹ Mân phải ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn chiếc xe ở trước mặt mình.

“Điếc rồi phải không? Lên xe mau!”. Người trong xe rõ ràng là đang cố gắng nén giận.

Anh ta có tư cách gì tỏ ra không vui chứ?

“Đinh Mỹ Mân, anh cho em 3 phút! Anh không ngại bế em lên xe đâu!”. ả Thiên Hạ ngó đầu ra, nheo mắt nhìn người phụ nữ vẫn còn đang ngơ ngẩn này, dành toàn bộ sự nhẫn nại còn sót lại trong anh nói với cô.

Cô bĩu môi, hoàn toàn không coi lời cảnh báo của anh ra gì, thể hiện rõ mọi thứ nay đã khác trước, vật đổ4 sao dờ. Từ lâu, cô đã không còn là đứa ngốc run rẩy sợ hãi chỉ vì vài ba lời mắng mỏ dọa dẫm vớ vẩn. Chỉ có điều, muốn tỏ ra ngoan cường, cứng đầu thì cũng nên để ý đến “thiên thời, địa lợi, nhân hoà” nữa. Chẳng để tâm đến mấy cái vớ vẩn ấy, cô đang định quay người bước đi thì những hình ảnh hiện lên trong mắt lúc này khiến Đinh Mỹ Mân ý thức rõ ràng rằng mình đang lâm vào tình cảnh vừa không thiên thời, vừa không địa lợi lại càng không nhân hoà.

“Bọn, bọn... bọn họ... muốn, muốn... muốn làm gì thế?”. ụng cô run rẩy, sợ hãi, đưa tay chỉ về mấy người đàn ông mặc áo vest đen, mặt đầy sát khí, đang hầm hầm đi về phía hai người.

“Này, em định để cho kẻ thù của anh bắt cóc, sỉ nhục một trận rồi đánh đập tàn tệ hay là định lên xe đây?”. Về mặt anh rất thần nhiên. Lần đầu tiên trong đời, ả Thiên Hạ nhận ra rằng mấy tay vệ sĩ của bố mình lại có tác dụng như vậy.

Nghe xong, Đinh Mỹ Mân thần tốc mở cửa, chui vào trong rồi nói: “Mau, lái xe đi!”

“Nhìn anh giống như ông lái xe hay sao?”. Anh cau mày, lườm cô qua gương chiếu hậu. Cô muốn duy trì khoảng cách đến vậy ư? Ngay cả ngồi ghế cạnh bên anh cũng không chịu? Cô đang ra lệnh cho anh lái xe tốt bụng phụ trách đưa đón trong đêm mưa sao?

“Thế thì để tôi xuống xe cho bọn người kia sỉ nhục một trận, đánh đập tàn tệ cho xong...”. ợng Đình Mỹ Mẫn vô cùng kiên quyết, cô đã nghĩ kỹ rồi, nếu như người đàn ông này có thể lạnh lùng ngồi nhìn cô đi mạo hiểm như vậy thì chết đi cho xong.

Quả nhiên, anh đành phải chịu thua.

Cho dù suốt đường đi, anh mắng mỗ không ngớt nhưng cô có thể nhắm mắt giả vờ ngủ, không nghe, không nhìn, không phiền lòng.

Nếu như không còn yêu nữa thì sau khi li hôn, chỉ cần nhìn nhau thản nhiên, có gặp lại cũng chỉ coi nhau như bạn bè.

Nếu như vẫn còn yêu, cho dù li hôn thì đã sao? Dẫu có hay không tờ giấy chứng nhận và hai chiếc nhẫn kim cương khoá chặt hai con người lại thì có khác biệt gì đâu.

Chí ít là ả Thiên Hạ luôn nghĩ vậy, lại thêm những hành động hiện nay của anh với Đình Mỹ Mẫn, đích thực là anh đã nghĩ như thế!

Cô ngồi trên ghế sofa, lau mái tóc dài vừa gội xong vẫn còn chảy nước tong tong, dán mắt nhìn vào tấm lưng ngang dọc, chằng chịt đầy những vết sẹo của anh. Hệt như một người vợ cần nhằn chồng không biết tự chăm sóc cho bản thân, Mỹ Mẫn mắng mỗ Thiên Hạ: “Rốt cuộc là anh đã chọc giận ai thế? Có biết là gần đây giới phóng viên, kí giả rất để ý đến anh không? Anh làm mình sẹo ngang sẹo dọc thế này là muốn lên trang nhất các báo hay thế nào? Đúng là không ra thể thống gì hết, lớn tướng như vậy rồi mà từ sáng đến tối chỉ đả đánh nhau khắp nơi thôi. Thú vị, vui vẻ đến thế sao? Hay là anh gia nhập vào đội phòng chống buôn lậu đi, bọn họ suốt ngày phải truy đuổi tội phạm khắp hang cùng ngõ hẻm đấy! Rất thích hợp với anh!”.

Nghe xong, ả Thiên Hạ vốn đang định hạ thấp sự tôn quý của mình bằng cách cặm cụi đun canh gừng cũng phải ngẩng đầu lên, ánh mắt vượt qua mọi chướng ngại vật, nhắm chuẩn xác vào người phụ nữ đang ngồi trên chiếc sofa ngoài phòng khách. Nét quyến rũ, mê hoặc lòng người thường không phải do cố tình tạo ra mà chỉ một cử chỉ, hành động nào đó vô tình khiến nó bộc lộ ra ngoài. Chỉ nhìn qua, anh đã trúng sét, vội vàng đầu hàng, biểu hiện đúng tư tưởng “chỉ dùng nửa thân người dưới để tư duy” của đàn ông.

Không thể trách anh không đủ kiên định, nói dung tục một tí thì dáng vẻ của Đình Mỹ Mẫn lúc này giống như đóa sen mới nở, thật thanh khiết và gợi cảm. Đôi môi đầy đặn thắm đỏ mấp máy, hình như đang nói gì đó, anh cũng chẳng có hứng để nghe cho kĩ. Mái tóc dài đen nhánh ướt át sau khi bị cô lau một cách thô bạo đang buông xoã trên bờ vai, làm nổi bật làn da trắng ngần, tuy rằng chỗ ướt nước đó không nhiều lắm nhưng rất quyến rũ. Từ lâu anh đã biết bà xã của mình rất thần kì, thuộc loại phụ nữ không trang điểm lại càng xinh đẹp hơn, không hề phạm tục, đẹp kiểu thanh nhã, khiến người ta cảm thấy an tâm một cách lạ lùng. Cũng vì vậy mà ả Thiên Hạ cho rằng cô chính là người phụ nữ thích hợp nhất để lấy về làm vợ. Thế nhưng rõ ràng là anh đã sai, năng lực quyến rũ đàn ông của Đình Mỹ Mẫn không hề kém cạnh so với những người phụ nữ sexy ngoài kia, nếu không thì sao có thể “câu” được con cá lớn là Lăng tú ông cơ chứ?

“Này, tôi đang nói chuyện với anh đấy, có nghe thấy không vậy?”. Cô cần nhằn một hồi lâu mà chỉ đổi lại được ánh mắt thất thần của anh, vừa cảm thấy ngại ngùng lại vừa thấy không được tôn trọng.

“Sao cơ? À, không tệ chút nào, ngay cả lí tưởng ngày xưa của anh, em cũng nhớ hử?”. Đúng như mong muốn của cô, anh nhanh chóng lấy lại tinh thần, tiếp tục nghênh ngang, đùa cợt.

“Lí tưởng của anh nhiều như thế, cho dù không quen biết cũng có thể đoán được”. Mỹ Mẫn liếc anh một cái. Anh là người thay đổi thất thường, mỗi năm một lí tưởng, mong muốn làm từ một nhân viên bán vé cho đến nhà thiên văn học, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới việc làm một nhà sản xuất chương trình hết.

“Tại sao trong tủ lạnh của em lại có vỏ quýt?”. Thì ra canh gừng cũng không phải dễ dàng mà nấu được. Dù anh muốn làm người đàn ông dịu dàng, biết chăm sóc người khác thì chí ít cũng phải có đạo cụ để phối hợp mới thành công được.

“Sao anh lại có thể thiếu kiến thức đời sống thông thường đến vậy? Dùng vỏ quýt để khử mùi hôi trong tủ lạnh chứ còn làm gì nữa!”

Một chiếc tủ lạnh chẳng có gì cả thì cần gì phải khử mùi hôi chứ? ả Thiên Hạ nhếch mép cười, đóng mạnh cửa tủ rồi quay lại nhìn cô: “Những người mặc áo đen đó đều là vệ sĩ của bố anh, họ chỉ muốn đưa anh về nhà thôi.”

Mỹ Mẫn không hề nghi ngờ câu nói này của anh, vị lão gia đó tuyệt đối không cho phép con trai ông chạy ra ngoài đuổi theo cô, thậm chí còn muốn bắt trói anh về nhà ngay lập tức, ép anh phải từ chức, ngoan ngoãn về tiếp quản sự nghiệp của ông. Cũng chính vì con dâu cũ không biết san sẻ bớt nỗi phiền não của bố chồng, lại còn trở thành mối mê hoặc lớn nhất khiến con trai ông phải lưu luyến với truyền hình không dứt nỏ nên ông mới đặc biệt ghét cô. Thế nhưng lần này thì có liên quan gì đến cô chứ?

Sau một hồi im lặng, cô mới nhận ra mình đã bị lừa, không thể giữ nỏ4 bình tĩnh, cô vút cái khăn lau đầu xuống rồi hét lớn: “ả Th4ên Hạ, anh lại lừa tôi! Chuyện giữa hai cha con các người sao lại kéo tôi vào làm gì? Làm cho tôi tưởng là anh bị người ta truy sát...”

“Anh có nói là bị truy sát sao?”

Một câu nói vô cùng thần nhiên, rũ bỏ trách nhiệm một cách sạch sẽ, triệt để. Ngẫm kĩ ra thì đúng là anh không hề nói rằng đang bị truy sát, tất cả mọi thứ đều do cô tưởng tượng mà thôi!

“Anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi, xem ít mấy bộ phim thần tượng đi! H4ện nay là xã hội pháp trị, lấy đâu ra lắm chuyện giang hồ đánh chém đâm máu thế?”. Anh mỉm cười đi về phía cô, vẻ mặt thần nhiên như không có chuyện gì, định ngồi bên cạnh cô.

“Cái gì chứ, đây không phải là điều cốt yếu. Anh mau cút đi, có theo người của bố anh về hay không là chuyện của anh, đừng ngồi ăn vạ ở nhà tôi! Đại lão gia nhà anh xuất thân từ hắc đạo đấy! Vốn dĩ ông đã không thích tôi rồi, lần này nhất định ông ấy nghĩ là tôi mê hoặc anh...”. Mỹ Mẫn sợ hãi, kích động, càng nghĩ tới những người mặc vest đen lúc nào cũng theo sát ả đại lão gia thì cô càng không thể bình tĩnh lại được. Mỹ Mẫn cầm áo khoác nhét vào tay ả Thiên Hạ rồi đẩy anh ra ngoài cửa.

“Để anh trốn ở nhà em một thời gian, anh sẽ trả tiền nhà cho em”. Giả Thiên Hạ mím môi, câu nói vừa rồi đã dễ dàng khiến cho Đinh Mỹ Mẫn bình tĩnh trở lại.

Nghe có vẻ khá hấp dẫn, như vậy cũng có thể coi là kiếm tiền dựa vào sức lực của chính mình, hơn nữa cô không phải ngày ngày mặt dày đến xin giám đốc đài ứng trước lương, cùng lắm đến lúc nhận được lương, cô một mực chối cãi rồi đá anh ta ra khỏi nhà là xong. Nhưng chỉ một giây sau, Mỹ Mẫn đã bừng tỉnh khỏi sự mê hoặc đấy: “Tôi không cần, nhờ đâu tôi lại bị lôi đi mở hội trăm người chất vấn thì biết làm sao?”

Cô chẳng thể quên được quá khứ khắc cốt ghi tâm đó, gần trăm người do ả đại lão gia cầm đầu lần lượt chất vấn cô lí do tại sao muốn lấy ả Thiên Hạ làm chồng trong phòng kín, hơn nữa cô còn không được lặp lại câu trả lời nữa.

“Yên tâm đi, anh thương em cơ mà, đâu nỡ lòng nào để em bị liên lụy! Cho dù có bị tóm gọn thì anh cũng sẽ một mình gánh vác trách nhiệm.”

“Thật không? Chỉ là ở tạm đây thôi hả?”. Cô nghi ngờ hỏi lại.

“Thực ra nếu em mở miệng hỏi anh chuyện tiền bạc, bao nhiêu anh cũng sẽ cho em. Thế nhưng nếu như em đã nhất định phải đường anh anh đi, đường em em đi thì anh chỉ có thể nói là... “Nằm mơ giữa ban ngày”! Em tưởng rằng dễ kiếm tiền từ anh thế sao? Đưa cho anh một căn phòng để ngủ, lại muốn anh phải gánh hết tiền nhà sao? Mà dạo này ông già rất hứng thú với chuyện bắt cóc, rảnh rỗi lại bắt một người về cho anh, giống như là chuyện Mạc Tường đó...”

“Đừng nói với tôi là anh muốn tôi giả vờ bị bố anh bắt cóc đấy nhé!”. Hoá ra Mạc Tường là ả đại lão gia bắt cóc đưa tới cho anh. Chẳng biết tại sao nhưng trong lòng Mỹ Mẫn bất giác cảm thấy vui mừng. Để che giấu cảm giác không nên có này, cô bắt đầu nói năng linh tinh, không đâu vào đâu hết.

“Là giả vờ như chúng ta tình cũ nói lại để giúp anh ngăn chặn những nhánh đào hoa vớ vẩn kia mới chính xác!”. Anh xấu bụng lườm cô một cái, hết sức cảm phục lối tư duy theo trường phái quái đản đó của Mỹ

Mẫn.

“Là vậy hả? Thế anh muốn ở đây bao nhiêu ngày?”. Cô do dự một hồi, rõ ràng là đã xuôi xuôi. Thực lòng mà nói thì ngoài việc đang rất cần tiền, cô thực sự muốn giúp anh đối phó với bố.

“Cũng không biết nữa...”. Cơ bản phải xem lúc nào cô mới chịu gương vỡ lại lành với anh. “Anh sẽ trả em một vạn, đủ để em đóng ít nhất nửa năm tiền nhà.”

“Anh nói đùa đấy hả? Anh coi tôi là loại người gì hả?”. Anh coi cô là ăn mày chắc! Vạn đào hoa của anh loạn xạ như vậy, cô đâu phải chưa gặp qua, đây đích thực là một công việc tốn nhiều công sức.

“Hai vạn thì sao?”

“Tôi không phải là loại người đó!”

“Thế thì ba vạn nhé!”. Có ai vô dụng như anh không? Theo đuổi vợ cũ mà còn mệt mỏi hơn mặc cả cát sê nữa!

“Ồ, thôi được, tôi đã là người của anh.”

“Thế bốn vạn?”. Thực ra như thế đã có thể mua chuộc được cô rồi, nhưng câu nói khiến người ta động lòng gian tà kia của cô khiến anh lại muốn tiếp tục chơi đùa.

“À, vậy thì tùy anh muốn đưa bao nhiêu người đến cũng được!”. Tùy cơ ứng biến, số tiền đó ít nhất có thể khiến cô không phải làm việc vất vả nửa năm trời, số sức lực tiết kiệm được đó thừa sức cản vạn đào hoa cho anh.

“Ồ, vậy năm vạn?”

“Liều luôn! Thành giá, thoả thuận là năm vạn đấy nhé! Vậy tùy anh, dù cho thứ anh đưa đến là người hay không cũng được”.

ả Thiên Hạ chợt ý thức được bản thân đã phạm sai lầm lớn, nhất quyết phải ép cô khéo léo mắng một câu “súc sinh” thì mới chịu yên ư? Câu “dù cho thứ anh đưa đến là người hay không cũng được?” rốt cuộc là có ý gì? Anh đã “cai” hơn năm nay, lẽ nào lại còn tìm cả vạn đào hoa với súc vật sao?

“ả Th4ên Hạ, nếu như anh trả sáu vạn thì tôi có thể không coi bọn họ là người cũng được!”

“Đừng có dùng sự nhẫn nhịn của anh dành cho em để làm vốn liếng chà đạp, sỉ vả anh!”. Đúng là quá quắt! Chẳng hoá ra anh chỉ xứng đáng đi lại với súc vật à?

Kể từ lúc Mỹ Mẫn quay trở về, phòng làm việc của cô đã trở thành nơi nghỉ ngơi của Tiểu Ái. Cho dù Lăng Gia Khang có ép cô đến mức nào, chỉ cần đưa ra lí do “phải tâm sự cùng Mỹ Mẫn” thì kiểu gì anh cũng cho qua. Huống hồ hiện nay cô còn là người dẫn chương trình cho Mỹ Mẫn nên có thể viện cớ công việc để chạy tới đây xả hơi, dưỡng sức.

Vừa lật giở tờ báo đăng hình Mỹ Mẫn “vụng trộm” bên tình mới, Tiểu Ái vừa liếc cô bạn thân. Thấy Mỹ Mẫn cầm điện thoại lên, Tiểu Ái nhanh chóng xông tới nghe cùng.

Mỹ Mẫn bắt lực ngừng lên lườm cô bạn yêu một cái, chỉ tiếc là điện thoại đã kết nối, muốn dập máy là hoàn toàn không thể.

“Có chuyện gì thế?”. Đầu kia điện thoại truyền lại giọng của Lăng a Khang có vẻ ngạc nhiên.

Khi thấy khuôn mặt rạng rỡ hóng chuyện của Tiểu Ái, Mỹ Mẫn nhìn không nổi liền bật cười: “Cũng chẳng có chuyện gì đặc biệt, chỉ muốn nói câu cảm ơn với anh thôi.”

“Cảm ơn cái gì?”

“Em nghe Tiểu Ái nói, chỉ cần để nghệ sĩ trong công ty anh được tuyên truyền miễn phí một năm thì có thể tin tưởng giao cô ấy cho em. Ông giám đốc đài nghe tin mừng lắm, lại còn tăng lương cho em nữa. Ăn nghĩa lớn như vậy thì phải gọi điện cảm ơn anh một câu chứ!”. Nói chuyện nhiều với nhau nên những lời lẽ ngại ngùng trước kia đều đã biến mất, nhìn Mỹ Mẫn giống như đang cần nhân, than thở những phiền não trong cuộc sống với người trong nhà vậy.

Thực ra từ trước đến nay, các nghệ sĩ dưới quyền Lăng a Khang chẳng bao giờ thiếu kênh tuyên truyền cả, nói không chừng các đài truyền hình còn tranh nhau mời họ tham gia chương trình để quảng bá cũng nên. Dù nhìn từ góc độ nào thì họ cũng đều hưởng lợi trong vụ “giao dịch” lần này.

“Ừm, vậy em định cảm ơn như thế nào?”. Lăng a Khang cười, về chuyện này anh không đưa ra thêm bất cứ lời giải thích nào khác.

“Vậy mời anh một bữa tối nhé!”

“Chỉ có vậy thôi hả?”

“Nếu không thì còn định thế nào nữa?”. Xin lỗi bạn hiền, đối với tình hình kinh tế hiện nay của cô mà nói thì mời bữa cơm cũng đã là chuyện lớn rồi.

“Anh hơi bận chút, tối nay gặp nhau ở chỗ cũ nhé!”. Nói xong câu này, anh nhanh chóng cúp máy.

Mỹ Mẫn tức tối nhìn ông nghe trong giây lát. Đây là lần thứ mấy rồi? Hoàn toàn không nhớ nổi đã bao lần Lăng a Khang dập điện thoại trước cô.

“Này, này, sao ngây người ra thế? Lúc này không phải đang rất ngọt ngào hay sao?”. Tiểu Ái không chờ được đành phải phá ngang khoảng lặng của cô bạn.

“Rốt cuộc anh ta bận tới mức nào đây? Chẳng lẽ bận tới mức ngay cả câu tạm biệt cũng không nói được hay sao?”. Mỹ Mẫn đặt điện thoại xuống, khuôn mặt đỏ rực vì bức bối.

“Xi, cậu không hiểu tâm tư của bọn đàn ông đâu. Chiều này được gọi là “muốn bắt phải thả”! Miệng thì nói là bận này bận kia, nhưng thực ra là muốn giữ khoảng cách để làm mình phải nhớ nhưng, khiến cho cậu luôn nghĩ là anh ta còn rất xa vời, rất khó nắm bắt, sẽ kích thích mong muốn được chinh phục, thám hiểm của cậu đấy.”

Chiều thức quái quỷ gì thế này, Mỹ Mẫn bĩu môi đầy nghi hoặc: “Ý cậu nói là anh ta thích mình sao? Đang muốn theo đuổi mình hả?”

“Chính là như thế, không thích thì sao lại có tấm ảnh này chứ?”. Tiểu Ái giơ tờ báo lên ngay trước mặt Mỹ Mẫn.

Ừm, nghe ra thì đúng là một tràng lí luận hết sức logic. Thế nhưng Mỹ Mẫn chẳng thèm nề mặt bạn mà phụng cười: “Cậu đã suy nghĩ quá nhiều rồi đấy! Tuyệt đối không thể có chuyện đó được! Quan hệ giữa mình với anh ấy cậu rõ hơn ai hết cơ mà.”

“Mình đâu có rõ chứ! Ai mà biết được liệu có phải hai người muốn che mắt thiên hạ, cho nên trong ngoài thống nhất nói chỉ là bạn bè tốt thôi. Cũng giống như cậu với ả Thiên Hạ hồi trước ấy! Kết hôn cũng phải lén lút lút, ngay cả cánh nhà báo mất tinh như cú vọ cũng chẳng “đánh hơi” được tin tức nào. Nếu như không phải sau đó hai người li hôn thì e rằng bây giờ cũng chẳng có ai biết được chuyện này...”. Nói đến đây, Tiểu Ái bỗng nh4ên khựng lại, cô nhận ra rằng mình đã chạm vào vấn đề nhạy cảm. Nhìn thấy sắc mặt Mỹ Mẫn bắt đầu trắng bệch, cô mím chặt môi rồi im lặng luôn.

“Mình không sao hết”. Mỹ Mẫn mỉm cười. Cho dù trước mặt là người bạn thân thiết mà chuyện gì cũng tâm sự được thì Đinh Mỹ Mẫn cũng không muốn bộc lộ ra mình vẫn còn để tâm đến Giả Thiên Hạ. Sự ngoan cố đấy không chỉ thể hiện ra với người bên ngoài mà còn để làm mình kiên quyết hơn.

“Không sao ư? Nếu thực sự không sao thì đừng mềm lòng mà cho anh ta ở trong nhà cậu!”. Nghĩ một hồi, Tiểu Ái vẫn thấy phải nói ra mới được.

“Dù gì thì anh ta cũng nộp t4ền nhà mà. Hơn nữa mình cũng phải “làm hài lòng” hai cụ nhà mình.”

“Cậu thiếu t4ền sao không hỏi mình? Muốn làm hài lòng hai cụ tại sao không nhờ Lăng a Khang diễn kịch cùng cậu? Cứ giả bộ là tình cảm yêu đương của cậu đang rất tiến triển thì bố mẹ cậu chắc chắn sẽ không ép cậu nhất định phải quay lại với Giả Thiên Hạ nữa đâu. Đừng có bảo mình rằng cậu sợ anh ta không đồng ý! Chỉ cần cậu mở miệng, anh ta cầu còn không được ấy chứ!”

“Thôi ỉn xin, chuyện không có lợi lộc gì còn lâu anh ta mới làm”. Chuyện này thì Đinh Mỹ Mẫn rõ hơn ai hết.

Nghe xong, Tiểu Ái đành lắc đầu bất lực, thấy rõ Mỹ Mãn chắc chắn là một kẻ ngốc trên tình trường. “Thôi được rồi, tốt nhất cậu cứ tha cho Lăng a Khang đi! Cậu vẫn còn là một đứa trẻ, loại người trí tuệ cao như vậy cậu không biết cách thưởng thức. Mình thấy cậu chỉ phù hợp với Giả Thiên Hạ, loại người cổ đại chưa tiến hoá hết thôi!”

“Cái gì? Lâm Ái, cậu đừng có quá đáng quá! Lúc mình đây làm mưa làm gió trên tình trường, e rằng cậu còn bú sữa ở nhà đấy!”

“Ồ, vậy chắc phải mượn một câu của ả Thiên Hạ để nói cậu thôi. Thì ra lúc đang còn bú sữa mình còn có trí tuệ hơn cậu!”

“ ... ”

“Mình chỉ muốn nhắc nhở cậu thôi, đừng có sẹo vừa liền da đã quên đau! Tránh xa ả Thiên Hạ một chút! Lúc nào thấy cần thiết thì bắt đầu một tình yêu mới, bắt đầu lại từ đầu! Lăng a Khang cũng rất được đấy.”

luha

Chương 5: Tình trường gặp địch thủ

Chiều muộn chớm thu, ánh đèn điện chiếu vàng rực lên thảm lá rơi trên đường.

Áo sơ mi rộng màu trắng kết hợp với quần đen, cho dù cách ăn mặc này không hề gây chú ý chút nào nhưng Lăng G4a Khang vẫn trở thành tâm điểm của các thiếu nữ. Trên khuôn mặt tuấn tú của anh lúc này in đậm sự lo lắng, thấp thỏm lạ thường. Anh ngẩng đầu, thần người ra nhìn toà nhà phía trước.

Sở cảnh sát!

Rốt cuộc vì lí do gì mà một bữa tối lãng mạn lại phải tiến hành ở trước sở cảnh sát?

“Lý Ninh[13] đã từng nói rằng: “Mọi thứ đều có thể xảy ra”. Sự tồn tại của Đinh Mỹ Mãn chính là một minh chứng rõ ràng cho câu quảng cáo này không phải trò lừa đảo. Ở cạnh cô ấy nhất định phải quen với việc bất cứ lúc nào cũng có thể đột ngột xảy ra chuyện. Thật không may, tôi vừa sinh ra đã quen biết cô ấy, cho nên từ lâu đã chấp nhận số phận. Anh còn có thể đấu tranh, vẫy vùng đôi chút, vậy nên hãy trân trọng sinh mệnh, tránh xa Đinh Mỹ Mãn ra!”

Bỗng nhiên nhớ lại câu nói cảnh báo của Giả Thiên Hạ trước đây, anh bất giác nhếch miệng lên, chẳng buồn quay đầu lại, đi thẳng vào sở cảnh sát. Tất nhiên khuôn mặt tỏ rõ vẻ chấp nhận số phận, điều đó cũng chẳng có gì to tát cả. Hơn thế anh còn có thể chấp nhận số phận mà không hối hận gì hết, không hề lo sợ chuyện gì mà tiến lên phía trước.

“Anh à, tôi là công dân tốt, nộp thuế, chấp pháp theo đúng luật định. Hàng ngày tôi đều nghiêm chỉnh tuân theo luật lệ giao thông, không hề vi phạm. Bây giờ xảy ra vấn đề lớn như vậy, anh không thể chỉ ghi chép lại rồi cho qua như thế được. Cái tôi cần là đáp án chính xác cơ!”

ọng nó4 đồng dục, kiên định của Đinh Mỹ Mãn lạnh lạnh bên tai Lăng Gia Khang. Nghe có vẻ vô cùng nghiêm trọng, anh bất giác bước nhanh lên.

“Thưa cô, đứng trên góc độ cá nhân, tôi rất đồng tình và chia buồn cùng cô, nhưng xét về góc độ công việc, nguồn lực cảnh sát rất đáng quý, cô không thể nào bắt mấy chục người chúng tôi đi khắp nơi tìm chiếc xe đạp cho cô được!”

Chỉ là mất một chiếc xe đạp thôi, Lăng Gia Khang rõ ràng yên lòng hẳn.

“Tại sao lại không thể chứ? Cảnh sát nhân dân vì nhân dân phục vụ mà!”. Cô chớp chớp mắt, trưng ra một vẻ mặt ngây ngô, vô tội, từng câu từng chữ nói ra đều như lẽ tất nhiên, hoàn toàn không nhận ra rằng chuyện mất chiếc xe đạp không thể so bì với một đồng hồ sơ vụ án hình sự chất chồng nơi đây được.

“Cô... cô...”. Đồng chí cảnh sát tay cầm bút, tức giận trợn mắt, mãi mới lấy lại bình tĩnh nói trọn vẹn một câu: “Chiếc xe khôn kiếp của cô được đúc từ vàng ròng sao?”

“Này, sao anh lại có thể vắng tục như thế chứ? Số hiệu anh bao nhiêu, tôi phải gửi thư phàn nàn thái độ của anh. Sao? Anh lại còn lườm nữa hả, đừng có chọc giận tôi! Anh có biết thế nào là khủng bố hay không? Nếu như không tìm lại chiếc xe đạp cho tôi, nhất định tôi sẽ cho anh trải nghiệm qua cảm giác đó...”

“Khủng bố! Cô đe dọa cảnh sát đấy hả?”

Nguyên nhân khởi nguồn sự việc rất đơn giản nhưng đã bắt đầu phát triển theo hướng vô cùng nghiêm trọng. Lăng Gia Khang nhú mày bắt lực, nhanh chóng sải bước vào trong phòng, kéo Đinh Mỹ Mẫn đang nhất nhất nằm bò ra bàn cầm tay áo anh cảnh sát không chịu buông. Anh ngượng ngùng mỉm cười nhìn anh cảnh sát phốp pháp đang ngồi phía góc tường: “Tôi vô cùng xin lỗi, chiếc xe đạp đó là quà tặng sinh nhật của bà nội vào đúng năm cô ấy tròn 20 tuổi, nay bà nội cô ấy đã qua đời, cho nên cô ấy mới không kiểm soát được hành vi và lời nói của mình. Xin các đồng chí đừng chấp nhậm với cô ấy làm gì!”

“Liên quan gì đến bà nội em chứ?”. Còn chưa kịp cảm động vì Lăng a Khang đến kịp thời thì câu nói vừa rồi của anh đã thu hút mọi sự chú ý của cô. Mặc cho vẻ mặt anh hết sức chân thành, cô vẫn không chịu phối hợp mà còn hỏi vặn lại, mãi cho tới khi phần eo bị ai đó véo một cái đau nhói: “Á, á, bỏ, bỏ ra mau..., đau quá đi... bà nội... à đúng rồi, đó là món quà sinh nhật mà bà nội đã tặng cho tôi...”. Bị chèn ép quá, cô đành phải nói theo đúng ý anh.

Anh mỉm cười cúi xuống, thưởng cho cô một ánh mắt hài lòng, rồi tiếp tục tỏ ra lễ độ, nhã nhặn nói: “Có phải các đồng chí đã hỏi thông tin xong rồi đúng không? Mong các đồng chí mau chóng tìm lại chiếc xe đạp đó cho cô ấy. Các đồng chí chắc đã thấu hiểu tấm lòng hiếu thảo của cô ấy nên sẽ không quy kết tội khủng bố cảnh sát nữa chứ?”

“Ồ, chúng tôi sẽ tìm ra nhanh thôi. Cậu hãy đưa cô ấy đi nhanh lên chút!”. Anh cảnh sát gạt đầu lia lịa, chỉ mong đuổi ôn thần hằm hằm sát khí trước mặt đi càng nhanh càng tốt.

Nhớ lại dáng vẻ gây gổ của cô lúc này, Lăng Gia Khang không nói lời nào, vừa lùi vừa kéo, quyết đưa cô ra khỏi đây. Hình như anh sợ rằng vị cảnh sát bệ vệ kia bỗng nhiên hối hận, tùy tiện định cho cô một tội danh gì đó rồi giam giữ vài ngày thì chết.

“Em làm cái gì thế? Chẳng qua chỉ là một chiếc xe đạp thôi mà!”. Nhìn thấy Mỹ Mẫn bên cạnh với khuôn mặt đầy vẻ không cam tâm, Lăng a Khang nhú mày khó hiểu, nhẩn nại hỏi.

“Nhưng mua lại một chiếc mới không phải là tiền sao?”. Mỹ Mẫn bực bội đáp lại.

“Em thiếu tiền đến mức đấy hay sao?”

“Tất cả tiền tiết kiệm của em đều dùng để đầu tư vào vườn nho với anh rồi còn gì, thuê nhà cũng cần có tiền chứ? ám đốc dài lại không chịu ứng trước tiền lương cho em...”

“Dọn đến nhà anh mà sống!”. Xem ra anh đúng là ép cô quá mức. Nghĩ trong giây lát, anh ngang ngạnh cầm tay cô kéo ra ngoài, chẳng buồn để tâm đến những lí do chẳng đâu vào đâu đó. Anh ngắt lời cô vừa nói, đưa ra cách giải quyết ổn thỏa nhất.

“Không cần đâu, cô nam quả nữ ở cùng nhau sẽ không tốt. Hơn nữa đợi đến tháng sau lĩnh lương là đâu lại vào đấy thôi.”

“Rốt cuộc vì lí do gì mà em nhất quyết phải tự mình kiếm tiền thế? Để anh nuôi mất mặt lắm sao?”

Ở sở cảnh sát – nơi tập trung rất nhiều vụ án nghiêm trọng – bỗng vang lên câu hét mang đầy màu sắc lãng mạn này thực sự là không hợp tí nào, mọi người xung quanh đều thần người ra như Đinh Mỹ Mẫn. Ấy phút đó, thời gian như ngưng đọng lại. Một lúc sau, khi đã lấy lại được hồn vía, mọi người lại tiếp tục ai làm việc nấy, chỉ có điều chốc chốc không kìm được tò mò, ánh mắt họ lại hướng về phía đôi tình nhân này. Đinh Mỹ Mẫn – người trong cuộc – vẫn ngây người, bản thân, lặng lẽ tự véo mình một cái. Cô thấy đau, thế thì đây không phải là trong mơ rồi.

“Biểu hiện này là có ý gì đây?”. Lăng a Khang nhếch mày cau kính. Anh đáng sợ đến mức nào mà cô phải tỏ vẻ như đang sống trước hang hùm miệng cọp vậy?!!!

“Anh, anh... không phải anh chỉ nuôi vợ mình hay sao?”. Những người quen biết đều rõ một điều: Lăng a Khang kiếm tiền rất giỏi nhưng lại nổi tiếng keo kiệt với phụ nữ. Nhớ lại trước kia, khi Đinh Mỹ Mẫn và

anh đã có thể coi là thân thiết rồi, vậy mà khi đi ăn ngoài hàng vẫn phải4 theo phương thức “campuchia”. Có biết bao cô gái đã tự nguyện ngã vào vòng tay anh nhưng không thể duy trì quan hệ lâu dài. Sau khi ném trái “bản sắc” giữ của thân sâu của anh, họ đều nhanh chóng “bỏ của chạy lấy người”. Đây thực sự là lần đầu tiên cô nghe thấy anh nói những lời kiểu như thế.

Câu nói của Mỹ Mẫn vừa dứt, Lăng Gia Khang sa sầm mặt lạ4. Đến lúc này anh mới nhận ra không ngờ câu đó anh lại nói thuận miệng đến thế, giống như tất cả đều là lẽ dĩ nhiên vậy!

Anh thích Đinh Mỹ Mẫn, điều này không sai. Nhưng từ trước đến nay anh luôn nghĩ rằng tình yêu đó không sâu đậm lắm, đặc biệt còn xem đó như một vụ đầu tư, kiểu như vô tình mua phải số cổ phiếu này, đương nhiên là hi vọng có ngày nó sẽ tăng giá đột biến. Đúng vậy, đây chỉ là một vụ đầu tư mà thôi, không thể coi Đinh Mỹ Mẫn là một loại cổ phiếu cao giá được, nó vẫn ẩn chứa biết bao nhân tố không ổn định, anh không nên đặt quá nhiều hi vọng vào đó.

“À chẳng qua là vì anh cảm thấy làm người không nên quá trọng sắc khinh bạn thôi”. Anh liền trả lời như không có chuyện gì to tát cả, tuy rằng nghe ra thì có vẻ hơi miễn cưỡng, nhưng anh chắc chắn là Đinh Mỹ Mẫn sẽ tin sái cổ mà không chút nghi ngờ.

Quả nhiên, cô như trút được gánh nặng, cổ kiễng lên khoác vai anh: “Em cũng không thích làm phiền bạn bè tí nào. Hơn nữa em có chân có tay, có đầy đủ khả năng tự nuôi mình. Tốt nhất là anh cứ để tiền đó cho vợ tương lai đi! Cùng lắm là đến lúc em tái hôn, anh mừng lễ hậu hĩnh một chút là đủ chứng minh mình không phải hạng trọng sắc khinh bạn rồi...”

“Không cho phép!”. Chưa đợi cô nói dứt câu, anh lại bộp chộp lần nữa.

“Hả?”. Mỹ Mẫn không hiểu rốt cuộc câu “không cho phép” đó là muốn nói đến việc nào? Không cho phép cô tự lực cánh sinh? Hay không cho phép cô nhận tiền mừng đám cưới? Hay là không cho phép cô tái giá đây?

“Anh không cho phép tái giá!”.

Câu nói này của Lăng Gia Khang đã chứng minh suy đoán sau cùng của cô là chuẩn xác. Mất chớp lịa lịa, cố gắng không suy nghĩ lệch lạc, cô cẩn thận xác nhận lại: “Tại... tại... tại sao thế?”.

“Để cho công bằng thôi. Em đã kết hôn một lần rồi, còn anh thì vẫn chưa cưới lần nào cả. Nếu như đã là bạn bè thì nên thấu hiểu tâm trạng của bạn mình chứ!”

“Anh nói đùa hả? Cái đó thì có gì mà công bằng hay không? Lẽ nào nếu anh chỉ kết hôn một lần thì cả đời này em phải ở vậy không được tái giá sao?”. Với tính cách của Lăng a Khang, chắc chắn sẽ yêu người phụ nữ mình lấy đến chết đi sống lại nên khả năng họ đi đến bước đường đổ vỡ, li hôn là rất ít. Vậy chẳng phải là cô sẽ phải cô đơn đến già sao?

“Anh không yêu cầu hà khắc vậy đâu. Ít ra là phải đợi đến khi anh kết hôn xong thì em mới được tái giá.”

“Ai thèm để ý đến anh?”. Dù là bạn bè thân thiết thì cũng không nhất thiết phải lôi cả chuyện chung thân đại sự, hạnh phúc suốt đời ra như vậy.

“Không để ý? Vậy em đang cần một người dẫn chương trình, như vậy có phải là cũng không cần để ý không?”

“Được rồi, được rồi, anh không lấy thì em cũng không tái giá”. Cô đành liêu minh vậy, dù gì thì trước mắt vẫn chưa tìm được người thích hợp, đến khi nào muốn kết hôn, cùng lắm là không ngừng ép buộc Lăng Gia Khang ngày ngày đi xem mặt là được thôi.

“Ngoan lắm!”. Anh mỉm cười, hết sức hài lòng với đáp án vừa rồi, coi như “mua bảo hiểm” cho vụ đầu tư này.

Ngoài cửa sổ, cảnh hoàng hôn hiện lên vô cùng lộng lẫy, tráng lệ, gió thổi mây bay, chim muông ca hát. G4ả Thiên Hạ ngồi tựa vào ghế, tay cầm li cà phê còn bốc khói nghi ngút, ngồi thưởng thức phong cảnh phía ngoài.

Cảnh đêm nhộn nhịp, ngập đầy trong mắt anh nhưng lại mang một dư vị hoàn toàn khác.

Thứ mà anh nghĩ tới lúc này là đã mất tiền lại phải nhịn nọt để có thể đến ngôi nhà của Mỹ Mẫn với ý định trở thành “người phục vụ” toàn thời gian bên nàng. Kết quả thì sao, chẳng những không nghe được những lời nói dịu dàng ầm áp của bà xã lại còn phải nhường bộ không ngừng như trong cuộc đàm phán kinh doanh vậy. Thôi thì cũng đành cho qua việc này. Con đường theo đuổi vợ cũ vô cùng gian khổ, t4ến triển một cách chậm rãi là việc hoàn toàn có thể thông cảm được. Điều khiến cho ả Thiên Hạ không thể chịu đựng được chính là anh đã bỏ công bỏ việc về nhà chuẩn bị bữa tối cho cô, vậy mà cô lại đi hẹn hò lãng mạn cùng tên Lãng tú ông kia, hơn thế đến tận nửa đêm mới chịu về. Anh hi sinh thời gian ngủ vào bếp chuẩn bị bữa sáng đầy dinh dưỡng cho cô, kết quả, tên Lãng tú ông kia chẳng qua chỉ phái người mang tặng một chiếc xe đạp đến thôi, thế mà vợ anh đã sung sướng “vẫy đuôi tít mù”, bỏ mình anh ở lại!!!

Đúng là “cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng”, muốn nhịn mà không được. Anh ngẩng đầu lên trời than thở một câu: “Cho dù là tự tạo nghiệt, chịu thiệt thòi thì cũng phải có giới hạn thôi chứ!”

“Anh Thiên... Thiên Hạ... mọi người đang chờ ý kiến của anh đấy!”. Đã sắp đến giờ tan sở rồi mà cuộc họp chuyên môn trong đài vẫn còn trong giai đoạn căng thẳng, hồi hộp. Là một người quyết đoán, có khả năng ngăn chặn mọi mâu thuẫn, tranh cãi, nhưng lời ả Thiên Hạ thốt ra lại hoàn toàn chẳng liên quan gì đến chủ đề hiện tại. Cho nên, cậu trợ lý ngồi kế bên nhìn thấy cấp trên cả ngày trong tình trạng tâm hồn bay bổng nơi nào, đành lên tiếng nhắc nhở.

“Ý kiến gì cơ?”. ả Thiên Hạ chớp mắt, chẳng buồn che đậy việc mình ngẩn ngơ này giờ.

“Cậu cũng biết t4 đã lôi kéo Mạc Tường từ rất lâu rồi, mãi cô ấy mới chịu gật đầu đồng ý...”. ám đốc đài đích thân “lâm trận”, ông tỏ ra khoan dung, phớt lờ sự phân tâm của cấp dưới, chẳng ngần ngại nói lại chủ đề chính của cuộc họp lần này.

“Ông là giám đốc đài, ông quyết là được, liên quan quái gì đến tôi?”. Điều động nhân lực, tranh cướp nhân tài với các đài đối thủ... tất cả những chuyện này đều hết sức bình thường trong giới. ả Thiên Hạ thực lòng không hiểu nổi tại sao lại phải đem chuyện này ra bàn bạc trong cuộc họp.

Ông giám đốc chăm chú, nheo nheo mắt, tự hỏi có phải hôm nay ả Thiên Hạ đi làm mà quên mang theo não hay không. Cuối cùng ông nén giận, bình tĩnh nói lại một lần nữa chủ đề ban nãy gây nhiều tranh cãi trong cuộc họp: “Là như thế này, không phải Lợi Lợi xin nghỉ kết hôn sao? Có lẽ cậu vẫn chưa tìm được người thích hợp để thay thế phải không? Tiểu Tường thì thế nào?”

“Không được!”. ả Thiên Hạ bỗng nhiên nghiêm nghị, đưa ra một đáp án không thể nào ngắn gọn hơn.

“Tại sao chứ?”. Câu trả lời của Thiên Hạ cũng được coi là một đáp án nằm sẵn trong dự liệu của mọi người, ông giám đốc không mấy ngạc nhiên, chỉ là muốn hỏi cho ra ngọn ngành. Nhìn thấy ả Thiên Hạ lặng im không nói thêm lời nào, ông thẳng thắn hỏi anh: “Là vì Đ4nh Mỹ Mẫn sao? Hay là tôi không mời Tiểu Tường sang làm nữa, tìm Đinh Mỹ Mẫn đến cho cậu nhé!”

“Ý kiến này rất hay, ông có cách nào kéo cô ấy về đây không?”. Giả Thiên Hạ dựng thẳng lưng lên, lấy lại tinh thần, mỉm cười chờ đợi.

Cậu ta định làm thật sao?

“Thôi bỏ đi, tôi và cô ấy rất khó cộng tác cùng nhau. Cứ như vậy đi, kết thúc cuộc họp, chúng ta nghỉ thôi!”. Tình hình hiện nay đã quá rắc rối rồi, anh khó lòng mà tưởng tượng được khi cùng làm việc với Mỹ Mẫn thì cảnh tượng sẽ rối loạn, ồn ào đến mức độ nào nữa.

Đối với những người làm công ăn lương thì chẳng có gì “cuốn hút” hơn cái câu “chúng ta nghỉ thôi!”. Cho nên ngay khi câu nói của ả Thiên Hạ vừa dứt thì tất cả mọi người đều thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra về.

“Tan họp cái gì, về nhà cái gì, sự việc vẫn còn chưa giải quyết rõ ràng, ở đây ai mới là người quyết định chứ?”. Uy nghiêm của giám đốc đài bị tổn thương nghiêm trọng, ông thật sự khó chấp nhận được điều này.

“Chú ơi, bây giờ cháu phải về để kịp đón vợ cháu. Chẳng nhẽ chuyện này chú cũng muốn quản lý sao? Nếu như chú hại cháu cô đơn đến già thì chú cứ đợi đấy mà tuyệt tử tuyệt tôn!”. Thiên Hạ tự nhận thấy mình là một nhân viên rất xuất sắc. Cấp trên muốn dụ dỗ nhân tài ở đâu, anh chẳng can thiệp. Nhưng dù là người tốt tính đến mấy thì cũng phải có giới hạn của nó. Yêu cầu duy nhất là không được tùy tiện động đến chương trình của anh. Đặc biệt là khi hành động đó có khả năng làm xấu đi mối quan hệ mà khó khăn

lắm mới tiến triển được đôi chút giữa anh và Mỹ Mân. Muốn anh đồng ý sao? Đúng là quá ngây thơ, nằm mơ giữa ban ngày!

Cuối cùng, trước thái độ tức giận và kiên quyết của giám đốc đài, ả Thiên Hạ đã tung ra chiêu “hiểm độc” gói gọn trong một câu: “Có cô ta thì không có tôi!”. Tất nhiên chiêu thức này đã làm anh thoả nguyện, hài lòng rời khỏi phòng họp để đến trước cổng đài truyền hình nơi Mỹ Mân làm việc đúng giờ.

Bất hạnh làm sao, lần này anh trở nên ngốc nghếch đến mức đáng thương, tự chock hổ vào thân!

Ở phía trước, cách xe anh không bao xa, một bóng người quen thuộc đang nhanh chóng bước lại.

ới tính: Nam

Bề ngoài: Hừ, giống như một tên tú ông đê tiện.

Trang phục: Xí, vẫn cứ giống một tên tú ông đê tiện.

Cử chỉ, hành động: Hầy, tất nhiên vẫn như của một tên tú ông đê tiện.

Tổng hợp tất cả lại: Thì hần ta triệt để là tên Lãng tú ông đê tiện từ đầu đến chân!

Đây vẫn chưa phải điều khiến anh trở nên đáng thương nhất. Quan trọng hơn là ở bên cạnh tên Lãng tú ông đó còn có một bóng dáng quen thuộc hơn, cũng đang tăng tốc tiến về phía anh. Bề ngoài... anh phải khẳng định rõ ràng lại lần nữa, “nụ hoa e ấp” năm xưa giờ đây đã nở rộ đẹp tuyệt trần! Khuôn mặt cười tựa hoa nở khiến cho người đối diện phải thất lạc hồn phách!

Điều không may nhất là bên cạnh anh lại còn có thêm một nhân viên bãi đỗ xe rất biết cách “thêm dầu vào lửa”. Anh nhân viên bãi đỗ xe lạnh lùng buông một câu: “Chà, cô Đinh và ngài Lãng thật là trời sinh một cặp, sao hai người không kết hôn đi chứ?”

“Thế tôi với cô Đinh có phải một cặp trời sinh không?”. Lời nói thiếu suy nghĩ của anh nhân viên lọt qua cửa kính sắp đóng kín khiến ả Thiên Hạ phải quay đầu sang, nhanh chóng hạ kính xe xuống, lạnh lùng đưa ra câu hỏi.

Từ trước đến nay, anh không bao giờ “loạn sát người vô tội” nên định cho anh nhân viên bãi đỗ xe một cơ hội hối cải. Đáng tiếc là người ta không chịu, sau một hồi nhìn ngó đánh giá anh từ đầu đến chân, anh nhân viên đưa ra một câu đánh giá “quạt cường”, không biết chết có mùi vị thế nào: “Không hợp đâu!”

“Cậu thật là... đáng chết! Số hiệu bao nhiêu, tôi phải khiếu nại với cấp trên. Đưa tiền boia lúc nãy của tôi lại đây! Tôi sẽ đổ4 tiền xu để cho cậu!”

ả Thiên Hạ gần như vờn cả người ra khỏi cửa kính ô tô, đưa tay xốc cổ áo anh nhân viên lên, khiến cho người ta mặt mày trắng bệch, suýt nữa thì tắc thở, chỉ còn biết quờ quạng, kêu than: “Bỏ, bỏ, bỏ... bỏ tay ra, anh làm vậy sẽ chết người đó... trời ơi, anh... anh xúc động cái gì thế?”

“Tất cả những người thấy tôi với vợ tôi không xứng đôi đều không có kết quả tốt đẹp!”

“Vợ của anh? Cô Đinh là vợ của anh sao? Hầy, anh đã là người thứ tám nói như vậy rồi đấy. Nếu như đó là vợ của anh thì phiền anh đem chiếc xe đạp ở phía kia về, tiện thể nói với cô Đinh hộ tôi một tiếng, xin đừng lãng phí chỗ để xe của đài. Một chiếc xe hai bánh chiếm trọn chỗ để xe của một chiếc xe bốn bánh, cho dù không lấy tiền thì cũng không thể lãng phí chỗ để như vậy được! Có còn để cho người khác sống nữa không đây?”

“Đừng có mà đánh lạc hướng chú ý! Số hiệu cậu bao nhiêu? Tiền boia lúc nãy tôi đưa cậu đâu?”

...

Hai con người không hề có mối liên hệ nào lại lẳng nhặng với nhau trong một tư thế hết sức nhạy cảm.

Tiếng cãi cọ ồn ào vang rõ trong bãi đỗ xe trống trải ít người đã thu hút sự chú ý của Mỹ Mân.

“ả Thiên Hạ?”. Cô nghi ngờ đi về phía xảy ra cãi cọ, sau khi xác nhận mình không nhầm thì cô mới để ý đến cảnh tượng lúc này: “Anh đang làm cái gì thế?”. Không phải chứ? Chả lẽ mệnh đào hoa của anh còn lan đến tận nhân viên bãi đỗ xe đài truyền hình cô làm? Hơn nữa đó còn là một gã đàn ông?

“Anh đến đón em về nhà”. Vừa nghe thấy tiếng Mỹ Mẫn, anh lập tức ngồi lại vào trong xe, ngược mắt lên chiếc gương phía trước để xác định lại khuôn mặt, hình dáng của mình đang rất đẹp trai, phong độ rồi mới trả lời.

“Lâu rồi không gặp, hình như phạm vi “săn bắt” của cậu càng ngày càng rộng và phong phú hơn thì phải?”. Lăng Gia Khang cười tùm, đưa mắt hướng về phía anh nhân viên bãi đỗ xe đang ho sặc sụa.

Vẫn mang tư thế của người đang ngạo nghễ chiến thắng, Lăng a Khang tỏ thái độ thách thức khiêu chiến. ả Thiên Hạ bĩu môi không thèm để ý, nheo mắt liếc xéo nhân vật chướng tai gai mắt đó: “Cậu cũng đâu có kém cạnh gì, đeo đuổi vợ bạn không phải càng có cảm giác kích thích hơn sao, hả?”

“Mỹ Mẫn nói, cột khai tình trạng hôn nhân của cô ấy lúc này là đã li dị”. a Khang cười nhạt.

ả Thiên Hạ tiện thể nhìn sang phía Đinh Mỹ Mẫn, vừa hay bắt gặp thái độ tự ti thoáng xuất hiện trên khuôn mặt cô, xem ra cô thực sự đã nói câu này. Mắt anh ngày càng nheo lại hơn, môi ngày càng mím chặt lại, cuối cùng bật ra nụ cười khiêu khích: “Không sao hết, tôi không ngại phải in thêm một tấm thiệp mời cậu tới dự lễ cưới tái hợp của vợ chồng tôi.”

“Thế sao? Vậy thì tôi sẽ đến đó đúng giờ!”

“Khách khí quá!”

“Chú rể đến đúng giờ là điều đương nhiên mà!”

“Chú rể? Vậy chắc phải phiền cậu chăm sóc con chúng tôi thật tốt rồi!”

“Con ở đâu ra mà con? Có quý mới sinh con cho anh!”. Đinh Mỹ Mẫn vốn định đứng ngoài cuộc “tỉ thí gay cấn” này nhưng cuối cùng không chịu nổi mà phải lên tiếng.

“Sớm muộn gì cũng có thôi, em vội vã làm gì?”. Chỉ thoả mãn trong lời nói không là chưa đủ, ả Thiên Hạ còn cố ý nháy mắt với Mỹ Mẫn một cái, tỏ vẻ “lời nói chưa thể hiện hết tấm chân tình”!

“Cậu cho rằng đứa trẻ đó sẽ gọi cậu một tiếng “bố” trước hay sao?”. Lăng a Khang quyết không chịu thua ngay trong buổi đầu “lâm trận”, tiếp tục phát hiệu lệnh “ngành chiến”.

Hi hi! Đinh Mỹ Mẫn suýt chút nữa là cười bật ra rồi. Đoạn đối thoại này thật là đặc sắc, thú vị và đầy chấn động. Thế nhưng cô lại không chịu suy nghĩ sâu xa mà chỉ cho rằng đó là hành động nghĩa hiệp giúp đỡ lẫn nhau giữa bạn bè mà thôi. Cũng giống y như Tiểu Ái kiên quyết không tán thành cô quay lại với người xưa vậy, là bạn bè, Lăng Gia Khang chắc chắn cũng có chung suy nghĩ đó. Trước đây, anh từng nói rằng, nếu như sau này gặp lại ả Thiên Hạ thì sẽ giúp cô lấy lại thể diện. Hành động này của anh phải chăng là để lấy lại thể diện cho cô?

Cho dù là vậy, cô cũng không thể bỏ mặc cho hai người họ tiếp tục cãi nhau như thế được, chắc chắn sẽ không có điểm dừng. Nói không chừng sáng mai khi cô đến đài làm việc, hai người họ vẫn đang thảo luận về khách mời và chủ xị lễ thành hôn không tưởng kia cũng nên.

“À mà... lúc này không phải anh nói là sẽ cùng đi ăn cơm hay sao?”

“Thì em nói là tiết trời không tốt nên không có tâm trạng ăn uống còn gì!”. Đặc điểm nổi bật nhất của con người Lăng a Khang luôn là tranh cướp ưu thế trước, cho dù đối mặt với anh là bạn bè hay địch thủ thì cũng đều như thế cả.

“Hầy, em có dự cảm ngày mai trời vẫn âm u, chúng ta cứ đi ăn thôi!”. Cứ đứng đó ngốc nghếch nhìn bọn họ giao đầu chằng bằng đi tìm nhà hàng, vừa bưng li trà vừa xem, hẳn là thú vị hơn nhiều!

“Vậy đến nhà em đi, em nấu nhé!”. Lăng Gia Khang đề nghị.

“Sao lại thế?”. Câu hỏi này không hẹn mà phát ra cùng lúc từ miệng của ả Thiên Hạ và Đinh Mỹ Mẫn.

Phản ứng của đôi vợ chồng đã li hôn này cho thấy rõ họ hiện đang đứng cùng chiến tuyến. Lăng Gia Khang – kẻ bị đẩy ra rìa – cảm thấy vô cùng tức giận. Trước mắt là một đám bông bong, có thể nói hiện nay anh hoàn toàn có đủ thời gian và không gian để rút lui khỏi “chiến trường”, nói lời tạm biệt với người phụ nữ

đầu óc chưa tiến hoá này. Nhưng cũng cùng một câu hỏi như hai người họ, sao lại thế? Người không có lí do gì để thua trận chính là anh, không đánh đã hàng cũng không phải bản tính của anh.

“Chúng ta lâu rồi không gặp, lẽ nào không cần chỗ để ôn lại chuyện cũ sao? Phải chăng cậu sợ hãi trước sự tồn tại của tôi?”. Đã nhận nhin rất lâu rồi, sau khi tư tưởng được khai thông thoải mái, Lăng a Khang rốt cuộc cũng cất tiếng mời gọi, nhìn dọc nhìn ngang thì thấy anh giống như đang tham gia diễn xuất bộ phim gia đình, vai những người bạn lâu ngày mới trùng phùng vậy!

“Phí lời!”. Giả Thiên Hạ chẳng thêm suy nghĩ mà đáp trả ngay. Đương nhiên là không cần rồi, lẽ nào anh ta không thấy mình rất chững mắt hay sao?

“Sợ thua à?”

“Lên xe đi!”. Rõ ràng là kẻ khích tướng dành cho những người đầu óc vẫn chưa tiến hoá hoàn toàn hữu dụng.

Vậy là có ý gì? Lần này đến lượt Mỹ Mãn thần người ra. Nhìn hành động phối hợp ăn ý giữa họ, một người thì nhanh chóng lên xe, người kia thì khởi động máy, liên tục nhấn còi thúc giục cô nhanh chóng “về đúng vị trí”, cô có một dự cảm không lành. Như vậy không phải đồng nghĩa với việc chuyển chiến trường từ bãi đỗ xe về nhà cô sao? Có gì khác biệt đâu cơ chứ?

Mỹ Mãn giờ mới nhận ra cô chỉ có khả năng “chữa lợn lành thành lợn què” mà thôi, tuyệt đối đừng trông ngóng hai tên đàn ông này nghe lời khuyên của cô. Nhưng cứ đứng đây vầy vò thì chi bằng ngoan ngoãn lên xe về nhà cho rồi, cùng lắm là làm một bữa cơm thôi mà!

Hiển nhiên là Đinh Mỹ Mãn đang “lí tưởng hoá” mọi việc lên thôi! Có rất nhiều chuyện không phải chỉ ngồi lại ăn một bữa cơm, ôn lại tình xưa nghĩa cũ là có thể hoá giải mọi mâu thuẫn ân oán được.

Khi Lăng a Khang nhận ra Đinh Mỹ Mãn và ả Thiên Hạ vô duyên vô cớ đã bước vào thời kì “sống thử”, mong muốn phá hoại chuyện tốt của người khác tiềm tàng sẵn trong con người thuộc cung Hổ Cáp bắt đầu nảy nở. Từ trước đến nay, Lăng Gia Khang chưa bao giờ nói yêu cô, thậm chí còn sống tách biệt như những người bạn với nhau, đương nhiên là vì muốn cho cô chút thời gian để lãng quên cái tên ả Thiên Hạ đó đi. Vấn đề là người phụ nữ ngốc nghếch này một mặt thì sống thề chết bảo đảm với anh sẽ không quay lại với tên họ Giả kia, mặt khác lại vui vẻ chơi trò “cùng sống dưới mái nhà” với gã chồng cũ chết tiệt.

Phải chăng anh nên quay người bỏ đi, giả vờ như chưa bao giờ quen biết Mỹ Mãn? Thế nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt đắc ý, khêu khích của Giả Thiên Hạ, Lăng a Khang quyết định, khi vẫn chưa phân định rõ thắng thua thì kiểu gì cũng phải đấu đến hơi thở cuối cùng!

Thế là bữa ăn tối ôn lại chuyện xưa nghĩa cũ vốn dĩ khiến người ta đau đầu nhức óc của ba người đã chuyển biến sang buổi họp mặt quy mô nhỏ. Gia Khang gọi đến một đồng người, không cần để ý là có quen Đinh Mỹ Mãn hay không, tóm lại là kiên quyết không cho ả Thiên Hạ có cơ hội tận hưởng không khí lãng mạn của riêng hai người.

Người kia thì đang trên đà đông người lấn át khí thế, người này thì bắt đầu gọi cứu viện từ bên ngoài. Không đến lượt Đinh Mỹ Mãn phải vất vả vào bếp, bữa tối phong phú ngon lành nhanh chóng xuất hiện tại nhà bọn họ... Có lẽ cô đang rất cảm động đây!

Thế nhưng nhìn cảnh tượng trước mắt, cô thực lòng không thể nào cảm động nổi.

Trong căn phòng nồng nặc khí ẩm tiêu độc, Lăng a Khang nhắm mắt nằm trên giường bệnh, khuôn mặt trắng bệch, tái dại, sắp hoà thành một thể với tấm ga trải giường. Phía ngoài phòng bệnh vô cùng hỗn loạn. Cho dù đây là phòng bệnh cao cấp nhất với tường cách âm hiệu quả nhưng vẫn có thể nghe rõ rệt tiếng trả lời phóng viên qua điện thoại của các nhân viên trong công ty Lăng a Khang.

Người đàn ông nằm trên giường bệnh miệng run run, nắm chặt tay Mỹ Mãn, tỏ ra yếu ớt không còn chút sức lực nào.

Sau khi hiểu được mong muốn của anh, Mỹ Mãn cúi người xuống, ghé sát tai bên cạnh miệng anh để nghe rõ hơn anh đang muốn nói điều gì.

“Anh...”. Anh run run thở gấp, rồi tiếp tục. “Anh, anh... chết... là vì em...”

Mặt Đinh Mỹ Mẫn tối sầm lại, mồ hôi đầy trán. Người đàn ông này có phải đã xem nghệ sĩ dưới trướng đóng phim quá nhiều rồi chẳng? Chẳng phải là đau bụng do ngộ độc thức ăn thôi sao, có cần phải ra về như sắp sinh li tử biệt như thế không?

“Anh ta gần chết đấy!”. Ở góc phòng, ả Thiên Hạ này giờ vẫn im lặng, đưa mắt lén tình địch, cuối cùng cũng không nhịn được phải lên tiếng.

“Anh im ngay đi, vô vị quá đấy, tại sao anh lại có thể trẻ con đến vậy chứ?”. Anh không lên tiếng còn ỉn, vừa mở miệng đã chọc cho Đinh Mỹ Mẫn phải bực mình.

“Anh ta là Lâm Đại Ngọc chuyển thể chắc? Chẳng qua là có chút thuốc xổ thôi, như vậy mà chết được sao?”. Bĩu môi, cười nhạt, ả Thiên Hạ lạnh lùng đưa ra lời châm chọc tàn nhẫn, không chút thương cảm nào hết.

Đầu đuôi sự việc như sau: Thiên Hạ thề rằng chỉ rắc thêm chút thuốc xổ lên trên món ăn đưa cho Lăng a Khang thôi, thực sự chỉ là một chút, một chút... Không ngờ tên đàn ông mưu mô xảo quyệt này lại tương kế tựu kế, được thể lần tới, yếu đuối giả chết để đổi lại sự thương xót của Mỹ Mẫn. Nếu sớm biết sự việc sẽ như vậy, anh nhất định sẽ tự mình nuốt chỗ thuốc xổ đó, sau đó nhất nhất vu khống đổ tội cho tên Lăng tú ông kia.

“Vấn đề ở đây là Lăng a Khang đâu có làm gì đắc tội với anh chứ?”

“Anh ta hại chúng ta li hôn. Thế mà còn không coi là đắc tội sao?”. Thiên Hạ cười, lạnh lùng hỏi lại, chỉ còn thiếu nước nói trắng hăn ra thôi.

Thế nhưng, khi đến tai Đinh Mỹ Mẫn thì câu nói đó lại mang một tầng nghĩa khác. Chuyện đến tận ngày hôm nay mà tên đàn ông xấu xa này vẫn chưa hiểu rõ tại sao hồi đó bọn họ lại li hôn. “Cho dù không có anh ấy thì hai chúng ta vẫn cứ li hôn thôi. Như bố mẹ anh và bố mẹ tôi đã nói, ngay từ đầu chúng ta không nên kết hôn với nhau.”

“Bây giờ em nói những câu này là có ý gì? Hối hận rồi sao?”

“Đúng thế, chính là hối hận đấy! Lúc ấy tôi đúng là có mắt như mù nên mới phải lòng anh.”

“Người mù mắt phải là tôi mới đúng! Đàn bà khắp thế giới này chết hết rồi nên tôi mới phải lòng con người mà lương tâm bị chó gặm như cô.”

“Chỉ cần là giống cái cũng đều tốt hơn tôi, anh đã thỏa mãn chưa? Bây giờ anh đi mà tìm, đi mà tìm người khác! Tôi cũng đâu có ngăn cản anh chứ!”

“Câu này là do cô nói đấy nhé, đừng có hối hận!”. Tiếng cửa sập mạnh kèm theo câu nói tức giận của Giả Thiên Hạ văng đến bên tai Mỹ Mẫn.

Biết rõ đây là cái bẫy do Lăng a Khang tạo ra nhưng ả Thiên Hạ không thể nén được cơn giận, cứ thế bực bội nhảy vào bẫy. Anh để Đinh Mỹ Mẫn một mình ở lại trong tức tối, lại còn ngốc nghếch đến mức vứt bỏ cô ngay trước mặt tình địch, cho người ta cơ hội ngàn năm có một để thể hiện phong độ đàn ông.

Mắt mũi trọn tròn nhìn người đàn ông ấy biến mất khỏi phòng bệnh, Đinh Mỹ Mẫn tức đến đỏ bừng cả mặt. Cô lại càng tin tưởng hơn vào câu nói ngày xưa của mẹ mình... hai người tính cách quá ngang ngạnh tuyệt đối không thích hợp làm vợ chồng!

Cô ngây thơ không tin lời mẹ, làm chuyện ngốc nghếch đó một lần rồi, có đánh chết cũng quyết không để cho bản thân phạm sai lầm này một lần nữa.

Vừa mới bước ra khỏi bệnh viện, điện thoại của G4ả Thiên Hạ bỗng nhiên reo lên. Anh ngây người ra một lúc, nhịp tim vào khoảng khắc đó đập loạn xạ, chẳng dám rút di động ra nhìn. Có phải là Mỹ Mẫn gọi anh không? Như trước kia, mỗi lần cãi nhau xong, cô ấy thường tìm một lí do ngớ ngẩn nào đó để gọi điện thoại cho anh, tìm ra một bậc xuống cho cả hai. Thế là sau đó anh cũng mặt dày mày dạn giả vờ như chưa từng có chuyện gì xảy ra, cùng cô bàn bạc xem tối nay sẽ đi đâu ăn cơm hoặc là trong mấy bộ phim vừa mới phát sóng thì bộ nào hay hơn...

Di động vẫn tiếp tục đổ chuông, anh lấy lại bình tĩnh, từ từ nhìn xuống màn hình điện thoại.

Người ta thường nói hi vọng càng nhiều thì thất vọng càng lớn. Quả nhiên là như vậy... Ngay khi nhìn thấy tên giám đốc đài hiển thị trên màn hình, nổi tức giận vốn đã bị anh nén xuống được dịp bùng phát lần nữa: “Alô, có chuyện gì?”

Ý muốn trút giận đã quá rõ ràng rồi, thế nhưng giám đốc đài vẫn cố tỏ ra chẳng hiểu chuyện gì cả: “Alô, Thiên Hạ à, trời cũng tối rồi nhỉ, cũng đón vợ xong rồi đúng không? Có phải đã đến lúc chúng ta nên bình tĩnh ngồi lại bàn bạc đôi chút về vị trí làm việc mới của Tiểu Tường không? Cô ấy cũng đã bày tỏ rồi, muốn người ta đến đài chúng ta làm cũng được, nhưng điều kiện là phải được làm chương trình với cậu đó...”

“Được thôi!”

“Hả? Cái gì cơ?”. ả Thiên Hạ đồng ý quá nhanh khiến cho giám đốc không khỏi nghi hoặc.

“Tôi nói là được thôi, không cần phải đợi Lạ Lợi nghỉ mới bảo cô ấy về làm nữa, kì sau thay đổi nhân sự luôn.”

“Thật hả?”. ám đốc đài vẫn không dám tin ngay lập tức.

Thế nhưng ả Thiên Hạ không còn tâm trạng mà lặp lại câu trả lời lần nữa, chẳng thèm nể mặt mà tắt điện thoại luôn, đôi mắt hình viên đạn ngay lập tức chuyển hướng lên toà nhà bệnh viện. Biết rõ rằng không thể tìm chính xác được căn phòng mà Lăng a Khang nằm nhưng anh vẫn trợn mắt “phóng đạn” về phía ấy.

Ngây thơ tưởng rằng anh thực sự không tìm được người phụ nữ khác sao? Khốn kiếp, bây giờ anh sẽ tìm cho người phụ nữ không đầu óc kia xem đã mất luôn!

ám đốc công ty truyền thông nổi tiếng bị ngộ độc thực phẩm phải nhập viện, đương nhiên là các minh tinh sẽ phải đến thăm nom, muốn che mắt phóng viên cũng khó. Đây đích thị là một tin tức đáng đồng tiền bát gạo khi được đăng tải, nhưng hiệu quả lại không dài cho lắm. Không nguy kịch tới tính mạng nên độc giả cũng không quá chú ý, sau một hồi so sánh thì mục tin tức khác mà các báo đài phóng viên theo đuổi hơn năm nay càng có sức cuốn hút và sức công phá mạnh hơn nhiều.

Cơ bản thì mọi người đều rõ, hơn một năm trước, ả Thiên Hạ bị “khui” chuyện đã li hôn, chứ trước khoảng thời gian đó, hầu như không có bất kì phóng viên nào biết được anh đã kết hôn. Hồi ấy, xung quanh anh tồn tại không biết bao nhiêu các tin đồn tình cảm và mãi không dứt. Khi hai người họ vẫn còn là vợ chồng thì lại cư xử, hành động hết sức thận trọng, hầu như không tiết lộ ọi người về chuyện đã lập gia đình. Hôn lễ của họ cũng chỉ có mấy người bạn thân thiết đến dự. Nếu như không có người cố ý nói ra thì có lẽ chuyện li hôn đã được che giấu thành công rồi.

Kể cổ ý tiết lộ tin tức đó không ai khác ngoài Mạc Tường, thế nên theo lẽ tự nhiên, mọi người cũng suy đoán cô là nguyên nhân chủ yếu khiến cho ả Thiên Hạ và Đinh Mỹ Mãn chia tay. Nghi án đó đã giúp cô trở thành người dẫn chương trình được quan tâm nhất. Tuy rằng ban đầu mọi người không thể nào chấp nhận được con người mang tội danh “kẻ thứ ba” phá hoại hạnh phúc gia đình người khác nhưng cùng với sự biến mất không tăm hơi của hai người trong cuộc là Giả Thiên Hạ và Đinh Mỹ Mãn, cuối cùng Mạc Tường cũng thành công trong việc khiến khán giả lãng quên chuyện đấy. Thậm chí nhiều người còn nghĩ rằng đó chỉ là hiểu lầm mà thôi. Thế nhưng, sự kiện “lên sóng trở mặt” giữa Mạc Tường và Lâm Ái đã một lần nữa khiến dư luận chia mũi nhọn chỉ trích về phía Mạc Tường.

Khi người trong cuộc trước kia quay trở lại tầm ngắm của khán thính giả, chuyện cũ người xưa lại hiển hiện trong đầu óc mọi người. ừa lúc nước sôi lửa bỏng, đột nhiên Mạc Tường đầu quân cho đài truyền hình nơi ả Thiên Hạ làm việc, lại còn đảm nhận vị trí người dẫn chương trình của anh nữa chứ!

ả Thiên Hạ biết thừa quyết định này chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của giới truyền thông, họ chờ mong sự hợp tác giữa anh với Mạc Tường. Thậm chí ngay cả ông giám đốc đài không ngại đêm hôm khuya khoắt gọi điện thuyết phục kia cũng hiểu rõ rằng thứ ông ấy muốn chính là xì căng đan kiểu này. Khi đối mặt với các phóng viên, kí giả, anh lạnh nhạt, thản nhiên phát biểu những lời đã chuẩn bị từ trước đó: “Cũng chẳng có lí do đặc biệt gì cả, đây đơn thuần chỉ là sự điều chuyển công tác thôi...”

“Nghe nói Mạc Tường do bị Đinh Mỹ Mãn chèn ép quá nên mới lựa chọn ra đi. Vậy liên quan đến việc anh và Mạc Tường hợp tác, phía cô Mỹ Mãn có...”. Cánh phóng viên không phải cứ mời đi là được, họ chẳng ngại ngần đề cập đến vấn đề nhạy cảm đó.

“Tôi với cô ấy đã li hôn rồi. Thiết nghĩ chuyện của tôi, chắc cô ấy không có hứng thú gì đâu.”

“Vậy anh với chị Đinh Mỹ Mẫn li hôn có phải vì... có kẻ thứ ba xen vào hay không?”. Nghĩ đến việc người được phỏng vấn không chỉ là một nhà sản xuất chương trình danh tiếng mà sau lưng còn có sự hậu thuẫn của ông bố giàu có, thế lực, thét ra lửa, dễ dàng dùng một câu nói mà khiến người khác mất chỗ làm nên các phóng viên cũng đặt câu hỏi hết sức thận trọng.

“Người thứ ba hả? Chỉ ít là về phía tôi không có, nhưng biết đâu Đinh Mỹ Mẫn lại có thì sao? Hay là các người cứ đến gặp cô ấy rồi hỏi trực tiếp xem!”.

Câu nói ấy đã thể hiện rõ ràng chủ nhân của nó không muốn nói thêm gì nữa và cũng đồng nghĩa với việc buổi phỏng vấn này không thể tiếp tục.

Nhưng người trong cuộc là Đinh Mỹ Mẫn lại nhàn hạ hơn rất nhiều. Chương trình của cô hôm nay bắt đầu ghi hình chính thức. Cô không còn sợ Lăng a Khang lấy việc cung cấp người dẫn chương trình làm cái cớ để thi thoảng lôi ra áp chế, đe dọa cô, hại cô ngày nào cũng phải lén la lén lút như ăn trộm đi vào bệnh viện báo cáo tình hình. Điều quan trọng nhất là Gia Khang cuối cùng cũng khoẻ mạnh xuất viện rồi.

Ghi hình xong, trong khi mọi người đều bận rộn luôn chân luôn tay thu dọn hiện trường, một mình Mỹ Mẫn ung dung ngồi trên ghế, chẳng buồn làm gì. Chiếc máy tính xách tay của một nhân viên trường quay nào đó đang mở, hình như cố ý đặt chêm chệch ngay trước mặt cô. Điều nghiêm trọng hơn là trên màn hình đang phát lại bản tin tối hôm qua, giọng nói đáng ghét quen thuộc của Giả Thiên Hạ oang oang vang lên qua loa vi tính.

Mỹ Mẫn nhăn mặt, nhíu mày xem tin tức. ới truyền thông báo đài đúng là có trí tưởng tượng bay cao bay xa, chỉ vắn vắn có mấy câu trả lời đơn giản của anh mà thông qua sự “nhào nặn” của họ đã có sức lôi cuốn người xem đến thế.

“Được biết, đây là lần đầu tiên ả Thiên Hạ công khai thừa nhận chuyện li hôn, đồng thời cũng ngầm ám chỉ năm xưa chuyện tình cảm hai người đổ vỡ là do Đinh Mỹ Mẫn có người thứ ba...”

Nghe xem, người phóng viên này dùng từ đúng là vô cùng chuẩn xác, không còn gì để chê trách! “Ngầm ám chỉ”? Từ này dùng quá chuẩn!

Ít nhiều gì cũng là người trong giới, đã thấy rất nhiều cách biểu đạt phóng đại như trên, từ lâu Đinh Mỹ Mẫn đã luyện ỉnh thái độ bàng quan trước mọi thứ. Nếu như mục tin tức này không liên quan đến mình, chắc cô chỉ cười nhạt một cái rồi cho qua, trong lòng thầm khâm phục năng lực của giới truyền thông. Vấn đề ở đây là nhân vật chính không ai khác ngoài cô! Bảo cô làm sao để giữ được tỉnh táo chứ? Làm sao mà có thể tin tưởng rằng mấy câu nói này của ả Thiên Hạ chỉ là vô tình chứ không hề có ác ý gì khác?

“Khốn kiếp, ai để máy tính bừa bãi ở đây hả? Đây là phòng trang điểm, có cho người khác nghỉ ngơi nữa hay không đây?”. Mỹ Mẫn quát một câu đầy tức tối.

Đúng vậy, không nhìn thấy thì coi như không biết, nhưng bây giờ mọi thứ bày ra ngay trước mắt thế này, cô có muốn tránh cũng chẳng tránh nổi.

“Là mình...”. Một giọng nói nhẹ nhàng quen thuộc vang lên ngay sau lưng Mỹ Mẫn.

Nếu như đổi lại là người khác thì Mỹ Mẫn còn có thể tiếp tục mắng nhiếc sỉ vả, đằng này lại là Lâm Ái, bảo cô còn nói thêm gì được nữa? Đành coi là ý trời, Mỹ Mẫn bắt lực lờm cô bạn yêu rồi nói: “Tiểu Ái, cậu cố tình đúng không? Đã muộn thế này, quay xong rồi sao cậu không về nhà đi, ở lại đây làm gì?”

“Thì muốn đợi cậu rồi cùng đi, hôm nay là ngày đầu tiên ghi hình chương trình, cũng nên có một bữa tiệc ăn mừng chứ nhỉ?”. Tiểu Ái tỏ ra như không có chuyện gì, lăm bắm rồi đưa tay kéo chiếc ghế bên cạnh Mỹ Mẫn sang để ngồi.

“Quay chương trình, đi ăn đêm thì cậu mang theo máy tính làm gì? Đã mang theo rồi thì thôi chứ, sao còn mở mục tin tức giải trí vớ vẩn đó?”

“Này, dù gì thì mình cũng là một phần trong làng giải trí, kiểu gì cũng phải quan tâm chút ít chứ! Ngộ nhỡ sau này có phóng viên hỏi t4n gì đó mà mình không biết thì phải làm sao?”. Tiểu Ái trả lời thần nhiên

như không, lúc nhìn ra đầđều gì đó từ vẻ mặt khác thường của Mỹ Mãn, cô mới hiểu ra ngọn nguồn sự việc: “Tiêu rồi, cậu xem phần tin tức liên quan đến ả Thiên Hạ rồi à?”

“Cậu nghĩ mình mù chắcc?”. Mỹ Mãn mắắắ lại không khách khí.

Tiểu Ái liền bĩu môi, nếu như đã trót xem rồi thì cũng chẳng việc gì phải che che đậy đậy như thế. “Ầy dà, Mỹ Mãn, gần đây chuyện này cũng “hot” lắm đấy! Nghe nói ả đại lão gia tham gia chương trình kinh tế gì đó cũng bị người ta hỏi về vấn đề này, chứ đừng nói đến ả Thiên Hạ với Mạc Tường. Mà sao chẳng có phóng viên nào đến hỏi cậu nhỉ?”

“Có trời mới biết được, có lẽ vì mình chẳng có giá trị truyền thông nào cũng nên”. Mỹ Mãn nhẹ nhàng nhún vai. Quả thật là cô cũng không hiểu tại sao. Gần đây cô bận rộn, phóng viên các nơi khác không đón đường được thì đã đành, nhưng ngày nào mà cô chẳng phải đến đài truyền hình làm việc, tại sao ngay đến phóng viên mục tin tức giải trí đài nhà nhìn thấy cô cũng có4 như không khí vậy?

Sao lại thế nhỉ? Cái tên đàn ông thối tha đó không phải đã nói “Chỉ bằng đi gặp cô ấy mà hỏi trực tiếp”, đã chỉ rõ đường đi lối lại thế còn gì, sao không có ai nghe theo vậy? Chỉ ít cũng phải cho cô một cơ hội biện hộ cho bản thân chứ?

“Ầy da, khách quý, khách quý, không ngờ anh lại có thời gian rảnh đến thăm chúng em...”. Đang suy nghĩ thì bỗng nghe thấy câu nói khách sáo của Lâm Ái, xem ra có vẻ rất hân hoan chào đón lại có ý ám chỉ gì đó.

Mỹ Mãn liền ngẩng đầu lên, trông thấy Lăng a Khang đang đứng ngoài cửa phòng trang điểm với trợ lý của Tiểu Ái, những suy nghĩ linh tinh trong đầu cô cũng tan biến đi đôi chút. Thấy anh mỉm cười nhìn về phía mình, cô chủ động bắt chuyện: “Anh đến đón Tiểu Ái hả? Vẫn còn chương trình phải làm tiếp sao? Chỗ em coi như xong hết rồi.”

“Là đến đón hai em”. Anh mỉm cười sửa lại.

“Bọn em? Sao lại thế?”. Mắt cô tỏ rõ vẻ ngạc nhiên, sững sốt, đang nhớ lại xem mình có hứa hẹn gì đó với anh chàng về một bữa tối hay không.

Nhìn thấy khuôn mặt ngây ra ngốc nghếch của Mỹ Mãn, Lăng a Khang lắc đầu ngao ngán, nghiêm mặt nói: “Thu dọn xong cả rồi chứ? Có thể đi được chưa? Muộn thêm chút nữa e rằng hai em có muốn cũng không đi nổi đâu.”

“Không... không đi nổi ư? Tại sao chứ?”

“Ở đâu ra lắm câu “tại sao chứ” thế? Đi thôi!”. Rốt cuộc cô không tin tưởng anh tới mức độ nào đây? Trước khi mất hết bình tĩnh, Lăng a Khang quyết định đã không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, trực tiếp cầm cổ áo cô kéo đi.

Thông thường, những người đàn ông đẹp trai làm những hành động kiểu này hầu như đều khiến cho những người xung quanh ngây ngất tâm hồn. May mà lúc này, người trong phòng trang điểm không nhiều, chỉ có một vài nhân viên trường quay diễn vai ngây ngất vì giai đẹp đó mà thôi. Ai cũng có “đạo đức nghề nghiệp” hết, nhất định hai tay phải đưa lên trước mặt, tỏ ra vẻ thiếu nữ mộng mơ lãng mạn, sau đó kèm thêm mấy tiếng kêu: “Ồi chao, đẹp trai quá, thật là có khí chất đàn ông! Đúng là phải trực tiếp bắt cóc người mình yêu đi như thế này chứ, không hổ danh là Lăng Gia Khang, bá vương, bá vương xuất chiêu rồi!”.

Đáng tiếc, trong mắt của Đinh Mỹ Mãn thì hành động này chẳng có chút gì liên quan đến khí chất đàn ông hết, nó chỉ khiến cho cô cảm thấy tức tối và không ngừng vùng vẫy: “Bỏ tay, bỏ tay ra mau! Tốt xấu gì thì em cũng đường đường là một nhà sản xuất, bị anh xách cổ lôi đi thế này, mất hết cả tự trọng và hình tượng”.

“Tâm trạng vẫn ổn quá nhỉ, đã đến lúc nào rồi mà em vẫn còn thời gian đi lo lắng cho cái lòng tự trọng chẳng còn thừa lại bao nhiêu đó?”. Anh nhếch miệng cười có ý châm chọc.

“Lăng a Khang, đầu óc anh có bị sao không thế?”. Đang yên đang lành tự dưng chạy đến đài truyền hình, chẳng giải thích gì đã nhất quyết kéo cô đi bằng được, đầu óc không có vấn đề thì là gì? Khi đầu Đinh Mỹ Mãn bị giúi vào cửa kính, cô há hốc miệng nhìn xuống phía dưới, ngây người một lúc lâu mới lấy lại được thần trí rồi nói: “Tại sao lại có nhiều phóng viên đến thế? Đến để phỏng vấn Tiểu Ái sao?”

“Xin cậu đấy, dùng não mà suy nghĩ cho kĩ đi, sao có thể đến vì mình được chứ!”. Tiểu Ái này giờ vẫn theo sát hai người kia, trước cái logic kì quái của Mỹ Mẫn, cô không ngại bày tỏ thái độ phản bác.

“Mình hả?”. ọng nói của Mỹ Mẫn bỗng dưng nâng lên cao độ, mở to mắt nhìn chằm chằm Lăng a Khang và nói: “Chắc không phải là do ả Thiên Hạ nói trước đây em ngoại tình nên các phóng viên dướ4 đó tưởng em với anh...”

“Chúc mừng em, đoán trúng phóc!”. Anh gật đầu tỏ vẻ tán dương.

Còn Mỹ Mẫn thì hoàn toàn không còn tâm trạng nào để đùa cợt: “Họ nghĩ gì vậy? Em và anh hả? Làm sao có thể được chứ?”

“Hừ, bây giờ không phải lúc em nói không thể thì sẽ không có chuyện gì xảy ra. Ngay cả chuyện hơn một năm qua em gần như ngày nào cũng ở với anh đều bị họ tra ra hết rồi, em còn muốn giả4 thích thế nào đây?”. Các phóng viên chẳng phải đều có khả năng “đào ba tấc đất, lật ba tông tộc” hay sao? Về điểm này thì Lăng Gia Khang không bày tỏ thái độ gì hết. Từ trước đến nay, anh luôn tự tin về khả năng bảo mật thông tin của mình, nhưng cũng sẽ tiết lộ một cách thích đáng một số thông tin đem lại lợi ích cho cả hai bên. Các nghệ sĩ dưới trướng của anh cần phải được lên báo và quan tâm thường xuyên, còn sự hi sinh của anh cũng cần thiết được đền đáp như thế.

Nếu như tình địch đã muốn hiện diện cả trước và sau lưng khán giả thì tất nhiên anh rất vui vẻ chấp nhận, vui thú đem những chuyện vốn dĩ được cất giấu rất kĩ “khui” ra ọi người thấy. Quan hệ trước mặt công chúng đã xác định rồi thì quan hệ riêng tư cũng chỉ là chuyện một sớm một ch4ều mà thôi!

“Tôi rồi, tôi rồi... thế bây giờ phải làm thế nào đây...?”. Mỹ Mẫn chẳng biết gì về chân tướng sự việc, vẫn theo quán tính mà phóng đại quá mức khả năng của giới phóng viên. Nếu như ngay mọi hoạt động hơn một năm qua của cô mà họ cũng khui ra được thì đúng là “có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được oan khuất này”. Cho nên cô hoàn toàn có lí do để hoảng loạn, lo lắng.

“Mình với trợ lí sẽ đi ra bằng cửa chính, đánh lạc hướng chú ý của cánh phóng viên”. Tiểu Ái đương nhiên có nhiều kinh nghiệm giải quyết những vấn đề loại này hơn Mỹ Mẫn.

Nghe có vẻ là một biện pháp rất tuyệt, Mỹ Mẫn gật đầu một cách hăng hái. Thế nhưng Lăng a Khang chẳng cần suy nghĩ nhiều, đã phản bác ngay: “Không được, em vớ4 Mạc Tường đã từng cãi nhau kịch liệt trên ti vi, em cũng khó thoát thân như Mỹ Mẫn thôi. Cho dù chỉ là một câu nói ngẫu hứng nào đó của em thôi, bọn họ đều có thể thêm vào cho em các loại ngữ khí, thái độ, rồi giải thích thành vô số các ý khác nhau đấy!”

“Khốn kiếp, vậy thì đành liều chết xông ra thôi!”. Mỹ Mẫn văng một câu chửi rồi quay về phòng hoá trang. Hành động này khiến Lăng Gia Khang và Tiểu Ái bất ngờ.

Chỉ trong giây lát thôi, thậm chí họ còn chưa kịp lấy lại hồn phách thì đã thấy Đinh Mỹ Mẫn hùng hùng hổ hổ xông ra khỏi phòng trang điểm. Cô khoác thêm một chiếc áo vest ngắn, mái tóc vốn đang buông xõa trên bờ vai cũng được buộc gọn lại, so với lúc trước trông cô bớt vẻ ngây ngô và thêm chút lão luyện. Bề lại cổ áo, đi giày cao gót, cô không chọn đi ra theo cửa thoát hiểm mà ngược lại đường hoàng bước về phía thang máy.

“Em định làm cái gì thế?”. Tình hình phát triển ngoài tầm kiểm soát khiến cho Lăng a Khang vô cùng khó chịu. Anh thích mọi chuyện đều phải đi theo sự sắp xếp của mình, thế nhưng người phụ nữ này lúc nào cũng có năng lực phá vỡ mọi kế hoạch của anh.

“Hừm, đi tặng thức ăn cho lũ sói háu đói đó!”. Vừa nói, Mỹ Mẫn vừa không ngừng bấm nút bên ngoà4 thang máy. Có thể nhận thấy lần này cô đã bị chọc giận thực sự rồi, ngay cả từ ngữ cũng trở nên mãnh liệt, cay độc hơn.

“Này, cậu... cậu đừng có mà kích động quá!”. Tiểu Ái trở nên hoảng loạn. Cô định ngăn cản Mỹ Mẫn lại, nhưng ngay sau khi phát hiện khả năng của mình có hạn thì cô đành chuyển ánh mắt cầu cứu sang Lăng a Khang đứng lặng yên này giờ. “Này, anh mau ngăn cản cô ấy lại đi! Không phải anh không biết khi cô ấy điên lên thì chuyện gì cũng có thể làm mà.”

Lăng a Khang vẫn điềm tĩnh, không chút động dậy. Đây không phải lần đầu tiên anh gặp Đinh Mỹ Mẫn, tất nhiên anh biết khi cô bị kích động thì đầu óc rất dễ trở nên nóng nảy, nhưng anh càng rõ hơn một khi đầu óc cô đã trở nên nóng nảy như lúc này thì chẳng ai có thể ngăn cản lại được. Khỏi phải ở đây phí công tốn sức khuyên giải cô, anh rút điện thoại dặn dò người ở đầu dây bên kia: “Lái xe ra ngay cổng chính nhé!”

Diên rồi, diên rồi, tất cả đều diên hết rồi! Đối mặt với hai kẻ diên này, Tiểu Ái cũng đành im lặng, ghen ngào.

Đối với một người trước nay luôn hành động bột chộp, kích động như Đinh Mỹ Mẫn thì điều này có thể lý giải được. Nhưng còn Lăng a Khang? Anh hiểu kẻ quy tắc sinh tồn trong làng giải trí này, phải biết giữ lấy thân mình, dù cho ngoài kia sóng gió, bão tố thế nào, anh vẫn giữ được sự bình tĩnh. Rất rõ ràng, hiện nay anh đang để mặc bản thân lao vào vòng khói lửa... Bạn bè? Nếu như hai người họ thực sự chỉ là bạn bè đơn thuần thì tình bạn của người đàn ông này liệu có lớn lao, vĩ đại quá không? Ánh mắt Tiểu Ái bắt gặp hình ảnh bàn tay Lăng a Khang đang nắm chặt tay Mỹ Mẫn. Có mấy người bạn vào những lúc gấp gáp, khó khăn như lúc này lại chọn cách tay đan tay tình cảm thế chứ?

5. Chương 06-07

Chương 6: Lại một ngày ồn ã, một nhọc trôi qua

Đinh Mỹ Mẫn tự hỏi liệu cô có nên nghe bài hát trắng lệt, hào sảng của Châu Kiệt Luân Tứ diện Sở ca[14] không. Dù gì thì cũng có một số chuyện không thể nào giải quyết được bằng sự kích động, bột chộp. Cô không biết ngoại giao tạo quan hệ, cũng chẳng hiểu phải làm thế nào để làm vừa lòng giới truyền thông, cho dù rất nhiều người đã nói, muốn tồn tại trong giới này buộc lòng phải có quan hệ tốt với phóng viên, kí giả. Thế nhưng đến mãi tận ngày hôm nay, cô mới nhận ra điều đó. Trước đây cô dường như đã được Giả Thiên Hạ bao bọc quá tốt, quá kĩ càng, đến mức mà sau khi anh trở mặt không nhận người quen, cô hầu như không biết ứng phó ra sao.

Nếu đổi lại là trước kia, có đánh chết, Đinh Mỹ Mẫn vẫn không tin mình lại dùng cảm đến thế, hơn nữa trong tình hình ngàn cân treo sợi tóc này, cô lại dám tay trong tay với Lăng Gia Khang lượn qua ống kính, ánh mắt báo đài.

“Bây giờ em vẫn còn cơ hội để hối hận đấy!”. Sắp bước ra cửa chính, Lăng Gia Khang vẫn còn nhân đạo cho cô cơ hội cuối cùng. Với Lăng Gia Khang, dù Mỹ Mẫn tiến hay lui thì anh đều chẳng bị tổn thất gì hết. Cứ thế mà xông ra ngoài lại càng hay, coi như từ giây phút này, quan hệ của họ chính thức được đóng dấu xác nhận trước công chúng. Thậm chí anh còn chẳng phải suy nghĩ xem làm cách nào để bước ra khỏi thời kì quá độ từ bạn bè thành người yêu nữa!

Mỹ Mẫn không vội vã bày tỏ thái độ nhưng bước chân có phần chậm lại. Cô ngược mắt lên thì bắt gặp một nhóm phóng viên chặn Tiểu Ái lại ngay trước cửa lớn của đài truyền hình. Đúng như dự liệu của Lăng Gia Khang, vốn dĩ Tiểu Ái đã rất nổi rồi, lại cộng thêm vụ trở mặt ngay trên trường quay với Mạc Tường gần đây nên khi cô vừa mới bước ra khỏi cửa thì ngay lập tức trở thành mục tiêu của cánh phóng viên.

Xem tình hình, Mỹ Mẫn đích thực là có cơ hội để “tẩu thoát”.

Cắn chặt môi dưới, Mỹ Mẫn vẫn đang do dự. Chẳng lẽ Giả Thiên Hạ lại không biết là cô rất sợ giới truyền thông báo đài? Không thể nào, anh biết rất rõ, trước kia anh luôn chặn tất cả những cuộc phỏng vấn không cần thiết cho cô. Vậy mà vào lúc này, anh lại đem khó khăn đến cho cô, trút hết mọi sai lầm năm xưa lên đầu cô, phải chăng anh muốn cô co vùi sợ hãi, chẳng dám bước chân đi đâu hay sao?

Cuộc sống của anh không hề bị ảnh hưởng gì, thậm chí tỉ lệ người xem chương trình của anh cũng nhờ đó mà đã cao nay lại càng cao. Còn cô thì sao? Chẳng lẽ trong suốt thời gian tới, lúc nào cô cũng phải lén lả lén lút như ăn trộm thế này ư? Tại sao phải như vậy chứ?

Nếu như lúc này trước mặt Mỹ Mẫn có một thanh kiếm, nếu như đã tránh không được mà phốt lờ cũng chẳng xong thì biện pháp hữu hiệu nhất chính là mài nó thành thanh “trường kiếm”.

“Chương trình của em chẳng phải sẽ lên sóng vào cuối tuần sau sao?”. Cô cúi thấp đầu, đi thẳng ra ngoài cửa lớn, mím môi rồi nhẹ nhàng nói.

“Hử?”. Lăng Gia Khang hoàn toàn không ngờ. Sau một hồi lâu im lặng, cô lại đưa ra câu trả lời như vậy là sao, hai chuyện này có quan hệ đến nhau à?

“Không phải anh đã từng nói phải biết tận dụng những vấn đề mà giới truyền thông quan tâm sao? Đây cũng được coi là một cách tuyên truyền miễn phí chứ?”. Sự phản kháng ẩn chứa trong tính cách của Đinh Mỹ Mẫn đã bắt đầu trỗi dậy. Thực lòng cô cũng chẳng suy nghĩ sâu xa gì, chỉ có duy nhất một ý niệm, đó là không thể để tên đàn ông thôi tha kia được như ý!

“Nho tử khả giáo dã[15]!”. Hết sức bất ngờ trước câu nói của cô, Gia Khang cười tán dương.

So với sự linh hoạt nhanh chóng của cô, điều làm anh cảm thấy vui vẻ hơn là cô nhớ rõ ràng từng câu nói của anh.

Theo lí mà nói, người dẫn chương trình đã rời khỏi màn ảnh hơn một năm trời như Đinh Mỹ Mẫn sẽ chẳng có sức hút gì với khán giả và giới truyền thông. Thế nhưng chính vì vụ trở mặt cãi nhau ngay tại trường quay của Tiểu Ái và Mạc Tường mà cô được mọi người lưu ý đến, lại thêm chuyện liên quan đến ngoại tình, kẻ thứ ba của giới nghệ sĩ xưa nay đều có sức lôi cuốn khán thính giả nên cô mới trở nên “hot” như hiện nay. Người trong cuộc đã xuất hiện, điều này khiến cho những phóng viên “tử thủ” ngoài cửa chính đài truyền hình có phần bất ngờ. Những kí giả lúc này còn bám chặt lấy Lâm Ái với mục đích “moi” được chút tin tức gì đó từ cô liền nhanh chóng chuyển mục tiêu săn đuổi.

“Cô Mạc Tường có nói rằng do bị chị đè nên nên cô ấy mới lựa chọn ra đi. Xin hỏi chị đè nên Tiểu Tường phải chăng do vẫn còn quyến luyến tình xưa với anh Giả Thiên Hạ?”

“Nghe nói ngay sau khi li hôn, chị đã dọn đến sống chung cùng với anh Lăng Gia Khang. Xin hỏi điều này có thật không?”

“Xin hỏi hai vị tay trong tay xuất hiện trước giới truyền thông thế này, liệu có phải là sắp sửa công khai quan hệ yêu đương?”

...

Hàng loạt câu hỏi từ bốn phương tám hướng bay đến khiến cho Đinh Mỹ Mẫn cảm thấy bất ngờ. Cô mím chặt môi, không thể can đảm đối mặt với cánh phóng viên giống như cô tưởng tượng ban đầu. Ngược lại, cô im lặng không nói tiếng nào, cúi đầu đi thẳng một mạch, để mặc cho Lăng Gia Khang cản cánh phóng viên và kéo tay cô đi về phía xe ô tô đậu cách đó không xa.

“Anh Giả Thiên Hạ đã từng ám chỉ rằng ban đầu hai người li hôn là do chị có người thứ ba, xin hỏi đó có phải là anh Lăng Gia Khang không?”

Hình như không “moi” được tin tức độc nào thì bọn họ nhất quyết không buông tha thì phải? Chẳng hiểu tên phóng viên không sợ chết nào đã đưa ra câu hỏi đáng ghét đến vậy, “chạm” đúng vào cấm kị của Mỹ Mẫn. Cô đột nhiên dừng chân, thay đổi thái độ. Phải biết rằng khi người ta đã im lặng một hồi lâu thì rất dễ bùng phát, nổi giận. “Tôi chỉ từng nghe qua câu “đã ăn cắp lại còn la làng” thôi.”

“Vậy ý của chị là trước đây người phụ bạc chính là anh Giả Thiên Hạ?”

Tư duy của cánh phóng viên đúng là vô cùng đa dạng, chỉ một câu nói họ có thể lắp ghép tỉ mỉ các loại ngữ khí, tạo ra vô số các loại thái độ. Biết rõ rằng đây là lúc tối kị để phát ngôn, bày tỏ thái độ nhưng Đinh Mỹ Mẫn vẫn không thể nén cơn giận mà chịu cái tội danh không phải của mình đó. “Cũng không rõ nữa, nếu như các vị biết thì phiền hãy nói lại cho tôi nhé!”

Vị phóng viên nhận được câu trả lời này bắt đầu cảm thấy khó chịu, câu hỏi anh ta đặt ra ngày càng sắc bén hơn: “Lẽ nào ngay đến lí do vì sao ngày xưa li hôn mà chị cũng không biết sao? Không phải người đề nghị li hôn chính là chị ư?”

“Đúng là do tôi đề nghị, ấy là vì tôi không còn có thể nhẫn nhịn thêm được nữa”. Đây cũng được coi là một câu trả lời chân thật.

“Chuyện gì đã khiến chị không thể nhẫn nhịn thêm được nữa? Là việc ngoại tình sao?”

Câu hỏi hình như đã quay lại với mục đích ban đầu, Đinh Mỹ Mẫn nghẹn lời, không nói thêm được gì. Mãi cho tới khi Lăng Gia Khang – nãy giờ vẫn im lặng – đột nhiên nắm tay cô, truyền cho cô niềm ấm áp lạ thường, xua đi nỗi bất lực trong lòng thì Mỹ Mẫn mới thu lại thái độ khiêu chiến khi nãy, cô nhận ra rằng muốn tồn tại lâu dài trong giới giải trí này, gây gổ, khiêu khích giới truyền thông không hề đem lại chút lợi lộc gì. Cũng giống y như Giả Thiên Hạ vậy, dù cho anh có đang giận sôi máu thì vẫn phải giữ nụ cười trên môi. Cô chuyển sang vẻ mặt vui vẻ, điều chỉnh lại ngữ điệu, khi đã nhận định rõ ngôn từ của mình sẽ nói ra là xác đáng, thích hợp, cô mới lên tiếng phát biểu.

“Hồi đó rốt cuộc anh ấy có ngoại tình hay không thì tôi thực sự không rõ. Cũng như những phụ nữ bình thường khác, tôi không muốn đến lúc chia tay nhau rồi vẫn còn hỏi người ta rằng có yêu mình nữa hay không. Còn về việc anh ấy nói gì, làm gì, tôi không muốn quan tâm và cũng chẳng có ý kiến gì hết. Bây giờ tôi chỉ muốn làm tốt công việc mới của mình. Nếu như các vị quan tâm tôi đến vậy, làm ơn hãy chuyển sự chú ý đến chương trình sắp lên sóng của tôi! Như vậy tôi sẽ vô cùng biết ơn.”

“Vậy cô với Lăng Gia Khang...”

“Bây giờ hai chúng tôi đang chuẩn bị về nhà. Nếu như các vị có hứng thú với mối quan hệ của chúng tôi thì có thể đi theo”. Không cho Đinh Mỹ Mẫn cơ hội phủ nhận tin đồn tình cảm, Lăng Gia Khang không còn im lặng mà dùng câu nói nửa đùa nửa thật bày tỏ thái độ, đồng thời coi như đó là lời kết cho đoạn phỏng vấn vừa xong.

Trước biết bao ánh sáng máy ảnh và sự quan tâm đặc biệt của giới phóng viên, anh đường hoàng cầm tay Đinh Mỹ Mẫn lên xe. Trước khi cửa xe đóng lại, Tiểu Ái còn nháy mắt tạo dáng trước ống kính như thể nói rằng chuyện chẳng có liên quan gì đến cô vậy. Đồng thời, cô rút lại suy nghĩ lúc nãy. Đinh Mỹ Mẫn không hề điên, Lăng Gia Khang lại càng không. Mẩu tin tức này được đăng tải nhất định sẽ thu hút sự chú ý của cái tên Giả Thiên Hạ và ả Mạc Tường kia, như vậy lại càng hay, đối đầu chính diện, chọc cho họ chết vì tức giận.

Nhưng rất nhanh sau đó, Tiểu Ái nhận ra bất cứ việc có lợi nào ắt cũng có cái hại của nó. Lời nói khách khí của Lăng Gia Khang đến tai phóng viên lại thành lời mời chân thành. Làm sao họ có thể tận hưởng bữa tối lãng mạn trước sự đeo bám gắt gao của giới kí giả được? Huống hồ, bản thân cô rất biết phán đoán tình hình, trực giác nhạy bén mách bảo rằng “lão đại” nhà cô chẳng hi vọng có kì đà theo cắn mũi. Cho nên sau khi qua vài con phố, lẩy lẩy do muốn đi dạo phố mua ít đồ, Lâm Ái bảo Lăng Gia Khang dừng xe để cô và trợ lí xuống.

Còn Đinh Mỹ Mẫn thì...

Đến lúc cô định thần lại thì đã nhìn thấy Lăng Gia Khang cởi chiếc áo vest lịch lãm và chiếc cà vạt ra rồi tiện tay kéo luôn tấm rèm cửa lên. Anh rót nước thản nhiên như không có chuyện gì, ngồi ung dung trên chiếc sofa, theo thói quen hàng ngày cầm chiếc điều khiển bật ti vi lên. Hai chân anh vắt chữ ngũ tỏ vẻ vô cùng thoải mái, đặc ý trong khi Mỹ Mẫn vẫn đang ngây ngô: “Đây, đây là nhà của anh sao?”

“Đúng thế”. Anh trả lời vô cùng ngắn gọn và đủ ý.

“Tại sao lại phải đến nhà anh? Sao không lái xe đưa em về nhà?”. Lăng tránh kí giả mà phải đến mức cô nam quả nữ cùng trốn trong một nơi hiu quạnh vắng vẻ này thì cũng có phần hơi khủng bố, thiên hạ đại loạn mất rồi.

“Em đi vội vã như thế, có mang theo chìa khoá nhà hay không?”

Được người ta nhắc cô mới chợt nhận ra hai tay mình trống rỗng. Lúc đi cứ như đi chạy giặc, còn đầu óc đâu mà nhớ tới việc phải cầm theo túi xách nữa? Tất nhiên cũng không có chuyện mang theo một số đồ vật cần thiết như chìa khoá, di động... Tuy nhiên, cho dù là như vậy thì đó cũng chưa đủ để coi là một lý do xác đáng: “Không có chìa khoá thì cũng vẫn có thể quay về nhà, Giả Thiên Hạ vẫn đang ở đây mà ...”

“Hừ...”. Anh không khách khí, bấu môi chằm chọc, ngắt lời cô để cho cái miệng xinh xắn đáng ghét kia không kịp thốt ra những lời nói anh không thích nghe: “Em cho rằng lúc này anh ta có nhà sao?”

“Hử?”. Lời nói của anh chắc như đinh đóng cột khiến cho Đinh Mỹ Mẫn không khỏi tò mò mà nhếch mày, dường như có chuyện gì đó anh biết chắc chắn nên mới nói như vậy.

Quả nhiên, ngay giây sau, Lăng Gia Khang xem tin nhắn trên di động, tiếp đó vẫy tay gọi cô đi về phía anh. Chiếc máy tính xách tay trên bàn uống nước được chuyển ngay đến trước mặt cô.

“Có một tin tức nếu như không có người nào cố tình bỏ tiền ra giấu đi thì chắc chắn sẽ thành tin “hot” nhất vào sáng ngày mai. Anh nghĩ em nhất định rất tò mò muốn biết.”

Cái được gọi là tin tức “hot” thực ra mới chỉ là vài tấm ảnh, tuy không ẩn chứa nội dung “nhìn hình đọc thoại” nhưng cũng đủ khiến người ta liên tưởng này kia. Thế thôi đã đủ để Đinh Mỹ Mẫn mặt mày trắng bệch, thậm chí có thể tưởng tượng ra ngay rằng chỉ cần thêm một vài dòng chú thích nữa là có thể coi đó là một mục tin tức “hot” nhất hiện nay. Tiêu đề của mục tin tức đó có thể là “Nhà sản xuất chương trình danh tiếng đưa người mới đến ra mắt bố mẹ. Họ sắp làm đám cưới?”.

Lần trước nhờ ông chú Giả Vượng Bảo gây rối mà Mỹ Mẫn vừa hay chứng kiến được “đại hội thẩm vấn con dâu” kia, nếu lần đó thực sự là do Giả đại lão gia ngang tàng đó bắt cóc, ép buộc thì lần này phải giải thích thế nào đây?

Bức ảnh tuy rằng có phần mờ do chụp trộm nhưng vẫn có thể nhận ra hai nhân vật chính trong đó là Giả Thiên Hạ và Mạc Tường đang tay trong tay đi vào quán rượu rồi đi vào một phòng riêng nào đó. Ngay vào khoảnh khắc trước khi cửa phòng đóng lại, máy ảnh đã chụp được hình ảnh những người có mặt trong đó, có Giả đại lão gia và một số tùy tùng của ông.

Mỹ Mẫn xem ảnh một hồi lâu, mắt gần như sắp bắn ra “máu”. Cô dường như vẫn không tin được vào mắt mình, vớ lấy chiếc điện thoại ở bên cạnh, bấm một dãy số vô cùng quen thuộc.

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”. Những lời cô không mấy trông đợi vang lên.

Cô đặt điện thoại xuống, khẽ chớp mắt, sau mấy phút lại tỏ ra bình thản như không. Phóng viên lúc nào cũng nắm rõ tình hình, hành trạng của Giả Thiên Hạ hơn cô. Sau khi kết hôn đã vậy, sau khi li hôn lại càng như thế, không phải sao? Hai người chẳng qua chỉ là quan hệ vợ chồng cũ mà thôi, chẳng ai có quyền hay tư cách để hỏi hành tung của người còn lại. Cô cũng chẳng có quyền tức giận thì có gì mà phải tính toán, so đo nữa chứ?

“Có ổn không?”. Quay qua bắt gặp khuôn mặt sững sốt của cô, Lăng Gia Khang nhẹ nhàng bày tỏ sự quan tâm.

“Hả?”. Mỹ Mẫn nhanh chóng định thần lại, ngẩng đầu lên, miễn cưỡng nở nụ cười: “Em rất ổn, có thể có chuyện gì được chứ? Cũng chẳng phải tin tức liên quan đến em.”

“Có thật không?”. Anh thừa nhận mình có phần ép người quá đáng, nhưng với một số người nếu không dùng biện pháp mạnh thì đừng mong họ tỉnh táo giải quyết sự việc.

“Thật chứ!”

“Đã quên anh ta rồi sao?”

Bị dồn đến mức không trốn nổi vào đâu nữa, cô đành im lặng.

“Rốt cuộc em coi anh là cái gì?”. Anh không thể nào kiềm chế được bức bối trong lòng, thà rằng cô cứ cứng miệng đến cùng còn hơn.

“Là bạn bè.”

Anh mím chặt môi, tránh nhìn vào cô, chẳng còn tìm thấy dấu tình yêu thâm kín trong anh như mọi khi. Mỹ Mẫn nói ra thản nhiên đến thế, xem ra cảm thấy rất hài lòng về mối quan hệ giữa họ. Chuyện tình cảm giằng co này từ đầu đến cuối đều do anh một mình diễn tấu, cuối cùng thì người đàn ông khiến cô buồn phiền, bức bối vẫn chẳng phải là anh.

Nhưng Lăng Gia Khang cũng không vội vã bày tỏ nỗi niềm của mình, anh nheo mắt hỏi tiếp: “Thế giữa bạn bè thân thiết chẳng phải là cái gì cũng chia sẻ hay sao? Trước mặt anh mà em cũng phải đeo mặt nạ như thế hả?”

“Em...”. Mỹ Mẫn vẫn cứ cứng đầu, nhất quyết phải chối cãi đến cùng. Thế nhưng ngay khi bắt gặp ánh mắt của Lăng Gia Khang, cô bất giác gỡ bỏ mọi phòng bị, bất lực than thở, cúi đầu, mệt mỏi nói: “Em không thể kiên cường được như đã tưởng tượng, những tưởng rằng mình đã quên rồi, cho dù có gặp lại thì cũng có thể thản nhiên đối mặt như khi ở cùng anh vậy...”

“Lúc nào em thấy mềm lòng thì hãy nhớ lại những ngày tháng khi mới li hôn em đã đau khổ, buồn bã đến mức nào! Em còn muốn ném trái thêm lần nữa sao?”. Anh chẳng còn chút hứng thú nào để nghe cô giải bày. Thản nhiên, tự tại ư? Hừ, người trên khắp thế giới này gần như biết hết rồi, chỉ có mình cô vẫn còn ở đây mà nói với anh về chuyện “thản nhiên, tự tại”!!!

Anh những tưởng kinh nghiệm tình trường của người phụ nữ đó quá ít, khuyết điểm duy nhất là khù khờ, chậm chạp trong nhận thức một chút thôi, bây giờ xem ra không hề đơn giản như vậy. Cô không nhận ra tình cảm và điểm tốt ở anh vì trái tim đã bị người đàn ông khác chiếm lĩnh từ lâu mà không hay.

Sau khi nói ra những lời thật lòng đủ làm cô tỉnh táo, Lăng Gia Khang cảm thấy mình không cần thiết phải nói chuyện tiếp. Tất cả sự nhần nại của anh đều bị cô tiêu huỷ hết rồi, anh không muốn dấn sâu vào vũng bùn này nữa. Trước mắt, điều duy nhất anh muốn làm là đưa cô ra khỏi tầm ngắm của anh. Mắt không thấy thì tim không đau. Thậm chí anh còn tin tưởng rằng chỉ cần không nhúng tay vào việc của cô, anh có thể dễ dàng rút ra khỏi thứ “tình bạn” ngược đời, ngán ngấm này!

“Lúc nào thấy mềm lòng thì hãy nhớ lại những ngày tháng khi mới li hôn, em đã đau khổ, buồn bã đến mức nào! Em còn muốn ném trái thêm lần nữa sao?”

Câu nói này khiến cho con tim đang rối bời của Mỹ Mẫn lại càng không thể yên bình trở lại. Sau khi Lăng Gia Khang đưa cô đến đài truyền hình, cô đã suy nghĩ rất nhiều. Nhưng suy nghĩ nhiều thế nào cũng không đồng nghĩa với việc giải quyết được vấn đề. Sau khi cầm chìa khoá nhà và di động, cô đã đi mà không có mục đích một hồi lâu, mãi cho tới khi mệt mỏi quá độ, hoa mày chóng mặt, mới bất đắc dĩ phải quay về nhà. Vốn tưởng đã tìm được bến đỗ an toàn để nghỉ ngơi hồi sức, thế nhưng giờ đây, ngôi nhà đó lại khiến Mỹ Mẫn cảm thấy sợ hãi. Cô sợ phải gặp mặt Giả Thiên Hạ, sợ mình không biết phải làm thế nào để đối mặt với anh, sợ họ lại cãi nhau...

Nhưng có rất nhiều việc mình càng sợ thì lại càng trốn chạy không nổi.

Vào đến nhà, cởi giày ra, vừa ngược mắt lên, cô đã bắt gặp hình ảnh một người đàn ông ngủ say sưa trên sofa.

Ông trời nhiều lúc cũng thật bất công, có một số người ngay cả khi ngủ gục với dáng vẻ xấu xí nhất thì họ vẫn cứ đẹp trai tới mức khiến ta phải phấn nộ. Giả Thiên Hạ chính là một trong số đó. Nhìn lướt qua dáng ngủ “bất hủ” ấy, Mỹ Mẫn nhẹ nhàng đặt túi xuống rồi rón rén đi về phía phòng ngủ. Khi cửa phòng chỉ còn cách trong gang tấc, cô đang nhẹ nhàng mở cửa thì đằng sau lưng truyền lại một giọng nói: “Đi đâu về thế?”

“Hả?... Làm thêm giờ”. Cô dừng bước, đột nhiên cảm thấy thiếu tự tin.

Nhưng lời nói dối này thật quá sơ hở, dễ dàng bị người ta phát giác.

“Anh đã đến đài truyền hình tìm em.”

“Hử? Lúc... lúc nào cơ? Vậy, vậy có lẽ lúc đó vừa hay tôi đi ra ngoài ăn khuya rồi”. Đã nói dối mở màn thì nhất định phải nói dối thêm vô số câu nữa để hợp pháp hoá. Quả nhiên là vậy, Đinh Mỹ Mẫn đành phải liều mạng thêm câu chuyện không tưởng đó.

“THẬT KHÔNG?”. Anh nhúu chặt mắt lại, xem ra thì vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn, thế nhưng điệu cười châm chọc đó thì nhìn từ góc độ nào cũng cho thấy nổi tức giận sục sôi: “Đi cùng Lăng tú ông sao?”

“Anh...”. Có phải con người này lắp máy theo dõi trên người cô?

“Tại sao anh lại biết đúng không?”. Giả Thiên Hạ hoàn thành nốt phần còn thiếu trong câu nói của cô. Cái đó mà cũng phải hỏi sao? Cô tưởng rằng tất cả tin tức liên quan tới cô trong làng giải trí này có thể giấu nổi anh chắc? Gây chuyện oanh oanh liệt liệt xong lại quay về bên anh với vẻ mặt ngây thơ, vô tội thế ư? Nghĩ vậy, anh không ngừng gia tăng sức ép, mãi tới khi Mỹ Mẫn không còn đường nào trốn tránh nữa thì mới nói tiếp: “Đừng nói với anh rằng cả đêm qua em ở cùng hắn ta đấy!”

Câu hỏi này đúng là thừa thãi, chỉ nhìn khuôn mặt mệt mỏi vì thiếu ngủ của cô cũng biết không thể nào ăn “bữa đêm” xong lại quay về làm việc được. Nhưng anh vẫn hi vọng mình có thể nhận một đáp án khác, cho dù đó là lời nói dối cũng được.

Được cái là Đinh Mỹ Mẫn không khiến anh thất vọng: “Đương nhiên không thể nào, tôi... nếu như tôi nói, tôi đã đi lang thang ngoài đường mấy tiếng đồng hồ thì anh có tin hay không?”. Ngay bản thân cô cũng cảm thấy điều này thật khó tin, chỉ cần là người có chút trí tuệ thì cũng không thể tin nổi.

“Anh tin”. Thế nhưng Giả Thiên Hạ lại dùng thái độ kiên định này để chứng minh cho cô thấy yêu một người thì trí tuệ là điều dư thừa.

Ngay cả cái này cũng tin thì Đinh Mỹ Mẫn không thể bày tỏ bất cứ thái độ nào khác ngoài việc ngây người ra, mất hồn. Nhưng cũng phải nói rằng chính điều đó khiến trái tim cô rung động đôi chút.

“Đã xem qua báo sáng nay chưa?”

“Chưa xem”. Đúng là một câu hỏi chẳng đúng thời điểm tí nào, niềm cảm động vừa chợt nhen nhóm trong lòng Đinh Mỹ Mẫn đã vụt tắt trong chốc lát. Cô nhớ ngay tới bức ảnh tình tứ tay trong tay của Giả Thiên Hạ và Mạc Tường. “Có điều dù không xem cũng biết sẽ có những tin tức gì. Chắc anh không định nói với tôi rằng bố anh đột nhiên lại hứng thú chơi trò “bắt cóc” và lần này anh trở thành đồng phạm đấy chứ?”

Nghe dứt câu, Giả Thiên Hạ bắt cần cười nhạt. Rất tốt, xem ra anh không hề đánh giá sai khả năng nắm bắt thông tin của Lăng Gia Khang: “Không phải như vậy, bố anh không bao giờ bắt cóc một người liên tục hai lần.”

“Ha! Anh thừa nhận rồi, khốn kiếp, cuối cùng anh cũng thừa nhận. Vậy mà còn ngoa môm nói không ngoại tình! Giả Thiên Hạ, có phải là phụ nữ trên thế giới này chết hết rồi hay không? Sao anh lại tìm loại rác rưởi đó để diễn trò trước mặt tôi chứ? Đừng có nói với tôi là mãi đến ngày hôm qua hai người mới phải lòng nhau đấy, sau đó anh nhanh chóng nhận ra đó là một nửa mình cần và dắt ngay đến ra mắt bố anh!”

“Hôm qua là sinh nhật bố anh”. Đôi mắt phượng to dài đầy sức cuốn hút đang rơm rớm nước mắt, ngay tức khắc anh mở miệng giải thích, cắt ngang lời cô.

“Xì... Hoá ra không chỉ đơn giản là đưa về ra mắt mà còn đưa về để chúc thọ nữa. Anh yêu cô ta sâu sắc và chu đáo quá nhỉ? Nghĩ ra mọi cách đưa cô ta về để lấy lòng bố chồng. Anh đúng là rất có phong cách! Lúc muốn nghe anh giải thích thì chẳng thấy “phọt” ra lời nào, lúc không muốn nghe thì lại nói nhiều thế, anh có ý định gì đây? Muốn tôi phải nói gì đây? Chúc các người bách niên giai lão, sớm sinh quý tử, cam khổ tương liên, làm ăn phát đạt, hạnh phúc mỹ mãn... Xì, tôi nhớ vào! Cũng đừng gửi thiệp mời đến cho tôi, sau này chúng ta đừng có bất cứ liên hệ gì với nhau nữa, bây giờ tốt nhất là anh nên thu dọn hành lý và biến đi ngay tức khắc!”

Còn chưa tỉnh ngủ hẳn song Giả Thiên Hạ có thể thấy rõ mặt cô đang đỏ lên vì tức giận, tay chân múa may lung tung. Tuy rằng thời cơ chưa chín muồi nhưng anh vẫn thấy tâm trạng mình khá tốt, muốn than thở từ tận đáy lòng. Đúng là lâu lắm không thấy hành động bất thường này. Nhẹ nhàng thở dài một tiếng, anh đưa tay lên vuốt lại mấy sợi tóc đang rủ xuống ngay trước miệng cô. Chỉ một hành động ngẫu nhiên đó thôi cũng hàm chứa tình yêu thương, chăm sóc như đã thành thói quen của anh. Như có một luồng điện mạnh chạy qua cơ thể hai người, họ ngỡ ngàng.

Sau khi nhận ra nhịp tim mình đập nhanh quá mức bình thường, Giả Thiên Hạ kéo Mỹ Mẫn vào lòng anh, khiến cô đành phải dừng lời mắng nhiếc lại. Tận hưởng hơi ấm quen thuộc trong lòng, anh nói một câu đầy bất lực: “Chúng ta có thể đừng gặp mặt là lại cãi nhau được không?”

“Ồ...”. Cãi nhau là chuyện làm ta bị tổn hao sinh lực, nếu như không phải bắt buộc thì cô tất nhiên chẳng muốn lần nào cũng khiến cho không khí trở nên căng thẳng thế này.

“Nếu như anh nói, tôi qua vì đứng trước cửa quán bar đợi em mãi mà không được, sau đó vừa hay gặp cô ta, trong lúc cả giận mất khôn đã dắt cô ta vào trong... thì em có tin không?”.

Làm sao mà tin nổi? Từng câu từng chữ trong lời nói của anh chẳng có chút hợp lí nào hết. Bây giờ cô mới ngỡ ngàng tỉnh ngộ, hoá ra sự tín nhiệm vô điều kiện trước đó của anh khiến cho cô vô cùng cảm động chẳng qua chỉ mang tính trao đổi lợi ích mà thôi. Khi lí trí lên ngôi, cô dùng cả chân cả tay đẩy mạnh anh ra khỏi người mình. “Tôi chỉ tin những gì mắt thấy tai nghe. Mà những điều tôi thấy được ở đây là anh kéo cô ta vào vòng tay mình, đùa giỡn nhau chán chê rồi lại còn vô liêm sỉ đẩy hết trách nhiệm li hôn lên đầu tôi.”

Trong khoảnh khắc ngừng lại, nhìn thấy khuôn mặt ngây thơ vô số tội, làm như mình oan ức lắm lại chuẩn bị nói điều gì đó của anh, Mỹ Mẫn ngay lập tức cướp lời: “Giả Thiên Hạ, tôi nói cho anh biết, mấy trò mèo của anh tôi chán ngấy từ lâu rồi, đừng có làm phiền tôi! Tạm biệt!”

Vẫn y nguyên tính cách ngoan cố như trước kia, cô lúc nào cũng không cho anh cơ hội để giải thích dù chỉ một giây một phút. Sau khi thao thao bất tuyệt mắng chửi một trận đã đời, cô sẽ cầm lấy túi xách, quay người bỏ đi, đập cửa rầm một cái rồi sau này lại gán thêm cho anh tội danh “không giải thích đúng lúc”. Như vậy có nghĩa là sao? Sự thật rồi cuộc thế nào cũng không quan trọng, chỉ cần Mỹ Mẫn nhận định như thế thì sẽ phải coi là thế à?

Căn phòng trước đó vài giây vẫn còn vang đầy tiếng mắng nhiếc ồn ào mà chỉ trong giây lát đã im lặng đến đáng sợ. Nhìn cánh cửa đóng sập lại, nghe tiếng bước chân cô ngày càng xa, Giả Thiên Hạ mệt mỏi tựa lưng vào tường, day day thái dương nhằm giảm cơn đau đầu đang hành hạ, bất lực cười nhạo chính mình.

Chia tay không vui vẻ là điều anh đã dự đoán trước nhưng Giả Thiên Hạ vẫn cố gắng thử thay đổi kết cục xem sao. Chỉ đáng tiếc “giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời”, anh kiêu ngạo, dễ bị kích động, khi đối diện chuyện tình cảm thì lại ngốc nghếch vụng về, chẳng thể địch lại được tên Lãng tú ông cao thủ tình trường, lắm mưu mô, nhiều thủ đoạn kia. Những tưởng mình đã bảo vệ, bao bọc cô ấy đủ tốt rồi, thế nhưng kì thực những hành động đó trong mắt của cô, tất cả chỉ đem lại uất ức, thiệt thòi.

Điên cả người, rồi cuộc Đỉnh Mỹ Mẫn cảm thấy uất ức vì cái gì chứ? Biết rõ rằng đang có hàng đồng phóng viên đang đứng “phục kích”, vậy mà vẫn đi cùng người đàn ông đó, để mặc cho hấn thách thức anh thông qua báo đài. Đi cả đêm mới về nhà lại còn trách móc anh là người trăng hoa không chung thủy. Hiện nay, người đang dao động rồi cuộc là ai chứ? Trong từ điển của người phụ nữ này, liệu có còn hai chữ “công bằng” hay không?

Khoảng chín giờ sáng hàng ngày – thông thường đây là khoảng thời gian bận rộn nhất ở đài truyền hình – tỉ lệ bạn xem đài của các chương trình đều đã có, theo đó, một loạt các cuộc họp lớn nhỏ diễn ra để bàn bạc tình hình. Ngay chính trong lúc mọi người luôn chân luôn tay bận rộn này, Đỉnh Mỹ Mẫn lột cộc giày cao gót, mặc quần áo ngày hôm qua, sắc mặt khó coi, lửa hận sục sôi xông thẳng vào phòng làm việc. Bộ dạng như vậy chẳng khác nào viết rõ trên mặt hàng chữ: “Cả đêm không về, tâm trạng bực bội, xin đừng động tới!”.

Nhưng cho dù là vật phẩm đã được ghi rõ giá cả thì một số người mua vẫn hứng thú hỏi thăm về giá tiền, xem liệu có khả năng bớt giá thêm chút nào nữa không.

Diễn hình như cô trợ lí đáng yêu của Mỹ Mẫn, cố tình tỏ ra không hiểu tâm trạng hiện rõ trên khuôn mặt Mỹ Mẫn lúc này, hốt hải đi theo cô vào phòng làm việc, vui vẻ chào hỏi: “Trời ơi, chị Mỹ Mẫn, không ngờ chị vẫn dám tới cơ quan cơ đấy! Em cứ tưởng là hôm nay chị sẽ xin nghỉ cơ. Ngoài cửa chính không có phóng viên chặn đường hỏi han chị sao?”

“Đúng thế, phóng viên nào có ai được như em, theo mãi không chịu buông tha”. Mỹ Mẫn ngồi phịch vào chỗ, đặt tấm thân mệt mỏi lên chiếc ghế xoay mềm mại, êm ái, miễn cưỡng nửa đùa nửa thật nói chuyện. Đây coi như đã là quá khách khí với cô trợ lí nhỏ bé hàng ngày khá chăm chỉ làm việc rồi, chỉ mỗi tội hay thích buôn chuyện mà thôi.

Nói một cách nghiêm túc thì những phóng viên xuất hiện bên cạnh cô hiện nay giống hệt như những âm hồn vậy, đột ngột hiển linh rồi sau đó lại giải tán rất nhanh. Cô hoàn toàn có lí do nghi ngờ việc con người

có thể quyết định mọi thứ. Chỉ là hiện giờ cô rất đau đầu, toàn thân nhức mỏi, không có sức lực, ngay đến hơi thở cũng gấp gáp, người cũng nóng rực nên chẳng còn tâm trí đâu mà suy tư kĩ càng nữa.

“Ghét chị quá đi, người ta một lòng quan tâm đến cấp trên mà”. Cô trợ lí chu miệng, tỏ vẻ oan khuất, nhưng rất nhanh sau đó lại có hứng buồn đưa lê bán đưa chuột ngay: “Tối qua anh Thiên Hạ có đến tìm chị đấy.”

“Chị biết rồi.”

“Chị đoán xem bọn em đã chọc tức anh ấy thế nào!”

“Thì nói với anh ta, tôi đi về cùng Lăng Gia Khang”. Cô không cần người khác phải nhắc lại lần nữa nguyên nhân xảy ra trận cãi cọ ỏm tỏi sáng nay.

“Chà! Chị thông minh thế!”. Cô trợ lí kinh ngạc thốt lên: “Ấy, sao vừa nhắc đến Lăng Gia Khang mặt chị lại đỏ bừng lên thế? Không lẽ những tin đồn trên báo đều là thật?”

“Mặt chị đỏ á?”. Mỹ Mẫn đưa tay sờ lên hai má, thật sự là rất nóng. Nhưng cô có thể thề với trời rằng lúc nhắc đến ba chữ Lăng Gia Khang, nhịp tim cô tuyệt đối bình ổn, tâm lặng như gương, thực sự không có bất cứ cảm giác kì lạ nào.

“Có đấy, có đấy! Nếu không thì chị thử đọc tên Giả Thiên Hạ lên coi!”

Với khát vọng tìm hiểu, khám phá lớn lao của cô trợ lí này, nếu như một ngày nào đó, đột nhiên thấy cô bé trở thành một nhà khoa học nổi danh thì cũng không có gì là khó hiểu và đáng kinh ngạc hết.

“Đừng có nhắc đến tên đàn ông thói tha đáng chém ngàn đao đó trước mặt chị nữa!”. So với thái độ bình tĩnh thản nhiên lúc nãy thì bây giờ Mỹ Mẫn lại tỏ ra vô cùng kích động, bực bội.

“Chà, chà, càng đỏ hơn, càng đỏ hơn này! Chị tỏ ra thiên vị tên đàn ông thói tha đáng chém ngàn đao quá rõ ràng đấy!”

Bị chọc tức đến mức máu xông lên não, không đỡ rực mới lạ!

“Không đúng, chị đang bị sốt. Ấy dà, em đã bảo mà, trước kia thì chị không có ai để chọn, bây giờ có anh Lăng Gia Khang tốt như thế bày ra trước mặt, làm sao chị có thể thiên vị cho cái tên Giả Thiên Hạ chứ? Thì ra là đang bị sốt. Chị cũng thật là, sốt cao đến thế, đập quả trứng lên đó cũng có thể chín được rồi. Tại sao lại không tự biết cơ chứ, đúng là không biết chăm sóc bản thân gì cả...”

Đinh Mỹ Mẫn nhắm mắt lại, bất lực. Tại sao cô lại có một cô trợ lí như thế này chứ? Rõ ràng là biết cô đang bị sốt, hơn nữa còn sốt khá cao, vậy mà không đưa cô đến bệnh viện ngay lập tức, ngược lại còn thản nhiên như không có chuyện gì, ngồi đây bàn chuyện này chuyện kia.

Chẳng còn nhớ rõ là cô trợ lí đáng yêu đã lèm bèm bao lâu, Mỹ Mẫn thực sự sốt cao đến mức tê dại thần trí. Đợi đến khi tỉnh lại thì trong mũi cô đã truyền lại mùi khí tiêu độc. Những cảnh tượng hiện lên trước mắt cô thì chỉ ở bệnh viện mới có. May quá, cuối cùng cũng sống sót mà vào được bệnh viện, coi như cũng yên lòng.

“Cậu tỉnh rồi đúng không? Đừng có giả vờ ngủ nữa, thái độ với ân nhân cứu mạng của cậu như thế này sao? Nếu như không phải mình đến ghi hình, kịp thời đưa cậu vào bệnh viện thì dám chắc cô trợ lí thiên tài của cậu thực sự sẽ kiếm một quả trứng để lên mặt cậu xem liệu có chín được hay không đấy!”

Sinh lực tràn trề của Tiểu Ái đối lập hoàn toàn với tình trạng của Mỹ Mẫn lúc này. Người ngơ mèm oặt không chút sức lực nào, cô chẳng oán thán ai được. Người ta khoẻ mạnh, hoạt bát là tốt rồi, nhưng có thể nghĩ tới tâm trạng của người đang bị bệnh đôi phần được không? Mỹ Mẫn nhắm mắt, không nói gì, tỏ thái độ không muốn tiếp chuyện hay để ý đến bất cứ ai cả.

“Nói đi, tại sao đến lúc sốt sinh sịch lẫn ra bất tỉnh nhân sự mà miệng cậu vẫn không ngừng gọi tên Giả Thiên Hạ? Rõ ràng người đưa cậu đến bệnh viện là mình, là mình đấy!”. Dáng vẻ hiện nay của Tiểu Ái có thể gọi là thành tâm giáo huấn “bề dưới”, kêu thét bên tai Mỹ Mẫn không khác gì Hoạn Thư.

Ồ, xem ra thì đây là phóng khám tư nhân, nếu không thì Tiểu Ái nhất định sẽ không nghĩ tới thân phận và hình tượng của mình như thế... Đợi một chút, đây không phải điểm chính! “Giả... Giả Thiên Hạ”? Không thể nào, chắc là nghe nhầm thôi! Hoặc là nổi oán hận trong lòng cô đã quá thâm sâu, đến nỗi ngay cả lúc

hôn mê vẫn còn không quên mắng anh. Cảm giác đau nhói truyền tới từ hai bên tai khiến cô nhanh chóng lấy lại tâm trí, dồn hết sức lực còn lại trong người mà vùng vẫy: “Đau, đau quá, bỏ tay ra mau...!”

“Không đau làm sao cậu tỉnh được chứ? Mình làm thế vì không nỡ nhìn thấy cậu bị tổn thương thêm lần nữa, nếu đổi lại là người khác, có cho vàng mình cũng chẳng thêm quan tâm!”. Những lời nói này chắc chắn là xuất phát từ tâm can của Tiểu Ái.

Tình trạng sức khỏe hiện nay khiến Mỹ Mãn chẳng buồn nói thêm lời nào nữa, âm thầm cho rằng Lâm Ái đã bước vào “thời kì trung niên” sớm hơn người cùng độ tuổi. Đến mức mà cùng về vấn đề đó, Tiểu Ái có thể dùng những biện pháp khác nhau để cần nắn bên tai cô. Thế mới bảo có lẽ Tiểu Ái đã bước sang tuổi già thật rồi, biện pháp đối phó tốt nhất chính là không nên để ý tới nữa. Mãi một lúc sau, nói chán chê mà vẫn không tìm thấy tri âm, Lâm Ái mới cảm thấy vô vị rồi thôi không nói nữa. Đúng lúc đó, cái điện thoại chết giấm lại reo chuông làm phiền.

Mỹ Mãn mở mắt ra, ngáp lên ngáp xuống, chỉ có mong muốn duy nhất là được ngủ một giấc yên lành ngay lúc này mà chẳng được yên thân.

“Alô...”. Được Lâm Ái giúp sức, mãi cô mới rút được chiếc di động ra, mệt mỏi trả lời.

“Bệnh rồi hả?”. Người đầu dây bên kia hết sức tập trung vào trọng tâm vấn đề.

“Ờ”. Tuy rằng người đó không khai báo tên họ nhưng Mỹ Mãn vẫn nhận ra Lăng Gia Khang.

“Bác sĩ chẩn đoán ra sao?”

“Chẳng có gì nghiêm trọng, em chỉ bị cảm vặt thôi, truyền dịch xong về nhà đánh một giấc là khỏi ngay ấy mà.”

“Ừ, vậy thì tốt, vị bác sĩ đó rất giỏi chuyên môn, hãy ngoan ngoãn nghe lời nhé...”

“Được rồi, được rồi”. Chẳng đợi anh nói hết câu, Mỹ Mãn đã nhắm mắt lại, đáp bừa.

Sau khi ngắt điện thoại, Mỹ Mãn khó lòng hình dung được tâm trạng mình ngay khoảnh khắc này. Mọi người đều nói những người bị ốm thường rất yếu đuối, nhạy cảm, thường mong có người khác ở cạnh bên chăm sóc mình. Cho nên dù chỉ là vài câu quan tâm hỏi han đơn giản đó thôi cũng khiến cô cảm thấy đỡ hơn nhiều.

“Có phải là Lăng Gia Khang không? Là mình gọi điện bảo anh ấy cậu bị ốm đấy! Cậu xem người ta tốt biết bao, không chỉ giúp cậu tìm bệnh viện ngay tức khắc lại còn gọi điện đến hỏi thăm nữa. Cậu có biết mỗi ngày anh ấy đều bận đến mức nào không? Ngay cả việc gọi một cú điện thoại thôi cũng phải sắp xếp lịch đấy...”

“Ấy da, mình phải đi bài tiết “độc tố” trong người đây. Mau lên, cầm chai truyền giúp mình, đỡ mình vào nhà vệ sinh!” Sợ cô bạn thân yêu lại dẫn ra một mớ lí luận, Mỹ Mãn tìm ngay có “chặn họng”.

“Cậu như vậy là có ý gì thế? Mình đang nói chuyện nghiêm túc với cậu đấy! Mình cũng gọi điện đến cho Giả Thiên Hạ rồi, kết quả thế nào cậu xem đi, ngay một cú điện thoại cũng không có. Đối lập rõ ràng đến thế mà cậu vẫn còn không biết ai mới thực sự tốt với mình hay sao? Theo lí mà nói thì cậu phải đuổi hẳn ra khỏi nhà ngay lập tức, có biết thế nào là dẫn sói về nhà hay không hả? Cậu hãy nói thật lòng với mình xem, có phải cậu thực sự chưa dứt tình xưa với hắn không?”. Mặc dù miệng đang mắng nhiếc, trách cứ nhưng Tiểu Ái vẫn nhanh chóng cầm chai truyền lên cho Mỹ Mãn, thận trọng dìu cô vào nhà vệ sinh, tận tình đứng đợi ở phòng kế bên.

“Thoái mái quá...”. Từ buồng vệ sinh vọng ra tiếng kêu “mãn nguyện” của Mỹ Mãn, tiếp đó cô nói: “Làm gì có chuyện đó, cậu nghĩ mình ngốc sao?”

“Thì cậu chính là đứa ngốc mà! Người ta vấp một lần thì khôn cả đời, còn cậu càng ngã càng hân hoan. Nếu không phải vì tình cũ khó dứt thì có gì mà phải lằng nhằng mãi thế? Mất cậu mù hay sao, Lăng Gia Khang người ta tốt là thế, dịu dàng, tận tình lại dễ bảo... Chết tiệt, thế mà cậu bơ anh ấy, đi chọn Giả Thiên Hạ. Cậu điên rồi, điên rồi! Lại còn giúp hắn chặn kiếp đào hoa gì nữa chứ? Hay, cậu cũng nhìn thấy rồi đúng không, ngày nào chẳng dính như keo với Mạc Tường, cứ như sợ người khác không biết mối “gian tình” của

họ không bằng! Cậu thì giúp hẩn chặn kiếp đào hoa còn hẩn lại ra sức đi gieo rắc. Đừng nói là năm vạn, kể cả năm chục vạn thì cũng không nên đồng ý kiểu làm ăn “được đằng chân, lân đằng đầu” như thế!”

“Ồ”. Mỹ Mẫn yếu ớt đáp lại, chẳng buồn đưa ra lời phản bác nữa. Thực sự thì ngày đêm hôm đó, sau khi bình tĩnh lại, bản thân cô cũng thấy mình thực sự điên mất rồi. Cho dù không phải cô đang ở vào thế bị động, vẫn có thể đi tiếp hoặc có thể lui bước, thế nhưng dù biết rằng phía trước là biển lửa, cô vẫn cứ cứng đầu tiến lên.

“Ồ cái gì mà ờ, đừng có qua quýt cho xong chuyện với mình! Kiểu gì cũng phải đưa ra một lí do ình, rốt cuộc lão đại nhà mình có gì không tốt, có chỗ nào không bằng tên Giả Thiên Hạ đó?”. Tiểu Ái không phải dễ dàng đối phó, cô kiên trì muốn cứu vớt con cừu non lạc đường Đinh Mỹ Mẫn.

“Được rồi, đừng có nói nữa! Mình đảm bảo sẽ không phải lòng Giả Thiên Hạ lần nữa, tuyệt đối không, được chưa nào?”

Mỹ Mẫn hét to đến mức người ngoài hành lang cũng có thể nghe thấy.

Lời tuyên thệ ở phòng vệ sinh nữ có độ tin cậy đến mức nào chứ? Người khác nghĩ như thế nào thì không biết, chỉ thấy Giả Thiên Hạ vừa nghe được tin, tức tốc chạy đến bệnh viện, đang tựa lưng vào tường, sắc mặt trắng bệch, cau mày dữ dần. Điều đó khiến cho Tạ Mục Đường tò mò đi theo anh cũng im lặng theo. Mục Đường cảm thấy bất bình thay cho người bạn tốt của mình, ngay lúc này anh thực sự chỉ muốn đẩy người phụ nữ xúi quẩy Đinh Mỹ Mẫn thay lòng đổi dạ kia vào bồn cầu rồi giật nước xả trôi đi.

Ngay khoảnh khắc đầu tiên khi Đinh Mỹ Mẫn khó khăn bước ra khỏi phòng vệ sinh, cô liền trông thấy người đàn ông đang thất thần ngoài hành lang bệnh viện.

Cô cũng ngây người đôi phút, rõ ràng là Giả Thiên Hạ đã nghe thấy lời “tuyên thệ” hoành tráng, hùng hồn khi nãy của cô. Chỉ vài giây ngắn ngủi sau, Mỹ Mẫn nhanh chóng “dọn dẹp” lại tâm trạng rồi bởi của mình, ngoan cường ngẩng đầu lên, cổ tỏ ra thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra. Cho dù bị anh ta nghe thấy thì có sao chứ, cô cũng chỉ là hét ra lời nói trong tim mình mà thôi, chẳng có gì phải sợ hãi hết... Ồ, đúng vậy, chính là như thế, không việc gì phải sợ hãi!

Không khí bỗng nhiên trở nên khó xử, Tạ Mục Đường liền anh dừng xông ra, cứu vãn tình hình: “Mỹ Mẫn, lâu quá rồi không gặp. Không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở một nơi như thế này...”

Anh vốn dĩ có ý tốt, vậy mà đổi lại là mấy cặp mắt lườm nguýt, ngay cả Giả Thiên Hạ cũng nhìn anh như thể một tên ngốc vậy!

“Để anh qua đỡ cho!”. Nhanh chóng lấy lại trạng thái bình thường không chỉ có Mỹ Mẫn mà còn có cả Giả Thiên Hạ. Anh đứng thẳng người, nở nụ cười tươi rói. Chiếc lúm đồng tiền trên má trái khiến anh trông thật sự lôi cuốn. Thiên Hạ hành xử như không có chuyện gì bất thường vậy, đón lấy Mỹ Mẫn từ tay Lâm Ái rồi đi về hướng phòng truyền dịch.

“Anh...”. Mỹ Mẫn đưa ánh mắt ngần ngại về phía Tiểu Ái, nhớ lại câu nói mấy phút trước của cô bạn – “Đối lập rõ ràng đến thế mà cậu vẫn không thể phân biệt được ai đối xử với mình tốt hay sao?” – rồi so sánh với tình thế lúc này. Dù nghĩ theo góc độ nào thì cô cũng cảm thấy bị châm chọc, đả kích đôi chút. Cố che giấu đi cảm xúc của mình, cô quay sang nói với Giả Thiên Hạ đang đứng ngay cạnh: “Hôm nay anh rảnh thế sao?”

Nhếch mép cười lạnh lùng, anh chẳng trả lời. Nếu bảo không thấy tức giận tí nào thì tuyệt đối là nói dối. Giả Thiên Hạ lúc này chỉ hận không thể phanh ngực Đinh Mỹ Mẫn ra để xem bên trong đó có còn trái tim hay không. Anh đúng là quá “rảnh rỗi” nên mới ngốc nghếch tới mức vừa nghe tin đã bỏ lại mọi công việc, chạy thực mạng tới bệnh viện để nghe cô tuyên bố rằng anh đã bị “loại” hoàn toàn.

“Cậu ấy bận lắm đấy, đang chuẩn bị phải mở cuộc họp bàn luận về việc thiết kế khán đài cho cuộc thi vũ đạo hoành tráng với các đồng nghiệp tại công ty. Có điều bận gì thì bận, công việc dù có bận đến đâu thì cũng không thể sánh được với bà xã”. Dù rất mong muốn thấy bạn mình bị giày vò nhưng Tạ Mục Đường chẳng thể nào ngăn được việc mở lời nói giúp cho Thiên Hạ.

“Ai là bà xã của anh ta?”

“Đinh Mỹ Mãn, im lặng!”. Nhấn nạt thì cũng phải có giới hạn của nó chứ! Giả Thiên Hạ lườm cô một cái, lên tiếng ra lệnh khiến cô ngoan ngoãn im lặng hoàn toàn. “Phiền em đợi khỏi bệnh rồi hãy tìm anh cãi nhau!”

“Này, anh kia, anh biết rõ là cô ấy đang bị bệnh mà còn hung dữ với cô ấy thế hả?”. So với Mỹ Mãn vẫn đang lập lờ thái độ thì Tiểu Ái thực sự đã phân định rõ ranh giới địch ta.

Đánh phụ nữ là hành vi xấu nên Giả Thiên Hạ đành nhẫn nhịn. Để tỏ ra lịch sự khách khí, anh còn cẩn thận cười với Lâm Ái rất ngọt, sau đó đánh tín hiệu cho Tạ Mục Đường thu dọn “chướng ngại vật” ghê gớm này.

“À, Mỹ Mãn, em đói rồi đúng không? Để anh đi mua cho em ít cháo nhé!”. Rõ ràng là khi đi “cưa gái” nhất quyết cần phải mang theo một anh bạn chí cốt. Tạ Mục Đường hiểu ý gật đầu, “nhắm mắt, thắt tim” lấy tinh thần để “rút dao tương trợ” bạn hữu, lôi xềnh xệch Lâm Ái, vật cản lớn nhất trên con đường tiến về hạnh phúc của Giả Thiên Hạ với Đinh Mỹ Mãn: “Này, cô đi cùng với tôi một lát, tôi không rõ Mỹ Mãn thích ăn cái gì.”

Tiếng kêu thét “á á” không ngừng tuôn ra từ cái miệng xinh xắn của “kì đà cản mũi” vốn không chút phòng bị nào, chỉ tiếc rằng phản kháng vô hiệu, cô vẫn cứ bị lôi đi càng ngày càng xa.

Còn về phần Đinh Mỹ Mãn, bản thân cô còn đang “nguy hiểm” rình rập, đương nhiên cũng chẳng còn tâm trí nào nghĩ tới cô bạn chí cốt của mình được nữa. Nằm thoải mái trên giường, cô vừa ngược đầu lên đã trông thấy vẻ mặt nghiêm nghị của Giả Thiên Hạ. Anh im lặng không nói tiếng nào, đắp lại chăn cho cô, tiếp đó nhẹ nhàng nắm bóp cánh tay lạnh băng vì phải truyền dịch. Hơi ấm từ bàn tay anh len lỏi thâm nhập vào tận trái tim Mỹ Mãn. Tưởng rằng anh sẽ nói điều gì đó châm chọc, đả kích cô một phen hoặc lạnh lùng, bất cần cười nhạo cô, cuối cùng không ngờ Giả Thiên Hạ chỉ ở bên cạnh, không nói gì.

Mỹ Mãn thoang thoảng ngửi thấy mùi hương từ cơ thể anh, hình như còn nghe thấy cả nhịp tim của anh nữa. Từng nhịp từng nhịp quặn thắt trái tim cô, nhưng ngay sau đó, cảm giác yên bình tràn ngập trong đầu khiến cô thả lỏng cơ thể, để mặc bản thân chìm dần vào giấc ngủ.

Còn Giả Thiên Hạ thì cúi đầu, im lặng suy nghĩ. Lần gần đây nhất cô ngoan ngoãn nghe lời, nằm im trong vòng tay anh là bao giờ nhỉ? Nhớ lại những lời nói ghê gớm vừa rồi của cô, anh nhận ra rằng tình cảm càng sâu đậm, lâu dài lại càng khó chống chọi lại được phân li và tổn thương. Không khí tĩnh lặng hiếm có lúc này khiến anh cảm thấy hoảng hốt, không dám lên tiếng phá vỡ, thậm chí còn chẳng dám động đậy.

luha

Chương 7: Ngày mai còn phải đi chiến đấu với bố anh

Một khoảng u tối...

Khi Mỹ Mãn tỉnh lại, cảm giác mệt mỏi, mê man đã tan đi đôi phần. Thấy trán mình mát mẻ, dễ chịu, cô nheo mắt tò mò đưa tay lên sờ. Túi chườm lạnh sao? Đôi mắt ngái ngủ bỗng mở hẳn ra, ngơ ngác chớp vài cái, cô nhớ ra là mình đang bị ốm.

Đây là nhà mình chẳng? Mỹ Mãn lắc lắc đầu, gạt chăn ngồi dậy, cảm giác hơi quen thuộc. Bỗng nhiên một luồng gió lạnh xộc tới, cô vội lấy chiếc áo khoác thêm vào. Cổ họng khô khan, đau nhức, cô đành phải đi men theo tường ra phía cửa phòng, muốn đi lấy một cốc nước mát.

Khi mở cửa phòng khách ra, ánh sáng đèn trắng lóa khiến cô không mở nổi mắt, đột nhiên cảm thấy hơi nhức đầu.

Mỹ Mãn còn chưa kịp thích ứng với ánh sáng ngoài phòng khách thì giọng nói của Giả Thiên Hạ đã truyền đến bên tai. Khẩu khí vẫn như mọi khi nửa giả nửa thật, xem ra đùa cợt đã ăn vào bản tính của anh thì phải.

“Tôi là người sản xuất của chương trình đó đúng không? Bây giờ chẳng qua chỉ muốn đổi người dẫn chương trình thôi, không hề quyền hạn nhỏ nhen này cũng không có sao?”

Sau khi im lặng một hồi, anh phát ra một nụ cười lạnh thấu xương: “Nếu như ông cảm thấy chỉ có dùng cái biện pháp diệu kì này mới giữ vững được tỉ lệ bạn xem đài thì rất xin lỗi, phiền ông mời người khác cùng

ông chơi trò ân ân ái ái, oán hận tình sầu này nhé!”

Thị giác dần dần hồi phục lại rõ ràng, Mỹ Mẫn bắt gặp ngay vẻ kiên quyết, coi trời bằng vung của Giả Thiên Hạ đang ung dung ngồi trên ghế sofa. Chỉ là đang nói chuyện qua điện thoại thôi mà vẫn có thể cảm nhận được nổi tức giận sục sôi trong lòng anh. Có thể tưởng tượng nếu như lúc này người đang ở đầu dây bên kia đang đứng trước mặt anh thì nói không chừng sẽ khó tránh được một vụ “huyết án” ghê rợn.

Chẳng thèm nói thêm lời nào, Giả Thiên Hạ bất cần dập điện thoại rồi ném sang một bên, một mồi dùng tay ấn vào thái dương. Một hình ảnh vụt qua mắt rất nhanh nhưng anh vẫn có thể cảm nhận được sự xuất hiện của Mỹ Mẫn. Ngay tức khắc, anh cười tươi như hoa, che giấu đi nét bức bối trên mặt: “Em tỉnh rồi hả?”

“Ồ...”. Sự thay đổi nhanh chóng của anh khiến Mỹ Mẫn không kịp phản ứng, thất thần đáp lại.

Giả Thiên Hạ đứng dậy khỏi ghế sofa, đôi chân dài sải bước, tiến sát lại gần. Anh dừng lại khi cách cô đúng một đốt ngón tay, mũi họ chạm nhau, và thậm chí Mỹ Mẫn cũng có thể cảm nhận được lông mi anh đang lay động. Cô nín thở, trong mắt toát lên vẻ bàng hoàng, đôi chân vừa động đậy, định trốn khỏi Thiên Hạ thì tay của anh đã vòng qua eo, ôm chặt lấy cô.

Khuôn mặt anh càng ngày càng gần... càng ngày càng gần... mãi cho tới khi trán anh chạm nhẹ vào trán cô. Mỹ Mẫn nhắm chặt mắt lại, đưa tay lên ôm lấy ngực, những tưởng làm như vậy là có thể khiến cho trái tim mình đập chậm lại. Thông thường những việc tiếp theo sẽ xảy ra là một nụ hôn nồng nhiệt và lãng mạn! Nghĩ vậy, đôi môi của cô bất giác rung lên...

Đợi một lúc lâu, những gì cô nhận được chỉ là câu nói: “Hạ sốt rồi đấy! Có đói không? Anh đã nấu cháo rồi, để anh hâm nóng lại cho em nhé!”

“Hả?”

Anh đứng thẳng người, lùi về phía sau, khoảng cách kéo ra xa, gió lạnh tràn vào khiến cho Mỹ Mẫn hắt xì hơi một cái dõng dạc. Cô bản thân nhìn anh lãnh đạm, thản nhiên quay người đi vào bếp. Chiếc lưng ấy vẫn cứ toát lên cái vẻ đường hoàng, đỉnh đặc của một chính nhân quân tử.

Vừa mới quay người, Giả Thiên Hạ đã chẳng thể kìm được một nụ cười tươi rói. Đã quen biết nhau lâu như vậy, anh đương nhiên hiểu được người phụ nữ này đang nghĩ gì. Cường hôn? Suy nghĩ này cũng không tệ chút nào. Có điều anh sợ sẽ không kiềm chế được mình mà tiến sâu thêm nữa. Anh vẫn muốn để cô bồi bổ sinh lực thật tốt, sau đó mới tiếp tục... Như vậy sẽ an tâm và chắc chắn hơn.

Đinh Mỹ Mẫn thì hoàn toàn mơ hồ không biết tâm tư anh, ngốc nghếch đứng ngây người ở đó một hồi lâu. Nắm chặt tay lại, cô cốc một cái thật mạnh vào đầu, tự trách mình: “Đinh Mỹ Mẫn, mày bị ốm nặng đến mức hồ đồ rồi, người đó là Giả Thiên Hạ, Giả Thiên Hạ đấy!”

Cô đáng lẽ phải coi hắn ta như hùm beo lang sói mà tránh xa mới đúng, sao có thể đứng ngây người ra đó phó mặc cho số phận khi tưởng rằng hắn sắp hôn mình cơ chứ? Lâm Ái nói rất đúng, cô nên bày tỏ thái độ rõ ràng, tránh tên đàn ông thói tha này càng xa càng tốt.

“À đúng rồi, di động của em đã reo gần như cả buổi chiều rồi đấy.”

Câu nói thản nhiên như không thốt ra từ miệng Giả Thiên Hạ, nói xong anh lại quay vào làm tiếp các việc trong bếp. Mỹ Mẫn nhắm mắt lại, lắc đầu, tự hỏi liệu có phải mình đã suy nghĩ quá nhiều không. Sau khi nghe lời tuyên bố hùng hồn, hào khí ngút trời ở trong phòng vệ sinh nữ, có lẽ Giả Thiên Hạ đã hết kiên nhẫn với cô rồi. Phụ nữ vây quanh anh ta đêm không xuể, nhắm mắt chọn bữa một cô trong danh bạ điện thoại thì vẫn được một tuyệt sắc giai nhân, sao phải lún cùn quanh một người hết thời như cô chứ?

Chỉnh đốn lại mớ bòng bong loạn xạ trong đầu, Mỹ Mẫn bước về phía ghế sofa, nơi chiếc “đế yêu” yên nghỉ.

Mới đi được vài bước thì một vật đen nào đó bay về phía cô, còn chưa kịp nhận ra là cái gì thì vật thể lạ đó đã trúng “bốp” ngay vào đầu cô.

“Đau, đau...”

“Có phải em cảm thấy được anh chăm sóc quá sung sướng nên mới đi chân đất không? Muốn bệnh thêm hả?”

“Còn lâu!”. Đinh Mỹ Mẫn quyết không chịu lép vế, quát lại một câu, mặt mũi đỏ bừng, chân loạn quạng đi đôi dép lê vừa tấn công cô lúc này. Cầm di động lên, Mỹ Mẫn lườm anh một cái rồi cắn nhai: “Tại sao anh không nhận điện thoại giúp tôi chứ?”

“Bởi vì anh không muốn nghe giọng nói của hần ta”. Lí do này đã đầy đủ và hợp lí chưa nhỉ? Biết chắc rằng Lăng Gia Khang sau khi nghe thấy giọng anh tuyệt đối sẽ không thở ra được lời nào hay ho thì việc quái gì anh phải nhắc máy chứ? Chê cuộc sống quá tươi đẹp nên tìm người mắng mỏ, châm chọc mình sao?

Không cần xem chi tiết tên và số máy, chỉ qua câu nói vừa xong của Giả Thiên Hạ, Mỹ Mẫn đã biết thừa “hần ta” là ai. Tuy nhiên cô vẫn quen tay mở ra xem cho kĩ, có tận mấy chục cuộc gọi nhỡ. Con số này khoa trương quá! Lăng Gia Khang có lòng nhẫn nại thế sao?

Suy đoán của Mỹ Mẫn không hề sai lầm. Quả nhiên trong mấy chục cuộc gọi nhỡ kia, chỉ có ba cuộc của Lăng Gia Khang thôi, còn lại là của... Giả Thiên Hạ? Cô không hề nhìn lầm, thực sự là của Giả Thiên Hạ. Không phải anh đã ở bên cạnh, chăm sóc cô cả ngày nay sao? Vậy thì gọi điện thoại cho cô làm gì chứ? Rất nhanh sau đó, Mỹ Mẫn nhận ra rằng đó là những cuộc gọi nhỡ của tối hôm qua, có lẽ là do cô cả đêm không về nhà. Không do dự gì nữa, cô ấn nút gọi lại cho Lăng Gia Khang.

Chỉ vài giây sau, trong điện thoại vang lên tiếng nói của phụ nữ: “Số máy quý khách vừa gọi hiện đang bận, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Mỹ Mẫn nghi hoặc nhìn lại số máy hiển thị trên màn hình rồi ấn nút gọi lần nữa. Vẫn giọng thông báo vô cảm vừa nãy...

Cô đành từ bỏ. Bỗng nhiên tiếng chuông báo tin nhắn vang lên.

“Đang họp, đợi lát nữa anh gọi lại cho em!”

Lời lẽ tiết kiệm, ngắn gọn, đủ ý khiến cô bất giác nhếch mép cười bất lực. Đây cũng không phải ngày đầu tiên quen Lăng Gia Khang, cô thừa biết lúc làm việc thì anh sẽ như thế nào. Cái được gọi là “đợi lát nữa” rất có thể là mãi mãi chẳng đợi được. Bởi vì khi vị đại bận rộn đó họp xong, nói không chừng đã quên khuấy sự việc này mất rồi.

Vừa định xóa mẫu tin nhắn này, Mỹ Mẫn mới để ý thấy là cô có rất nhiều tin nhắn chưa đọc.

Có tin nhắn là của giám đốc đài gửi đến an ủi, khá là quan tâm, dặn cô ngày mai cứ ở nhà nghỉ ngơi tĩnh dưỡng thêm, không cần phải vội đi làm; có tin nhắn của Tiểu Ái, nội dung hoàn toàn là những lời mắng nhiếc Tạ Mục Đường... Hai người bọn họ đã quen biết nhau từ bao giờ nhỉ? Chỉ ồm một trận thôi mà Mỹ Mẫn cảm thấy hình như mình đã bỏ lỡ rất nhiều, rất nhiều chuyện hay ho.

Còn đang suy ngẫm thì mấy tin nhắn sau đó khiến cô vô cùng kinh ngạc và bất ngờ, mắt chữ A miệng chữ O, toàn thân cứng đờ, đầu óc loạn xạ.

Thời gian: vẫn là tối qua.

Người gửi tin: Giả Thiên Hạ.

Nội dung:

“Nhận điện thoại đi!”

“Là sinh nhật bố anh, đi ăn cùng anh nhé!”

“Bà xã, anh đầu hàng, cùng lắm là sáng ngày mai anh sẽ yêu cầu đối người dẫn chương trình, chúng ta tạm thời đình chiến được không? Anh đứng đợi em ngoài quán bar nhé! Nếu như em bắt taxi tới thì nhớ ghi lại biển số xe rồi nhắn cho anh, địa chỉ là...”

“Khốn kiếp, em hãy nhắn lại đi, dù chỉ là tin nhắn trắng, để anh đỡ phải lo lắng được không?”

Nếu như tình cảm của phụ nữ mềm mại tựa nước thì của đàn ông lại dữ dội như lửa, khí thế hùng tráng khiến cho người ta khó thoát khỏi. Giả Thiên Hạ cũng là một người như thế, có lẽ anh không giống như mấy

người đàn ông nho nhã, điềm đạm khác biệt kìm nén tức giận để bày tỏ tấm chân tình của mình. Nhưng chỉ với mấy dòng tin nhắn đó thôi, cho dù có lẫn cả mấy lời nói tục tằn, vẫn đủ lực phá vỡ hoàn toàn bức tường phòng vệ mà khó khăn lắm Đinh Mỹ Mẫn mới thiết lập được.

“Lại đây ăn cháo mau!”. Cháo loãng, vài món ăn kèm, không thiếu cái gì hết, Thiên Hạ đã tận tâm, chu đáo chuẩn bị đầy đủ cho Mỹ Mẫn, vậy mà ngược mắt nhìn lên lại bắt gặp bộ dạng ngầy đờ ra của cô. Đang ưu tư vì điện thoại của Lăng tú ông sao? Tuy rằng rất tò mò nhưng anh cũng không muốn hỏi cặn kẽ. Cô đang ốm, điều duy nhất anh muốn làm lúc này chính là chăm sóc cô thật tốt, còn tất cả các món nợ khác thì cứ để sau này từ từ tính sổ.

“Cái đó...”. Vừa nói chuyện, Mỹ Mẫn mới nhận ra giọng mình khản đặc, sau một hồi húng hắng ho, vớt hết những khó chịu kia đi, cô mới tiếp tục nói: “Tối qua anh đã đợi tôi bao lâu?”

Người phụ nữ sáng nay còn mồm năm miệng mười nói không tin tưởng anh, đột nhiên bây giờ lại thay đổi suy nghĩ. Giả Thiên Hạ lắc đầu ngao ngán, đau xót, mắt lướt nhìn chiếc di động trên tay cô, anh liền nhớ lại mấy dòng tin nhắn gửi cho cô tối qua. Chuyện đã qua rồi, anh không muốn nhắc lại thêm nữa, tránh việc lời Mạc Tường ra rồi lại cãi cọ rắc rối: “Ra ăn trước đi đã!”

“Lúc này anh gọi điện thoại cho giám đốc đài bên anh vì muốn thay Mạc Tường sao?”. Khi Đinh Mỹ Mẫn cố chấp thì rất đáng sợ, không phải tùy tiện nói vài câu là cho qua chuyện được.

“Ờ”. Anh gật đầu coi như thừa nhận.

“Tại sao chứ?”

“Không phải em không thích cô ta sao?”. Một nhân tố luôn ngăn cản anh “theo đuổi lại bà xã” tất nhiên cần phải được loại bỏ ngay.

“Đúng, vô cùng ghét cô ta!”. Đinh Mỹ Mẫn cảm thấy điểm này rất quan trọng, cần phải “thăm vấn” làm rõ vấn đề. “Không phải anh từng nói: “Tôi và cô ấy đã li hôn rồi, tôi nghĩ những chuyện liên quan đến tôi, cô ấy chắc chẳng có hứng thú gì đâu” sao? Quan hệ giữa hai chúng ta chẳng qua chỉ là vợ chồng cũ mà thôi. Tôi không nên để tâm đến những chuyện liên quan đến anh, vì vậy anh cũng không cần phải giải thích hay làm gì cho tôi hết! Đương nhiên cũng không cần phải vì tôi mà đối bằng được cô ta.”

“Đinh Mỹ Mẫn! Trái tim của em chắc chắn đã bị chó gặm mất hai phần ba, một phần ba còn lại chỉ chuyên dùng để ghi nhớ tội trạng của anh đúng không? EM KHÔNG MỆT MỎI À?”

“Còn anh thì bị chó ăn hết toàn bộ trái tim rồi, sau đó anh lại đi ăn cả tim của chó. Nói tóm lại anh chính xác là lòng lang dạ sói. Thêm vào đó không có mắt chọn phụ nữ.”

“Anh chưa bao giờ ăn tim của em hết.”

“Anh... anh... cứ cái gì tôi không thích thì anh lại càng chọc sâu vào đúng không? Nào lại đây, đầu tiếp đi, lẽ nào tôi lại sợ anh chứ? Giả Thiên Hạ, anh cứ đợi đấy mà coi!”

“Dừng lại, không cãi nhau nữa, ăn cháo trước đi đã!”. Anh ngao ngán bịt cái miệng đang không kiềm chế được mà thốt ra biết bao lời cay độc của cô, vì những lời nói ra chẳng thể nào thu lại được. Anh cố gắng thử diễn lại lần nữa “vỗ kịch ôn hoà điềm đạm”.

Khi tay anh chạm vào đôi vai cô, Mỹ Mẫn quay ngoắt sang một bên, tránh khỏi anh. Chỉ vì những lời lẽ đáng ghét kia của anh mà bạc đãi bản thân mình thì thật là không đáng. Hơn nữa, suy nghĩ kĩ lại trận cãi cọ ngày hôm nay thì đúng là do cô gây sự. Nếu như Giả Thiên Hạ đã mở miệng nói đình chiến, thì cô cũng chẳng hẹp hòi tính toán chi li thêm nữa. Người ta đã “xây” hấn bậc hạ đài ỳnh thì cứ thể bước xuống thôi.

Ngồi vào chỗ, nâng bát, chẳng buồn ngẩng đầu lên, một hơi húp bát cháo nóng hổi, Mỹ Mẫn cảm thấy một ánh mắt dịu dàng chăm chú dõi theo mình từ nãy tới giờ. Dù vẫn cố tình không ngược lên nhưng cô cũng chẳng ngăn được khuôn mặt mình đỏ ửng. Trong lòng cô biết rõ mình không nên có suy nghĩ và phản ứng như vậy, nhưng sự quan tâm, chăm chút từng li từng tí của anh vẫn lẫn lộn trong đầu cô, khiến cô suýt chút nữa quên mất cả những nỗi đau anh đã gây ra cho cô trước đây.

Những cảm giác này khiến cô muốn trốn tránh.

Hồi trước, mỗi lần Đinh Mỹ Mẫn bị bệnh, Giả Thiên Hạ đều dỗ dành nói với cô rằng: “Người Trung Quốc ta có câu nói: “Tái ông thất mã”, chưa biết là hoạ hay phúc. Bị bệnh chẳng những có thể xin nghỉ phép, có thể ngủ nướng cả ngày, lại còn được anh chăm sóc từng li từng tí một.”

Tối tận hôm nay, câu nói này dường như vẫn còn hiệu lực.

Cô đã hạ sốt, thậm chí đã đi làm lại rồi, vậy mà ngày nào anh cũng ép cô phải uống thuốc, sáng tối phụ trách đưa đi đón về, ngoài ra còn làm thêm vô số món ăn tràn ngập tình yêu thương mà anh dành cho cô. Không những vậy, anh cũng là người dự báo thời tiết hết sức chuẩn xác, ngày nào cũng chú ý dặn cô có nên mặc thêm áo khoác ngoài nữa hay không. Nếu như chỉ là mấy bữa ăn thường ngày đơn giản thì cũng đã được lắm rồi, đằng này anh còn biết tận dụng ưu thế, dỗ dành mẹ cô ngày nào cũng nhờ người mang món mướp đắng với thịt kho tàu đến. Cô được ăn uống thoải thích, cảm động tới mức nước mắt nước mũi chảy đầm dề. Tất cả mọi thứ xem ra đều rất thuận lợi tốt đẹp, chỉ còn thiếu nước bố mẹ cô bằng lòng cho cô về nhà ăn cơm nữa thôi!

Những tháng ngày được đón đưa, cơm bưng nước rót tận nơi như thế, Mỹ Mẫn chẳng chủ tâm tính toán quá. Chỉ biết là hôm nay anh không về nhà đúng giờ, còn cô thì đột nhiên cảm thấy căn phòng này to lớn, trống trải và quanh quẽ làm sao.

Trên bàn có một bát mì nóng hổi mà Mỹ Mẫn đã nấu khi về đến nhà. Chán nể gần đây, cô được ai đó chiều chuộng, hầu hạ thành quen, tất cả những thứ không có mùi vị của anh, cô đều nuốt không trôi, ăn không ngon.

Cảm giác này thật sự rất đáng sợ, giống như làm phẫu thuật cắt bỏ khối u vậy, sau khi điều trị hoá liệu xong mới được biết đó là khối u ác tính, đã hết thuốc chữa.

Cô nhìn chằm chằm vào chiếc đồng hồ ở bên cạnh màn hình máy tính. Đã hơn 10 giờ rồi, vào thời điểm này mọi hôm là hai người đang đầu khẩu cãi cọ cho đến nửa đêm, khi thấy mệt rồi mới ai về phòng nấy ngủ. Cô nắm chặt chiếc di động trên tay đến mức khiến cho thân máy lấm tấm mồ hôi. Rõ ràng là cô đang muốn gọi điện hỏi han xem anh đang ở chỗ nào, nhưng... cô lấy tư cách gì để hỏi đây?

Kể cả lúc này anh đang nằm trong vòng tay người phụ nữ khác, thủ thỉ những lời đường mật thì cô cũng chẳng có quyền phát biểu ý kiến gì hết.

Phụ nữ là một loại “động vật cao cấp” vô cùng mẫn cảm, bất cứ chuyện gì cũng đặt dưới kính hiển vi và phóng đại đến mức cực đại. Ngay lúc Mỹ Mẫn đang phân vân không biết có nên đặt chuyện của Giả Thiên Hạ dưới kính hiển vi hay không thì bỗng tay cô rung lên, hóa ra là âm thanh từ chiếc di động.

“Alô!”. Gần như ngay tức khắc, Mỹ Mẫn nhấc máy, cô cũng cố ý không suy nghĩ xem hành động này mang ý nghĩa gì.

“Tại sao em vẫn chưa ngủ?”

Không làm cô thất vọng, trong điện thoại truyền lại giọng nói khản đặc của Giả Thiên Hạ.

Tiếng anh nghe thật hay, nó gây cảm giác tê tê ở tai, một cảm giác rất kì lạ. Cảm giác này cứ len lỏi trong tim cô: “Đang nhớ đến... À, lên mạng, đang lên mạng!”

Suýt chút nữa... suýt chút nữa cô buột miệng nói ra câu: “Đang nhớ đến anh!”. Mỹ Mẫn cảm thấy may mắn vì lí trí của cô vẫn đủ tỉnh táo.

“Alô...”. Tiếng nói từ đầu bên kia cố gắng lên giọng, cho thấy rõ thái độ nghiêm túc của anh trong cuộc điện thoại này. Thính lực anh cũng không tệ, không hề bỏ sót bất cứ từ ngữ nào Mỹ Mẫn trót buột miệng nói ra.

“Tôi cũng có một trang blog riêng, còn có cả hội những người ủng hộ nữa. Bọn họ nói nếu sau này Mạc Tường còn dám manh động trèo lên đầu lên cổ tôi thì họ sẽ đồng loạt dắt chó tới cho “bây” trước cổng nhà cô ta, trút giận thay cho tôi”. Mỹ Mẫn hoảng hốt chuyển chủ đề, cô hận không thể cắt lưỡi mình ngay lập tức. Cô càng không muốn thừa nhận chỉ một âm tiết ngắn ngủi của anh đã khiến hơi thở cô thất thường, mặt mày đỏ ửng.

“Chúc mừng em!”

“Bọn họ còn nói là hoa nhài không nên cắm trên bãi phân trâu, khuyên bảo tôi đừng để bãi phân trâu như anh quyến rũ, nên lựa chọn Lăng Gia Khang, họ khen hai chúng tôi là một cặp trời sinh, xứng đôi vừa lứa”. Cô bắt đầu nói linh tinh, cố ý chọn những chủ đề khiến cho bản thân có thể tỉnh táo nhất. Cô nghĩ thơ cho rằng như vậy là có thể gạt bỏ hết những suy nghĩ không nên có trong đầu mình.

“Bọn họ đúng là thích nhìn thể giới qua lăng kính màu hồng nhỉ?”

“Ừm... Thế là người ủng hộ anh lại bắt đầu phản kích, chửi tôi một trận tơi bời hoa lá, chỉ hận không thể trực tiếp vút vào chảo dầu sôi sùng sục rồi chiên giòn lên. Bọn họ còn bảo nếu như bây giờ là thời trung cổ thì đã cho tôi vào lồng heo thả trôi sông rồi. Họ bảo tôi là tạo nghiệt, phải bị quả báo...”. Cô bỗng thất thần, nói chuyện đang đà cao hứng thì chợt nhận ra ngay lúc anh và cô bắt đầu cố gắng chung sống hoà bình, hai người họ vẫn là thủy hỏa khó hoà hợp. “Tôi thực sự muốn đăng kí một cái nick để lên đó nhắn lại với họ rằng gần đây anh thường xuyên bưng bê hầu hạ cho người phụ nữ mà họ muốn cho vào lồng heo thả trôi sông.”

“Bọn họ mắng rất chính xác.”

“...”

“Em ghi lại hết tên những người đó lại, anh sẽ tặng ỗi người một bức ảnh khoả thân có chữ kí.”

“...”

“Đừng có hiểu lầm, thân thể của anh chỉ cho riêng mình em xem thôi. Anh sẽ tặng họ ảnh khoả thân của Lăng Gia Khang để họ làm tấm bia ngày ngày luyện phi đao, trừng trị gian phu.”

“Giả Thiên Hạ, theo đúng luật pháp, anh mới chính là tên gian phu đáng ngàn dao đâm ấy!”. Cô đã cố gắng dồn nén sự tức giận lại, mãi tới khi không chịu đựng được nữa mới bột phát ra ngoài, hét lớn. Nhưng cô chợt nhận ra rằng lúc này Giả Thiên Hạ chẳng ở bên cạnh và cũng chẳng “thưởng thức” được trận lôi đình của cô mùi vị thế nào.

Trên thực tế thì là như vậy, Giả Thiên Hạ ở phía đầu dây bên kia hình như chẳng có gì thay đổi so với trước đó. Những câu nói chọc tức của anh chỉ nhằm mục đích bắt đầu cuộc cãi lộn cùng cô, thế nhưng anh bỗng thay đổi khẩu khí, so với hàng ngày thì có thêm chút uể oải: “Anh đang ở hội số 419.”

“Ồ!”. Lại là ở quán bar, Mỹ Mẫn cố che giấu sự thất vọng, không nói thêm câu nào nữa.

“Anh đã ngủ say rồi, muốn gặp em lắm.”

Bây giờ Đinh Mỹ Mẫn mới biết, những người đàn ông giống như Giả Thiên Hạ cũng có lúc nũng nịu, nhõng nhẽo như vậy. Biết thế nhưng cô vẫn giữ thái độ trước sau như một: “Đừng có gây rối nữa, tự mình tìm cách mà lết về nhà đi, tôi chuẩn bị đi ngủ đây!”

“Anh sợ một lát nữa anh sẽ say tới mức bất tỉnh nhân sự rồi lại được một vài cô gái không quen biết nào đó đưa về nhà, em sẽ cảm thấy không vui.”

Câu nói này thực sự đã chạm vào trái tim nhạy cảm của Mỹ Mẫn. Trước kia, Thiên Hạ chưa bao giờ giải thích nhiều về những việc kiểu như thế này. Anh chỉ nói vắn vện một câu: “Em chắc chắn phải hiểu chứ!”. Nhưng thực sự cô không hiểu nổi, giữa hai người họ vẫn chưa tới mức tâm linh tương thông, không cần nói ra cũng hiểu được. Cô cứ tưởng ngoan ngoãn ở nhà đợi anh, không gọi điện quấy nhiễu anh đi mở rộng quan hệ, như vậy đã đủ tốt lành rồi. Nhưng đổi lại chỉ là hết lần này đến lần khác, anh đều say tới mức không đứng vững rồi được mấy cô gái lạ hoắc đưa về nhà. Những lúc đó cô cảm thấy vô cùng uất ức và tức giận.

Mãi cho đến hôm nay, tới giây phút này, cô mới chợt ngộ ra rằng, tình cảm phải do hai người cùng bồi đắp, tạo nên chứ không phải người nào tự làm chuyện của người ấy, cứ cố chấp giữ phần lí về mình, không thêm đặt mình vào địa vị người kia mà suy nghĩ.

“Khốn kiếp, bố mẹ anh đẻ anh ra đẹp trai thế để làm cái quái gì cơ chứ?”. Giọng nói Mỹ Mẫn ẩn chứa tiếng khóc chẳng dễ dàng gì mà che giấu được. Cô đành phải dùng một câu chứa cả ý tục trong đó để đánh lạc hướng anh. Sau khi hét lên, cô lập tức đập điện thoại, chẳng suy nghĩ được nhiều mà lấy tay dụi mắt, vớ lấy cái áo khoác ngoài rồi xông ra khỏi cửa.

Cô tự nhủ rằng điều này chẳng thể hiện cái gì hết, chẳng qua trong mỗi người phụ nữ đều tiềm tàng bản năng nhân từ của người mẹ nên cô mới không nhẫn tâm để anh say mềm đi lung tung ngoài đường...

Càng không nhẫn tâm để anh bị mấy cô gái không rõ nguồn gốc làm “ô nhục”!

Ánh đèn màu các loại đan xen nhau, mọi người say sưa thả mình trong tiếng nhạc, có một vài bóng người đắm đuối trong men rượu cay bên quầy bar. Người pha chế rượu chẳng thấy bóng dáng đâu, chỉ thấy ba cô gái ăn mặc sexy, nóng bỏng đứng bên quầy, mười ngón tay thon thả, lóng lánh trang sức không ngừng rung rinh, uốn éo, uốn ngực, hất tóc, làm đủ các động tác quyến rũ khiến người ta khó lòng cưỡng lại được.

Đứng giữa quán bar phức tạp, ồn ã, Mỹ Mẫn cảm thấy nổi da gà, lúc này dường như cô đã hiểu tại sao Giả Thiên Hạ lại được yêu thích đến vậy. Đưa mắt nhìn lướt qua, những người đàn ông trông đứng đắn một chút chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Đại bộ phận những người khác, đều không thể dùng từ “ồn lảm” mà hình dung, một số ăn vận trông cứ như cây thông Nô en, treo một lô một lốc vòng vàng, bạc, kim cương nặng trĩu trên người; một số thì rõ ràng chẳng có tí sức hút nào, nhưng lại cố tình cởi khuy áo phanh ngực rõ sâu, cứ tưởng như vậy sẽ làm nổi rõ khí khái nam nhi. Còn có một vài ông uống nước khoáng nhưng lại làm ra vẻ như đang thưởng thức rượu vang vậy, nhâm nhi rất lâu.

Đúng lúc cô gần như sắp sụp đổ vì chỗ này thì cuối cùng người phục vụ cũng xuất hiện, thì thầm với cô: “Cô Đinh, tôi đã hỏi hộ cô rồi, anh Giả đang ở trong phòng VIP cuối hành lang kia, để tôi dẫn cô qua đó!”

“Cảm ơn cậu!”. Như gặp được cứu tinh, Mỹ Mẫn gật đầu lia lịa rồi nhanh chóng đi theo anh phục vụ.

“Cô đến đây chơi sao? Hình như bọn họ đã tàn tiệc rồi, đã có người gọi thanh toán rồi mà”. Vừa đi, anh ta vừa vui vẻ tìm chủ đề bắt chuyện.

“Không, tôi đến đây tìm người.”

“Ha ha, không phải cô đến để bắt gian tình chứ, hôm nay anh Giả rất ngoan ngoãn mà.”

Đúng là các vụ xì căng đan luôn có sức hút lạ kì với mọi người xung quanh, ngay cả anh phục vụ quán bar cũng hỏi han về quan tâm.

Mỹ Mẫn cười trừ không nói gì nữa, nếu như nói tiếp, biết đâu anh ta sẽ buột miệng nói ra câu: “Anh Lăng không đến đây cùng cô sao?”.

“Cô tới đây một mình sao? Anh Lăng không đi tới đây cùng cô ư?”

Thấy chưa, thấy chưa? Không ngờ lại hỏi thật!

Ngay vào lúc Mỹ Mẫn không biết phải ứng phó thế nào thì có một giọng nói giải nguy cho cô: “Ấy! Mỹ Mẫn, sao trùng hợp vậy? Từ bao giờ em cũng đến chơi quán bar thế? Biết trước thế này đã bảo Giả Thiên Hạ dắt em theo cùng!”

“Đúng thế, đúng thế!”. Cô đáp bừa, lần đầu tiên trong đời Mỹ Mẫn cảm thấy Tạ Mục Đường đáng yêu, dễ mến đến vậy.

Khi đã đến nơi, phía trong còn có người mở cửa tiếp đón, thấy không thể nào gặng hỏi thêm được chút tin tức nào, anh phục vụ rắc rối kia cuối cùng cũng đành rời khỏi.

Mỹ Mẫn vừa bước vào trong phòng thì mùi rượu nồng nặc xộc ngay vào mũi, cô đưa mắt tìm kiếm khắp nơi, chỉ nhìn thấy hai người đàn ông lạ mặt đang mặc áo khoác ngoài vào. Cô hỏi thẳng luôn: “Giả Thiên Hạ đâu rồi?”.

“Anh ta say, được dìu vào nhà vệ sinh nôn mửa rồi”. Xem ra Tạ Mục Đường còn tỉnh táo hơn.

“Ồ, người mà cả buổi tối nay Giả Thiên Hạ làm bầm trong miệng mãi không thôi cuối cùng cũng tới rồi”. Một người đàn ông mặc vest chỉnh tề đã ra đến cửa rồi còn đột nhiên dừng lại góp chuyện. Sau khi nhìn thấy ánh mắt ngây ngô của Đinh Mỹ Mẫn, ông không ngần ngại tự giới thiệu: “Cô Đinh, cô không nhớ tôi sao? Chúng ta đã gặp nhau rồi mà, lại còn nói chuyện vài câu rồi. Ở một bữa tiệc cao cấp gần đây đó, Tiểu Ái chính là người đại diện phát ngôn cho công ty chúng tôi mà.”

“À... ông chủ Lưu...”. Mỹ Mẫn trông có vẻ hoảng hốt tốt cùng, cô vẫn chưa nhận ra câu nói của cô chưa kết thúc. Tạ Mục Đường thấy đuôi mép cô giật giật liên hồi.

“Tôi họ Dương mà!”. Người đối diện chỉ còn biết cười trừ, sửa lại nhầm lẫn của cô.

“Như nhau, như nhau cả thôi! Tất cả con cái dân tộc Trung Hoa đều chung một nhà mà.”

“Ồ!”. Tạ Mục Đường chẳng nể mặt vợ bạn mà bật cười thành tiếng, đúng là nay đã khác xưa, Đinh Mỹ Mẫn bây giờ đã biết cách làm đẹp lòng đôi bên rồi.

Không khí yên lặng lúc này bỗng nhiên ồn ào hẳn lên, ông chủ Dương không để bụng mà cười nói: “Lần trước tôi bận quá, tiếp đón không chu đáo nên không có cơ hội nói chuyện nhiều cùng cô. Lúc này nghe Thiên Hạ nhắc tới chương trình mới của cô, tôi cảm thấy nó rất có tiềm năng. Đây là danh thiếp của tôi, nếu như cô cần tìm nhà đầu tư, xin cứ gọi cho tôi nhé!”

“Nhất định, nhất định rồi, cảm ơn ngài nhiều!”. Mỹ Mẫn nhanh chóng nhận danh thiếp, có người chủ động đề nghị được đầu tư, những cơ hội thể này mà để tuột mất thì đúng là kẻ ngốc ngếch.

“Vậy mọi người cứ nói chuyện tiếp đi, tôi xin cáo từ trước!”

Mất tí lại, chính xác thì ông chủ Dương đã dắt theo một người đàn ông lạ mặt khác đi khỏi đó với nụ cười tươi rói. Khác hoàn toàn so với ông chủ Dương hôm trước cô gặp ở buổi tiệc, lúc đó người ta bận tới mức chẳng buồn nhìn cô lấy một lần. Tuy được Tiểu Ái dắt tới giới thiệu nhưng ngay sau khi nghe cô nói muốn kêu gọi đầu tư, ông ta đã tìm ngay một cái cớ rút lui.

Mãi nhìn theo bóng dáng rời đi của người đàn ông giàu có đó, mãi một lúc sau Mỹ Mẫn mới định thần lại, cười tươi như hoa: “Con người này thay đổi nhanh như chong chóng, lần trước còn chẳng thèm nhìn tôi lấy một lần.”

“Thế em tưởng mọi chuyện dễ thế sao? Thiên Hạ đã bị người ta trút bao nhiêu rượu mới đổi lại được món tiền đầu tư này cho em đấy!”. Tạ Mục Đường tựa vào mép cửa, kể lể rằng Giả Thiên Hạ đã dùng trăm phương ngàn kế, nào là mĩ nhân kế, mối quan hệ, hi sinh cả chương trình của mình... để lấy lòng người ta. Đinh Mỹ Mẫn thực sự phải biết chồng cô quan tâm và tình cảm đến mức nào.

Cô ngạc nhiên tới mức há hốc miệng, chẳng biết phải nói thêm điều gì.

Thông tin này thật sự nằm ngoài dự kiến của cô, cho dù có là người lòng lang dạ sói cũng không cách nào tỏ ra như không có chuyện gì được. Mỹ Mẫn cảm thấy tim đập loạn nhịp, cảm giác xót xa, nhức nhối lan tràn trên từng góc ngách cơ thể cô. Mũi cô hơi cay cay, tê tê. Tình yêu năm xưa vốn dĩ gần đây đã không yên phận mà tràn lên trong tim nay được dịp bùng dâng trào tuôn chảy, như cơn lũ không thể nào khống chế, kìm nén xuống được. Cảm giác này khiến cho cô thực sự muốn khóc ngay tại đây.

Những xao động dữ dội kích thích dòng lệ trong cô không đơn thuần chỉ vì cảm động mà còn bởi cô đang cảm thấy trái tim mình bị giằng xé. Nếu như anh vẫn luôn tốt với cô đến vậy, tại sao đến bây giờ cô mới nhận ra? Còn nếu như gần đây, lòng tốt đó mới nảy sinh trong anh, thì tại sao lại chọn đúng thời điểm khi họ đã chia tay nhau mà thể hiện chứ? Những chuyện đã xảy ra trong quá khứ chẳng thể nào xoá nhoà đi được, cô chẳng thể giống như trước kia, không màng bất cứ thứ gì, ngốc nghếch chỉ biết yêu mình anh thôi. Nhưng cô cũng không thể nhẫn tâm coi như không nghe không thấy, nói cho cùng thì trái tim con người cũng là máu thịt, cũng biết đau đớn, biết yêu thương mà!

Mỹ Mẫn còn đang chìm trong suy nghĩ thì phía trước truyền tới giọng nói chói tai của mấy cô gái xa lạ: “Người đằng kia không phải là Đinh Mỹ Mẫn sao? Cô ta tới đây làm gì? Hừm, đeo bám cũng gắt gao quá nhỉ!”

“Ha, chắc là bị Lăng Gia Khang “đá” rồi, bây giờ lại quay lại tìm Giả Thiên Hạ đây. Đúng là con người mà, đều tầm thường như vậy thôi!”

“Ấy dà, vậy thì anh Thiên Hạ cũng phải chấp nhận cô ta thì mới được chứ!”

“Cũng đúng nhỉ! Nếu như coi trọng cô ta thì anh ấy còn tới quán bar làm gì?”

...

Họ cố ý nói to như vậy làm cái gì chứ? Sợ cô không nghe thấy chắc? Mỹ Mãn tạm dẹp lại những rắc rối trong lòng, cau mày lườm mấy cô gái kia. Lúc này cô mới chợt nhận ra những người đó không chỉ là cô A, anh B, chị C nào đó đi ngang qua ngựa mồm lên tiếng mà xem ra họ cũng có liên quan tới cô. Đó là ba người phụ nữ ăn vận thời trang kiêu hãnh, nhan sắc có thừa, thân hình vô cùng hấp dẫn... Đương nhiên những cái đó không phải điểm quan trọng. Cái chính là người đàn ông mà họ đang hợp sức đỡ đi không ai khác ngoài Giả Thiên Hạ.

“Em, em... em đừng có kích động quá, đừng có hiểu lầm! Gần đây cậu ấy không hề “hái hoa dại ven đường” đâu. Chắc chắn là nôn mửa rồi nằm liệt trong nhà vệ sinh, ba cô này thấy quen quen nên đỡ giúp về đây đây thôi”. Biết thừa tính cách dễ bị kích động rồi nổi giận dưng dưng của Mỹ Mãn, Tạ Mục Đường nhanh chóng giải thích giúp bạn, cho dù “ba cô người quen” này anh chưa từng gặp mặt và nghe nói bao giờ. Có trời mới biết liệu có phải sau khi say mèm, Giả Thiên Hạ lại ngựa quen đường cũ, lúc chạy đi nôn mửa đã kịp “đánh mất đũa tình” với mấy cô này không!

“Tôi, tôi... tôi không kích động”. Bàn tay đang nắm chặt vội buông xuống, sau đó nắm chặt lại rồi lại buông ra, cứ như vậy ba, bốn lần, cuối cùng Mỹ Mãn cũng có thể khiến bản thân bình tĩnh lại: “Anh đi qua đó đi!”

“Anh sao?”. Mục Đường qua đó làm cái gì chứ, người ta đã dìu về đến tận phòng rồi còn gì.

“Anh không đi thì tôi sẽ đi!”. Mỹ Mãn dùng hành động để chứng minh mình đang rất bình tĩnh, rất tỉnh táo. Tỉnh táo tới mức cô có thể nhận ra rằng một mình mình không đủ lực để chống chọi với mấy người phụ nữ ghê gớm kia. Nói không chừng lại bị cười nhạo, phỉ báng một trận, chắc chắn không thể nào giúp anh “diệt trừ hậu hoạ” được, cô cần phải làm một cái gì đó thật hoành tráng để “diệt tận gốc, tróc tận rễ” mệnh đào hoa giúp anh.

Tạ Mục Đường ngậy người ra một hồi lâu mới lấy lại được hồn vía. Có lẽ cô đã hiểu sai hoàn toàn ý nghĩa của hai từ “bình tĩnh”.

Vội vàng giải thích giúp Giả Thiên Hạ, ra sức áp chế nổi tức giận sôi sục trong lòng cô, mục đích của anh chính là để Đinh Mỹ Mãn không “so đo, tranh chấp” cùng ba người phụ nữ ấy. Còn bây giờ thì sao, chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo?

Đinh Mỹ Mãn khí thế ngút trời, dưới con mắt của những người không rành rọt chân tướng thì lúc này cô tựa như một vị nữ vương cao quý. Mỹ Mãn bẻ lại cổ áo, đi giày cao gót, chặn ngay trước mặt ba người phụ nữ kia. Chỉ một cái cau mày đã khiến họ tạm thời ngậm miệng lại, tiếp theo đó là một câu nói rất thẳng thắn của Mỹ Mãn: “Giao anh ta lại cho tôi!”

“Cô dựa vào cái gì chứ?”. Sau một vài giây hoảng hốt, sợ sệt, một trong số ba cô nàng kia lấy lại được bình tĩnh đưa ra một câu đầy thách thức. Những nụ cười nhạo và vẻ mặt khiêu khích giống như đang nói với Mỹ Mãn rằng: “Phiền chị hãy nhìn rõ lại thân phận, địa vị của mình rồi hãy đến đòi người!”.

“Dựa vào việc tôi là vợ cũ của anh ta”. Nếu muốn so về vẻ ngoài nóng bỏng, quyến rũ hay khả năng thu hút đàn ông, cô biết thừa mình chẳng bằng ai. Nhưng nếu như đấu về khả năng khẳng định quyền sở hữu người đàn ông của mình thì kinh nghiệm của cô rất phong phú.

“Ha ha, ây dà, chết cười mất thôi! Tự cô cũng biết mình là vợ cũ, bị Mạc Tường nói cho như thế rồi còn chưa đủ, còn muốn thêm vài câu châm chọc của bọn tôi sao? Vậy thì tôi sẽ cho cô được toại nguyện, tôi không ngại nói lại thêm lần nữa, “chồng cũ” là từ chỉ thời quá khứ đã qua. Vợ cũ... vợ cũ thì đã sao chứ?”

“Không sao cả, chỉ là tôi muốn công bằng thôi”. Cô quay về phía khác, để ngăn cản hết mọi lời lẽ khiêu khích, đả kích, cô hất cằm ra hiệu cho bọn họ nhìn về phía Tạ Mục Đường đang đi dần về hướng này: “Đã nhìn thấy người đàn ông kia chưa? Ngày xưa, tôi quyết định như vậy chính là vì chuyện của anh ta với Giả Thiên Hạ đấy. Tôi không mong muốn tình địch của mình lại là đàn ông. Tình yêu của bọn họ thật quá vĩ đại, vượt qua cả rào cản thế tục, trước giờ họ vẫn đắng cay, ngọt bùi cùng nhau chia sẻ. Ngay bản thân tôi cũng bị họ làm cho cảm động, các người nữ lòng nào xen vào giữa hai người họ sao? Cố tình tạo ra hiểu lầm để chia cắt đôi uyên ương đó sao?”

“Có... có thật không?”. Giả Thiên Hạ là người đồng tính? Đây chắc chắn là một tin tức rất nhạy cảm và gây chấn động. Nếu như là do người khác tiết lộ thì bọn họ đã cười nhạo cho qua, nhưng người nói, không ai

khác, chính là vợ cũ của anh ta. Hơn nữa, vẻ mặt Đinh Mỹ Mẫn lại vô cùng nghiêm túc, cho nên giá trị và mức độ đáng tin cậy của tin tức này lại ở một đẳng cấp hoàn toàn khác.

“Đừng có tưởng mọi khi anh ta dính nhiều xì căng đan với phụ nữ là anh ta thích phụ nữ nhé, thực ra đều là tung hoành mù lòa gạt mọi người thôi! Các người không tin sao? Mở to mắt ra mà nhìn!”. Vừa nói, Đinh Mỹ Mẫn vừa quay người lại, cười tươi như hoa nhìn Tạ Mục Đường vừa mới đi đến cạnh bên cô: “A Đường, tôi đã kiệt sức rồi, mau qua giúp đỡ lấy Thiên Hạ này!”

A... A Đường?!!!

Cách xưng hô này không hề lạ lẫm, đây cũng không phải lần đầu tiên có người gọi anh như thế, nhưng câu đó lại thốt ra từ miệng Đinh Mỹ Mẫn khiến cho anh dừng cả tóc gáy, “đánh hơi” được một âm mưu thâm độc nào đó đang được tiến hành. Sau khi nhìn qua một lượt mấy người phụ nữ trước mặt, điều duy nhất hiện lên trong đầu anh lúc này là giải quyết êm thấm mọi sự. Trước tiên là đi qua đỡ lấy Giả Thiên Hạ, sau đó rời khỏi đây, vậy là mọi thứ sẽ kết thúc tốt đẹp.

Tuy rằng Tạ Mục Đường là một người đàn ông, nhưng muốn đỡ một người đàn ông khác đang say mềm thì không thể nào tỏ ra cao quý, đẹp đẽ được. Một tay khoác lấy vai, tay kia vòng qua eo, những hành động như thế này quá dỗi thông thường. Để xác nhận liệu anh bạn mình có đủ sức đi theo mình được hay không, anh quay qua thì thầm hỏi han, đó cũng là những hành động bình thường thôi mà.

Tạ Mục Đường không thể hiểu nổi tại sao một loạt những hành động thường thấy ở các ông sau một hồi uống rượu say mềm lại có thể gây kinh ngạc đến thế.

Hình ảnh khiến anh càng khó hiểu hơn là ba cặp mắt hình viên đạn nhìn chằm chằm vào anh, sau vài cái gạt đầu với nhau, họ bỗng lắc đầu ngao ngán rồi bỏ đi...

“Bọn họ bị bệnh sao?”. Anh chỉ còn cách quay sang than vãn với Đinh Mỹ Mẫn.

“Anh có thuốc chữa không?”. Không ngờ người đối diện lại trả lời rất bình thản.

“Là bệnh thần kinh mà!”

“Anh có trị khỏi không?”. Cô mỉm cười, hình như rất hài lòng trước biểu hiện của anh, tiếp tục hỏi lại.

“ ... ”

“Được rồi, quay về nhà thôi!”

Mỹ Mẫn cảm thấy rất hả hê vì cô biết rằng những tin tức gây chấn động giới truyền thông kiểu này sẽ truyền ra ngoài rất nhanh. Từ giờ, cô tin chắc có thể giúp anh vĩnh viễn thoát khỏi nỗi khổ của kiếp đào hoa. Đây cũng được coi là “nhận tiền của người ta thì phải hết lòng giúp họ”. Cho dù sự tình truyền ra ngoài có gây ra đại họa, mọi người đều mang ánh mắt khinh khỉnh để nhìn anh với Tạ Mục Đường thì anh chắc cũng không vì đó mà trách tội cô được.

Phải chăm sóc một người say rượu không phải là chuyện quá hao tâm tổn sức, nhưng phải chăm sóc Giả Thiên Hạ đang bị say thì đúng là cực hình chốn nhân gian. Bởi vì khi ấy, tính cách anh vô cùng khó chịu, không ngừng cầu nhàu, không ngừng uống nước, chốc chốc lại sai khiến người ta đi làm chuyện này chuyện kia. Ngoài ra, hành động này mới đáng phàn nàn, đó là tay anh chẳng ngại ngần gì, không ngừng sờ mó lên cơ thể người bên cạnh.

Mỹ Mẫn bất giác nghĩ rằng liệu lúc không có cô ở đây, anh có làm như vậy với những người phụ nữ không quen biết nào đó không.

“Mỹ Mẫn... ngực em đã to ra nhiều đấy!”

Ngay giây tiếp theo, người đàn ông bên cạnh đã cất giọng khàn khàn, tuy không mấy rõ ràng nhưng lại rất quyền rũ, đưa ra lời phủ định triệt để suy nghĩ trước đó của cô. Anh không thể lúc nào cũng gọi người bên cạnh mình là “Mỹ Mẫn” được!

“Ồ... lại còn bị dị ứng rồi này...”

Anh càng không thể nào biết chắc được tất cả phụ nữ kia đều bị dị ứng!

“Em đừng có động tay động chân lung tung, anh mệt rồi, mai vẫn còn phải chiến đấu với bố anh nữa đấy!”

Ngay lúc cô cho rằng Giả Thiên Hạ chẳng qua chỉ đang giả vờ say để giở trò thì anh thốt ngay ra một câu như vậy!

“Ngày mai còn phải chiến đấu với bố anh nữa”???

Người Mỹ Mãn dường như cứng đờ, cô nhớ rằng mỗi buổi tối trước kia, họ đều nhắc lại câu nói này để cổ vũ tinh thần nhau. Nó cũng giống như câu nói “chúc ngủ ngon” của các cặp vợ chồng khác vậy. Nhưng đó là ngày trước, chứ không phải bây giờ! Chỉ ít là sau khi họ sống lại cùng nhau, chẳng ai còn nói với ai như thế cả. Cô không còn phải “tranh đấu” để bố anh nhanh chóng tiếp nhận cô nữa rồi.

Hiển nhiên là anh đã say, hơn nữa còn say đến bất tỉnh nhân sự, tất cả mọi hành động, lời nói đều phát ra từ vô thức. Đây là người đàn ông sống mãi trong thời quá khứ mà không thể tự mình rút chân ra được.

Cũng giống hệt như cô vậy...

Sâu lắng, trầm lắng, không khí bỗng trở nên ngọt ngào, lúc đầu còn ngồi bên cạnh mép giường anh chờ nghe “chỉ thị”, sau cô đã trèo hẳn lên giường. Cô định sẽ sắp xếp lại những tâm sự đang ngổn ngang trong lòng. Nghĩ mãi, nghĩ mãi rồi mí mắt bỗng nặng chình chịch, Mỹ Mãn đành thuận theo tự nhiên tìm về với chiếc gối, trong lòng vẫn không quên dặn kỹ bản thân phải giữ khoảng cách, giữ chắc phòng tuyến tự vệ cuối cùng của mình. Anh đang ở trong chăn hưởng thụ sự ấm áp, cô sẽ nằm bên ngoài cho tới khi tỉnh táo lại...

Đến khi ý thức cô minh mẫn trở lại thì ánh nắng mặt trời bên ngoài đã nhanh chóng len lỏi qua khe cửa sổ, chói lóa đến mức cô không mở mắt ra nổi. Trên người cô lúc này là một chiếc chăn ấm áp, mềm mại, mang theo mùi vị tinh khiết của ánh nắng ban mai. Phía sau lưng cô là một cái ôm chơn chứa tình cảm, khiến trái tim cô nóng rực lên dù lúc này mới chỉ là bình minh. Hơn nữa, còn có một hơi thở đều đều ngay sát cạnh tai cô, bàn tay ấm áp đang đặt trên vùng eo cô. Mỹ Mãn lay người mấy cái, thử thoát khỏi sự kiểm soát của anh, nhưng đôi tay ấy như trúng phải bùa chú vậy, càng lay lại càng giữ chặt hơn.

Cô lại tranh đấu thêm một lần nữa, thậm chí còn đánh anh, đạp anh, thúc anh, nhưng Giả Thiên Hạ vẫn nằm im, tiếp tục ngủ rất ngon lành.

Cuối cùng cô đành nói: “Bỏ tay ra ngay, tôi còn phải đi đánh răng rửa mặt để chiến đấu cùng với bố anh!”

Giống như giải được bùa chú, đôi tay ấy bỗng thả lỏng, bỏ phần eo cô ra.

Theo lí mà nói thì tâm trạng tiếp theo của Mỹ Mãn phải vui vẻ mới đúng. Chỉ tiếc là ngay sau khi đi lấy sữa, tiện tay cầm luôn tờ báo buổi sáng thì sắc mặt cô liền trắng bệch lại.

6. Chương 08-09

Chương 8: Nhớ cho kĩ! Xin đừng dễ dàng uống rượu say!

Giả Thiên Hạ muốn ngủ nướng thêm chút nữa nhưng ánh nắng gay gắt chiếu vào khiến anh phát bực. Sau một hồi lẩn lóc, anh cau mày nhăn mặt, lười nhác mở hé mắt ra vì sợ ánh nắng chói lóa. Đưa tay đập vài cái lên đầu, anh mới dần dần nhận ra rằng cảm giác đau đầu lúc này không chỉ vì ánh nắng gay gắt mà còn bởi trận say hôm qua.

Trận say?

Thật đáng chết! Anh mím môi, bật người dậy, nhớ lại tối qua đã gọi điện cho Mỹ Mãn, nhớ lại lúc cô bực bội hét vào tai anh một câu: “Khốn kiếp, bố mẹ anh lại để anh ra đẹp trai thế làm gì?”, nhưng anh chẳng thể nào nhớ được chuyện xảy ra tiếp theo sau khi đập máy.

Anh đành từ bỏ, than thở phiền não, tung chăn ra thì thấy mình vẫn mặc quần áo từ hôm qua: “Khốn kiếp...!”

Không nhận được câu chữ tục, anh tựa vào tường, lắc lắc đầu để tỉnh táo lại, miễn cưỡng đi vào nhà vệ sinh. Anh đang nghĩ, biết đâu sau khi say bất tỉnh nhân sự, anh đã được người phụ nữ lạ mặt nào đó đưa về, thế nên Mỹ Mẫn mới tức giận đến mức chẳng thèm thay quần áo cho anh nữa.

Tuy nhiên, khi vô tình liếc sang bên, Giả Thiên Hạ bỗng ngáy người ra nhìn.

Trong nhà bếp có bóng người lướt qua, hình như đang rất bận rộn. Là Mỹ Mẫn sao?

Anh mỉm cười tự chế giễu mình đã nghĩ ngợi quá nhiều rồi đi vào phòng tắm.

Tắm rửa sạch sẽ đi ra, Thiên Hạ lại nhìn vào trong bếp một cách thận trọng. Anh sợ rằng tất cả mọi thứ đều chỉ là ảo giác. Kết quả... lọt vào mắt anh lúc này là dáng thon gầy của một người con gái đang nghiêng đầu, ngáy người nhìn màn hình hiển thị của lò vi sóng, mái tóc dài buộc gọn sau gáy. Cô chỉ mặc một chiếc áo phông dài, đôi chân trắng ngần vắt, đôi lúc lại đá vào chiếc tủ trước mặt. Trong số những người phụ nữ mà anh quen biết, người không cần trang điểm, ăn vận bắt mắt mà vẫn toả ra sức lôi cuốn vô song chỉ có một mình Đinh Mỹ Mẫn.

Hắt hơi một cái rồi Mỹ Mẫn lại tiếp tục bồn thần nhìn miếng thịt bò đang quay tròn trong lò vi sóng. Thì ra làm bữa ăn sáng cũng là một công việc tiêu tốn nhiều sức lực. Mắt còn ngái ngủ, cô phải ép bản thân tỉnh táo lại, xông pha chiến đấu với vô số nồi niêu xoong chảo trong bếp.

Mỹ Mẫn thấy rất tự hào vì còn giữ được nét đẹp của người phụ nữ đảm đang khi ít ra vẫn có thể chuẩn bị một bữa ăn sáng giàu chất dinh dưỡng.

“Á...”. Đang mãi nghĩ ngợi, cô bỗng cảm thấy phần eo mình bị giữ chặt lại. Sau khi giật mình thét lên, Mỹ Mẫn cúi xuống, nhìn chằm chằm vào đôi tay đang níu eo cô. Một khuôn ngực ấm nóng đang ép sát vào lưng cô, tiếp đó là hơi thở nóng hổi không ngừng phập phùng bên tai.

“Chúc em buổi sáng tốt lành!”. Anh cúi đầu, tận hưởng khoái cảm khi thối nhẹ lên khuôn mặt cô.

Mỹ Mẫn kinh ngạc, cảm thấy cảm anh đang lướt nhẹ trên tóc cô, để lại chút tê tê ngáy dại trong lòng.

“Chúc buổi sáng tốt lành. Tôi đã chuẩn bị bữa sáng cho anh rồi đấy!”. Không dễ dàng gì, cô đỏ bừng mặt lên, vùng khỏi vòng tay anh rồi bưng li sữa nóng đi ra khỏi bếp.

“Hôm nay em được nghỉ hả?”. Trước sự trốn tránh của cô, anh không vui chút nào. Có lẽ anh phải cho cô thêm chút thời gian nữa để thích ứng trở lại.

“Tôi nay mới ghi hình nên buổi sáng không cần phải đến sớm quá”. Nghĩ tới việc này, tâm trạng Mỹ Mẫn trở nên vui vẻ, nở nụ cười tươi rói: “Anh mau ăn đi, ăn xong còn phải đi làm nữa chứ! Tôi nay có phải đi tiếp khách nữa không? Nếu không thì về sớm một chút, tôi sẽ nấu cơm cho anh ăn.”

Giả Thiên Hạ ngồi lặng im bên bàn ăn, nghi ngờ nhìn Mỹ Mẫn. Chỉ qua một đêm mà người phụ nữ bên cạnh anh lúc này đã trở nên dịu dàng, ngoan ngoãn, thậm chí lại còn rất đáng yêu. Điều này đối với người khác có khi là chuyện đại hỉ, còn anh thì lại “đánh hơi” được mùi vị không bình yên ở đây.

Chuyện không bình yên này 99 % có liên quan đến đoạn kí ức mà anh đã quên khuấy mất. Nghĩ tới việc nếu lỡ tối qua anh thực sự được ai đó đưa về nhà, anh tự hỏi có nên tìm mọi cách để lãng tránh vấn đề đó hay không. Ngẫm nghĩ một chút, cuối cùng anh nói: “Tối qua anh đã trở về nhà như thế nào?”

“Tôi đưa anh về chứ ả? Anh chẳng gọi điện thoại bảo tôi đến đón anh về còn gì?”. Mỹ Mẫn đoán lúc này anh đã tỉnh táo hẳn nên tốt nhất cứ khai báo thành thật.

“Không có chuyện gì đặc biệt khác xảy ra sao?”. Sau vài giây suy nghĩ, anh càng thấy đáng ngờ hơn.

Cô nhắc cao chiếc cốc lên, cảm thấy thiếu tự tin nên lãng tránh ánh mắt anh. Đôi đồng tử đen láy đưa đi đưa lại cho thấy cô đang do dự. Mãi sau cô mới cất tiếng: “Cái đó... anh nói xem, ngộ nhỡ... tôi nói chỉ là ngộ nhỡ, có một ngày anh đọc được tin tức nói anh là người đồng tính, liệu anh có muốn giết chết người đã tiết lộ tin tức hay không...?”

“Phụttttt!”. Cô còn chưa nói xong thì anh đã phun hết cả sữa trong miệng ra.

Thấy vậy, Mỹ Mẫn sợ hãi nuốt nước miếng, thái độ của anh đã chỉ rõ đáp án một cách tường tận nhất rồi. Với tính cách của Giả Thiên Hạ, anh ta không chỉ giết chết người tiết lộ tin tức mà còn có khả năng phanh thây người đó ra thành trăm mảnh nữa!

“Báo, báo sáng nay đây này!”. Cho dù là như vậy, cô vẫn liều mình đưa tờ báo sáng nay cho anh. Người ta có câu “cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra”, cho nên Mỹ Mẫn lựa chọn việc tự thú, mong rằng sự thành khẩn của mình sẽ được khoan hồng.

Anh tròn tròn mắt, mãi hồi lâu mới cầm tờ báo rồi nhanh chóng giở ra trang đăng tin của làng giải trí.

Điều nằm ngoài dự kiến của Mỹ Mẫn là Giả Thiên Hạ đột nhiên lại bật cười, còn cười rất vui vẻ nữa chứ! Cô cau mày, phải chăng anh ta bị ngốc nghếch thật rồi?

“Tên Lãng tú ông đáng ghét xuất cảnh rồi!”

“Hả? Sao anh ấy không nói với tôi chứ?”. Quả nhiên là không cùng một con người, điểm chú ý cũng khác xa nhau.

“Tại sao anh ta lại phải thông báo cho em? Em là cái gì của anh ta?”. Mỹ Mẫn chỉ là buột miệng nói vậy nhưng khi đến tai Giả Thiên Hạ thì nó lại mang một tầng nghĩa khác, những thứ cô quan tâm cũng thật nhiều quá!

“Tôi... tôi chỉ là thấy hơi đường đột thôi, không biết lại có nghệ sĩ nào gây ra chuyện rồi?”

“Có phải em đã quan tâm đến anh ta quá nhiều không thế?”

“Tôi, tôi... tôi chỉ là buột miệng hỏi thôi mà”. Các câu chất vấn đến dồn dập khiến cô cảm thấy sợ hãi, nhưng trong thâm tâm, cô thấy việc quan tâm tới bạn bè kiểu này chẳng có gì không đúng cả. Bị anh làm phiền nên Mỹ Mẫn gần như quên bồng mất điều thu hút sự quan tâm của làng giải trí ngày hôm nay không phải là tin tức này.

Nhưng rất nhanh sau đó, tiếng thét tức giận của Giả Thiên Hạ đã nhắc nhở cô: “Đinh Mỹ Mẫn, thật khôn kiếp, có em mới là người đồng tính ấy!”

“... À, tất cả là thế này, tôi đã nhận tiền của anh thì cũng phải giúp anh ngăn chặn vận đào hoa chứ! Phải giúp một cách tận tâm tận lực đúng không? Mong muốn ban đầu của tôi hết sức trong sáng, chỉ là muốn diệt trừ tận gốc kiếp đào hoa khốn khổ của anh, tránh việc sớm trưa chiều tối đều có người làm phiền, đeo bám anh. À, nhưng tôi không thể nào ngờ được rằng ở quán bar lại có nhiều phóng viên “nằm vùng” đến vậy...”. Mỹ Mẫn lại còn trịnh trọng đưa ra lời thề, nếu như cô biết trước ở đó có kí giả thì tuyệt đối không để mình bị cuốn vào chuyện này.

“THẬT KHÔNG?”. Anh cau mày, vừa nói vừa nghiêng răng, vẻ mặt của anh lúc này khiến người khác khó lòng đoán được anh đang tức giận hay vui vẻ.

“Ừ!”. Cô gật đầu lia lịa, chẳng cần biết anh đang giận hay đang vui, tóm lại là phải nhanh chóng đẩy trách nhiệm cho người khác.

“Em cảm thấy không thoải mái khi sớm trưa chiều tối đều có phụ nữ bám đuổi theo anh?”

“Hả?”. Liệu có phải anh đã quên mất trọng tâm vấn đề hay không?

“Được thôi, anh sẽ chơi cùng em!”

Bờ môi đang mím chặt của anh dần dần thả lỏng ra, nhếch mép cười bí hiểm, nụ cười khiến Đinh Mỹ Mẫn phải nổi da gà, rợn tóc gáy. Cô mơ hồ cảm thấy dường như mình đã vô tình “bắn súng” lên “mặt hồ vốn đã không mấy yên ả” này rồi...

Đàn ông không thể bị dồn ép quá đáng, nhất là với những người như Giả Thiên Hạ, anh ta sẽ dựa theo đó mà tiến tới làm bừa.

Nếu bà xã nhà anh đã tuyên truyền ra ngoài anh là người đồng tính, thậm chí còn không tính đến hậu quả mà loan tin đến tận báo đài, vậy thì anh cũng không cần phải tính đến hậu quả nữa.

Thế nên mọi diễn biến của sự việc đều nằm ngoài dự liệu của Đinh Mỹ Mẫn.

Bữa riu dư luận rất thiên vị, họ chỉ toàn chĩa mũi nhọn về phía cô. Họ nhất quyết cho rằng cô chắc chắn là loại người ăn không được nho thì nhất quyết khẳng định nho đó còn xanh, lại còn làm ra vẻ thánh nhân cảnh báo với những người phụ nữ khác về chuyện đó nữa. Kích động nhất là những cư dân mạng vốn dĩ muốn cho cô vào lồng heo thả trôi sông, giờ họ lại nói cô vu khống, phỉ báng người khác, còn khuyên Giả Thiên Hạ nên kiện cô ra toà.

Nhưng chỉ trong khoảng thời gian ngắn – một ngày thôi, mọi chuyện đã thay đổi hoàn toàn.

Giả Thiên Hạ khi bị báo giới “tóm” được (nghe nói là “bị tóm” nhưng theo sự hiểu biết của Đinh Mỹ Mẫn về anh thì có đến 8, 9 phần là do anh “tự mình nộp mạng”!) đã phát biểu như sau: “Đây thần kinh ghen tuông của bà xã tôi quá nhạy cảm, vậy nên dù nhìn thấy tôi đi cùng với đàn ông, cô ấy cũng suy diễn lung tung này nọ. Giới tính của tôi hoàn toàn bình thường, để minh chứng cho điều này, tôi sẽ nhanh chóng kết hôn lại với bà xã, đồng thời nhanh chóng sinh một cậu nhóc nữa.”

Tin tức này gây chấn động mạnh giới truyền thông và làng giải trí, ngay cả người trong cuộc là Đinh Mỹ Mẫn cũng thấy bất ngờ.

Tuy nhiên đây mới chỉ là khởi đầu, điều khiến cho cô không thể tưởng tượng nổi chính là Giả đại lão gia trước giờ chỉ hận không thể phanh thây cô ra thành trăm mảnh rồi đem cho chó sói ăn hôm nay lại chủ động gọi điện cho cô.

Hơn nữa câu mở đầu lại là một câu hỏi bình thường đến mức hiếm có: “Đã ăn tối chưa?”

“... Dạ, dạ... chưa ạ”. Ngoài kinh ngạc ra, Mỹ Mẫn còn cảm giác sợ hãi nữa.

“Thế thì tốt, tối đây cùng dùng bữa đi!”

Cả một ngày trời, thực sự không hề khoa trương chút nào, nguyên cả ngày nay, Mỹ Mẫn không thể nào hiểu nổi những biến đổi kì quặc này rốt cuộc bắt nguồn từ đâu. Thậm chí cô còn hoài nghi rằng phải chăng mình làm bữa mà lại thành ra thật, vừa hay bác Giả cũng nghi ngờ về giới tính của con trai mình, cho nên sau khi cô gây loạn, tạo ra tin đồn thất thiệt này, ngược lại bác Giả lại cảm thấy hai người tâm đầu ý hợp, thế là thay đổi cách nhìn và thái độ đối xử với cô. Biết trước thế này, ngày xưa, trước khi cưới, cô đã nói với bác Giả rằng: “Cháu làm như thế này tất cả là vì muốn che giấu cho con trai bác, khiến anh ấy có thể đường đường chính chính tung hoành trên giang hồ.”

Mãi cho tới khi đến chỗ hẹn với Giả đại lão gia, cô mới nhận ra tất cả chỉ do mình đã nghĩ quá nhiều.

Đây là một phòng ăn riêng trong một nhà hàng sang trọng, cao cấp với một hàng người mặc vest đen, chỉnh tề đứng bên làm vệ sĩ. Trong phòng, Giả đại lão gia với sắc mặt khó coi, ông vẫn ăn vận như mọi khi, lê, cà vạt, giày da, mái tóc chải gọn không chút sai lệch, thêm vào đó là điệu xỉ gà đang toả khói để trên miệng. Còn Giả Thiên Hạ mà trước đó không lâu đồng dạng tuyên bố sẽ nhanh chóng kết hôn với vợ cũ thì đang ngồi đối diện với bố mình, khi nhìn thấy Mỹ Mẫn, trong mắt anh hiện rõ sự kinh ngạc, nhưng rất nhanh sau đó lại thản nhiên, bình tĩnh như không. Ngồi bên cạnh anh là một cô gái lạ mặt, trang nhã, quý phái, vừa nhìn đã biết ngay là tiểu thư khuê các, con nhà có gia thế. Cô gái này thỉnh thoảng lại thẹn thùng cúi đầu, nhưng ánh mắt thì rất bận rộn, không ngừng nhìn sang Giả Thiên Hạ bên cạnh, sắc mặt theo đó mà cũng càng ngày càng đỏ ửng hơn. Bộ dạng mằm tình hé nở của cô gái này khiến Mỹ Mẫn cảm thấy phiền lòng.

Cô quay đầu lại, nháy mắt với Giả Thiên Hạ, định hỏi xem lúc này đang xảy ra chuyện gì.

“Đi xem mặt”. Anh lập tức mở miệng trả lời, giải toả mọi nghi hoặc trong lòng cô.

Quả nhiên bố anh thực sự quá đáng, nếu như họ đang đi xem mặt tuyển con dâu thì tại sao còn gọi cô đến đây? Làm mọi việc cứ như trò chơi bịt mắt bắt dê của trẻ con vậy, nhất định phải đồng người thì mới khí thế, mới náo nhiệt.

Đinh Mỹ Mẫn bước lùi về phía cửa ra của phòng ăn cách đó vài bước, dự định tìm một thời cơ tốt sẽ xông ra ngoài thoát thân. Cô đương nhiên có thể dự đoán được sắp tới sẽ khó tránh khỏi bị chằm chọc, đả kích, tuy rằng chỉ số IQ của cô thấp tới mức đáng thương, nhưng cũng biết nơi này không tiện ở lâu.

“Lại đây đi!”. Tiếc rằng Giả đại lão gia còn chưa kịp phản ứng thì Giả Thiên Hạ đã giải mã ngay được suy nghĩ của Mỹ Mãn, vừa đưa tay ra hiệu cô mau qua chỗ anh ngồi, vừa cố ý nở một nụ cười quyến rũ khiến người đối diện khó lòng chối từ.

Cô mím môi suy ngẫm, nhìn sang khuôn mặt lạnh lùng nghiêm khắc của Giả đại lão gia và cả mấy đại ca áo đen mặt sắt trang nghiêm đứng bên cạnh, cuối cùng đành chậm rãi, khoan thai đi tới chỗ Giả Thiên Hạ. Cô vừa mới bước tới “phạm vi thể lực” của anh thì đã bị kéo mạnh vào, ép ngồi xuống chỗ trống bên cạnh. Mỹ Mãn cuối cùng đã hiểu được tại sao vị tiểu thư khuê các kia cứ phải cúi đầu mãi, lúc này có lẽ cô cũng nên cúi đầu mình thấp hơn tí chút. Vốn dĩ cô còn hi vọng Giả Thiên Hạ có thể “rút đao tương trợ”, tìm bừa một lí do nào đó để “tống khứ” cô đi, tóm lại là không nên để cô phải đối diện với tình huống bối rối, khó xử này, nhưng thật không ngờ, anh lại là đồng phạm với bố mình! Nhân lúc ánh mắt của Giả đại lão gia đang tập trung về phía khác, cô nhanh chóng quay đầu ghé sát vào tai anh thầm thì: “Khổng Tử có dạy, thứ mình không muốn thì đừng đẩy cho người khác!”

Nếu như anh đã ghét những buổi gặp gỡ, xem mặt vô vị kiểu này, tại sao lại vô lí lôi cô vào cuộc làm gì chứ?

“Chính em từng nói sẽ giúp anh ngăn chặn những đối tượng làm quen theo kiểu này còn gì!”

“Thế... thế nhưng...”. Cô không chịu bỏ cuộc mà vẫn muốn tranh cãi thêm. Đồng ý giúp anh là một chuyện, trực tiếp “lâm trận giết địch” lại là một chuyện khác. Thử nhìn ánh mắt của Giả đại lão gia hướng về cô mà xem, trông như chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống cô ngay tức thì vậy. Lúc này việc cô có thể sống mà bước ra khỏi phòng ăn này cũng trở thành một vấn đề nghiêm trọng chứ đừng nói đến chuyện có giúp anh hay không!

“Em cảm thấy em có thể trốn thoát được sao?”. Mặt anh vẫn niềm nở tươi cười, đôi môi cũng khiến người ta khó đoán được đang lăm lăm những gì trước khi thốt ra câu này.

Mỹ Mãn âm thầm nuốt nước miếng, biết rằng mình chắc chắn không có đường lui, chỉ còn cách liều mạng cười ngốc nghếch với Giả đại lão gia: “Bác... bác Giả... Ha ha... ha ha ha...”

“Không tệ chút nào, xem ra cũng rất đúng giờ”. Ông liếc nhìn Mỹ Mãn không chút thiện ý, tỏ rõ thái độ coi thường: “Nghe nói cô đã sống thử với tên giám đốc công ty quản lí phải không? Lại còn tay trong tay dắt nhau đi ăn khuya nữa! Không phải cô đã vui vẻ bên người tình mới rồi sao? Nếu đúng thế thì quá tốt, dứt khoát với Tiểu Hạ nhà ta đi cho rồi! Đừng có mà giống như bà mẹ đáng ngàn đao đâm của nó, chơi cái trò “muốn bắt thì thả” gì đó! Con trai ta là thứ đồ để cô chơi đùa sao?”

“Cái đó... cái đó...”. Nếu giờ cô nói dối, phải chăng Giả đại lão gia sẽ có thể giơ cao đánh khẽ mà tha cho cô, không gây phiền phức cho cô nữa? Đây là một vấn đề cần cân nhắc kĩ lưỡng, Mỹ Mãn ngẫm nghĩ một hồi lâu, đưa ánh mắt lướt qua từng anh chàng vệ sĩ hung tợn đứng trước mặt. Cô đã gây oan nghiệt hay làm phiền đến ai cơ chứ, có cần thiết phải chịu tội thế này không? Nghĩ tới đây cô như bị kích động, liều mạng nói: “Cứ cho là vậy đi!”

“Ha ha, nghe thấy chưa? Con nghe kĩ chưa, người ta đã không cần con nữa rồi, làm sao con có thể mặt dày mà nói muốn kết hôn lại với cô ta chứ? Khốn kiếp! Lại còn nói muốn sinh thêm đứa con nữa chứ!”. Giả đại lão gia rất hài lòng với câu trả lời đó của cô, mặt cười tươi như hoa.

Giả Thiên Hạ thì ngược lại, cười trong đau khổ, cũng chẳng muốn tốn thêm tâm sức đi phán đoán xem có bao nhiêu phần trăm đáng tin trong lời nói của cô. Bất luận câu nói vừa rồi là thật hay giả thì nó cũng đã làm anh bị tổn thương. Phải chăng cô đang chờ anh nói lời tạm biệt rồi sau này đường ai nấy đi? Chẳng sợ chết, anh nói: “Mẹ con cũng không cần bố nữa, vậy bố còn đắn đo, đợi chờ cái gì nữa?”

“Mày đúng là đứa đáng chém ngàn đao, dám to gan lấy mẹ mày ra áp chế ta hả? Cô ta có thể so sánh được với mẹ mày sao? Nói đến nhan sắc thì không có nhan sắc, nói đến đáng cũng không có đáng, đã không hiểu tâm tư tình cảm của đàn ông lại càng không biết phải làm sao để trở thành người phụ nữ tốt, lại còn thấy mày sống chưa đủ tốt, vu khống mày là thằng đồng tính luyến ái nữa. Có lấy cả kính hiển vi ra soi thì cũng chẳng thể nào tìm ra ưu điểm của nó. Mày cần người phụ nữ như thế nào, ta sẽ “trời” đến ày ngay. Kể cả ta có nhắm mắt chọn đại một cô trên đường đi cũng còn tốt hơn cô ta trăm lần.”

“Bác Giả ơi!”. Đại tiểu thư khuê các sợ hãi trước không khí nặng nề này, cất tiếng nhắc nhở.

Giọng nói đoan trang, thùy mị đó khiến cho người nghe không khỏi mềm lòng, ngay cả Giả đại lão gia đang tức giận như hổ dữ cũng không đành lòng mà phải giảm đôi phần khí thế. Nàng niu giống như bảo bối quý giá, ông quay sang giới thiệu vị tiểu thư đài các này: “Thiên Hạ, ta biết đã rất lâu rồi con không gần gũi phụ nữ. Nhìn cho kĩ đi, đây mới gọi là phụ nữ! Ôn hoà, lương thiện, biết kính trên nhường dưới, hoàn hảo không thiếu cái gì, thêm vào đó thầy bói nói cô nàng có tướng vượng phu. Muốn lấy vợ thì phải lấy người như thế! Hừm! Đâu có giống như cái ngừ ngồi bên cạnh con, đã không phải “hồng nhan” mà còn “hoạ thuỷ”, thông thường người ta gọi dạng này là yêu nghiệt!”

“Hừm! Bác Giả, bác nói chuyện mà sao không dựa vào lương tâm mà nói chứ?”. Đinh Mỹ Mãn thực sự tức giận rồi. Cổ nhân có dạy, muốn nhịn nhưng không thể nào nhịn được nữa thì vẫn phải cố gắng mà nhịn chứ.

“Từng câu từng chữ của ta đều xuất phát từ tim... à phổi... Khốn kiếp, câu này nói thế nào ấy nhỉ?”. Ông đang húng chí thì bí từ, quay ngay lại nhìn mấy anh vệ sĩ đằng sau.

“Dạ thưa ông, là thật lòng thật dạ, có sao nói vậy ạ”. Anh vệ sĩ khiêm nhường nhắc nhở ông.

“Đúng, từng câu từng chữ đều là thật lòng thật dạ, có sao nói vậy!”

“Hừm, thôi bỏ đi!”. Mỹ Mãn liền quay ngoắt sang, nói chuyện với vị tiểu thư đài các kia:

“Cô vẫn còn trẻ đúng không? Tôi nói thẳng cho cô biết, cả đời này dù có gả cho gà cho chó cũng được chứ tuyệt đối đừng có lấy Giả Thiên Hạ! Trừ khi cô có thể làm được như tôi, ngày ngày ngoan ngoãn ở nhà nấu cơm nấu nước chờ anh ta về, cho dù mỗi lần anh ta say khướt lại được một cô gái lạ mặt đưa đến trả. Lúc kết hôn lại còn lén la lén lút bởi vì sợ ảnh hưởng đến sự nghiệp của anh ta. Tới ngày li hôn thì chính kẻ thứ ba xen vào phá vỡ hạnh phúc gia đình mình lại lù lù xuất hiện thông báo mối quan hệ với chồng mình. Sau đó, đúng vào ngày kỉ niệm ngày cưới còn phải làm đồng nghiệp bắt đắc dĩ nhìn chồng mình lượn qua lượn lại bên các bóng hồng khác. Điều quan trọng nhất là cô còn phải đoạn tuyệt quan hệ với bố mẹ đẻ. Sau tất cả những điều đó, ông già này vẫn cảm thấy cô chưa đủ tốt, chưa đủ tư cách. Chúng ta đều là phụ nữ, cô nói thử xem, như vậy làm sao mà sống nổi?”

Cô vốn rất lí trí, biết chắc mình không thể nào làm được như đồng Nhân dân tệ ai gặp cũng yêu quý. Giả đại lão gia có thể không thích cô, có thể coi thường mọi cử chỉ hành động của cô, có thể nói cô từng ngoại tình, tất cả cô đều nhẫn nhịn được, nhưng ông không được phủ nhận mọi sự hi sinh của cô, càng không thể tuý tiện đưa một người phụ nữ đến đây rồi hùng hồn tuyên bố có thể thay thế cho cô.

“... Thật, thật... thật là quá thê thảm...”. Các tiểu thư đài các hầu hết đều ngây thơ, thiếu thực tế, họ luôn tưởng rằng hôn nhân sẽ là được chung sống bên nhau hạnh phúc giống như hoàng tử, công chúa trong truyện cổ tích vậy. Họ càng không thể tưởng tượng rằng hiện thực lại đáng sợ đến thế!

“Cháu đừng có nghe cô ta nói linh tinh!”. Nhìn thấy cô tiểu thư mình đưa tới xem mặt chưa gì đã muốn rút lui, Giả đại lão gia phải cất tiếng ngăn cản.

“Cô ấy đâu có nói gì sai, trên thế giới này chỉ có duy nhất một mình cô ấy có thể nhẫn nhịn được trước một người như con mà thôi”. Giả Thiên Hạ cứ tưởng rằng Mỹ Mãn sẽ im lặng, thậm chí còn chuyển sự chú ý của mình sang bàn ăn đầy món ngon trước mặt. Anh không thể nào ngờ chuyện này lại có thể buộc cô phải nói ra uất ức bao lâu nay của mình.

“Vậy... vậy cháu không làm quen nữa đâu, cháu phải về nhà đây”. Nhân vật nữ chính vợ lấy túi xách như muốn đi ngay.

Mặc cho Giả đại lão gia ngăn cản thế nào thì cô nàng vẫn khóc thút thít, chỉ còn thiếu nước nằm lăn ra đất gọi cha gọi mẹ. Đến lúc này thì chính Giả đại lão gia lại do dự, thiếu phu nhân nhà họ Giả sau này mà lại có bộ dạng như vậy sao, nếu bị đồn thổi ra ngoài thì các huynh đệ trên giang hồ sẽ cười ông thối mũi mất. Còn chả bằng được Đinh Mỹ Mãn, ít ra cô ta còn có khí chất, còn dám thét ra lửa.

“Lão gia, vậy phải xử lí thế nào đây?”. Các chàng vệ sĩ đứng chết lặng, chẳng dám ngăn cản mà cũng chẳng dám đuổi theo, chỉ còn biết đứng đó đợi lệnh.

“Mau, mau, mau giúp ta đưa con bé về cho bố nó!”. Lấy khăn tay ra, ông đành lau văng trán đầy mồ hôi, đưa ánh mắt đầy oán hận nhìn “tên đầu sỏ” phá hoại cuộc gặp gỡ quý giá này. Ông nhất quyết không chịu

từ bỏ: “Tiểu Hạ, không sao hết, cô này không được, hôm tới ta sẽ tìm một cô khác cho con. Tóm lại, chỉ cần không phải Đinh Mỹ Mẫn là được.”

“Bố, bố đã chơi đùa thoả thích chưa?”

“Chơi? Ta đâu có chơi đùa gì? Tất cả là lo cho chuyện chung thân đại sự của con mà thôi.”

“Con với Mỹ Mẫn đang rất tốt, không cần bố phải lo nghĩ gì hết cả!”. Mọi việc đích thực đang diễn ra hết sức thuận lợi, chính anh có thể cảm nhận rõ ràng người phụ nữ anh yêu đang ngày càng mềm mỏng hơn. Nhưng một loạt các hành động của bố anh hôm nay rất có thể sẽ ép cô quay lại cái vỏ sò cứng đờ trước đó, khiến mọi cố gắng gần đây của anh trở thành công cốc.

Bị kẹp giữa hai cha con nhà anh, Đinh Mỹ Mẫn vẫn tiếp tục giữ im lặng. Nói một cách chính xác thì sau khi hết xong đoạn oán thán lúc nãy, cô chỉ nhìn chăm chăm vào bộ tách trà trước mặt, không nói thêm bất cứ câu nào. Có nhiều chuyện không nghĩ đến còn cảm thấy thanh thản, nhưng một khi “chọc” lại vết thương cũ thì máu lại tuôn trào, có muốn cầm cũng cầm không nổi, đau đớn đến mức cô chẳng muốn để ý đến bất cứ ai nữa.

“Mày đúng là một thằng điên không biết suy nghĩ! Được, từ nay trở đi ta không thèm để ý, quan tâm đến mày nữa! Nếu như một lần nữa mày bị đứa con gái này ruồng bỏ thì cũng đáng kiếp mày!”. Quát xong câu này, ông tức giận dẫn đám vệ sĩ hùng dũng bỏ đi.

Không nhớ rõ là căn phòng đã im lặng bao lâu, mãi một lúc sau, Mỹ Mẫn chẳng còn để ý đến hình tượng của mình nữa, ngẩng đầu khóc oà lên như trẻ con: “Bố anh đúng là đồ thần kinh!”

“Ừ, thôi đừng quan tâm đến bố anh, đợi ông phát bệnh xong là đầu lại vào đây thôi”. Anh thận trọng kéo cô ngã vào lòng mình, nhớ lại những lời cô vừa thốt ra trước đó, từng câu từng chữ đều như đang trút bỏ tâm sự bấy lâu. Trước giờ anh chưa bao giờ tưởng tượng được cô lại uất ức đến mức độ ấy.

“Tại sao ông ấy lại ghét tôi đến thế chứ? Rõ ràng bố tôi nói trông tôi rất đáng yêu, dễ thương mà...”

“Con mắt thẩm mỹ của ông ấy khá quái dị.”

“Lần sau anh đừng có mà đi xem mặt, đi làm quen gì nữa, những người phụ nữ đó đều kém xa tôi.”

“Anh biết rồi, em đối xử với anh tốt nhất.”

Anh cười mỉa má, nhưng ngẫm cho kĩ thì sự tình cũng không tồi tệ quá mức tưởng tượng. Ít nhất thì anh có thể hiểu được những uất ức, những kìm nén chôn giấu nơi sâu thẳm trái tim Mỹ Mẫn.

Tuy vậy, Giả Thiên Hạ cũng không thể nào có đủ khí khái nam nhi vĩ đại, gánh vác hết tất cả mọi sai lầm, đau đớn trong quá khứ được.

“Ngày ngày ngoan ngoãn ở nhà nấu cơm nấu nước chờ đợi anh ta về, mặc ối lần anh ta say khướt lại được một cô gái lạ mặt đưa đến trả”?

“Đúng vào ngày kỉ niệm ngày cưới, phải làm người đồng nghiệp bắt đắc dĩ nhìn chồng mình lượn qua lượn lại bên các bóng hồng khác”?

Tất cả là vì người phụ nữ anh yêu đã nói rằng: “Mơ ước của em chính là chương trình do em dẫn càng ngày càng hay, luôn được yêu thích, tỉ lệ bạn xem đài càng ngày càng tăng cao. Anh có giúp em được không?”

Anh có thể không giúp hay sao? Ông xã đương nhiên phải giúp bà xã vô điều kiện.

Những ngôi sao mà các chương trình khác không mời nổi, anh vẫn đi mời cho bằng được, những chương trình khác mời được, anh lại càng phải mời cho được, để trong chương trình của mình, cô có thể tìm được nhiều chủ đề thu hút sự quan tâm của khán thính giả. Lẽ nào làm như vậy không phải vì cô hay sao?

...

“Kết hôn cũng phải lén la lén lút... thậm chí cho tới ngày li hôn thì chính kẻ thứ ba xen vào phá vỡ hạnh phúc gia đình mình lại lù lù xuất hiện thông báo mối quan hệ với chồng mình...”?

Ban đầu, cha mẹ hai bên đồng ý cho họ kết hôn, yêu cầu duy nhất chính là không công khai để tránh ảnh hưởng đến sự nghiệp của cả hai người. Anh trước đây từng ra sức tranh đấu lại với yêu cầu này, không hề lùi bước. Nhưng cũng chính cô nói như vậy cũng tốt, cô không muốn để mọi người nghĩ rằng cô có thể trở thành người dẫn chương trình nổi tiếng chỉ là nhờ hưởng phúc của anh. Có ai cho anh cơ hội để phản đối không cơ chứ?

Nhưng vị nhạc phụ đáng kính của anh đã nói rằng: “Bà xã luôn luôn đúng”. Để kế thừa và phát huy truyền thống đó, Giả Thiên Hạ quyết định không tính toán đúng sai chuyện trước kia nữa. Nếu như trước giờ Mỹ Mẫn cảm thấy bản thân chưa bao giờ được yêu thương chiều chuộng thì từ nay, anh sẽ tận tâm tận lực làm cho cô cảm nhận được.

...

Tại sảnh lớn của nhà hàng sang trọng, tráng lệ đó, khí thế phùng phùng, Giả đại lão gia dẫn theo một đoàn người xông ra ngoài, suốt đường đi trốn mắt, vung vẩy giống như là bị chọc tới mức ứa gan sôi máu vậy.

Người ta thường nói “Con gái lấy chồng như bát nước đổ đi”. Ông thực sự không thể nào hiểu nổi, Thiên Hạ do ông sinh ra rõ ràng là một thằng con trai, vậy sao lại giống như “bát nước đã đổ đi rồi”. Trước kia, con trai ông để mặc cho Đinh Mỹ Mẫn sai tới sai lui, làm này làm nọ, luôn luôn chỉ biết lo nghĩ cho vợ mình, bị người ta lợi dụng xong rồi ruồng rẫy mà bây giờ vẫn chưa tỉnh ngộ ra, có lẽ cả đời này số của nó là chịu khổ rồi. Nếu như người phụ nữ đó đẹp nghiêng nước nghiêng thành, “Đất Kỵ tái thế” thì người làm bố như ông cũng đành chịu. Đàn ông mà, khó qua được ải mỹ nhân. Thế nhưng Đinh Mỹ Mẫn dù thế nào đi nữa thì cũng chỉ có thể coi là xinh xắn, vẫn chưa đạt được tới mức sắc nước hương trời, hoa nhường nguyệt thẹn, những người xinh đẹp hơn cô ta đầy rẫy khắp nơi.

“Bác Giả!”. Đúng vào lúc ông càng nghĩ càng không nuốt nổi cơn giận này thì nghe thấy một giọng phụ nữ nũng nịu, ngọt ngào và có chút quen thuộc.

Giả đại lão gia cau mày lại, ông vốn không mấy thiện cảm với những giọng nói kiểu này, nhưng vì phép lịch sự nên vẫn quay ra bắt chuyện. Hiện lên trước mắt ông là một khuôn mặt trái xoan xinh đẹp, rạng rỡ, đôi mắt đen lay láy, long lanh không ngừng chớp chớp nhìn ông.

“Đúng là bác Giả rồi, bác đến đây một mình sao? Anh Thiên Hạ không đi cùng bác ạ?”

Giọng nói thực sự rất quen... Vậy nên ông tiếp tục nở nụ cười trên môi, nhẹ nhàng quay sang bên cạnh, miệng mấp máy hỏi người trợ lý đứng cạnh ông này giờ: “Cô ta là ai thế?”

“Là Mạc Tường, cô ấy với thiếu gia có tin đồn tình cảm, ngài còn từng làm cô ấy bất tỉnh rồi vứt lên xe của thiếu gia đó. Ngoài ra còn một lần ép buộc cô ta ra ngoài dùng bữa cùng hai người. Nhưng mà sau đó chính ngài cũng đã bảo rằng ánh mắt của cô ta không mấy đoan chính, chẳng thể nào so sánh với cô Đinh”. Anh trợ lý đẩy chiếc kính trên sống mũi lên, mặt không chút biểu cảm, trả lời một cách chi tiết, rành mạch.

“Hừm... cậu không cần phải nói chi tiết đến vậy, ta đã mắc chứng đãng trí của người già đâu, chỉ cần nhắc lại một chút là được rồi!”. Giả đại lão gia khó chịu hắng giọng nhắc nhở. Làm sao mà ông không nhớ được chính mình đã từng nói cô gái này không bằng Đinh Mỹ Mẫn cơ chứ? Còn chưa kịp suy nghĩ tường tận thì người phụ nữ tên Mạc Tường đã ưỡn ẹo, sải bước tiến lại gần ông rồi. Ngay lập tức, Giả đại lão gia đeo lên mình chiếc mặt nạ lịch lãm hàng ngày, mỉm cười hỏi: “Sao thế? Cháu tìm Thiên Hạ có chuyện gì sao?”

“Dạ cũng không có gì. Chỉ là gần đây xuất hiện nhiều thông tin bất lợi cho anh ấy nên cháu muốn quan tâm hỏi thăm chút thôi ạ.”

Người phụ nữ thông minh thường biết tỏ ra tử tế, tốt bụng trước mặt đúng đối tượng. Đương nhiên Mạc Tường không chỉ là người thông minh mà còn rất nhanh nhạy, hoàn toàn đoán biết được điều Giả đại lão gia cấm kị nhất là gì. Quả nhiên, lời cô vừa nói xong, sắc mặt ông đã biến đổi ngay, mặt mày cau có, bực bội.

Không để ông kịp nổi giận mắng mình, Mạc Tường đã nở nụ cười dễ mến, tiếp tục nói: “Bác Giả bớt giận, người thông minh ắt trị được tin thất thiệt. Nếu như bây giờ bác tức giận chẳng phải là khiến cho kẻ tiểu nhân đắc chí rồi sao?”

“Cháu vẫn là ngoan nhất!”. Những người dễ kích động, dễ tức giận, thích quát mắng người khác thường trí tuệ không cao, chỉ vài ba câu nói vớ vẩn đã có thể khiến họ vui mừng khôn xiết, tuy rằng niềm vui đó duy trì cũng không được bao lâu. Giả đại lão gia mặt mày tươi cười hơn hở đã chứng minh ông chính là điển hình cho loại người nói trên.

“Đó là điều đương nhiên mà bác”. Những người hay tỏ ra ngoan hiền, lúc lên tiếng miệng cứ như được phết mật ong vậy, vừa mới nói thôi đã khiến người ta yêu mến rồi: “Có một vài tạp chí hẹn cháu để phỏng vấn. Nếu như bác muốn, cháu có thể nhân cơ hội này nói vài câu giúp anh Thiên Hạ. Để tránh sự việc càng ngày càng nghiêm trọng, ngộ nhỡ thực sự “cưỡi trên lưng cọp” thì khó lòng xuống được. Nếu như anh Thiên Hạ và chị Mỹ Mẫn, cả hai người họ đều mong muốn như vậy thì việc tái hôn cũng xem như chuyện tốt thôi. Thế nhưng chuyện tình giữa chị Mỹ Mẫn và anh Lăng Gia Khang đã kéo dài hơn năm nay, theo cháu đoán thì chắc cũng ổn định rồi...”

Nghe chưa hết lời của Mạc Tường, Giả đại lão gia lại lần nữa nóng tiết lên: “Chết tiệt, ta biết ngay là nó với thằng giám đốc đáng chết đó có quan hệ không đơn giản mà! Đã sống thử với nhau rồi thì làm sao mà trong sạch, trinh tiết được nữa, trừ khi thằng ranh đó bất lực, không phải là đàn ông.”

Mạc Tường không biết phải tiếp lời thế nào, những người đã từng là xã hội đen nói chuyện đều thẳng thắn như vậy sao? Cô lại hoài nghi liệu con trai ông có phải cũng “bất lực” hay không, nếu không thì tại sao mỗi lần cô chủ định sản tới quyền rũ, anh đều từ chối, lảng tránh vậy chứ? Ngay đến một ánh mắt ham muốn, Giả Thiên Hạ cũng chẳng thèm thưởng cho cô!

“Tốt xấu gì cũng là khuê nữ con nhà có học, có nền nếp gia giáo, tại sao lại thua xa cha mẹ cô ta đến vậy cơ chứ? Li hôn xong, có bạn trai mới rồi mà sao cô ta còn dám mặt dày quay lại tìm Thiên Hạ nữa chứ? Chết tiệt, chẳng lẽ nó coi con trai ta là lớp xe dự phòng sao?”

“Ấy, ấy, bác Giả đừng có xúc động quá, để cháu đỡ bác qua chỗ kia ngồi nhé!”. Mạc Tường rất biết nắm đúng thời điểm để bộc lộ sự hiện thực, đoan trang của mình, đưa mắt hướng về phía phòng nghỉ ở đầu bên kia đại sảnh.

Đó là hướng nhìn mang tầng ý nghĩa sâu xa, chỉ có điều lúc này Giả đại lão gia đang quá kích động, hầu như chẳng chú ý gì.

Sau một hồi mắng chửi đã đời, cuối cùng ông cũng lấy lại được bình tĩnh, Mạc Tường đỡ ông ngồi vào chiếc sofa trong quán cà phê ở đại sảnh nhà hàng. Ông bất giác đưa tiếng than thở, chẳng còn bận tâm xem người phụ nữ cạnh mình lúc này là ai. Tính cách giang hồ thẳng thắn khiến ông buột miệng nói ra một tràng mà chẳng suy nghĩ thấu đáo gì: “Ta nói cháu nghe, Tiểu Hạ nhà ta trước kia vừa hiểu thuận vừa nghe lời, giúp ta giải quyết biết bao việc đầu vào đầu, không chút sai sót nào, tất cả đều do Đinh Mỹ Mẫn phá hoại. Nói ngay chuyện hơn một năm trước thôi, nếu như không phải con ranh đó vô duyên vô cớ gọi điện đến hỏi tội, dằn vặt, lại còn nằng nặc đòi li hôn thì Thiên Hạ đã không xảy ra chuyện, suýt chút nữa còn chẳng thể tiếp tục ở lại trong nước rồi...”

“Hừm, hừm!”. Người trợ lý giữ im lặng này giờ sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, đưa tay đẩy chiếc kính trên sống mũi rồi hắng giọng, ngầm ý cắt ngang đoạn độc thoại chết người của lão gia.

“Sao mà ồn ào thế, không thấy ta đang bận hàn huyên tâm sự sao? Muốn ho thì cút ra bên ngoài mà ho!”. Lão gia nhà anh vẫn không chịu bình tĩnh.

“Thưa lão gia, đừng xem thường chiều Ái Phong thôi ạ!”

“Đừng xem thường chiều Ái Phong???”

Đây là ám hiệu do chính Giả đại lão gia đặt ra. Ông biết rõ tính cách khó dừng lời của mình, cũng chính vì tính cách này mà trên con đường theo đuổi lại người vợ cũ dài đằng đẳng, ông đã phải nếm trải biết bao thảm bại. Cho nên sau cùng, ông đã định ra một quy tắc, sau này mỗi khi ông nói liên hồi những lời không nên nói, những người cấp dưới có nhiệm vụ đọc câu ám hiệu này để ngăn cản, sau khi về công ty ông nhất định sẽ tăng lương tặng thưởng cho.

Ngay sau khi nghe thấy câu ám hiệu từ miệng người trợ lý, Giả đại lão gia tỉnh ngộ ngay tức thì, liếc mắt nhìn Mạc Tường đầy cảnh giác.

Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười ngây thơ của cô, ông mới thăm an tâm, lấy cớ xin phép ra về trước. Nếu như tiếp tục ngồi nói chuyện, ai biết được người phụ nữ không mấy đoan chính này sẽ lại dùng những lời lẽ gì để kích động ông? Ngộ nhỡ bị kích động quá mức, ngay cả câu ám hiệu “Dừng xe thăm rừng chiều Ái Phong” cũng không ngăn nổi thì sao?

Chỗ văn phòng luôn luôn là thánh địa của các chuyện thị phi, bàn tán náo nhiệt nhất trong đời sống đô thị hiện nay. Các chủng loại tin tức chỉ cần phát ra từ miệng của một người nào đó thôi sẽ nhanh chóng truyền đến tai tất cả mọi người xung quanh. Từ chuyện lớn như ai đó bị các ông chủ lớn trù dập, đến các chuyện nhỏ như ai đó bị tảo hôn, tiêu chảy... tất cả đều tụ họp lại thành những thứ không thể thiếu được trong những lúc nghỉ ngơi, ăn trưa nơi đây.

Vào những lúc nghỉ giữa giờ khi làm tăng ca, đó chắc chắn là khoảng thời gian tinh hoa nhất trong ngày, nơi mọi người gắng hết sức cho sự nghiệp buôn chuyện của mình.

Đối với những chuyện kiểu này, Đinh Mỹ Mẫn đã từng đích thân nếm trải.

Đúng vào giờ ăn tối, Mỹ Mẫn chán chường không chút hứng thú với khẩu phần ăn của mình, bèn chôn chân trong phòng làm việc ngắm nhìn đường phố lên đèn.

Cổ nhân thường nói: Mỗi khi gặp buổi lễ tết, con người ta luôn nhớ đến gia đình, quê hương, nguồn cội. Vốn dĩ một mình đón Tết trung thu đã đủ bi đát lắm rồi, lại cộng thêm trong đầu thấp thoáng biết bao câu thơ, ý nhạc sum vầy, đoàn tụ, tất cả làm cô cảm thấy vô cùng buồn bã, chỉ hận không thể biến phòng làm việc này thành một sơn động để không nhìn, không nghe thấy gì hết, để khỏi chạnh lòng buồn thương.

Căn nguyên của tất cả những điều này đều bắt nguồn từ quyển tạp chí mà cô đang cầm chặt trong tay.

“Giả Thiên Hạ không phải người đồng tính, tôi có thể chứng minh!”

Nghe nói chỉ một tiêu đề này thôi đã giúp lượng tiêu thụ của tạp chí tăng lên đột biến. Còn về phần Mạc Tường, sau một hồi lâu nằm ngoài tầm ngắm của báo đài, cũng nhờ bài báo này mà “hot” trở lại một cách ngoạn mục. Mọi người đều đồn rằng sở dĩ cô nàng chọn thời điểm này để đứng ra nói câu công bằng cho Giả Thiên Hạ là vì Giả đại lão gia không thể nào nhẫn nhịn để cho con trai mình chịu điều tiếng thất thiệt như thế được nữa.

Cũng chẳng có vị phóng viên nào hỏi thêm cô ta sẽ chứng minh bằng cách nào. Những chuyện kiểu này không cần phải làm rạch ròi ra mà nên để lấp lửng ọi người tự suy diễn, như vậy lại càng thu hút sự quan tâm hơn. Bên cạnh còn có thêm bức ảnh Mạc Tường khoác tay Giả đại lão gia đầy tình cảm. Chỉ như vậy thôi là đã đủ để chứng minh quan hệ đặc biệt giữa cô với Giả Thiên Hạ rồi, thậm chí quan hệ đó đã phát triển đến mức cô bắt đầu gánh trách nhiệm của người con dâu hiếu thuận, vâng lời bố chồng. Những lời của “tình mới đặc sùng” đã khẳng định rõ ràng rằng những gì người vợ cũ nói chỉ toàn là vu khống, phỉ báng, vô căn cứ. Chẳng thể trách mọi người có suy nghĩ như thế, đó là chuyện thuận theo lẽ thường tình thôi. Nếu như là một người ngoài cuộc, khi đọc tin này Mỹ Mẫn cũng sẽ có suy nghĩ tương tự như vậy.

“Trời ạ, thực lòng không hiểu nổi Đinh Mỹ Mẫn tranh giành cái nổi gì nữa? Đàn ông tốt ở đâu chẳng có, hà tất nhất định phải giành nhau với Mạc Tường chứ?”

“Đúng thế, rõ là đáng thương, trái tim của Giả Thiên Hạ rõ ràng đã thuộc về Mạc Tường rồi. Nếu như mình mà là chị Mỹ Mẫn, mình sẽ cùng anh Lăng Gia Khang viết nên một thiên tình sử đẹp như mơ, sau đó tổ chức một hôn lễ tưng bừng, hoành tráng. Sau đó bảo anh Gia Khang tận dụng các mối quan hệ mời thật nhiều phóng viên đến, chọc cho hai người kia tức chết mới thôi”.

“Cậu vẫn còn nhớ nhung anh chàng Lăng Gia Khang đó sao? Mình đoán chắc là hết kịch hay để xem rồi. Anh ấy ra nước ngoài cũng được một thời gian dài, nói không chừng đã bỏ cuộc, quyết định không nhìn, không nghe bất cứ chuyện gì nữa rồi cũng nên.”

“Kể cả vậy thì cũng nên tìm một anh chàng tốt bụng nào đó khác, làm sao mà chị ấy đâu lại được với Mạc Tường! Người ta thuộc đẳng cấp nào rồi, có mấy người đàn ông thoát khỏi lòng bàn tay của cô ta chứ?”

Mọi người tranh luận bên ngoài càng ngày càng kịch liệt. Mỹ Mẫn mím chặt môi, thực sự muốn xông ra ngoài hỏi họ một câu: “Tôi có thể tham gia cùng hay không?”. Là người trong cuộc, cô có rất nhiều điều muốn nói. Chẳng hạn như bọn họ dựa vào cái gì mà nhận định rằng cô nhất định bám riết lấy Giả Thiên

Hạ không chịu buông chứ? Hay tại sao bọn họ biết trước được rằng cô đâu không lại với Mạc Tường? Hoặc là bọn họ có tư cách gì mà đứng ra phán quyết trái tim Giả Thiên Hạ thuộc về ai?

Chính vào lúc cô đang định đứng lên, mở cửa, xông ra ngoài đưa câu hỏi chất vấn thì bỗng nhiên tiếng tranh luận bên ngoài tắt hẳn.

Mỹ Mẫn ngẩng người, mắt nhìn chăm chăm vào chiếc đồng hồ treo tường. Vẫn chưa hết thời gian giải lao mà. Cho dù là đích thân giám đốc dài đi thị sát thì bọn họ cũng không thể nào “thu dọn” thần tốc như vậy được! Rất nhanh sau đó, tay nắm cửa phòng làm việc của cô xoay chuyển, cửa được mở ra, câu hỏi của cô cuối cùng cũng đã có lời đáp.

“Vẫn chưa làm xong sao?”. Người đứng trước cửa cười tươi tắn, cố ý phớt lờ ánh mắt hiếu kì, tò mò của mọi người đằng sau lưng mình, chỉ chăm chăm nhìn đắm đuối vào người phụ nữ trong phòng.

Nghe hết những lời bàn tán, suy đoán xôn xao đó mà vẫn có thể thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra thì duy nhất chỉ có Giả Thiên Hạ mà thôi. Sự xuất hiện của anh nằm ngoài dự tính của Mỹ Mẫn. Sau khi lấy lại được thần trí và nhanh chóng giấu cuốn tạp chí đi vì không muốn anh biết được mình quan tâm tới chuyện này đến mức nào, cô tỏ ra hết sức bình tĩnh trả lời: “Đang làm thêm giờ.”

“Em không biết nhà nước đã quy định Tết trung thu là ngày lễ toàn quốc rồi sao?”. Anh cố ý mở cửa to hết mức có thể, để những con người tò mò ngoài kia “xem kịch” thoải mái đôi chút. Thiên Hạ sải bước tiến nhanh về phía Mỹ Mẫn, đưa tay ấn vào trán cô đầy thân mật, tình tứ.

Động tác này chẳng khác nào hành động tình cảm giữa những đôi tình nhân, khiến cho “khán giả” chẳng hiểu nổi chuyện gì đang diễn ra nữa.

“Anh không biết là những người làm công việc như chúng ta thì càng là ngày lễ tết lại càng bận rộn à?”

“Dù bận đến đâu thì cũng phải ăn cơm chứ!”. Xem ra những gì anh đoán hoàn toàn chính xác, một loạt các hành động của bố anh đã đẩy Mỹ Mẫn về lại trạng thái phòng vệ tuyệt đối như trước kia một cách thành công.

Hít một hơi thật sâu, tưởng rằng như vậy thì có thể không sợ bị anh làm phiền nữa, Mỹ Mẫn tay chân cuống quýt vội lấy đồng tài liệu như núi trên bàn, miễn cưỡng tỏ ra lạnh lùng trả lời anh: “Không cần đâu, tôi rất bận. Bản thân anh chắc chắn cũng vô cùng bận rộn.”

“Em tưởng rằng cứ tỏ ra khách sáo tạo khoảng cách như vậy thì có thể thôi không yêu anh nữa sao?”. Giả Thiên Hạ quá thấu hiểu, cô chỉ là một con “đà điểu”, chỉ cần anh hơi buông lời tay một chút thì cô sẽ lập tức “vùi đầu” mình xuống cát. Cho dù đó là sự thật không gì thay đổi được, cô vẫn có thể coi như không nghe, không thấy, không biết!

“Hả? Tôi yêu anh?”. Anh dựa vào cái gì mà lại tự tin đến vậy chứ?

“Những lời thì thầm đầu gối tay ấp đó em không nên hét to lên vậy, giữa chốn công cộng đông người này, sẽ rất mất hình tượng”. Anh tự động lược bỏ đi giọng điệu châm chọc tiềm ẩn trong câu nói của cô.

“Anh đã nghĩ quá nhiều rồi đó!”. Nếu như là người ngoài cuộc, Đinh Mỹ Mẫn sẽ biết phản ứng này của cô thật không dứt khoát chút nào. Nhưng cô thực sự là không dám yêu nữa, như thế không được sao?

Cô vừa dứt lời, anh chỉ mỉm cười, đoán chắc Đinh Mỹ Mẫn chỉ đang giả vờ bận rộn, mài đầu trong đồng tài liệu mà thôi. Anh quay người, chỉnh lại áo khoác ngoài, ra về chuẩn bị đi. Mãi đến tận khi sắp bước ra khỏi cửa phòng làm việc, anh mới chịu mở miệng nói: “Đinh Mỹ Mẫn, mẹ em bảo về nhà dùng bữa.”

Đếm ngược ba giây!

Thời gian anh căn quá chuẩn xác. Giả Thiên Hạ vừa nhắm đếm ngược được ba giây xong thì đã thấy Đinh Mỹ Mẫn thần tốc đứng trước mặt mình, chẳng để ý đến gì hết mà nắm chặt lấy cổ áo của anh: “Thật hay giả vậy? Lúc nào cơ? Mà đi đâu dùng bữa? Bố tôi có biết chuyện này không?”

“Tất nhiên là thật, chính là tối nay, ngốc ạ!”. Anh vỗ nhẹ vào má cô, nhìn thấy khuôn mặt rạng ngời đó, anh đột nhiên cảm thấy thương xót và tự trách mình. Đối với những người khác, có lẽ đây chỉ là một bữa ăn

hết sức bình thường nhưng với cô thì dường như đó lại là một ân huệ lớn. Nghĩ kỹ lại thì mọi chuyện hình như đều do một tay anh gây nên cả.

“Không có lí do gì mà họ lại bảo anh tới thông báo cho tôi”. Luôn thích suy diễn đến những tình huống xấu nhất của sự việc, đó chính là thói quen của Mỹ Mẫn. Cho nên rất nhanh sau đó cô bắt đầu cảm thấy nghi ngờ.

“Không tin anh sao?”. Anh nhếch mày. “Vậy em có thể không đi.”

luha

Chương 9: Thứ cô ăn không phải là cơm mà là sự cô đơn

Chỉ có thể nói rằng Giả Thiên Hạ quá dối thấu hiểu Đinh Mỹ Mẫn, ngay cả lời uy hiếp cũng đưa ra rất đúng thời điểm và đúng trọng tâm. Cô không nói thêm lời nào, ngay lập tức ngoan ngoãn thu dọn đồ đạc. Dưới ánh mắt tò mò, soi mói của mọi người, cô cười tươi như hoa, để mặc cho anh cầm tay dắt ra khỏi chỗ làm việc.

Thấy cô đang rất háo hức khi sắp được về nhà, Giả Thiên Hạ phóng xe nhanh như tên bắn.

Chỉ vùn vùn có 15 phút, cô đã được đặt chân về lại ngôi nhà xưa yêu dấu.

Chiếc cửa gỗ đỏ đã phai màu, con ngõ nhỏ phủ đầy rêu phong thời gian, những bậc thang gỗ cũ kĩ, ọp ẹp... Nhà của Mỹ Mẫn làm theo phong cách Thạch Khu Môn điển hình, một khu nhà nhỏ nhắn thường có tới ba, bốn hộ sinh sống. Nhà cô cũng có nét khác biệt riêng một chút, đó là chỉ có duy nhất gia đình cô ở thôi. Trên cổng lớn có một hàng chữ trắng: “Người sống cấm lại gần!”.

“Anh Giả Thiên Hạ và chị Đinh Mỹ Mẫn cùng nhau quay về rồi!”. Tiếng thông báo phát ra từ miệng của một tên “tiểu quỷ” nghịch ngợm nào đó, vang suốt từ đầu ngõ đến cuối ngõ.

Một tiếng “két” vang lên, cánh cửa có hàng chữ “Người sống cấm lại gần” bỗng mở ra. Sau cửa là một người đàn bà mặt mày lem luốc, đầu tóc rối bời, mặc tạp dề, tay cầm quả mướp đắng, đôi mắt trợn trừng giống như đang nén tức giận. So sánh với hình tượng lần trước khi xuất hiện ở đài truyền hình của Mỹ Mẫn, chỉ có thể nói là từ một quý bà cực kì cuốn hút đã nhanh chóng chuyển thành một bà nội trợ luộm thuộm, nhếch nhác. Nhưng có thể nói, đằng sau mỗi một người phụ đẹp luôn luôn có một người đàn ông để họ cam tâm tình nguyện biến thành hình dạng đó. Có một số người vận mệnh tốt, sau khi biến đổi lại càng được yêu thương, nâng niu hơn, như mẹ cô chẳng hạn, và đương nhiên cũng có một số người rất bi đát, thay đổi rồi nhưng chẳng thể nào có được tình yêu vững bền, tươi đẹp, ví dụ như cô!

“Mẹ...”. Sau khi lấy lại được thần trí, Mỹ Mẫn nũng nịu, giọng nói run run như cừu non, âm thầm nuốt nước miếng, không ngần ngại e ấp trốn đằng sau lưng Giả Thiên Hạ.

Bà Đinh liền nhắm mắt, quay đầu lại, vớt quả mướp đắng trong tay, nhấc chiếc dao thái rau lên, không đáp lại câu gì.

Một lúc sau, Đinh Mỹ Mẫn vẫn thấp thỏm bất an, chỉ sợ mẹ mình nhất thời xúc động, cầm con dao đó lạm sát người vô tội. Không ngờ bà Đinh cất tiếng với thái độ hết sức bình tĩnh: “Về rồi hả? Hôm nay có món mướp đắng trộn ngêu đó, hai đứa đi rửa tay trước đi đã!”.

Vừa nghe dứt câu, ngay cả Giả Thiên Hạ cũng thở hắt ra như trút được nỗi bất an, hiếu kì nhìn sang người phụ nữ bên cạnh mình đang ngậy người và bất cứ lúc nào cũng có thể bật khóc được.

“Mẹ...”. Những lời nói quen thuộc kia một thoáng chốc như đưa Mỹ Mẫn quay trở lại nhiều năm trước đó. Mỗi khi cô và Thiên Hạ tan học cùng dắt tay nhau về nhà, mỗi lần bước vào cửa mẹ cô đều nói một câu tương tự vậy...

PHẬP!

Cái cảnh rưng rưng xúc động diễn ra không được bao lâu thì bị chuyển ngoặt sang một cảnh khác hoàn toàn trái ngược. Bà Đinh mạnh tay phi con dao thái rau lên thớt, cối tạp dề ra. “BÉP!”, bà đập chết một con ếch rồi nhìn thẳng vào Mỹ Mẫn, mắng lớn: “Con đúng là cái đồ vô dụng, đừng có mà vui mừng quá sớm!”

Lần sau, nếu như người đàn ông mà con dẫn về không phải là Giả Thiên Hạ thì số phận sẽ giống như con trâu này!”

“Mẹ, đây đâu phải là trâu, là con ếch mà.”

“Ngậm miệng, ta nói là trâu thì đó chính là trâu[16]!”

“À vâng, là trâu, là trâu!”. Mỹ Mẫn gật đầu, nghiêm túc nói. Để lấy lòng mẫu thân đại nhân, đừng nói là chỉ cần kêu “ếch” là “trâu”, cho dù bắt cô phải bắt chước con ếch cũng đều được hết.

“Còn đứng như trời trồng ra đó làm gì, con cũng chẳng biết nấu nướng gì, đợi đó để người ta đến thăm quan sao? Mau dẫn Thiên Hạ lên nhà đi, bố con đợi hai đứa cả ngày trời rồi đấy!”. Trong hành lang nhỏ hẹp đã được sửa thành gian bếp, bà Đinh hơi nghiêng người để nhường đường cho hai đứa đi qua. Cùng lúc đó, bà cũng trốn mắt lườm mấy người hàng xóm tò mò, nhón nhác đứng trước cửa xem kịch hay nãy giờ. Không thể chịu đựng được, bà cất tiếng mắng tiếp: “Con nha đầu đáng chết, nhịn ăn nhịn mặc nuôi cô khôn lớn, kết quả học hành bao năm để cho chó nó tha hết rồi, có mỗi chuyện hôn nhân cũng không nên hôn. Lại còn chạy theo người ta bày đặt li hôn, hại tôi trở thành trò cười cho hiệp hội những bà mẹ tốt của 9 phố 12 ngõ quanh đây...”

“Hả? Thật sự là Đinh Mỹ Mẫn sao? Có phải đi phẫu thuật thẩm mỹ không, thay đổi nhiều quá, suýt nữa tôi chẳng nhận ra...”

“Bà thì biết cái gì chứ! Con gái đôi mươi thay đổi không ngừng đó. Con bé lại quay về với Giả Thiên Hạ rồi sao? Trời ạ, thanh niên nam nữ ngày nay thật chẳng thể hiểu nổi, kết hôn, li hôn cứ như là trò chơi con nít vậy.”

Vẫn có những người phớt lờ ánh mắt sát khí cảnh cáo của bà Đinh, một lòng một dạ đắm đuối trong công cuộc buôn chuyện, tán gẫu vui vẻ như pháo rang.

“Nhìn cái gì mà nhìn? Con gái nhà tôi sinh ra là để các bà nhìn hay sao? Hãy nhìn cho kĩ hàng chữ này cho tôi!”. Vừa mắng, bà Đinh vừa gõ con dao thái rau lên hàng chữ “Người sống cầm lại gần!” trên cửa gỗ nhà mình. Tiện thể, bà giẫm chết thêm một con ếch khác đang có “ý đồ” trốn thoát rồi tiếp tục hét lớn: “Ai dám ăn hiếp con gái tôi, sẽ chịu số phận giống như con trâu này...!”

Khí... khí thế mạnh mẽ cao ngút trời xanh...

Đinh Mỹ Mẫn ngốc nghếch đứng ở cầu thang lên tầng, chu miệng, ngậy người nhìn mẹ cô hoa chân múa tay, mắng mỗ, đe nẹt mấy người hàng xóm. Sống mũi bỗng cay xè, cô còn tưởng bố mẹ mình thực sự không cần đứa con gái này nữa, thì ra vẫn như trước kia, hết lòng bảo vệ, bao bọc cô.

Trên thực tế, vẫn như trước kia không chỉ có mình bà Đinh mà còn cả ông Đinh nữa.

Vẫn cứ cẩn thận không dứt như trước.

Căn phòng tràn ngập mùi thơm cây đàn hương (đó chính là nước đàn hương chuyên dùng để rửa tay trước bữa ăn ở các nhà hàng), một bình trà đặc nóng hổi (đây là loại trà Phổ Nhĩ Vân Nam), trong khung cảnh nho nhã, thư thái này, có một người đàn ông trung niên đang thẳng lưng cầm trong tay chiếc bút lông, thảo ra những đường nét uốn lượn, tuyệt đẹp.

Mỹ Mẫn đứng lặng trước cửa phòng khá lâu, mãi mà không dám bước vào, cô sợ mình sẽ phá vỡ nhã hứng của bố. Nhưng đồng thời Mỹ Mẫn cũng vô cùng háo hức muốn vào xem bố mình có gì thay đổi so với trước kia hay không.

...

Đêm hôm đó, anh đã làm em tổn thương

Đêm hôm đó, anh nước mắt đầm đìa

Đêm hôm đó, em say khướt vì anh

Đêm hôm đó, anh và em chia tay

...

Quả nhiên, ngay lúc tờ giấy đỏ đặt ngay trước mặt mình, Mỹ Mãn mới tỉnh ngộ hoàn toàn, thì ra bố cô vẫn như trước kia, không thay đổi gì, hết sức bình thường nhưng lại muốn tỏ ra mình thoát tục, cao sang.

“Sao? Thế nào?”. Ông Đình kim lại cảm xúc, đặt bút xuống, mỉm cười nhìn Giả Thiên Hạ rồi hỏi.

“Chữ đẹp!”. Giả Thiên Hạ rất biết cách lảng tránh trọng tâm câu hỏi.

“Ừm, thế còn bài hát này thì sao? Có cần bố hát lại cho anh nghe không? Bài hát rất hay, giai điệu nhịp nhàng, ca từ dường như ngấm đọng vào sâu bên trong trái tim ta.”

“Bài hát này hay quá!”

Khi câu tán dương này phát ra khỏi miệng Giả Thiên Hạ, Đình Mỹ Mãn chỉ còn biết im lặng. Đến giờ thì cô đã hiểu được tại sao bố mẹ cô nhất định chọn chàng rể này. Cho dù anh đã phụ bạc con gái của ông bà, họ vẫn chẳng biết phân biệt đúng sai, đổ hết mọi trách nhiệm lên vai cô. Thì ra là bởi vì anh có thể làm hài lòng các cụ dù ở trong bất cứ hoàn cảnh nào.

“Hai bố con mình đúng là ý hợp tâm đầu. Đợi khi nào rồi rồi bố sẽ hát lại cho anh nghe, bây giờ không phải là lúc vui chơi giải trí”. Vừa nói, ông Đình vừa nhìn sang Mỹ Mãn, thở dài một tiếng rồi nói: “Còn cô thì sao đây? Ra ngoài chưa được bao lâu, bây giờ ngay cả tiếng “bố” cũng không biết nói à?”

“Bố!”. Cô nhanh chóng ngoan ngoãn đáp lời.

“Ừm”. Trên thế giới này hầu như chẳng có mấy ông bố bà mẹ có thể phớt lờ tiếng gọi nũng nịu của con cái. Ngay cả người luôn tự cho rằng mình nghiêm khắc, công minh như ông Đình khi nghe thấy tiếng “bố” của Mỹ Mãn cũng bắt đầu mềm lòng: “Ngồi xuống đi, cô hãy ngồi đây và nói cho tôi nghe rõ ràng, tại sao cứ nhất định phải chống đối tôi? Lúc đầu tôi bảo cô đừng có lấy thì cô nhất định sống chết đòi lấy. Đến khi tôi tiếp nhận Thiên Hạ thì cô lại sống chết đòi li hôn. Bây giờ tôi muốn cô làm lại với Thiên Hạ, có phải là cô lại nhất định phải lấy cái anh nào đó... quên mất tên rồi... tóm lại là cái anh gì đó tôi nhìn thấy trên báo, tướng mạo thua xa Thiên Hạ, thân hình cũng không bằng Thiên Hạ, khí chất lại càng kém xa không?”

“Con đâu có ý định đấy ạ...”. Mỹ Mãn cúi đầu, yếu ớt phản kháng lại. Khách quan mà nói thì bố cô đã quá thiên vị, rốt cuộc Lăng Gia Khang có gì không bằng Giả Thiên Hạ chứ?

“Thật hả?”. Ông Đình nghi ngờ nhếch mày hỏi lại. Mãi cho tới khi con gái ông gật đầu lia lịa đưa ra một đáp án cuối cùng, ông mới đắc ý vỗ lên vai Giả Thiên Hạ, mặt mày vui vẻ: “Thế nào? Bố đã nói anh chẳng thể nào bằng bố được mà. Những chuyện thế này anh nói trăm câu cũng chẳng bằng bố nói một lời. Bố cũng tưởng con gái lấy chồng rồi thì sẽ như bát nước đổ đi. Bố nói anh biết, Mỹ Mãn nhà mình mãi mãi hướng về bố mẹ đẻ đấy. Hồi xưa nếu như tôi không có kỹ thuật tốt thì làm sao mà có được nó chứ?”

“Dạ đúng quá ạ”. Giả Thiên Hạ khiêm nhường phụ họa theo.

Nhìn thấy hai bố con họ kẻ tung người hứng, Mỹ Mãn vô cùng kinh ngạc, cuối cùng cũng hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Tên đàn ông thối tha, bỉ ổi này lại dám đem bố mẹ cô để áp chế, bức bách cô, Mỹ Mãn còn tưởng song thân bảo bối của cô đã suy nghĩ thông suốt rồi chứ. Còn lâu, bọn họ vẫn bênh con rể hơn con gái mình. Chỉ cần cô từ đầu đến cuối không làm chuyện gì có lỗi với liệt tổ liệt tông nhà họ Đình thì cho dù Giả Thiên Hạ có bán cô đi, gia đình họ Đình vẫn phải mang ân huệ của anh chắt?

“Cô nhìn cái gì mà nhìn? Nếu như không phải Thiên Hạ về đây van xin nài nỉ mãi thì mẹ cô còn lâu mới tha thứ cho hai đứa. Đúng là hết sức nhố nhăng, bố mẹ của cô cũng chỉ là nhất thời nổi giận đuổi cô ra khỏi nhà thôi. Thiên Hạ nó còn biết dăm bữa nửa tháng lại qua đây tạ lỗi. Cô thì hay rồi, quay đầu là chạy theo ngay cái thằng ranh con đó. Con gái ơi, nghe bố nói một câu thật lòng, thế giới hào nhoáng bên ngoài không có gì thú vị đâu. Ông xã ấy mà, cái cần nhất vẫn phải là quen biết lâu mới tốt!”. Cẩn nhắc với Mỹ Mãn xong, để tỏ ra mình không thiên vị, ông lại quay sang trách móc Thiên Hạ: “Anh cũng thế, hoang đường hết sức! Hồi đó không phải yêu đến mức chết đi sống lại hay sao? Một đứa thì không cưới ai ngoài chàng, một đứa thì không lấy ai ngoài nàng. Cuối cùng không ngờ lại giống như đang diễn phim vậy, mới lấy nhau được hai năm đã vội chạy đi li hôn. Gì thế hả? Nó gốc ghêch, anh cũng gốc ghêch theo nó hay sao? Phụ nữ tất cả đều bùi tai, muốn nghe dỗ dành. Về điểm này thì anh phải học bố đây, nghe bố tỉ tê, mẹ anh ngoan ngoãn biết bao!”

“Chết tiệt, ông đã cần nhần, lầm bầm xong chưa hả? Ăn cơm thôi!”. Bà Đinh đột nhiên xuất hiện, dùng tiếng gọi vang dội của mình phản bác lại câu nói vừa rồi của ông Đinh.

“Ồ, được rồi, được rồi! Ăn cơm thôi!”. Ông Đinh tất nhiên là đứng lên thu dọn bàn rồi đáp lại ngoan ngoãn.

Trong ngôi nhà này, rốt cuộc là ai khiến ai phải phục tùng, coi như đã có đáp án rõ ràng rồi.

“Mỹ Mẫn à, nghe theo lời khuyên của bố đi! Bố là thầy giáo nhân dân, con chính là con gái của thầy giáo nhân dân. Gái ngoan chỉ thờ một chồng thôi, mau chóng tìm thời gian rảnh kết hôn lại với Thiên Hạ đi! Lần này chúng ta không giấu giếm mọi người nữa, sẽ làm một lễ cưới hoành tráng, công khai. Bố đã bàn bạc hết với Thiên Hạ rồi, vậy cưới phải độc nhất vô nhị, hôn lễ phải long trọng, còn người biểu diễn trong hôn lễ thì sẽ mời minh tinh đến. À đúng, mời cái cậu hát bài Đêm hôm đó, tiện thể bố cũng có thể giao lưu, trò chuyện cùng cậu ấy...”

Tất cả những chuyện trên trời dưới bể, ông Đinh luyện thuyên suốt cả buổi tối hôm ấy. Cho dù bà Đinh có ngắt lời đến ba, bốn lần cũng không ngăn cản nổi nhiệt tình tuôn chảy trong ông.

Trong đầu Mỹ Mẫn không ngừng tranh đấu, nỗ lực nhấn nhủ bản thân rằng đây không phải bữa tiệc Hồng Môn[17], bố mẹ cô thực sự đã tha thứ cho cô. Nói không chừng chỉ ngày mai thôi, cô có thể được chuyển về nhà, tiếp tục hưởng phúc ăn uống, chăm lo của bố mẹ.

Nhưng cuối cùng, bà Đinh dùng một câu duy nhất kết thúc mọi mộng tưởng hảo huyền của cô.

“Không kết hôn lại với Thiên Hạ thì vĩnh viễn đừng mong dọn về nhà sống! Thỉnh thoảng cùng nó về đây ăn cơm thì còn được!”

Tất nhiên, bữa cơm đó đối với Mỹ Mẫn mà nói chẳng có mùi vị gì nữa. Thứ cô ăn không phải là cơm mà là sự cô đơn...

“Mẹ ơi, vấn đề giữa con và Giả Thiên Hạ thuộc về mặt nguyên tắc, ép buộc con quay lại với anh ấy không khác nào muốn con li hôn thêm lần nữa”. Đinh Mỹ Mẫn không kìm được, đặt bát xuống, khác hẳn lúc trước, nỗ lực tranh đấu cho chính mình.

Cô vừa nói xong, không khí bàn ăn bỗng trở nên im lặng như tờ. Giả Thiên Hạ mím chặt môi, không nói gì. Anh không thể nào hiểu nổi rốt cuộc “vấn đề nguyên tắc” đó là thế nào? Cô muốn thứ gì anh cũng có thể cho. Ngay cả “cảm giác an toàn”, cụm từ nghe thật hư vô, vô đoán đó, anh cũng đã bắt đầu học hỏi nghiêm túc rồi. Cô đâu cần thiết phải nói chuyện tuyệt tình đến vậy vào mỗi lần anh tưởng là mối quan hệ giữa họ đang tiến triển tốt đẹp chứ!

Bà Đinh cũng theo đó mà đặt mạnh bát xuống mặt bàn, đưa tay cầm lấy chiếc dép lê dưới chân.

Chính vào lúc Đinh Mỹ Mẫn nghĩ rằng chắc chắn sẽ bị đánh cho tơi tả, thì nhìn thấy bà Đinh cầm dép đập chết một con gián, vứt chiếc dép xuống đất, phủi bụi bẩn trên tay rồi thản nhiên nói: “Cô cho rằng người làm mẹ như tôi lại nở lòng nào để người ta ức hiếp con gái ruột của mình sao? Cô là do tôi dứt ruột mang nặng đẻ đau chín tháng mười ngày mới sinh ra được. Giả Thiên Hạ đã ở bên cạnh cô hơn hai mươi năm nay rồi, tôi với bố cô cũng ở với nhau được có từng đó thời gian mà thôi. Nó đối xử với cô thế nào chẳng lẽ cô không nhận ra sao?”

Đèn điện trên đường lung linh huyền ảo, điểm xuyết vào màn đêm tĩnh mịch làm cảnh vật trở nên đầy bí ẩn.

Đây đích thực là thời cơ tốt để làm tình cảm thấm thêm một bước, chính là câu “thiên thời, địa lợi, nhân hoà” mà người ta vẫn hay nói. Cho nên, sau khi rời khỏi nhà của ông bà Đinh xong, Thiên Hạ không đưa Mỹ Mẫn về ngay nhà mà đến nơi xưa chốn cũ chỉ thuộc về riêng hai người.

Trong mười từ gọi nhắc kỉ niệm yêu đương nhiều nhất chắc chắn phải có cụm từ “nơi xưa chốn cũ”!

Thông thường cụm từ đó tượng trưng ột hồi ức tuyệt đẹp làm ta phải xúc động, nơi lưu giữ những dấu tích mà chúng ta từng đi qua và chắc chắn cũng là một địa điểm vô cùng lãng mạn.

Nơi xưa chốn cũ của Đinh Mỹ Mẫn và Giả Thiên Hạ cũng không ngoại lệ. Chỗ này nằm trên đỉnh núi nên thường ngày lượng người qua đây không nhiều lắm. Trước đây, mỗi lần tâm trạng của một trong hai người

không ổn, họ đều thích đem theo thức ăn đêm, lái xe lên trên đỉnh núi để có thể ngắm mặt trời mọc đồng thời cũng có thể trút bỏ tâm sự nặng nề.

“Ôi trời, cái cây đó bây giờ cao lên nhiều quá!”

“Là do em bị thu nhỏ lại thôi.”

Người phụ nữ bên cạnh hứng khởi nắm lấy tay anh, dường như quên đi mọi thứ. Thiên Hạ không nhẫn tâm dội gáo nước lạnh lên đầu cô. Nhưng ít nhất anh cũng muốn cho cô hiểu biết thêm một số kiến thức quá đổi thông thường, thời gian hơn một năm trời đối với một cái cây mà nói thì giống như đã qua nhiều năm vậy.

“Có anh mới bị teo nhỏ ấy!”

“Em có muốn đo sức thử xem sao không?”. Teo nhỏ? Liệu có phải đã làm tổn thương lòng tự trọng của một người đàn ông quá rồi chẳng?

Lời nói này chất chứa nhiều ý nghĩa khiến cho Đinh Mỹ Mẫn không biết đối đáp lại thế nào, đành tự mình vui vẻ tận hưởng phong cảnh tuyệt đẹp bên ngoài.

Chiếc đài trong ô tô phát ra tiếng nhạc nhẹ nhàng, êm ả, nhiều cảnh vật, hồi ức năm xưa cũng theo đó mà tràn về. Cô vẫn còn nhớ lí do khiến họ tới đây lần đầu tiên. Hồi đó, trên truyền hình nói sẽ có mưa sao băng, Mỹ Mẫn nằng nặc đòi anh phải tìm bằng được một nơi ngắm sao băng tốt nhất. Sau đó, đương nhiên, vẫn không khác gì mọi lần, họ vừa xem vừa cãi nhau. Tại sao lại cãi nhau cô cũng chẳng còn nhớ nữa, chỉ nhớ câu nói của anh sau đó là: “Anh yêu em nhiều như thế, thỉnh thoảng em biểu hiện chút ít tình yêu dành cho anh thì sẽ chết sao?”

Chuyện đến ngày hôm nay, cô đành phải nói là: “Người thì không chết được, nhưng trái tim thì chưa chắc!”...

“Anh không hề có ý định đem bố mẹ em ra để chèn ép em”. Một lúc sau, anh bỗng giải thích.

Mỹ Mẫn không thèm để ý đến anh, vẫn tiếp tục ngẩng đầu lên ngắm nghía cái cây kỉ niệm cách đó không xa.

Anh vẫn còn nhớ, vào một buổi tối cũng như thế này, có một cô bạn gái nhờ cô chuyển thư tình cho anh, hai người họ đã đánh nhau một trận. Sau đó, cô cũng giống như bây giờ, ngồi im lặng bên gốc cây ngắm nghĩ chuyện “thế nhân”. Trước giờ Thiên Hạ chưa từng nói với cô lần đó tại sao anh lại đánh nhau với cô. Anh tức giận vì cô đã nhét bức thư đó vào tay anh.

“Vì lần trước nghe em than thở có nhà mà không thể quay về, cho nên anh đã bàn bạc với bố mẹ em dẫn em về vào dịp Tết trung thu...”. Anh than ngắn thở dài, hiếm khi thu lại được cái giọng điệu đùa cợt thường ngày như thế, chỉ vì muốn giải trừ nỗi sầu muộn trong lòng cô bấy lâu.

Vẫn còn chưa nói hết thì đã bị Mỹ Mẫn ngắt lời: “Cảm ơn anh.”

“Nếu như em thực sự có chút nào đó cảm động, phiền em có thể biểu hiện rõ ràng cảm xúc của mình hơn chút nữa được không?”. Mỗi một câu “cảm ơn anh” ngắn gọn, cụt lủn, cô định thể hiện cảm kích với cậu thanh niên nhường chỗ inh trên xe buýt hay sao?

Không nói “cảm ơn anh” thì còn muốn cô làm gì nữa đây? Lấy thân báo đáp sao? Mỹ Mẫn quay sang liếc anh một cái, rồi cầm lấy lon coca anh để ở bên cạnh lên uống vài ngụm. Mùi vị ngọt ngào quen thuộc cộng thêm vị chua thanh khiết, cô kinh ngạc tròn mắt, nhìn kĩ lại lon coca trên tay mình: “Chà, bên trong còn có cả lát chanh này.”

Nhìn thấy bộ dạng hứng khởi lúc này của cô, anh cũng bất giác cười mãn nguyện. Một ai đó đã nói, hai con người ở cạnh nhau một thời gian dài sẽ dần dần bị nhiễm thói quen của người kia, sau đó sẽ càng ngày càng trở nên giống nhau. Câu này thật quá chí lí! Từ lúc nào anh đã ghi nhớ tất cả mọi sở thích, mong muốn của cô, ngày tháng không ngừng tích lũy, dần dần anh đã quen với việc ngày ngày mang thuốc chống dị ứng theo người, quen với việc uống coca nhất định phải cho thêm một lát chanh, quen với việc dùng mặt mả thể rút tiền y hệt như của cô... Cũng giống như đã quen với cuộc sống nhất định phải có cô rồi vậy!

Chỉ là anh không hề muốn đem những chuyện này nói ra cho cô nghe, nên cuối cùng đã đáp lại với giọng nửa đùa nửa thật: “À, là để cho em hiểu được tâm trạng chưa đến thấu óc của anh trước kia thôi mà.”

“Chưa đến thấu óc? Hừm, chưa cái gì mà chưa? Dễ dàng bị chua thế sao? Thế ngày ngày anh ở cạnh bên Mạc Tường, thường xuyên thấy cô ta tí tởn bên những người đàn ông khác, chắc là “chua” đến chết đi sống lại luôn ấy nhỉ?”. Có lẽ vì họ đã ở bên nhau quá lâu nên quá đỗi thấu hiểu đối phương. Những lời “có cánh” khiến cho tim phái nữ đập loạn xạ một khi phát ra từ miệng Giả Thiên Hạ thì chỉ khiến cho Đinh Mỹ Mẫn cảm thấy giả tạo mà thôi!

“Ai có thời gian mà nhìn cô ta chứ?”. Phải gánh chịu “nỗi oan khuất” ấy lâu quá rồi, anh hoàn toàn có đủ tư cách lên tiếng biện hộ ình.

“Không có thời gian? À phải rồi, anh còn bận chứng minh cho các phóng viên người ngày xưa ngoại tình là tôi, không phải là anh chứ gì?”

Năng lực thù dai của người phụ nữ này không hề bị thời gian làm mai một chút nào. Cô không đi làm kế toán thật là uổng phí tài năng. Đã cách một khoảng thời gian lâu vậy rồi mà cô vẫn còn ghi nhớ rõ như in từng mục tội danh của anh. Con người quả nhiên là không nên quá nóng nảy, đây chính là cái giá phải trả cho sự nóng nảy, hấp tấp của mình. Đối mặt với cái giá quá đắt này, anh giải thích một cách yếu ớt: “Em với Lăng tú ông ra chiêu nảy lửa như vậy, anh cũng phải có quyền đáp trả chứ!”

“Anh không vui tại sao lại lôi tôi vào cuộc vậy?”. Không vui là có thể đánh trọng thương cô thẳng thừng vậy sao? Có còn đạo lý gì trên đời này nữa không đây?

“Ít nhất là khi sự việc còn nằm trong tầm kiểm soát của anh, anh đã không cho phép bất cứ phóng viên nào đến làm phiền em.”

“Bốc phét! Vậy số phóng viên đứng chặn tôi trước đài truyền hình là gì chứ?”. Nếu như không phải bị đám phóng viên áp bức quá đáng, cô cũng không đời nào nóng nảy chạy ra ngoài ứng chiến trực diện.

“Lẽ nào em không nhận thấy, là một giám đốc công ty quản lý lớn, Lăng Gia Khang có quan hệ mật thiết với giới báo đài hơn anh sao?”

“... Ý của anh là những phóng viên đứng chặn tôi trước cửa đài truyền hình là do Lăng Gia Khang gọi tới sao? Không thể nào!”. Cô tự hỏi tự đáp, bộc lộ niềm tin tuyệt đối vào bạn mình.

“Đinh Mỹ Mẫn, có phải em đã quá thiên vị rồi hay không? Anh giải thích nhiều như vậy lẽ nào vẫn không bằng một câu nói của Lăng tú ông sao?”. Những chuyện nhỏ nhặt kiểu này, trước giờ anh chẳng thèm nói một lời giải thích. Nhưng cô đã phá vỡ quy tắc của anh hết lần này đến lần khác, lúc nào cũng nhìn anh bằng khuôn mặt đầy hoài nghi, nếu như chỉ đơn thuần là việc nghi ngờ thì anh sẽ tiếp tục nhẫn nhịn chịu đựng, nhưng vấn đề ở đây là cô tin Lăng tú ông mà lại không tin anh!

“Anh đã giải thích gì chứ?”. Rất tốt, nếu như đã muốn tính nợ thì cô không khách khí thanh toán từng món từng món một. Nghĩ vậy, cô liền vợ lấy chiếc túi xách, tìm kiếm một hồi lâu mới lôi ra được một cuốn tạp chí nhẵn nhúm, vứt ngay trước mặt anh: “Thế cái này thì sao? Cô ta chứng minh ư? Cô ta dựa vào cái gì mà chứng minh? Nếu như hai người chưa làm bất cứ chuyện gì nhố nhăng thì cô ta lấy cái gì ra để chứng minh đây? Lại còn cả bố anh nữa! Tôi còn chưa kịp lại gần thì ông ấy đã thấy như tôi sắp ám sát ông đến nơi. Trong khi đó, Mạc Tường đỡ ông ấy như vậy lại không thấy phản ứng gì. Cha con nhà họ Giả các người cũng thiên vị quá đỗi rồi còn gì nữa!”.

Nghe dứt câu, Giả Thiên Hạ bắt lực tựa lưng vào ghế ngồi, đến lúc này anh mới biết cảm giác “tình ngay lí gian” là như thế nào: “Đây cũng không phải ngày đầu tiên em gia nhập làng giải trí, lời của Mạc Tường đáng tin vậy ư? Cảnh vật trong tấm ảnh, trang phục của bố anh, phiền em nhìn lại cho kĩ đi! Đây chính là cái ngày ông gọi hai chúng ta cùng đi xem mặt. Rõ ràng hai người họ chỉ tình cờ gặp nhau ở đại sảnh của nhà hàng đó thôi, vừa hay bị người ta chụp ảnh lại. Với lại việc bố anh thích cô ta thì liên quan gì tới anh chứ?”.

“Chính là vì anh đã dẫn cô ta tới chúc mừng đại thọ của bố mình nên ông ấy mới càng quý cô ta đến vậy.”

“Đó là do em gây ra mà!”.

“Tôi...”. Mỹ Mẫn nghẹn lời, đuối lí nhưng vẫn ngang ngạnh không chịu thua: “Hôm đó tôi quên không mang theo di động. Hơn nữa, ai mà biết được nhìn thấy tôi, bố anh sẽ có những hành động đáng sợ gì chứ? Nói không chừng sẽ tể sống chúng ta ngay tại đó để mừng thọ cũng nên.”

Trí tưởng tượng của bà xã anh cũng thật là phong phú, đa dạng tới mức ngay một đạo lí đơn giản là “hồ dữ không ăn thịt con” mà cũng quên đi mất. “Bố anh không đáng sợ đến mức đó đâu!”.

“Mỗi lần bố anh gặp tôi, lúc nào cũng dữ dằn như kiểu muốn xẻ thịt phanh thây đến nơi, giết người huỷ xác ngay lập tức vậy.”

“Là vì ông không nở nhìn thấy những hi sinh, cố gắng của con trai mình bị ai kia hiểu lầm, phớt lờ.”

“Được, mai tôi sẽ cùng anh đi gặp bố anh!”. Mỹ Mẫn bỗng nhiên lên tinh thần, đưa ra một quyết định khiến người khác phải ngạc nhiên.

“Hả?”. Giả Thiên Hạ cho rằng liệu có phải đột nhiên lương tâm trỗi dậy trong cô, dự định chung sống hoà bình với bố anh, tạo tiền đề cho cuộc sống hạnh phúc sau này của hai người không.

“Tôi muốn thỉnh giáo Giả đại lão gia xem con trai của ông ấy đã hi sinh những gì? Hi sinh cho ai? Trên thế giới này có người phụ nữ nào ngốc nghếch đến thế, được yêu thương tới mức đó mà lại không cảm nhận được? Liệu có phải ông ấy trước giờ vẫn luôn “hi sinh” kiểu như thế hay không mà tới tận bây giờ vẫn chưa làm lành được với mẹ anh?”. Đinh Mỹ Mẫn cảm thấy nếu như khả năng thấu hiểu sự việc của cô không có vấn đề gì hoặc nếu như cô không hề tưởng bỏ nhận vợ thì liệu có thể coi những lời anh nói lúc này là nói với cô chẳng?

Cho dù không phải thì miễn cưỡng cũng có thể coi cô là một trong những nạn nhân đã từng được anh “hi sinh” cho nên hoàn toàn có đủ tư cách để nói ra những uất ức của mình. Có một điểm mà cô không thể không thừa nhận, cô đã từng cảm nhận được rằng Giả Thiên Hạ thực sự muốn cưới cô, muốn chung sống bên cô, chỉ cần như vậy thôi cô đã cảm thấy mãn nguyện rồi. Sau này khi “ếch” bị đá ra khỏi đáy giếng, cảm nhận được bầu trời mệnh mông bát ngát bên ngoài, lúc đó cô mới hiểu ra rằng những điều đó không đồng nghĩa với tình yêu.

“Em không cảm nhận được sao?”. Giả Thiên Hạ hết sức ngạc nhiên, so với việc hiểu lầm và phớt lờ thì việc hoàn toàn không cảm nhận thấy mới thực sự đáng sợ. Thử hỏi cả thế giới này xem, ngoài bố anh ra thì liệu có còn người đàn ông nào từ bé đến lớn giống như anh, chỉ yêu duy nhất một người hay không?

Cô lắc đầu, hoàn toàn tôn trọng sự thật dù phũ phàng!

Anh tự nhủ phải thật bình tĩnh, có lẽ bởi linh hồn cô đã bay bổng nơi nào quá lâu rồi cho nên cô mới hoàn toàn không cảm nhận được đằng sau sự nhún nhường, nhỏ nhẹ, không ghi hận cũ, nhất nhất theo ý cô của anh có hàm ý gì. Hít thở sâu, đừng nổi giận, đây không phải vấn đề không thể giải quyết được! Ví dụ như tiến sát tới, kéo cô lại gần, ép cô phải nhìn vào mắt anh, để cô thấy rõ được trong ánh mắt ấy hiện lên dòng chữ “có công mài sắt, có ngày nên kim”. Nếu như làm vậy mà vẫn chưa thể tâm ý tương thông thì chỉ còn cách “hạ độc thủ” thôi!

“Á, này, á...”. Trông thấy khuôn mặt quen thuộc ngày càng tiến dần sát lại mình, Đinh Mỹ Mẫn không ngừng lùi về phía sau. Đến khi không còn đường để lui nữa, cô mở miệng định phản kháng, còn chưa kịp nói gì thì đã bị anh chiếm lĩnh mất rồi.

Không biết liệu nụ hôn này có phải do nổi giận bùng phát lên không, tóm lại là cô vô dụng, không vượt qua nổi những cảm dỗ, trong đầu trong tim lúc này chỉ toàn là hơi thở của anh cùng những lời mà trước kia hai người đã từng nói...

...

“Giả Thiên Hạ, trên ti vi có nói rằng một người đàn ông nếu như thực sự yêu bà xã của mình thì mỗi ngày, sáng tối đều phải hôn cô ấy một lần. Có như vậy, cô ấy mới cảm nhận được rằng cho dù thời gian có trôi qua bao lâu đi nữa thì cô ấy vẫn được yêu thương như thuở ban đầu.”

“Sau này em ít xem mấy bộ phim thần tượng vô vị, ngớ ngẩn đó đi! Bọn họ có thể không đánh răng, không làm việc, không đi vệ sinh, em có thể làm vậy được không?”.

“Đó là những lời nói trong chương trình do anh sản xuất mà!”.

...

Anh không ngừng hôn cô mãnh liệt hơn, thu nhận hết tất cả mọi luồng khí mà cô hắt ra cứ như đang muốn hợp nhất thành một thể vậy. Mãi cho tới khi cô gần như hết hơi, anh mới chịu buông tha, nói một câu cợt nhả: “Bây giờ thì em đã cảm nhận được tình yêu của anh chưa? Có cần thêm chút nữa không?”

Câu nói hàm ý giống hệt như trước kia thốt ra khỏi miệng anh, giọng nói chất chứa đầy tình cảm. Đinh Mỹ Mẫn tỏ ra hoảng hốt, môi vẫn hơi mấp máy, luồng khí ấm áp tràn ngập lan toả khắp cơ thể cô. Một dự cảm không lành làm cô bất giác tỉnh ngộ. Sự thật một lần nữa lại chứng minh, con người cô luôn hoài niệm, mềm lòng, không hề có khả năng tự kiềm chế. Hơn thế, Giả Thiên Hạ lại nắm rõ điều này hơn cô.

“Rất cuộc anh định làm gì?”. Mãi một hồi sau cô mới cất tiếng nói nhưng vẫn chẳng thể che giấu được sự kinh ngạc.

“Buông tay để em ra đi là quyết định ngu ngốc nhất trong cuộc đời anh. Bây giờ anh có thể hối hận được không?”

Giọng nói của anh rất dịu dàng, giống như làn gió mang theo ánh sáng mùa xuân lướt qua tai cô, đánh mạnh vào phòng tuyến yếu ớt nơi trái tim cô. Thế nhưng ngay Mỹ Mẫn cũng không dự liệu được rằng, bản thân cô lại không hề cảm động. Thay vào đó là nỗi uất ức tuôn trào, trong đó còn ẩn chứa đôi chút hận thù. “Có thể hối hận được không”? Chỉ một câu nói đó, anh tưởng có thể làm cho vết thương xưa lành lặn lại như ban đầu sao? Kết hôn, li hôn, mỗi người mỗi ngã... Những thứ này với anh chỉ là vở kịch sao? Có phải là những đau đớn, khổ sở trước kia của cô đều không nghĩa lí gì, điều quan trọng là bây giờ anh đã hối hận nên cô phải hết sức phối hợp để diễn tiếp vở kịch này?

Đang đùa sao? Anh có đáng để cô phải yêu không hối tiếc như thế không?

“Phải lòng anh, đồng ý lấy anh là quyết định ngu ngốc nhất trong cuộc đời tôi. Xin hỏi, tôi có thể hối hận được không?”

Lúc này, anh vừa mong mỗi thời gian có thể ngưng đọng lại vừa hận thời gian sao lại trôi qua chậm như thế. Lúc nín thở đợi câu trả lời của cô, anh bị giày vò như thể đang trên pháp trường chờ bị lăng trì vậy. Thậm chí Giả Thiên Hạ còn hạ quyết tâm, chỉ cần cô gật đầu, anh có thể từ bỏ mọi thứ, không đắn đo xem có đáng hay không mà lẫn xả vào yêu cô, chiều cô. Đáng tiếc, những gì anh nhận được chỉ là nỗi thất vọng vô bờ mà anh không hề liệu trước.

Trước đây anh không bao giờ tin vào cụm từ “càng gian khó càng anh dũng”, thật không ngờ bây giờ đã thấu hiểu hoàn toàn: “Có thể!”

“Cảm ơn anh!”. Rất tốt, coi như đạt được tiếng nói chung.

“Có điều, anh sẽ khiến em không muốn hối hận.”

“Giả Thiên Hạ, tôi nói cho anh biết... tôi cho phép anh được bước vào cuộc đời tôi nhưng điều đó không có nghĩa là cho phép anh được ra ra vào vào!”. Cô hét lên trong bức tức, muốn xuống xe ngay tức thì, đóng cửa và nói lời tạm biệt. Cho dù có chết một vì đi bộ xuống núi thì cô cũng quyết không nói thêm bất cứ lời nào với gã đàn ông không biết lí lẽ kia.

Đáng tiếc lúc này tiếng điện thoại của cô bỗng vang lên, cô đưa mắt liếc qua nhìn màn hình di động, tiện thể lườm Giả Thiên Hạ một cái, sau đó mới vội vã nhấc máy.

“Mỹ Mẫn, hu hu... Mình đau khổ quá...”

Di động truyền lại giọng nói quen thuộc của Lâm Ái và cả tiếng khóc nghe đau đớn khổ sở của cô khiến cho Mỹ Mẫn cũng buồn thảm theo: “Cậu... cậu nói rõ thêm chút nữa xem nào! Có chuyện gì xảy ra thế?”

“Đừng có lại đây, mình không muốn sống nữa, không muốn sống nữa...”

“Không, không... không muốn sống nữa ư?”

“Đúng thế, bọn họ đều khuyên mình nên cắt mạch máu tự sát.”

“Cắt, cắt... cắt mạch? Đừng kích động, đừng kích động! Cậu đang ở đâu thế?”. Nói chuyện với một cô gái đã không còn tỉnh táo, ăn nói lung tung ở đầu dây bên kia, Mỹ Mẫn coi như vẫn giữ được một chút bình tĩnh.

“Hội sở, à... 419...”

Cạch!

Điện thoại bị dập, Mỹ Mẫn hoảng hốt nhìn sang Giả Thiên Hạ, vô cùng lo lắng nắm chặt lấy áo anh: “Mau, mau đưa tôi tới hội sở 419!”

Hiếm khi có cơ hội nói chuyện được đến mức này, mắt nhìn thấy chỉ cần nỗ lực thêm chút nữa là thắng lợi trong tầm tay rồi, vậy mà lại có người không biết chọn thời điểm quấy rầy anh ngay lúc ấy. Theo tư duy thông thường, Giả Thiên Hạ nên chuyển lời tới cô Lâm Ái đó, đừng có cắt mạch máu mà lãng phí thời gian, hao tài tốn của, có khi đâm đầu vào tường chắc sẽ tốt hơn, tiện đó còn có thể kiểm tra xem đó có phải là công trình bị rút ruột hay không, cũng coi như là trước khi chết cống hiến cho nhân dân chút gì đó hữu ích.

Suy đi nghĩ lại, cuối cùng Giả Thiên Hạ cũng kiềm chế được ý định đó. Tổng hợp lại tất cả mấy bộ phim truyền hình vô vị gần đây, các cảm nang dạy đàn ông làm thế nào để trở thành ông chồng tốt, hay các cuốn sách đúc rút kinh nghiệm của những cao thủ tình trường... thì những lúc như thế này nên nắm chắc cơ hội mà thể hiện. Cái được gọi là “hoạn nạn gặp chân tình” có lẽ mang chính ý nghĩa này.

Chị em tốt của bà xã gặp nạn, anh chỉ cần nhanh chóng lái xe đưa cô tới, sau đó tìm một cái cớ nào đó rời khỏi đó trước, để cho họ khoảng không gian riêng thể hiện tình bạn tươi đẹp giữa hai người.

“Em thực sự không cần anh phải vào cùng sao?”. Đương nhiên trước khi rời khỏi, vẫn phải tỏ ra quan tâm thích đáng.

“Không cần đâu! Anh còn phải làm thêm giờ, không đúng sao? Cái đó... anh đến, cô ấy sẽ cảm thấy không thoải mái.”

Hiển nhiên là câu trả lời của Mỹ Mẫn cũng nằm trong dự kiến của anh. Thiên Hạ mỉm cười gật đầu, bày tỏ rằng mình có thể hiểu được: “Đi vào đi, có chuyện gì không thể ứng phó nổi thì gọi điện cho anh ngay nhé!”

“Được!”. Tuy mới chỉ là một câu nói thôi nhưng cũng đã thực sự khiến Mỹ Mẫn cảm thấy ấm lòng.

Sự việc tiến triển hết sức thuận lợi, Giả Thiên Hạ không ngừng nhắc nhở bản thân không nên quá hấp tấp. Đối với những con người gặp nạn lại càng ương ngạnh như Mỹ Mẫn, ép quá thì chẳng khác nào tự tìm đường chết. Những câu nói thân thiết, quan tâm này giờ đối với anh đã là sự thay đổi ngoài mức tưởng tượng rồi.

Nghĩ vậy, anh cũng không nói thêm gì, mang theo nụ cười mãn nguyện đi về đài truyền hình làm thêm giờ, dù cho có hay không đều được.

Chỉ đáng tiếc, không có ai nói cho Giả Thiên Hạ biết rằng khi xung quanh “con mồi” còn có những thợ săn khác đang nhăm nhe, chờ thời cơ cướp đoạt thì một vài hành động quan tâm kiểu này là không mấy thích hợp. Điều đó cũng đồng nghĩa với việc tự tay “cắm sừng” lên đầu mình, lại còn tỏ ra ngây thơ, vô tội, gặp người nào cũng giải thích: Cái đó không phải là... sừng!

Điều không may nữa là bên cạnh Đinh Mỹ Mẫn vừa hay lại có một “thợ săn” lão luyện, xuất quỷ nhập thần thật.

Cô vừa bước chân vào hội sở đã nhìn thấy Tiểu Ái đang ngồi ở ghế sofa gần đó, tay cầm kéo cắt móng tay, nhìn như đang ra sức cào lên cổ tay của mình.

Ánh mắt Mỹ Mẫn chuyển ngay qua mấy người bạn đang giương mắt ngồi nhìn Tiểu Ái. Dù có đi hiếp đáp, dẫn dắt người khác cũng không nên dẫn bọn này theo, nhìn thấy bạn mình mất mặt vậy mà còn không biết ngăn cản. Cảm giác tức khí dâng trào trong cô, tạo nên một dũng khí khác thường, Mỹ Mẫn nhanh chóng bước về phía trước, một tay kéo lấy Tiểu Ái: “Cậu ngồi đây đợi, để mình đi tìm con dao sắc cho cậu!”.

“... Hu hu, Mỹ Mẫn, mình thất tình rồi! Hu hu...”. Cho dù đã say tới mức mất hết thần trí nhưng Tiểu Ái vẫn nhanh chóng nhận ra người đứng trước mặt mình lúc này. Giống hệt như sau khi phải chịu uất ức tột cùng lại gặp được người thân vậy, Tiểu Ái nhanh chóng mở lòng, chia sẻ tâm sự, ôm lấy Đinh Mỹ Mẫn khóc lóc mãi không thôi.

“Thất, thất... thất tình?”. Mỹ Mẫn ngạc nhiên tới mức nói líu lưỡi, cô vỗ nhẹ lên vai bạn mình. Thực lòng cô muốn hỏi thăm xem rốt cuộc là từ lúc nào cô nàng bắt đầu yêu đương? Nhưng do hiện tại tâm trạng của cô bạn đáng kính không mấy ổn định nên Mỹ Mẫn quyết định trước hết cứ âu yếm vỗ về đã.

Sau khi Tiểu Ái kể lại đầu đuôi sự việc bằng những lời lẽ lung tung, thứ tự đảo lộn, Đinh Mỹ Mẫn bỗng nhiên bình tĩnh.

Tình cảm giữa phụ nữ với nhau cũng thật lạ lùng: lúc yêu đương ngọt ngào say đắm chưa chắc đã chia sẻ với nhau, biểu hiện triệt để tinh thần võ thuật thượng thừa của môn Wushu Trung Hoa – Thần long thấy đầu không thấy đuôi; đợi đến khi thất tình, bị tổn thương, mới xuất hiện với bộ dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ, khốc lốc âm ỉ, coi người chị em thân thiết của mình như cha xứ, vừa kể lể nguồn cơn vừa hối hận tội cùng, đôi lúc lại còn thốt ra những lời mắng nhiếc chửi rủa thậm tệ.

Thảo nào mà khoảng thời gian gần đây, mỗi lần Mỹ Mẫn gọi cho Tiểu Ái rủ đi ăn khuya, câu trả lời nhận được lúc nào cũng là: “Trời, tớ bận quá, có rất nhiều chương trình phải tham gia, để hôm khác nhé!”. Thậm chí từ trước đến nay, cô còn chưa bao giờ nghe thấy Tiểu Ái nói xem rốt cuộc cô với Tạ Mục Đường đã bắt đầu yêu đương từ lúc nào. Đợi đến khi Mỹ Mẫn biết được thông tin thì mọi việc gần như đã đi đến hồi kết rồi!

“Mỹ Mẫn à, nhất định cậu phải nghe lời mẹ đấy, nhất định phải nghe nhớ chưa! Hu hu... mẹ tớ đã nói từ lâu rồi, người giống như tớ không nên tìm người đàn ông quá đẹp trai, tốt nhất là nên tìm một đại gia giàu có nào đó rồi gả đi cho rồi... Tóm lại là như vậy mới xứng đôi...”

Mỹ Mẫn trợn trừng mắt, chẳng biết đáp lại thế nào, đành phải để cho cô bạn thân thoả sức phát cuồng phát đại vậy! Nghe theo lời mẹ nói? Như vậy có phải là cô cũng nên nghe theo lời mẹ mình, tay nắm tay Giả Thiên Hạ đi kết hôn lại sao?

“Cho cô ấy uống một chút sữa nóng xem tình hình có khả quan hơn không!”

Giọng nói quen thuộc có vẻ quan tâm đã làm nhiều loạn suy nghĩ lúc này của Mỹ Mẫn. Cô quay ngoắt đầu lại, mắt rưng rưng nhìn Lăng Gia Khang bất thành linh xuất hiện ngay bên cạnh mình. Hình như chính anh cũng cảm thấy bất ngờ, ánh mắt mang đầy vẻ ngạc nhiên, sau khi đưa li sữa nóng ấy nghệ sĩ dưới quyền, anh mới che giấu sự bất ngờ của mình rồi nói: “Tại sao em lại ở đây?”

“Câu hỏi này phải do em hỏi mới đúng chứ? Anh quay về lúc nào thế?”. Bây giờ là thế nào đây? Cho dù chỉ là bạn bè, ra đi hay trở về thì cũng nên thông báo trước một tiếng mới phải đạo chứ? Quan hệ tốt hơn một chút còn cần phải ra sân bay tiễn đưa hoặc đón về nữa cơ! Có phải người này đang muốn chứng minh cho cô thấy quan hệ của hai người còn chưa tới mức bạn bè thông thường không?

“Là chị Tiểu Ái gọi chị ấy tới đó, bọn em đàn ông con trai chẳng thể quản nổi một người phụ nữ đang điên vì tình. Chị Mỹ Mẫn biết cách dỗ dành, hơn đứt bọn em nhiều”. Ánh mắt của mấy người nghệ sĩ tập trung lên hai người, âm thầm cảm thấy có chút gì đó không bình thường, không nhiều lời, họ chỉ lên tiếng để mọi việc được viên mãn.

Người phụ nữ điên vì tình mà họ nói lại phát cuồng lần nữa, sau khi giật lấy li sữa nóng từ tay họ uống vài ngụm thì lại tiếp tục nắm lấy vạt áo của Mỹ Mẫn khốc lốc làm loạn: “Mỹ Mẫn, bọn mình là bạn bè tốt đúng không? Cậu đã quen biết Tạ Mục Đường lâu rồi, cậu nói thật ỉn biết, rốt cuộc hắn ta có bao nhiêu đàn bà? Cậu nói xem có phải nếu hôm nay mình không đến đây thì chắc là mãi mãi sẽ không biết được sự thật hay không hả? À... cậu biết hắn ta quá đáng đến mức nào không? Đã bị mình bắt quả tang tại trận rồi, dù thế nào đi nữa thì cũng nên giải thích một câu chứ, vậy mà hắn ta lại dám nói: “Hôm nay anh có việc gấp, hôm khác anh sẽ giải thích cặn kẽ lại sau”, sau đó thì... thì... thì lòi con hồ li tinh đó bỏ đi mất!”

Mỹ Mẫn tiếp tục im lặng, cô đang suy nghĩ xem có nên nói trắng ra hay không. Tình trạng hiện nay của Tiểu Ái đã rất gay go rồi, nói ra có phải là càng thêm dầu vào lửa không nhỉ?

“Ồ... mọi người nói xem, đợi tới lúc hắn ta tới tìm mình để giải thích, liệu có nên nghe hay không? Nói không chừng hắn ta thực sự có chuyện gì khó nói thành lời, khó có thể giải thích ngay tại trận thì sao? Không phải có câu nói: người đàn ông dù có trắng hoa, lăng nhăng đến đâu thì cũng có lúc si tình, hay yêu thương một người thật lòng ư?”

Một loạt luận điểm mà Lâm Ái đưa ra đã đánh vào đúng chỗ “đau” nhất trong lòng Đinh Mỹ Mẫn. Chỉ trong một khoảnh khắc đó thôi, cô cảm thấy dường như đang nhìn thấy chính mình trước đây. Tình yêu đúng là thứ biết cách giầy vò con người, ta sẽ chú ý, quan tâm đến từng lời nói, thậm chí từng thay đổi dù nhỏ nhất của người kia, thế nhưng cuối cùng lại không đành lòng, không kiềm chế được mà tha thứ cho họ. Ta luôn tưởng rằng đối với tên đàn ông thói tha đó, mình là đặc biệt, là độc nhất vô nhị, đường đường nghĩ rằng có thể thay đổi được anh ta. Nhưng mãi sau này mới biết, người hoàn toàn bị thay đổi, cải tạo lại chính là mình.

“Cậu ngốc nghếch quá! Lẽ nào cậu chưa bao giờ nghe câu “đi với Bụt mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy” sao? Vậy mà mình còn tưởng cậu tinh tường hơn mình chứ! Tạ Mục Đường là “tử đảng”[18] với Giả Thiên Hạ đó! “Tử đảng” là gì biết không, là bạn thân đến mức không còn gì thân hơn, đó chính là có gái thì cùng tán mà muốn phụ bạc thì cũng rủ nhau cùng phụ bạc, hiểu chưa? Loại đàn ông như thế sao cậu lại có thể yêu chứ? Nói không chừng bất cứ địa điểm nào, thời gian nào cũng có thể có một người phụ nữ lạ mặt tay bế đứa con tìm đến bắt đền cũng nên!”. Càng nghĩ càng tức, Mỹ Mẫn chẳng thể nào kìm nén được tức giận, lúc này trông cô còn phẫn khích hơn cả Tiểu Ái.

“Cậu hét lớn như thế định dọa chết người à?”. Giật mình vì tiếng hét của bạn, Tiểu Ái cũng quyết không chịu thua kém mà hùng hồn đứng dậy: “Cậu không phải cũng bỏ qua một Lăng Gia Khang tuyệt vời không yêu, cuối cùng lại chạy về lựa chọn Giả Thiên Hạ hay sao?”.

“Hử?”. Chuyện giữa phụ nữ với nhau vốn dĩ Lăng Gia Khang không định chen vào, tuy nhiên Tiểu Ái đã nói chuyện thẳng thừng như thế, anh tất nhiên cũng không thể im lặng không lên tiếng đính chính được: “Anh chưa từng theo đuổi cô ấy.”

Đến lúc này, Mỹ Mẫn gần như cứng họng, chẳng nói được gì, cứ nghĩ tới tới nay suýt nữa tự gieo mình vào bể khổ, trong lòng cô không khỏi thấy sợ hãi. Nóng nảy, kích động quả nhiên rất có thể hại chết người. Thế nhưng, cô thực sự có quyền để chọn lựa hay sao? Ánh mắt Mỹ Mẫn trở nên hiền hoà hơn, miệng chu ra phản bác: “Tình cảnh của hai chúng ta khác nhau mà! Không phải người ta thường nói, người phụ nữ đã li hôn thì không khác nào hàng giảm giá hay sao? Bây giờ mình chỉ là mặt hàng giảm giá kém chất lượng mà thôi! Cậu thì hoàn toàn khác, gái còn son đương nhiên phải lựa chọn cẩn thận rồi, mắt phải tinh tường, phải nhìn cho kĩ, tốt nhất là mang theo chiếc đèn pha lớn để soi cho chắc!”

“Đinh Mỹ Mẫn, cậu từ triều đại phong kiến nào vượt thời gian đến đây thế?”. Tiểu Ái không nhịn được, phải hét lên. Lại còn tự xưng là hàng giảm giá, kém chất lượng chứ! Bây giờ đã là thời đại nào rồi, ai còn có suy nghĩ cổ hủ, lỗi thời ấy nữa!

“Mình đã bao giờ nói là sẽ quay lại với anh ta đâu! Tại sao cậu lại lôi mình vào chuyện này? Người bị thất tình bây giờ là cậu cơ mà!”. Lúc nói ra câu này, Mỹ Mẫn vẫn không che giấu nỗi sự chột dạ. Nếu như Tiểu Ái không thất tình đúng lúc này thì nói không chừng cô đã làm chuyện ngốc nghếch rồi.

“Đúng thế, mình thất tình rồi! Hu hu... Thất tình rồi... Ngày mai phải sống thế nào đây?”. Dẫu là một nữ nhân sự nghiệp lẫy lừng hay là một phụ nữ lí trí khi nói về chuyện tình cảm thì kiểu gì trong đời cũng có một vài lần mù quáng vì tình yêu. Cho dù đó là Lâm Ái, người đã từng hùng hồn phát biểu danh thép rằng chẳng có ai rời khỏi ai mà sẽ sống không nổi cũng không nằm ngoại lệ, cũng đành phải suy sụp trước mặt một người yếu đuối như Mỹ Mẫn mà thôi. “Lúc mới chia tay Giả Thiên Hạ, cậu đã nghĩ gì?”

Ai nói Lâm Ái là người điên vì tình? Riêng Lăng Gia Khang lại cảm thấy khác, rõ ràng lúc uống rượu say, cô trở nên sâu sắc hơn nhiều. Không những lời lẽ thẳng thắn mà ngay cả những câu hỏi cũng hết sức nhạy bén, khí thế.

“Lúc đó mình đã nghĩ chỉ có một mình thì làm thế nào mà thay được bóng đèn”. Mỹ Mẫn trả lời rất thẳng thắn. Sau này cô mới biết, thì ra chỉ cần mua một chiếc thang về là có thể giải quyết được vấn đề này.

“Hử... Vậy sau đó thì sao?”. Chưa có được câu trả lời thỏa mãn, Tiểu Ái quyết không thoả hiệp, càng ngày càng tỏ mò hơn.

“Thì làm cách nào để mua được nước mắm ngon, rót cuộc loại mới cất hay cất lâu rồi có gì khác biệt chứ?”

“... Ồ, vậy thì tình cảnh của chúng ta đúng là hoàn toàn khác nhau đấy, hu hu... hu hu... Ngày mai tôi phải làm thế nào để sống tiếp đây?”. Tiểu Ái đành từ bỏ, hai con người có chỉ số IQ ở hai mức độ chênh lệch

không thể nào nói chuyện cùng “ngôn ngữ” được.

“Trước tiên hãy đưa cô ấy về nhà đi!”. Đưa tay day nhẹ lên thái dương có phần đau nhức, Lăng Gia Khang nhìn về phía cô trợ lý của Tiểu Ái, đặc biệt dặn dò: “Nhất định phải cẩn thận đám phóng viên đấy nhé!”

“Dạ.”

“Đợi... đợi chút đã!”. Nghĩ tới việc về nhà quá sớm lại phải đối mặt với Giả Thiên Hạ, lại sợ mình sẽ không kiềm chế được, Mỹ Mẫn nhất nhất ngăn cản cô trợ lý đó: “Cứ giao cho chị! Để chị đưa Tiểu Ái về nhà cho!”

“Đưa cô ấy về bằng xe đạp của em ư?”. Lăng Gia Khang không ngại nhắc nhở.

Hôm nay cô không hề đến đây bằng xe đạp.

“Em còn sợ trợ lý của Tiểu Ái không chăm sóc tốt cho cô ấy à?”

Anh chỉ còn thiếu nước nói thẳng ra, người ta là chuyên nghiệp, em sao mà sánh được nữa thôi.

Bị chặn họng một lần nữa, Mỹ Mẫn đành đứng giương mắt nhìn cô trợ lý cẩn trọng đưa Tiểu Ái rời khỏi hội sở 419.

Ai cũng biết rõ lúc này “lão đại” nhà họ đang muốn có được không gian riêng, trước tiên là đưa Tiểu Ái đang điên vì tình đi, sau đó đến lượt bọn họ phải tự biết thân biết phận mà rời khỏi. Thế là đợi đến lúc Đinh Mỹ Mẫn tỉnh táo lại, cô mới hoảng hồn phát hiện ra, trước đó nơi đây vẫn còn đông đúc, náo nhiệt mà giờ chỉ còn lại một mình cô và Lăng Gia Khang. Cô bỗng cảm thấy không khí tự nhiên, thoải mái giữa hai người họ trước kia hình như không còn nữa, phải chăng do họ đã quá lâu rồi không gặp nhau?

“Lại đây nào!”. Tất nhiên không thể nào tránh khỏi ngại ngùng nhưng Lăng Gia Khang không muốn từ giờ trở đi cứ như vậy với cô nên đã lên tiếng phá vỡ không khí yên lặng.

“Cái đó... Anh quay về từ lúc nào thế? Tại sao không thông báo trước một câu cho em...”. Đây là một câu mở đầu hết sức vụng về.

“Anh vừa mới về thôi. Ngồi gần lại đây, cách xa như vậy nói chuyện mệt mỏi lắm!”. Anh cố tỏ ra nhẫn nại, nhắc lại câu trả lời thêm lần nữa.

Mỹ Mẫn không còn thấy ngại ngùng như trước đó nữa, liêu lĩnh ngồi gần về phía bên cạnh anh.

“Gần đây em rất bận sao?”. Trước tiên anh vẫn tỏ ra khách khí và lịch sự. Cố tình dích thân ra nước ngoài giải quyết công việc, chẳng qua là vì anh muốn cách xa cô một chút, mong muốn tình cảm dành cho cô giảm bớt đi đôi phần. Hình như cũng có chút hiệu quả thì phải, anh không muốn những công sức trước kia của mình đều như muối bỏ bể.

“Ồ, em vẫn ổn cả”. Mỹ Mẫn không nghĩ ngợi nhiều, chỉ coi đó là một câu thăm hỏi bình thường giữa bạn bè với nhau mà thôi.

Vài từ ngữ giản đơn, thản nhiên đó đã khuấy động tình cảm vốn tưởng đã bình lặng của anh: “Vẫn ổn cả? Vẫn ổn cả mà em không biết đường gọi điện thăm hỏi anh lấy một câu à?”

“Hả?”. Cái này cô thực sự chưa hề nghĩ tới.

Thôi bỏ đi, vấn đề này không cần thiết phải bàn luận, chỉ tự chuốc giận vào mình mà thôi. “Những lời Giả Thiên Hạ nói đều là thật sao?”

“Ai mà biết được anh ta thế nào chứ? Chí ít thì em cũng không đồng ý!”. Vào những thời khắc “nguy nan”, Mỹ Mẫn thường tỏ ra khá thông minh. Ví dụ như khi vừa nghe xong câu hỏi của Lăng Gia Khang, cô đã nghĩ ngay tới vấn đề kết hôn lại với Giả Thiên Hạ.

Thường thì những câu trả lời ra sức phủ nhận như thế này lại càng khiến người nghe cảm thấy nghi ngờ. Lăng Gia Khang im lặng, cố gắng tự nhủ đừng quá để tâm. Anh đối với cô nhiều lắm cũng chỉ là có chút “cảm tình” mà thôi, không gặp mặt cũng không đến nỗi quá nhớ nhung. Ừ, đúng là như vậy! Cho dù lúc ở cạnh cô, nhịp tim có hơi thất thường, hơi thở cũng gấp gấp hơn, cũng chẳng qua là do tiếng nhạc nhảy xập xình, ồn ã ở quán bar gây ra thôi mà...

“Đi thôi, ra ngoài đi dạo cho thoáng!”

“Hả? Đi đâu cơ chứ?”

“Ở đâu ra mà lắm câu hỏi thế? Đi thôi!”

Tất cả các trạng thái trên của cô đã cho thấy rõ, anh nên cách xa cô một chút, càng xa càng tốt.

7. Chương 10-11

Chương 10: Cút thì cút, ai sợ ai chứ?

Mắt Giả Thiên Hạ lúc này đỏ ngầu như máu!

Thực tế đã dạy cho anh biết rằng trên thế giới này có hai thứ không đáng tin tưởng nhất. Một là lời thề bên chén gối, hai là phim thần tượng.

Mọi người đều bảo khi phụ nữ tụ tập nói chuyện thì đa số chủ đề đều xoay quanh quần áo, giày dép và đàn ông. Còn về phần cánh mày râu thì đại đa số lại là than vãn, cho nên tốt nhất là đừng có suy nghĩ quá nhiều, nếu không thì chỉ tự chuốc lấy phiền muộn mà thôi. Anh hoàn toàn tuân thủ theo nguyên tắc này, thế nhưng ai ngờ lại rơi vào tình cảnh thế thảm như hiện nay. Giống như một ông chồng đau khổ, làm việc tăng ca mệt mỏi đến mức thở chẳng ra hơi, vậy mà về nhà lại phải đối mặt với căn nhà trống không. Gọi di động cho vợ không biết bao cuộc mà chẳng có người nhấc máy, lo lắng bồn chồn, chốc chốc lại ra cửa sổ ngó nghiêng...

Cuối cùng cái mà anh nhận được đó là cảnh Lăng Gia Khang đưa vợ anh về nhà! Đã xuống xe còn không mau chóng lết lên nhà cho nhanh, nhất định còn phải “biểu diễn” màn lưu luyến lâm li nữa.

Cửa nhà mở ra, anh lạnh lùng nhìn cô không dám bật đèn lên, rón ra rón rén đi trong màn đêm u tối, không kiềm chế nổi cơn giận mà chầm chọc: “Đã chịu quay về nhà rồi cơ đấy?”

Giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên không báo trước, Mỹ Mẫn sợ tới mức lùi về sau mấy bước, tiện tay bật luôn đèn, đợi đến khi cả căn phòng hiện lên rõ nét, cô mới hết hoảng hốt. Cô nhìn qua thấy Giả Thiên Hạ ngồi trên ghế sofa, khuôn mặt lạnh tanh, cau mày nhăn nhó. Không phải trước đó vài tiếng vẫn vui vẻ hay sao? Sao lại thay đổi nhanh chóng thế? Trông chẳng khác nào đang đi xiết nợ vậy!

“Em không hề nói với anh Lăng Gia Khang cũng ở đó”. Cho dù chỉ là một câu nói thôi, anh cũng quyết không ngóc tới mức để cho tình địch thừa cơ xông lên.

“Tôi cũng đâu biết đột nhiên anh ấy lại quay về chứ!”. Mỹ Mẫn mặt tối mức chẳng buồn đưa lời giải thích dài dòng.

“Hai người đã nói những chuyện gì?”. Anh hít một hơi thật sâu, bỏ qua những chuyện đã xảy ra vừa rồi, do thám các tin tức hữu dụng hơn.

“Chẳng có gì hết...”. Không phải là cô không muốn nói mà chẳng qua ngay bản thân cô cũng không hiểu rõ cuộc Lăng Gia Khang định làm cái gì nữa. Giữa đêm khuya đi cùng nhau không nói câu nào, tự nhiên dẫn cô đi dạo, sau đó nói vài câu tục tĩu, rồi giận dỗi ù ù “vứt” cô về nhà.

“Chẳng có gì hết?”. Giọng của Giả Thiên Hạ đầy nghi hoặc. Mỹ Mẫn dùng một giọng điệu giống như vừa trải qua một chuyện tình cảm nóng bỏng tới mức thốt không ra hơi để nói với anh là “chẳng có gì hết” sao? Tưởng rằng chỉ số IQ của anh cũng thấp giống như cô à? Đến khi bắt gặp ánh mắt trốn tránh của cô, anh bĩu môi chầm chọc: “Đỉnh Mỹ Mẫn, không có khả năng thì đừng có học theo người khác đứng núi này trông núi nọ!”

“Anh... sớm muộn gì miệng anh cũng sẽ mọc đầy nọc mà tự đầu độc chết anh đấy!”. Anh nhất định phải nói những lời độc địa, cay nghiệt đến vậy hả? Không nhận thấy cô đang rất mệt mỏi, phiền muộn hay sao?

Thứ cô muốn nhất bây giờ chính là ngủ một giấc ngon lành, không phải suy nghĩ về bất cứ điều gì, lại càng chẳng muốn cãi nhau với anh.

“Cho dù em có muốn thành đôi uyên ương với hấn ta thì cũng không cần thiết phải trù ẻo anh chết sớm vậy đâu!”

“Hả? Thành đôi uyên ương...?”. Những lời nói này chẳng khác nào chiếc gai đâm thẳng vào tim Mỹ Mẫn. Nếu như cô có thể sống một cách thoải mái bên Lăng Gia Khang thì có cần thiết phải khổ sở như bây giờ hay không? Lại nghĩ đến thảm cảnh hôm nay của Tiểu Ái, cô không kiềm chế được mà tính cả món nợ của Tạ Mục Đường lên đầu anh: “Bây giờ anh mới tới tính toán so đo những điều này với tôi liệu có muộn quá không? Giả Thiên Hạ, anh đã làm những gì, đã ở đâu chứ? Đừng có gơ ra cái bộ mặt trông như thần tình yêu thế kia! Tất cả phụ nữ đều đáng đời, xui xẻo đúng không? Mặc cho anh thoả sức chơi đùa, bòn cọt ngoài đường thế nào, phụ nữ chúng tôi vẫn phải cam chịu đứng ở nhà đợi anh sao? Anh bị thần kinh à?”.

“Anh rốt cuộc đã chơi đùa, bòn cọt với ai chứ, em bắt được gian tình tại trận sao? Còn nữa, em đã bao giờ tận mắt nhìn thấy anh đưa người phụ nào về nhà chưa? Em thả tin mấy tờ tạp chí lá cải đó chứ không chịu tin anh sao?”. Vô duyên vô cớ bắt anh phải gánh những tội trạng này, chí ít cũng phải đưa ra một bằng chứng thuyết phục đã chứ!

“Hừ! Sao anh còn dám mở mồm ra mà nói những câu đấy? Trên thế giới này có biết bao nhà sản xuất, bao gã thừa kế tập đoàn lớn. Những tờ báo lá cải đó có thù với anh hả? Tại sao nhất nhất quyết bám lấy anh không tha?”

“Thế bây giờ bọn họ lại có thù với em ư? Tại sao cứ bám riết mãi cái chuyện ngổ ngẩn giữa em với Lăng Gia Khang thế?”

“Ngổ ngẩn sao? Kiểu gì nó chẳng có giá trị hơn mấy chuyện tình một đêm của anh. Nếu không có Lăng Gia Khang, không biết tôi đã đi gặp Diêm Vương mấy lần rồi, nói không chừng còn kịp đầu thai làm con gái của anh rồi ấy chứ!”

Những lúc cãi nhau, đừng bao giờ mong người kia sẽ nói ra những lời hay ho. Cũng giống như Giả Thiên Hạ lúc này, một khi cơn giận đã trào sôi thì anh chẳng còn nhớ gì tới quyết tâm thay đổi toàn bộ, làm một con người mới nữa: “Anh ta tốt như vậy, em còn lết về đây làm gì chứ? Liệu có cần anh đưa đi tìm hấn ngay lập tức không thế?”

Mỹ Mẫn tức tới độ không nói nên lời. Câu hỏi này quá đúng rồi, rốt cuộc cô “lết” về đây làm cái gì chứ? Biết rõ rằng sẽ gặp lại nhau, biết rõ là chưa chắc mình đã kiềm chế được sự giận dữ, vậy mà cô vẫn cứ thích tự chuốc khổ vào thân. Người ngoài cuộc bao giờ cũng sáng mắt, thông minh hơn, chỉ có mình cô trí tuệ kém cỏi. “Phiền anh hãy nói những ngôn từ phù hợp với thân phận hiện tại của mình!”

Chẳng còn sức lực tiếp tục cuộc cãi cọ không hồi kết, sau khi thốt nên câu này, Mỹ Mẫn định quay về phòng nghỉ ngơi.

“Lết về đây làm gì?”. Người nào đó vào giây phút này vẫn cứ lặp đi lặp lại câu nói ấy.

“...”

Ngay lúc Đinh Mỹ Mẫn định đi vào phòng thì chuông cửa bỗng reo lên. Giả Thiên Hạ lạnh lùng liếc mắt ra, cho rằng chín phần là tên Lăng tú ông âm hồn bắt tán đến gây phiền phức. Anh liền quay người cầm chiếc cốc cà phê trống không đi về phía phòng bếp, tỏ thái độ không thèm quan tâm.

Mỹ Mẫn không thể nào làm được như anh, tiếng chuông phiền phức như thúc giục vẫn không ngừng reo lên, cô đành phải đi ra Quíia cửa. Nhìn qua khe cửa chống trộm, cô trông thấy một cô gái lạ. Cô khẳng định là mình chưa bao giờ gặp cô ta, lại càng không quen biết. Tuy nhiên dựa vào hình dáng có thể thấy là rất xinh đẹp đó, Mỹ Mẫn nhanh chóng đoán được thân phận của người này. Nợ phong lưu của người nào đó! Số đào hoa đáng ghét mà cô phải ngăn chặn giúp!

“Cô tìm Giả Thiên Hạ?”. Mỹ Mẫn không hề có ý mở cửa, vẫn để lại chiếc cửa chống trộm, chân không ngừng rung cho thấy sự khinh khỉnh, cướp mất lời của đối phương.

“Dạ vâng. Xin hỏi anh ấy có nhà không ạ?”. Người phụ nữ ngoài cửa nở nụ cười rất quyến rũ, mọi cử chỉ hành động đều lộ rõ vẻ gia giáo, lịch thiệp.

“Này, cô với anh ta có quan hệ thế nào?”. Tiếp tục rung chân, Đinh Mỹ Mẫn phát huy tối đa khả năng bắt chước của mình, cô nhớ kỹ lại hình ảnh của cô em gái lắm điều khó tính là như thế nào rồi biểu diễn lại một cách vô cùng vui vẻ.

“À, tôi có vài chuyện muốn bàn bạc với anh ấy, vốn dĩ đã định hẹn gặp nhau vào sáng mai...”

“Nói gì mà lắm lời thừa thãi thế không biết! Ngắn gọn một câu thôi, là bạn gái hay là vị hôn thê?”. Rất tốt, đã thế lại còn hẹn trước nữa! Hừm, Thiên Hạ có tư cách gì để nghi ngờ cô cơ chứ? Mỹ Mẫn nhếch mép cười, ngắt đoạn lời nói của đối phương.

Người đẹp dịu dàng đã bị hăm dọa thành công, vốn dĩ cho rằng người mở cửa chỉ là người giúp việc theo giờ. Thế nhưng lấy đâu ra người giúp việc theo giờ hung tợn đến thế chứ?

“Đừng có giả vờ ngốc nghếch với tôi, cô có quen với anh ta, đúng không? Tốt nhất là hãy thành thật khai ra ngay cô làm cách nào liên hệ với Giả Thiên Hạ cho tôi! Tôi đã cố thủ ở đây suốt ba ngày ba đêm rồi, thậm chí chẳng dám vào đi vệ sinh. Cho dù anh ta có bị bệnh SIDA đi nữa cũng không thể nào không trả nợ cho bọn tôi được. Chết tiệt, tưởng dân cho vay nặng lãi dễ ăn hiếp lắm sao? Tôi mà bắt được hắn ta, chắc chắn sẽ phanh thây ra thành trăm mảnh. Còn cô, trông cũng nỏn nà xinh đẹp đấy, đại ca nhà tôi nhất định sẽ rất thích...”. Nói xong, cô liền chạy vào trong nhà, lấy chiếc di động trên ghế sofa, ấn nút 12121... sau đó quay ra ngoài cửa: “Alô, điều mấy huynh đệ đến đây cho chị, vị hôn thê của Giả Thiên Hạ đã tìm đến tận cửa rồi, đưa cô ta về giày vò một trận, không sợ cái tên mắc SIDA đó không ngoan ngoãn tìm đến đây đâu... Đúng thế, chị mày sắp thực hiện xong kế hoạch phóng hỏa rồi, đang đổ xăng được gần nửa nhà rồi... Không đi được đâu, cô ta đang đứng trước cửa nhà tên mắc SIDA đây này... Đừng có nhiều lời nữa! Mau lên, cô ta trốn mất rồi...”

Nói nhanh quá khiến cho Mỹ Mẫn suýt lú lẫm lại, rõ ràng là cô đang làm những chuyện ngổ ngáo và ngang ngược!

“Ngày mai trời nắng, nhiều mây, nhiệt độ cao nhất 120C, nhiệt độ thấp nhất 170C...”. Từ chiếc di động phát ra lời dự báo thời tiết, dường như chẳng hề chịu ảnh hưởng tí nào của việc nhân gian.

Đinh Mỹ Mẫn liếc mắt nhìn người phụ nữ kia biến mất ở cuối hành lang rồi đóng sầm cửa lại, thở dài an tâm.

Vừa quay mặt vào, cô bắt gặp ngay Giả Thiên Hạ đang nhin cười ở trước cửa phòng bếp. Cô lảm bảm: “Lần sau làm phiền anh đừng có dẫn những người phụ nữ không ra gì đến nhà tôi nữa!”

RẦM!

Theo sau câu mắng nhiếc là tiếng sập cửa mạnh mẽ. Giả Thiên Hạ ngây người một lúc, cứ tưởng rằng những hành động vừa nãy của cô chứng tỏ cô quan tâm đến anh, kết quả, cô vẫn vô duyên vô cớ quy cho anh tội danh lăng nhăng. Phiền nào tháo chiếc cà vạt ra, anh rất muốn nhìn xuyên qua cánh cửa phòng kia nhưng biết chắc chỉ vô ích mà thôi. Cô có thể cho anh một cơ hội không? Ít nhất cũng phải cho anh nói một câu đã... Đó chẳng qua là đồng nghiệp mới tới làm thôi mà!

Dần dần, anh cũng hiểu được rốt cuộc Mỹ Mẫn đang phần nộ điều gì. Trên thế gian này điều xót xa nhất không phải là ghen tuông một cách mệt mỏi mà là ngay cả tư cách ghen tuông cũng không có.

Giả Thiên Hạ và Đinh Mỹ Mẫn chính thức bước vào giai đoạn “chiến tranh lạnh”. Có ai đó đã từng nói có cái cọ ít nhất còn chứng tỏ hai bên tình cảm đang sục sôi? Mỹ Mẫn không biết tình cảm đang sục sôi rốt cuộc là thứ gì, chỉ biết lúc này cô vẫn còn tỉnh táo, chưa hề kích động, nóng nảy tới mức trực tiếp vứt quần áo hành lý của Giả Thiên Hạ ra ngoài. Có thể do cô lại cảm thấy mềm lòng, hoặc giả vờ bận rộn đến độ chẳng còn tâm tư nào nghĩ đến những chuyện đó nữa. Cô không muốn làm rõ mọi chuyện mà thực sự cũng chẳng có thời gian để làm rõ nữa.

Mới đầu giờ thôi mà văn phòng làm việc của Mỹ Mẫn đã bừa bãi loạn xạ cả lên.

Tám giờ hơn, tỉ lệ bạn xem đài tối qua vẫn chưa thấy có, phản ứng của khán giả trước chương trình do đích thân cô sản xuất sau ngày đầu tiên phát sóng vẫn còn chưa biết thế nào thì Mỹ Mẫn đã thấy có một hộp quà đặt ngay ngắn trên mặt bàn cô.

“Vòng tay Cartier?”. Mỹ Mẫn cầm chiếc vòng tay lên, xem qua xem lại, kiểu dáng của nó hết sức tinh tế. Cô thực sự rất thích nhưng cô không muốn nhận quà mà không biết lí do rõ ràng.

Còn đang đắn đo thì chiếc di động reo lên. Mỹ Mẫn liếc qua màn hình, thấy hiển thị ba chữ “Lăng Gia Khang”. Cho dù ngốc nghếch đến đâu, cô cũng có thể đoán ngay ra đáp án: “À lô, là do anh tặng đúng không?”

“Ừ”. Đầu dây bên kia truyền lại giọng nói thản nhiên.

“Hôm nay không phải sinh nhật em, cũng không phải sinh nhật anh, tại sao đột nhiên lại tặng quà cho em? Em không cần đâu”. Tuy rằng hiện nay cô đang rất khó khăn về tài chính, không có thừa tiền để mua những món đồ xa xỉ này nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc nhận quà vô cớ, không biết rõ lí do.

“Không phải là quà đâu, cuối năm ngoái, không phải em đã rất thích chiếc vòng đeo tay của một nghệ sĩ dưới quyền anh nên đưa tiền để anh mua hộ sao? Tiếc là kiểu dáng đó không sản xuất nữa nên anh đã chọn giúp em kiểu dáng mới. Nếu em không thích, có thể gửi trả lại cho anh, nhưng tiền không hoàn lại đâu đấy!”. Lăng Gia Khang nói rất từ tốn nhưng từng câu từng chữ lại đánh trúng vào tâm lí của Mỹ Mẫn.

“Thích chứ!”. Tiền của chính mình thì sao cô phải chê chứ? Làm người không nên ngốc nghếch tới mức đó!

“Ha ha, anh cũng đoán là như vậy!”. Câu trả lời của cô gần như không nằm ngoài dự liệu của anh chút nào.

“Tối nay có rảnh không?”

“Có chuyện gì?”

“Cùng đi dùng bữa nhé! Tối nay còn có buổi ra mắt phim nữa đấy, anh muốn dắt em đi cùng, tiện thể giới thiệu cho em một vài người. Chắc chắn sẽ có ích cho công việc của em đấy!”. Cảm thấy cô đang do dự, Lăng Gia Khang bổ sung thêm một câu vào đúng thời điểm thích hợp.

“Anh không cần thiết phải giúp đỡ em nhiều như thế...”

“Bạn bè thì không thể giúp đỡ nhau à? Nếu thế thì sau này, nếu như mấy nghệ sĩ bên anh muốn tham gia chương trình của em thì anh phải mở mồm cầu xin em sao?”

Người ta đã nói tới mức này rồi, Đinh Mỹ Mẫn thấy giống như đang cười trên lưng cọp không dễ leo xuống. Tự cô biết rõ nghệ sĩ công ty anh chẳng thèm tiếc nuối gì cái chương trình chẳng có danh tiếng nào của cô, thế nhưng cô cũng không có lí do gì để từ chối cả. Hơn nữa, với tình hình hiện nay của cô, tất nhiên là không có quyền gì từ chối rồi. Có người chịu đưa tay ra giúp đỡ, cô đương nhiên phải nhanh chóng mà nắm lấy.

“Vậy thì cứ như thế đi, tối nay gặp ở nhà hàng đó nhé!”

Mỹ Mẫn nghiêng đầu ngao ngán, thần thờ gập di động lại, cô đã quá quen với cảm giác không thể nổi giận trước tình huống này rồi. Rốt cuộc là anh bạn đến mức nào mà lần nào cũng thế, chẳng buồn quan tâm xem cô trả lời ra sao đã dập ngay điện thoại.

“Anh này, anh đừng có xông bừa vào như thế! Đợi tôi đi hỏi trước đã, cô Đinh hiện nay đang rất bận...”

Cô còn chưa kịp đặt di động xuống bàn đã nghe thấy giọng nói nài nỉ của cô trợ lí thân yêu. Tiếp đó, cửa phòng làm việc của cô bị đập bật mạnh ra, không có một chút lịch sự nào. Chiếc cửa đáng thương còn rung lên bần bật sau đó hồi lâu. Người đàn ông ngoài cửa hai tay đút túi quần, sắc mặt giận dữ, tái xanh, đôi mắt rực lửa hận như muốn đốt cháy Đinh Mỹ Mẫn đến nơi, bỏ qua cả quy trình giết người rồi mới đốt xác.

“Lâm Ái giờ đang ở đâu?”. Anh giảo lược hết tất cả những lời chào hỏi, mở đầu khách khứa nên có mọi khi, hỏi ngay vấn đề chính.

“Tôi làm sao mà biết được? Tôi có phải mẹ cô ấy đâu”. Mỹ Mẫn ra hiệu cho cô trợ lí đang đứng phía sau anh chàng bất lịch sự này, ngầm ý bảo cô cứ ra ngoài. Nhưng câu nói buột miệng đã “bắn trúng” cô. Rõ

ràng là nếu như cô không hề biết chuyện gì thì chắc chắn đã không đối xử với Tạ Mục Đường không khách khí đến vậy.

“Thế thì có cần anh nhắc lại cho em biết vào buổi tối hôm kia, em đã ở cùng với cô ấy, tiếp sau đó thì cô ấy mất tích luôn không?”. Cô thư ký vừa rời khỏi, Tạ Mục Đường móc chân đóng sập cửa vào, không muốn để cho cả đài truyền hình biết được chuyện này.

“Tôi đã nói với anh rồi, tôi không phải là mẹ cô ấy, tôi có quyền gì quản lí cô ấy chứ? Không phải anh rất bận sao? Bận đến nỗi ngay thời gian giải thích với cô ấy cũng không có? Vậy thì còn hỏi han đến cô ấy làm gì?”. Đinh Mỹ Mẫn thực sự không hiểu nổi tại sao cứ bắt cô phải quan tâm, chăm lo cho chuyện tình cảm của người khác trong khi ngay chuyện tình cảm của mình, cô còn giải quyết không nổi.

“Đinh Mỹ Mẫn, em không biết nghĩ hay sao? Tại sao lại thiên vị với người bên ngoài vậy chứ? Nếu không phải vì em với Thiên Hạ thì anh có cần thiết phải thăm hại thế này không?”. Nếu như không nể người phụ nữ đứng trước mặt mình là “vợ của thằng bạn thân” thì anh đã ra tay bóp chết cô lâu rồi.

“Giả Thiên Hạ?”. Thấy chưa, cái được gọi là “tử đảng” giữa bọn đàn ông thối tha chính là thế này đây. Bất cứ là có chuyện gì xảy ra, chỉ cần nhìn bạn của anh là biết anh như thế nào liền.

“Người phụ nữ mà anh đuổi theo tối hôm đó chính là Mạc Tường. Anh không muốn nói thêm về chuyện này nữa, em tự về mà hỏi ông xã nhà mình ấy!”. Tạ Mục Đường dùng hành động để phản bác lại lập luận của Mỹ Mẫn. Tình bạn giữa nam nhi đại trượng phu không chỉ đơn thuần là gánh tội thay nhau mà phần nhiều là vì hai chữ “nghĩa khí”. Những chuyện mà Thiên Hạ chưa giải thích rõ ràng, anh không muốn và cũng không có quyền tham dự. Nói cho cùng thì chuyện tình cảm, ngoài người trong cuộc ra, chẳng ai có thể phán đoán được gì: “Đưa số điện thoại của Lăng Gia Khang cho anh!”

“Làm... làm cái gì chứ?”. Không phải là định hẹn nhau ra đấu súng hay đại loại như vậy chứ? Tình địch của anh ta có phải là Lăng Gia Khang đâu. Người ta chẳng qua chỉ là giám đốc công ty quản lí vô tội mà thôi.

“ĐỂ TÌM BÀ XÃ!”. Câu trả lời hết sức ngắn gọn và súc tích cho thấy rõ lòng nhẫn nại của anh gần như không còn nữa. Đinh Mỹ Mẫn tự động khai ra thông tin đương nhiên là chuyện không thể, Tạ Mục Đường nhanh chóng cướp lấy chiếc di động trên tay cô. Cho dù việc này có liên quan đến vấn đề riêng tư cá nhân thì cũng không ngăn nổi anh trước nỗ lực tìm cho bằng được người phụ nữ của mình về.

Anh đến và đi như một trận cuồng phong đầy sát khí... Chỉ để lại mình Mỹ Mẫn ngây ngô một hồi lâu mới lấy lại được thần trí. Rốt cuộc cô đã dắc tội với ai chứ? Ngay đến cơ hội nghỉ ngơi thư thái, thanh thản vào buổi sáng sớm cũng chẳng được. Thời gian nhàn hạ còn lại cô chỉ còn biết dùng để suy nghĩ không ngừng về câu nói của Tạ Mục Đường: “Em tự về mà hỏi ông xã nhà mình ấy”. Hỏi cái gì đây? Lẽ nào nợ phong lưu do Giả Thiên Hạ gây ra, còn anh ta chỉ là giúp bạn bè thu dọn tàn cuộc thôi sao?

Nhưng rất nhanh sau đó, Mỹ Mẫn hoàn toàn không còn thời gian để suy nghĩ về những chuyện có thể có, có thể không này nữa. Bởi vì một “báu vật” nhân gian đã xuất hiện ở phòng làm việc của cô...

Giả Thiên Hạ hiện đang rất bận rộn, sự bận rộn của anh đều do Đinh Mỹ Mẫn ban cho. Vì Mỹ Mẫn liên quan đến tất cả những tin đồn và sự việc xảy ra gần đây, nên chương trình đầu tiên do cô sản xuất vừa được phát sóng đã có tỉ suất bạn xem đài cao ngất. Điều đó khiến cho cấp trên phía bên đài anh đặt ra áp lực nặng nề, đến mức ngay cả thời gian “tìm lại bà xã” cũng bị tận dụng luôn.

Cho dù là như vậy thì việc án binh bất động, để mặc cho trận “chiến tranh lạnh” kéo dài dẫn tới những hiểu lầm không đáng có không phải là phong cách hành xử của anh. Tổng kết lại kinh nghiệm từ trước đến nay, không sợ gian khó, “tái xuất” giang hồ, đây mới chính là tinh thần cạnh tranh cần được phát huy. Cho nên, nếu cứ ngồi ngây ra đó chờ Mỹ Mẫn hết giận, chi bằng anh chủ động tấn công. Binh pháp cũng đã từng dạy như sau, khi còn chưa biết bên ta có khả năng thắng hay không, tốt nhất là nên dùng chiến thuật “vu hồi”, không cầu tốc chiến tốc thắng mà chỉ cầu thắng lợi sau cùng.

Thế nên anh đã để Giả Vượng Bảo lâm trận.

Khi Tạ Mục Đường vừa rời khỏi, bên cạnh Mỹ Mẫn lại xuất hiện ngay gã “tiểu quỷ” ấy. Ông chú này không bệnh cũng kêu than thảm thiết, lúc nào cũng ra vẻ đáng thương “liều yếu đào tơ”, cứ như kiểu mình là

người thê thảm nhất trên thế giới này vậy. Gã vừa đến đã oán trời oán đất: “Ôi... chú bị thất tình rồi, thất tình thảm hại biết bao...”

Lúc đầu, Đinh Mỹ Mẫn còn động lòng trắc ẩn, ra sức an ủi, lại còn bảo cô trợ lí đi mua một chồng sách “thánh kinh tình yêu” dạy ông chú tai ương từng câu từng chữ một. Sự thật đã chứng minh, tuổi tác người ta tuy còn nhỏ nhưng khả năng ghi nhớ rất tốt, chỉ xem có năm phút đã thuộc lâu lâu.

Thật vớ vẩn! Chỉ cần nhìn bộ dạng của Giả Vượng Bảo là biết, có lẽ đã đọc toàn bộ sách dạy cách “tán gái” trong cả thành phố rồi cũng nên. Ông chú này chắc đã xem những loại sách đó đến phát ngán ra lại còn học người ta bày đặt thất tình? Giở trò đùa gì đây? Rõ ràng Giả Vượng Bảo đang rất bình thường. Chỉ sợ ông chú này cũng lại giống hệt như đứa cháu Giả Thiên Hạ đáng mến, nhiều phụ nữ đến mức chăm lo không xuể. Chẳng qua chỉ có hai chân thôi, vậy mà nhất định phải đạp lên mười chiếc thuyền à? Không sợ làm lật vài chiếc sao?

Cho dù đã bị Mỹ Mẫn nhìn thấu chân tướng nhưng Giả Vượng Bảo vẫn ương ngạnh đuổi mãi không đi, cứ chốc chốc lại lẩm bẩm mấy câu nghe như thơ Đường: “Ây da... Vì người biến mất, hồn ta tan nát à... hồn ta tan nát... Ta vốn định trao Minh Nguyệt trái tim chân thành. Tại sao? Tại sao Minh Nguyệt không cần ta?”

“Chú ngồi gọn ngay sang một bên cho cháu!”. Lòng nhẩn nại cuối cùng của Mỹ Mẫn đã không còn nữa, chỉ hận không thể phanh thây con người này ra thành trăm mảnh.

“Mỹ Mẫn à, Minh Nguyệt không cần ta nữa”. Gã “tiểu quỷ” này vẫn mặt dày tiếp tục kêu than. Còn về việc Minh Nguyệt rút cuộc là ai thì ngay bản thân anh ta có lẽ cũng không biết được.

“Chú Vượng Bảo, cháu có hẹn với người khác rồi. Phiên chú có thể chơi những trò phù hợp với độ tuổi của mình được không? Phía đằng xa kia có một vườn trẻ đấy, phiên chú qua đó mà nô đùa được không? Chiếc cầu trượt bên kia cũng rất tuyệt, có thể trượt mãi mà chú không thấy chán, nói không chừng chú lại gặp được “tình yêu thứ n” của mình ở đó đấy”. Con trẻ tám tuổi nhà người ta mới thích chơi cầu trượt, nô đùa cùng các bạn, tại sao tên “tiểu quỷ” này nhất định phải khác người đến thế?

Cô đang đắn đo dành một tên “tiểu quỷ” làm phiên mẹ vì muốn đến vườn trẻ hay sao? Giả Vượng Bảo nhếch mày không mấy hứng thú. Đứa cháu quý hoá này thật là quá kém cỏi. Từ một người phụ nữ “tam tông tứ đức” nhìn thấy người nhà họ Giả là lễ phép, biết điều giờ đã bị nuông chiều quá thành hư mất rồi. Tính khí thất thường, sáng nắng chiều mưa, lại còn dám to tiếng quát tháo bề trên nữa chứ! Thế nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, ăn “bổng lộc” thì phải “cúc cung tận tụy” thôi. Giả Thiên Hạ đã mời Giả Vượng Bảo biết bao bữa ăn khuya, lại còn giúp tán gái nữa, tóm lại bây giờ chính là lúc phải “báo đáp”.

“Chú không biết, chú không cần biết, chú thất tình rồi, thất tình rồi đó! Chú muốn Minh Nguyệt, chú muốn có Minh Nguyệt cơ...”. Chẳng cần quan tâm đang ở chốn đông người, trẻ con có tụt quần khoe “vũ khí” hay nhảy mấy điệu “không quần” thì cùng lắm cũng chỉ là bị mọi người cười nhạo một trận mà thôi. Giả Vượng Bảo nhảy ra khỏi ghế, cả người rơi âm một cái xuống đất, tay múa chân đạp, lắc người nũng nịu, tóm lại là chơi đúng trò chơi thích hợp với độ tuổi của anh ta – ăn vạ!

...Sức chịu đựng của Đinh Mỹ Mẫn đang tiến đến bờ vực thảm, trán toát đầy mồ hôi lạnh, cứng người quay đầu ra phía khác. Lúc này cô cảm nhận được ánh mắt của mọi người trong nhà hàng đang hướng về phía mình, nên nghiêng răng nghiêng lợi móc chiếc di động trong túi ra. Người ở đầu dãy bên kia vừa mới nhấc máy, còn chưa kịp lên tiếng thì cô đã quát lên: “Anh đang ở đâu?”

“Đang họp! Sao thế?”

“Không họp hành gì nữa! Mau chóng tới nhà hàng mà tôi và anh thường đến, đem ngay ông chú mười bốn của anh đi ngay cho tôi!”

Đầu dãy phía kia im lặng một hồi lâu. Mỹ Mẫn không biết liệu có phải mình đã quá nhạy cảm không nhưng cô có cảm giác rằng Giả Thiên Hạ đang cố nín cười. Phải vài giây sau anh mới thốt ra được một từ: “Ừ”.

Ngay lúc ấy, tiếng khóc quấy của Giả Vượng Bảo gần như mất hẳn.

Mỹ Mẫn tò mò nhếch mày, quay đầu nhìn về phía ông chú tai ương. Một đôi giày trắng lịch lãm xuất hiện trước mắt cô, chủ nhân của đôi giày đó điềm tĩnh đi qua Giả Vượng Bảo tiến về phía chiếc ghế sofa đối

diện với Mỹ Mẫn. Đôi môi của người này nhếch lên, ánh mắt lướt qua Mỹ Mẫn rồi nhìn sang phía Giả Vượng Bảo: “Tên tiểu quỷ này là ai thế?”

Mỹ Mẫn vốn định “thu dọn” Giả Vượng Bảo khỏi đây trước khi Lăng Gia Khang đến nhưng xem ra đã muộn rồi. Quan hệ giữa cô và ông chú này quá phức tạp nên cô đành chọn cách đơn giản nhất khải quái cho Lăng Gia Khang nghe thôi: “Đây là người chú thứ mười bốn của em”.

“Tiểu quỷ này tên là gì thế?”. Anh cười thân thiện, nhìn về phía Giả Vượng Bảo.

Tuy rằng đối phương là tình địch của đứa cháu quý hoá nhưng Giả Vượng Bảo vẫn chưa mù quáng đến mức xông trận là giết địch ngay nên đã phối hợp diễn kịch, tỏ ra vô cùng ngây thơ, đáng yêu: “Cháu chào chú, cháu tên là Giả Vượng Bảo, cháu muốn ăn cơm sườn nướng!”

Vượng Bảo cố tình nhấn mạnh vào chữ “Giả”, mẫn nguyện đưa khuôn mặt khiêu khích nhìn Lăng Gia Khang.

“Họ Giả mà là chú mười bốn của em sao? Tại sao em không lấy luôn họ chồng đặt lên đầu tên mình cho rồi?”

“Khó nghe lắm!”. Giả Đình Mỹ Mẫn? Trời ạ, nói thật lòng là quá khó nghe và cũng kì kì kiểu gì ấy!

“Khó nghe lắm”? Mỹ Mẫn thực sự đã từng nghĩ tới chuyện này sao? Lăng Gia Khang suýt chút nữa mất hết cả lí trí mà nổi khùng lên, nổi tức giận được kìm nén bấy lâu trong lòng gần như đã trào lên đến cổ, nhưng cuối cùng cũng không thốt ra khỏi miệng được nên anh đành nuốt giận vào trong.

Anh có thể không so đo tính toán rất nhiều chuyện, từ ngày cô nói phải quay về nước thì anh đã có thể mừng tưng ra cảnh tượng hỗn loạn như ngày hôm nay. Có thể oán trách được ai đây, đều do anh ngốc nghếch, nhất định phải giữ lấy cái tự trọng không cần thiết ấy, cố chấp không muốn mình trở thành vật thay thế khi cô vẫn chưa hoàn toàn quên đi hình bóng Giả Thiên Hạ trong tim. Anh lại còn có một niềm tin ngớ ngẩn không căn cứ rằng hơn một năm sớm tối bên nhau hoàn toàn có thể đánh bại được tên Giả Thiên Hạ đã chủ động xin rút lui kia. Nay thì tất cả đã được chứng minh, anh quá tự phụ rồi.

“Hà?”. Mỹ Mẫn định dùng những lời lẽ ngây ngô này để phá vỡ bầu không khí ngại ngùng, đưa mắt nhìn sang tay Lăng Gia Khang. Cô có thể khẳng định trước kia chỗ đó trống không, không có bất cứ đồ trang sức nào, thế nhưng bây giờ lại thấy đeo một chiếc vòng: “Cartier! Vòng tay tình nhân?”

Cô tự tin vào khả năng ghi nhớ của mình, kiểu dáng vòng tay này chắc chắn là của các cặp tình nhân vẫn hay dùng.

“Có vấn đề gì nghiêm trọng không? Nếu như em không muốn gặp rắc rối thì hoàn toàn có thể đem chiếc vòng tay kia vứt đi, bán hoặc tặng cho ai đó... tùy em thôi!”. Anh thần nhiên thừa nhận tất cả, tự cảm thấy dùng những cách thức này để theo đuổi phụ nữ không có gì sai trái hết. Nếu như muốn có một lí do mơ hồ nào đó để che đậy thì cũng được thôi: “Hơn nữa tặng thêm cường độ lên báo cũng là chuyện tốt, rất có lợi cho chương trình mới ra mắt của em.”

“Lăng Gia Khang, anh đúng là rất đen tối”. Đột nhiên Mỹ Mẫn cảm thấy người đàn ông trước mắt mình hình như làm bất cứ chuyện gì cũng có mục đích cả: “Em không muốn bị cánh Qhóng viên bắt gặp rồi viết linh tinh trên báo nữa.”

Tình thế hiện nay đã rất khó kiểm soát rồi, cô hoàn toàn không hứng thú với việc thêm mắm thêm muối để làm nên “bữa tiệc Mãn Hân toàn tập” bày biện ọi người thưởng thức.

“Em có quan hệ tình cảm với Giả Thiên Hạ thì được còn với anh lại không được là sao?”

Đây là hai chuyện hoàn toàn khác nhau mà!

Ánh mắt Lăng Gia Khang như rực lửa, có thể thấy rõ mọi nhần nại của anh đều đã cạn kiệt: “Đình Mỹ Mẫn, anh đâu phải là người nào xa lạ, anh chính là người đàn ông đã ở bên em không rời một bước suốt một năm qua đó! Em cho rằng anh là Chúa Giê-su sao? Phổ độ chúng sinh mà không mong muốn được báo đáp? Em có thể không đồng ý cho anh giúp đỡ em nhưng ít nhất cũng phải nói rõ cho anh biết lý do chứ! Bỏ qua chuyện công việc đi, em làm thế có phải để tránh làm chồng cũ của em hiểu lầm đúng không? Ngay cả quan hệ bạn bè giữa chúng ta cũng phải phân ra rõ ràng đến thế sao?”

“Thiên Hạ cháu tôi đã ở bên cạnh Mỹ Mãn hơn 20 năm mà còn chưa dám lớn tiếng mắng nhiếc như anh đâu.”

Giả Vượng Bảo đã không mở miệng thì thôi, mở miệng ra thì toàn “lời vàng ý ngọc”. Vẫn còn chưa đủ hỗn loạn hay sao?

“Thế thì quay về bên cạnh Giả Thiên Hạ đi!”. Người xưa có câu, càng quan tâm thì càng rối, dầu có là người lý trí đến đâu chắc chắn vẫn có lúc cả giận mất khôn. Cho dù kẻ “đâm bị thóc, chọc bị gạo” chỉ là một tên “tiểu quỷ” không đáng để ý đến nhưng Lăng Gia Khang vẫn cảm thấy đau đớn.

Nói xong, anh đứng bật dậy, định rời khỏi nhà hàng ngay tức thì.

“Anh đừng có đi, để tôi đi! Rốt cuộc anh có tư cách gì mà quát mắng tôi ngọt xót thế chứ?”. Đinh Mỹ Mãn lên tiếng. Cô thật sự không hiểu nổi tại sao mình lại phải sống một cách khổ sở như thế. Bất cứ ai cũng có thể nhảy lên đầu lên cổ cô quát tháo, chỉ có bọn họ mới có quyền nổi cáu phát khùng hay sao? Cô cũng có danh dự của mình chứ! “Tôi đã ăn không, ở không nhà anh hay thế nào? Nấu cơm, dọn dẹp nhà cửa cho anh, đến ở nhà anh, tôi vẫn phải đưa tiền thuê nhà, lại còn giúp anh giải quyết những người phụ nữ mà anh muốn chia tay. Không chỉ vậy mà cả những chuyện liên quan tới công việc cũng phải phụ giúp anh. Anh cho rằng tôi là Phật Quan Âm à, vô duyên vô cớ chạy đến bên anh cứu khổ cứu nạn sao? Giữa bạn bè với nhau có loại bạn tính toán nhiều như anh hả?”

“Em thích ở bên cạnh ai thì hãy quay về cạnh người đấy đi! Bây giờ anh không có hứng thú chơi trò bạn bè “nam nữ thuần khiết” với em nữa”. Giả ngọc ư? Anh đã nói rõ đến vậy rồi, lẽ nào cô vẫn nghe không hiểu sao? Tưởng rằng anh thực sự có thể coi cô như một người bạn không hơn không kém sao?

“Đi thì đi!”. Dầu phản ứng của Đinh Mỹ Mãn có hơi chậm chạp, suy nghĩ mất nhiều thời gian hơn người khác nhưng người ta đã nói rõ đến vậy rồi, cô hoàn toàn có thể cảm nhận được ngụ ý trong những lời nói tức giận của Lăng Gia Khang, chỉ là cô không muốn phá vỡ lớp vỏ bọc cuối cùng mà thôi. Cho dù là như vậy, cô cũng có quyền được suy ngẫm một chút chứ, anh chưa từng nói với cô lời nào tương tự như thế trước đó. Trong mắt cô lúc này, dường như chỉ còn một chút nữa thôi là anh sẽ thốt ra câu: “Em đừng có suy nghĩ nhiều quá, những người phụ nữ vây quanh anh quá nhiều rồi, làm sao có thể để ý đến em được? Hãy ngoan ngoãn làm cho tốt bốn phận của một người bạn đi!”

Đàn ông có phải đều không biết lí lẽ như vậy không? Sau khi trêu hoa ghẹo nguyệt xong, tất cả đều dồn đẩy trách nhiệm lên đầu người phụ nữ, nói cô không biết trân trọng, nói cô vô tình. Nhưng xin hỏi là đã có ai thực sự quan tâm xem rốt cuộc cô đang suy nghĩ gì hay chưa?

Chết tiệt, tất cả đều là lũ thần kinh!

Giả Thiên Hạ vừa mới lái xe tới nơi, đang nhìn ra ngoài tìm chỗ đậu xe thì đã trông thấy một người phụ nữ nắm tay một tên “tiểu quỷ” tinh nghịch mà anh đoán chắc không thể nào do cô “sinh ra” được, hùng hổ xông ra ngoài.

Cho dù lúc này khoảng cách khá xa nhưng anh vẫn có thể cảm nhận được luồng sát khí bùng bùng tỏa ra từ người cô. Bởi đó chính là người phụ nữ của anh.

Anh nhún còi mấy lần để thu hút sự chú ý của cô.

Nghe thấy tiếng còi, Mỹ Mãn liền quay đầu ra rồi nhanh chóng tiến sát đến chiếc xe của Giả Thiên Hạ. Cô mở cửa xe, ngồi vào, rồi đóng sập cửa lại, thét lên hùng hổ: “Cho xe đi đi!”

Chẳng có mấy người đàn ông nào cảm thấy vui vẻ khi bị coi là “anh tài xế còm”, cho dù đó là Giả Thiên Hạ hiện đang phải kiềm chế để che giấu đi sự bức bối của mình. Anh quay người nhìn vào ông chú quý hoá Giả Vượng Bảo ngồi ghế đằng sau, dùng ánh mắt hỏi rốt cuộc đang có chuyện gì xảy ra.

Rất hiểu ánh mắt nghi hoặc ấy, Giả Vượng Bảo liền đưa mắt nhìn về phía Đinh Mỹ Mãn rồi nói thì thầm ba chữ: “Lăng Gia Khang”.

Giống như được câu thần chú vậy, vừa nghe liền hiểu ngay vấn đề, Giả Thiên Hạ ngoan ngoãn nhún chân ga cho xe chạy đi. So với việc làm rõ ngọn ngành thì điều quan trọng hơn cả vào lúc này chính là đưa cô nhanh chóng rời khỏi đây. Anh cho rằng đây không phải là chịu thua rồi bỏ trốn mà chỉ là biết chọn đúng

thời điểm. Chính sách tuyệt diệu ấy chính là những gì anh đang biểu hiện lúc này. Đợi cho tới khi xác định rõ ràng là đã thoát khỏi phạm vi kiểm soát của tình địch rồi, anh mới diễn vai người đàn ông biết quan tâm, biết lắng nghe. “Em bị ai ăn hiếp thế?”

“Anh ta bảo tôi hãy quay về cạnh bên anh. Chết tiệt! Anh ta tưởng mình là ai cơ chứ, tự mình cái quyền được chi phối cuộc đời của tôi hay sao? Muốn tôi đi thì tôi phải đi đấy à?”. Mỹ Mãn đã kìm nén đến không thể nào chịu được nữa, cứ tưởng rằng mình đã tìm được một người biết lắng nghe nên một hơi thốt ra hết những tức giận chất chứa trong lòng này giờ.

“Hà? Vậy anh ta là ai?”. Việc giả ngốc bây giờ là điều tất yếu!

“Lăng Gia Khang!”

“Thế em có muốn quay về bên anh không?”. Rất hiếm khi Giả Thiên Hạ cảm thấy tình địch của mình nói nghe rất chí lý và hữu ích như thế.

“Anh ta nghĩ rằng mình là ai chứ? Mới ở cạnh bên tôi có một năm mà đã vô lý đến vậy rồi. Hơn một năm trời, đâu chỉ có mình anh ta phải hi sinh? Cứ làm như tôi là người tham lam vô độ ấy, anh ta hai ba ngày lại thay phụ nữ một lần, mỗi lần thay đổi nhất định phải dắt đến trước mặt tôi khoe khoang thì mới bằng lòng. Lại còn hỏi ý kiến của tôi nữa chứ, tôi đâu có phải mẹ anh ta?”

“Anh ta là Lăng tú ông mà, có nhiều phụ nữ là chuyện đương nhiên”. Trước đây, không phải cứ năm ba ngày Lăng Gia Khang lại gây ra tin đồn thất thiệt cho anh sao? Máy lén, mang tiếng là đưa nghệ sĩ dưới quyền đi quảng bá, nhưng kết quả là anh ta lại “tình cờ” để giới sãn tin chụp được ảnh giữa Thiên Hạ với cô nghệ sĩ dưới trướng, sau cùng lại “tình cờ” phơi quyền tạQ chí đăng tin thất thiệt đó đến trước mặt Mỹ Mãn. Từ lâu Giả Thiên Hạ đã muốn hét lên một câu: “Anh cút xéo ngay đi, trên đời này làm gì có nhiều chuyện “tình cờ” đến thế!”. Lăng Gia Khang không làm tú ông quả thật quá phí phạm.

“Mà tôi cũng đâu phải sinh ra đã mang kiếp khổ chứ? Bị một mình anh giày vò là quá đủ rồi, làm gì có chuyện lại để thêm một người khác tiếp tục giày vò tôi? Đàn ông trên thế giới này đều chết hết rồi sao? Tại sao tôi cứ phải giữ mãi trái tim nhiệt tình chờ đợi anh ta phát hiện ra ưu điểm của tôi? Tại sao khi anh ta có tình cảm với tôi, tôi nhất định phải lập tức đáp trả vậy? Đúng là vô lý đùng đùng, tôi cũng là người, cũng có mong muốn, ý nguyện của riêng mình chứ!”

“Bị một mình anh giày vò là quá đủ rồi?”

Ha ha, câu nói này thật khiến cho người ta vui sướng, khoan khoái biết bao. Đến nỗi anh có thể cao thượng lược bỏ đi những câu nói không mấy ích lợi đằng sau.

“Hơn thế nữa, tôi từ chối được giúp đỡ như thế là sai sao? Tôi biết Lăng Gia Khang là người không có gì không làm được, nhưng tôi không muốn làm một con rối. Trước đây, bất cứ điều gì anh cũng để tôi tự mình giải quyết, tuy rằng đôi lúc tôi làm chưa thật tốt, nhưng chắc chắn sẽ dần dần tiến bộ, trưởng thành. Như vậy mới hợp tình hợp lý...”

Giả Thiên Hạ đập mạnh vào chân phanh, quá đột ngột nên đã ngắt quãng lời than vãn thao thao bất tuyệt của Đinh Mỹ Mãn. Vì quên thắt dây an toàn nên cô sắp sửa bị đập đầu mạnh vào tấm kính trước xe, may mà anh kịp thời kéo cô lại, áp đôi môi ấm áp, mềm mại của mình thay cho tấm kính chắn gió lên môi cô.

“Như thế này mới là hợp tình hợp lý! Ngoan nào, mở miệng ra...”. Những lời nói đầy mê hoặc này thốt ra từ miệng Giả Thiên Hạ.

Không khí huyền hoặc tràn ngập khắpQ xe làm đầu óc Đinh Mỹ Mãn trở nên mơ màng. Đầu lưỡi thân thuộc tiến đến khiến cô cảm thấy trái tim loạn nhịp, ngay cả trình tự anh làm sau khi đầu lưỡi xâm chiếm lấy môi cô cũng dễ dàng khiến cô quên đi cảnh giác. Tất cả phản ứng của cô lúc này gần như đều xuất phát từ bản năng. Giống như bị thôi miên vậy, đương nhiên sẽ cảm thấy mọi thứ chỉ đang thuận theo lẽ tự nhiên mà thôi.

Cô nghe lời như vậy khiến Giả Thiên Hạ cảm thấy rất hài lòng. Thật lòng anh không nghĩ ra cách nào hay hơn để chặn miệng cô nhanh nhất ngoài cách này. Tóm lại, đều vì những lời thốt ra từ khuôn miệng ấy càng ngày càng khó nghe. Có cần thiết phải coi anh như một người chị em thân thiết, đem hết mọi tâm sự suy nghĩ nói toạc ra như vậy không? Lẽ nào cô còn mong ngóng anh sẽ đưa ra ý kiến hay góp ý gì hay sao? Tuy

nhien, anh chắc chắn tình cảm Đinh Mỹ Mẫn dành cho tên Lăng tú ông đó không chỉ là bạn bè đơn thuần. Tình cảm Qhát sinh sau khi đã ỷ lại vào đối phương vô cùng đáng sợ, anh hoàn toàn không có nhã hứng để nói cho cô hiểu được cảm giác kì diệu khi đang ở trong giai đoạn giữa bạn bè và người yêu này.

“Ấy da...”. Giả Vượng Bảo lúc nào cũng rất hiểu chuyện, rất biết điều, duy chỉ có lần này lại không để ý mà phá hỏng không khí tuyệt diệu ấy.

Không thể nào trách cứ Vượng Bảo đã kêu đau không phải lúc. Sự thật là đứa cháu Thiên Hạ quý hoá chẳng nói lời nào đã phanh gấp khiến cho cả người “tiểu quý” lao về phía ghế trước. Ai mà ngờ được khi ngẩng đầu lên lại bắt gặp ngay cảnh tượng không thích hợp cho trẻ em vị thành niên này chứ? Điều này cũng có thể coi là một sự đả kích lớn với một người ngày ngày giả vờ thất tình như Vượng Bảo!

Chính tiếng động nhỏ bé đến mức có thể phớt lờ này đã khiến Mỹ Mẫn lấy lại được tỉnh táo. Sau khi hoảng loạn vùng vẫy khỏi Giả Thiên Hạ, mặt cô đỏ lựng lên, ngượng ngùng quay đầu qua phía khác, ngại thẹn cho rằng làm như vậy thì có thể giả bộ như chưa có việc gì đặc biệt xảy ra.

“Em không cảm thấy mình đã nói quá nhiều lần cụm từ “Lăng Gia Khang” sao? Chắc là do quá lâu rồi không nếm được mùi vị của anh đấy, liệu có cần thiết phải nhắc để cho em nhớ rõ ràng hơn chút nữa không?”. Đáng tiếc rằng Giả Thiên Hạ không có ý định bỏ qua cho cô dễ dàng như vậy.

“Không, không cần đâu...”. Mặt cô lại càng đỏ, tai cũng theo đó mà đỏ rực lên.

“Đừng có lấy anh làm tiêu chuẩn để đo đếm những người đàn ông khác! Muốn tìm một người đàn ông giống như anh thì tốt nhất cứ trực tiếp tìm luôn anh cho rồi! Còn về phần Lăng tú ông, cứ để cho hắn ta chui vào bụng mẹ thêm lần nữa xem liệu có thể nào đầu thai thành thanh mai trúc mã với em được hay không?”. Vừa nói anh vừa thắt dây an toàn lại giúp cô, sau đó anh mới sức nhớ đến ông chú Giả Vượng Bảo đang ngồi ở đằng sau.

“Chú mười bốn, chú nói cho cô ấy xem hành động động một tí lại lấy chồng cũ ra so sánh với những người đàn ông khác có nghĩa là gì?”

“Tình cũ khó quên”. Ông chú mười bốn ngổ ngáo đã kịp điều chỉnh lại tư thế ngồi, đôi mắt long lanh nhìn xa xăm ra ngoài cửa sổ, tức cảnh sinh tình hát một đoạn: “Người bạn thanh mai trúc mã trong kí ức thời niên thiếu, hai đứa trẻ ngây thơ tháng ngày rong chơi nô đùa bên nhau không rời...”

Câu hát du dương này cứ lớn vồn trong đầu Đinh Mỹ Mẫn mãi chẳng xua đi được... “mãi mãi bên nhau không rời”...

Những lời cần nói đều đã nói cả, những việc cần làm đều đã làm, xem ra ngay cả tình địch của anh cũng mất hết kiên nhẫn mà rút lui chào thua rồi. Giả Thiên Hạ tự tin cho rằng trận chiến này đã đi đến hồi kết mỹ mãn, “ngày vui giải phóng” và chiến thắng cuối cùng chỉ còn cách anh không bao xa. Thế nhưng anh đã quên mất rằng Đinh Mỹ Mẫn trước giờ luôn luôn là người hành động không theo nguyên tắc nào hết.

Vừa về đến nhà, cô đã xông thẳng vào phòng sách, khoá chặt cửa lại. Mặc cho Giả Thiên Hạ gọi cửa thế nào cô cũng không có bất cứ phản ứng gì.

Lúc đầu trong phòng truyền ra tiếng động lớn, thậm chí anh còn tưởng rằng Mỹ Mẫn đang lén lút bày “trận đào hoa”[19] trong đó. Cho dù là như thế, cô cũng không cần thiết phải bày binh bố trận ngay trong căn phòng mà hiện nay anh đang ở tạm chứ!

Cũng chẳng rõ là bao lâu sau thì trong phòng lại yên tĩnh trở lại.

Chiếc đèn vàng ở phía góc phòng lặng lẽ chiếu sáng. Mỹ Mẫn ngồi thu lu ở một góc, trước mặt là một chiếc hòm gỗ rất lớn. Trên chiếc hòm ấy là một lớp bụi phủ dày, nhìn vào lớp vỏ gỗ đã sần màu thì có thể nhận ra nó đã tồn tại từ rất lâu rồi.

Cô ôm hộp khoai tây chiên vừa ăn vừa mở chiếc hòm, cảm giác rất tuyệt.

Trước đây cô vẫn thường ngẫm nghĩ xem tám chữ “thanh mai trúc mã, thấu hiểu mọi thứ” mà mọi người hay dùng đó rốt cuộc mang ý nghĩa gì. Cô thực sự không cam tâm để cả cuộc đời bị tám chữ mơ mơ hồ hồ này bám riết. Nếu như nhất định thoát không nổi, quay đầu làm lại không chút hối tiếc, liệu có chịu hậu

quả thê thảm hơn cả trước đây hay không? Lần tiếp theo này nếu như bị tổn thương, lại đau đớn, lại khổ sở thì tất cả đều do bản thân cô tự chuốc lấy, thậm chí cô cũng chẳng biết phải đi đâu để tìm thuốc chữa nữa!

Mãi cho tới khi tìm thấy chiếc hòm đỏ trong phòng của Giả Thiên Hạ, Mỹ Mãn đã phải lấy hết sức bình sinh mới lôi ra được. Ngắm nhìn một lượt các thứ đồ linh tinh không chút giá trị này, cô nhớ lại mọi chuyện.

Mỹ Mãn lưu luyến hồi lâu mới bỏ gói khoai tây chiên xuống, nhặt lên một túi đựng đầy những viên bi nhiều màu sắc, cô chẳng còn nhớ đây là quà Giả Thiên Hạ tặng sinh nhật năm cô mấy tuổi nữa. Anh đã tỉ mỉ khắc tên cô trên từng viên bi đó, tuy rằng trong cả cái tên “Đinh Mỹ Mãn”, anh chỉ chọn chữ “Đinh” đơn giản nhất để khắc.

Chiếc gọt bút chì “Siêu nhân hành động” bằng sắt cũ kĩ...

Cái này cô vẫn còn nhớ, lúc cô mới học lớp một, Giả Thiên Hạ nói: “Thằng nhóc ngồi cùng bàn với em thật đáng ghét. Nếu như em không bao giờ nói chuyện với thằng đó nữa thì anh sẽ tặng em chiếc gọt bút chì “Siêu nhân hành động”.”

“Ai thèm lấy thứ đồ quái quỷ chẳng khác nào chiếc hộp thủy ngân ấy chứ?”

“Nếu em còn dám tay cầm tay thằng đó đi về nhà thì anh sẽ vấy đầy thủy ngân lên người nó.”

...

Trong chiếc hòm đó còn chứa vô số các đồ vật mà đến giờ nhìn lại, cô vẫn cảm thấy buồn cười: búp bê biết chớp mắt, ô tô điều khiển từ xa, chiếc điều lớn màu vàng, một xấp dày các mẫu giấy hai người lên lút viết truyền cho nhau khi đang học... Nội dung viết trên tờ giấy trên cũng thật kinh hoàng.

...

“Giả Thiên Hạ, xảy ra chuyện lớn rồi! Quần của em ướt đẫm, toàn máu đỏ choe choét, có phải em sắQ chết không?”

“Chết thì không chết, nhưng mà em tiêu rồi, sau này sẽ không sinh con được nữa.”

“Vậy phải làm sao đây? Em không lấy được chồng mất!”

“Anh không chê bai em đâu.”

“Còn lâu nhé, bạn ngồi cùng bàn bảo em cái đó gọi là kinh nguyệt.”

...

Xem lại lần nữa, cô vẫn không thể nhịn cười, môn giáo dục sức khỏe giới tính thật sự đã thất bại tệ hại! Lần đầu tiên có kinh nguyệt, không ngờ cô lại không biết chuyện gì đang xảy ra với mình.

Sau một hồi hoài niệm, Mỹ Mãn cẩn thận sắp xếp lại những thứ đó vào trong hộp. Những kí ức này đã theo cô và Giả Thiên Hạ bao năm nay, hầu hết đều do anh bảo quản, lưu giữ lại, chứ dựa vào cái tính bừa bãi, vứt đồ lung tung của Mỹ Mãn thì có lẽ chúng đã chẳng có mặt ở đây rồi. Lúc hai người li hôn, anh mang theo cả chiếc hòm này, nói là phải học theo câu “Đại Ngọc đốt thơ”[20], anh sẽ đốt hết. Nhưng lúc dọn đến nhà cô ở thì cô lại thấy anh mang nó tới với lí do không tìm được chỗ nào để đốt phế phẩm mà không phạm pháp.

Tất cả đều chỉ là cái cớ mà thôi, thực ra những kỉ vật này đối với anh luôn vô cùng đáng quý.

Nói cho cùng, cái được gọi là “thanh mai trúc mã, thấu hiểu mọi thứ” cũng giống như thói quen đánh răng hàng ngày, chẳng thể nói đối là đối ngay được, hay như con nghiện thuốc lá mấy chục năm đầu để dành cai thuốc được. Sau khi rời khỏi người kia, hai người đều không thể tìm được một người nào khác giống như đối phương nữa. Lúc ở bên nhau, họ có thể chẳng cần để ý đến người còn lại trang phục không chỉnh tề, có thể thoải mái vứt bỏ cặp dao đĩa mà trước nay đều không thích sử dụng, không ngần ngại dùng tay cầm miếng bít tết lên ăn. Thậm chí họ cũng có thể thản nhiên như không khi nói những câu chuyện về chứng “táo bón” hay “tắc tiểu” của bản thân.

Vì vậy, không phải là “tình cũ khó quên” như chú mười bốn nói mà chính xác phải là “tình cũ khó cai”.

Đình Mỹ Mẫn đành chấp nhận, cô cũng chẳng để tâm xem mình có cam tâm hay không, có điều yêu hay không yêu thì đều không thể tự giằng vò bản thân mình mà được.

Lúc Mỹ Mẫn bước ra khỏi phòng sách, Thiên Hạ đang ở trong phòng bếp pha cà phê, hương vị cà phê bay ngào ngạt khắp căn phòng. Mỹ Mẫn giữ im lặng, chân rón rén tiến lại gần, ngậy người nhìn tấm lưng quen thuộc của Thiên Hạ một hồi lâu. Đã có những lúc cô tưởng rằng sẽ không bao giờ có thể thấy được hình ảnh đó trong căn bếp nhà mình nữa. Cuối cùng sự thật đã cho thấy trái đất tròn, cho dù có đi về hai hướng trái ngược nhưng rốt cuộc, họ cũng sẽ gặp nhau tại một điểm.

“Giả Thiên Hạ, sau này anh có còn bỏ rơi em một mình mà đi nữa không?”. Cô đưa tay vòng qua ôm chặt lấy lưng anh, để má áp vào tấm lưng vững chắc ấy. Chiếc áo may ô mỏng manh truyền hơi ấm từ lưng anh sang trái tim yếu mềm của cô.

Mọi việc thay đổi quá đột ngột khiến Giả Thiên Hạ không biết ứng phó thế nào, đầu anh lúc này tràn ngập câu nói đầy tình cảm ấy. Chỉ một hành động nhẹ nhàng của cô đã khiến toàn thân anh cứng đờ lại. Nín thở một hồi lâu, sau khi nhận định rõ đôi tay đang ôm ở phần eo của anh không chỉ là ảo giác, anh mới yên tâm. Đôi môi anh nhoẻn cười, chiếc lúm đồng tiền hiện rõ trên má: “Chỉ cần em đừng buông tay anh ra nữa!”

Nói xong, anh quay lại, đưa tay ra ôm chặt Mỹ Mẫn vào lòng, cảm anh chạm nhẹ vào đầu cô. Mùi hương dịu dịu thoang thoảng toả ra từ mái tóc bông bồng óng mượt.

“Người buông tay trước là anh mới đúng!”. Mỹ Mẫn chu miệng phản bác, thấy không thoải mái khi mình phải gánh tội danh không biết trân trọng tình yêu.

“Nhưng người đề nghị li hôn là em mà, phải không?”. Anh không ngại nhắc lại cho cô nhớ đoạn kí ức không đẹp đó.

“Thế thì anh đừng có đồng ý, dễ dàng, chiều chuộng em một chút không phải sẽ ổn sao? Tại sao anh lại có thể đồng ý một cách vui vẻ đến vậy chứ?”. Cô quay người bước đi, kéo giãn khoảng cách giữa hai người, kiên quyết cho rằng những vấn đề thuộc về nguyên tắc kiểu này nhất định phải được làm cho rõ tận ngọn ngành.

“Vui vẻ? Đình Mỹ Mẫn, dựa vào cái gì mà em nghĩ rằng anh thấy vui vẻ? Là vì cả một tuần liền anh nhất quyết không chịu quan tâm đến lời nói, yêu cầu của em hay là vì lúc chúng ta đi làm thủ tục li hôn anh cố tình quên mang theo sổ hộ khẩu?”

“Thế ai là người sáng vừa li hôn, buổi chiều đã biến mất tăm mất tích?”

“Không biến mất thì ở lại làm cái gì? Ở lại Cục Dân chính để ăn bữa tối sao? Em hãy khai thật cho anh biết, chỉ số IQ của em là bao nhiêu vậy...?”

“Cao hơn anh nhiều, có chỉ số IQ của anh mới chưa đạt tiêu chuẩn ấy! Cả nhà anh chả có người nào bình thường hết.”

“Đúng thế, tất cả những người quen biết em đều nói với anh như vậy.”

Uy lực của “chiếc lưới cay độc” đúng là không thể coi thường được, nó có thể khiến cho quan hệ của hai người sau khi tiến triển lên đến mức tay nắm tay thì lại lùi về sau vô số bước. Thảm cảnh của Giả Thiên Hạ lúc này đã minh chứng tất cả. Anh đúng là tự mình tạo nghiệt đành phải gánh chịu, không đáng để thương hại chút nào hết. Rõ ràng, họ đã hoàn toàn có thể thoát khỏi cảnh giống như Ngư Lang Chức Nữ bị ngăn cách bởi dải Ngân Hà, từ nơi xa trông ngóng về nhau, những ngày tháng phân chia phòng gần như đã đi vào đoạn kết. Kết quả, đêm nay anh chỉ có thể tiếp tục gánh chịu cảnh phòng không trống vắng, ôm chiếc gối trên giường mà than khóc... “Anh có tội, miệng anh có gai”.

luha

Chương 11: Quả nhiên em không thể sống thiếu anh!

Giả Thiên Hạ và Đình Mỹ Mẫn đã cãi nhau rất lâu, “chiến trường” không ngừng thay đổi, từ phòng bếp đến phòng khách rồi lại sang buồng ngủ. Nội dung cãi cọ cũng càng ngày càng đa dạng, phong phú, từ vấn đề ban đầu là li hôn rồi cuộc do ai nêu lên cho đến việc trí tuệ ai thấp hơn, thậm chí cả việc ngày mai ai sẽ rửa bát...

Chỉ có điều những cuộc cãi cọ này khác hẳn với trước kia, bây giờ tâm trạng của Mỹ Mân không hề buồn bực, u sầu, thậm chí trong lòng còn lan toả một cảm giác giống như đã “tu thành chính quả” vậy! Sáng khoải đến độ ngày sáng ngày hôm sau, khi bước chân vào phòng làm việc, tinh thần cô đã vô cùng dễ chịu, miệng cười tươi như hoa.

Thế nhưng đời người đâu lường trước được mọi việc, dường như ông trời cảm thấy cuộc sống của cô lúc này nhàn hạ quá hay chăng? Giám đốc đài gọi điện thoại thông báo họp khẩn, vừa mở đầu đã làm một trận mắng “khai vị” rồi.

“Rốt cuộc cô đã làm cái gì thế? Cuộc sống riêng tư tôi không quản, nhưng phiền cô đừng làm ảnh hưởng đến công việc chung được không? Ngày mai phải quay mấy chương trình một lúc, vậy mà đột nhiên tất cả mọi người dự kiến tham gia đều đồng loạt xin rút lui, ngay cả công ty quản lí của Lâm Ái cũng nói muốn huỷ hợp đồng, vậy thì quay kiểu gì đây?”

“Xin rút lui? Tất cả mọi người? Bao gồm cả Tiểu Ái sao?”. Mỹ Mân chẳng còn tâm tư nào mà để ý đến ánh mắt khác lạ của mọi người trong phòng họp dành ình lúc này. Thông tin đó quá chấn động, cô hoàn toàn có lí do để hét lên trong kinh hoàng.

Rõ ràng tất cả đều đã đồng ý hết rồi, mà lại còn do cô đích thân đi mời mọc họ nữa, tại sao đến Quát chót lại cùng nhau “dở chứng” như thế chứ?

“Cô hãy tự mình xem đi! Hôm nay đâu phải ngày Cá tháng tư! Định Mỹ Mân, tôi không cần biết cô dùng cách gì, chương trình ngày mai nhất định không được để xảy ra sai sót nào. Chết tiệt, tôi chưa bao giờ gặp một nhà sản xuất yếu kém đến như cô. Nếu như tình hình không có gì xoay chuyển thì cô có thể về nhà tự làm những gì mình thích được rồi, tiền của tôi không phải dùng để làm từ thiện”.

Mỹ Mân chết lặng nhìn giám đốc đài vút ra một tập dày những thông báo xin rút lui, dù ông giám đốc đang giận đến mức muốn nhảy tung tung lên nhưng cô thực sự không hiểu nổi phải làm thế nào để ứng phó với chuyện này. Làm nghề sản xuất chương trình thường sẽ gặp phải rất nhiều tình huống đột xuất, điều này bản thân cô biết rõ, nhưng tất cả những nghệ sĩ đã đồng ý tham gia nhất loạt huỷ hẹn cùng thời điểm thì thật là quá sức chịu đựng của con người ta! Giám đốc đài nói không hề sai chút nào, cô thực sự là một nhà sản xuất yếu kém, thậm tệ!

Không cần biết phải dùng phương pháp gì, nhưng chắc chắn phải có cách nào đó!

Cách đầu tiên mà Mỹ Mân nghĩ đến đó chính là gọi điện đến từng nơi hỏi ngọn nguồn, nguyên do. Cô còn ôm trong lòng một tia hi vọng nhỏ bé là có thể bọn họ lại cùng một lúc “dở chứng” thêm một lần nữa mà đồng ý quay trở lại. Nhưng kết quả, câu trả lời nhận được gần như tương tự nhau, tổng kết lại thì chỉ có duy nhất một nguyên nhân. “Xin lỗi, chúng tôi thực sự không dám tham gia đâu”.

Là cái gì đã khiến cho những người không bao giờ tỏ ra kiêu căng, tự phụ này thà phải đền tiền hợp đồng chứ không dám tham gia chương trình của cô thế? Phải chăng cô đã bị “nguyên rủa”?

Mãi cho tới khi Mỹ Mân gần như kiệt sức, thậm chí còn suy nghĩ cực đoan tới mức muốn nộp ngay đơn xin thôi việc rồi trốn tránh khỏi nơi này thì cô bỗng nhiên nhận được một lá thư.

Không biết người gửi thư là ai, cũng chẳng biết mục đích của lá thư này là do thương hại hay vui mừng trước tai họa cô gặp phải. Cuối cùng, cô cũng đã biết được đáp án.

“Giáo phụ[21] mà cô cũng dám đắc tội sao?”.

Chỉ chín chữ ngắn gọn nhưng khiến cho Mỹ Mân tức điên người, chỉ muốn đập nát tất cả mọi thứ có trên bàn làm việc lúc này.

Sau khi lấy lại được bình tĩnh, cô vẫn không muốn vì một lá thư lai lịch bắt mình mà nghi ngờ Lăng Gia Khang. Cô đã thử gọi điện thoại đến để hỏi anh nguyên do, nhưng người nhận điện lúc nào cũng là cô trợ lí của anh. Cho dù là bất cứ thời điểm nào, câu trả lời duy nhất nhận được chỉ là: “Lão đại của bọn em đang bận lắm, chị Mỹ Mân, nếu như có việc gì thì cứ nói với em, em sẽ nói lại cho anh ấy.”

Cuối cùng, Mỹ Mân chẳng thể nào nhẫn nhịn được thêm nữa, cô thét lên trong điện thoại: “Phiền chuyển lời cho anh ta là mau đi chết đi!”.

Tiếng thét vang trời chất chứa đầy phần nộ, tức giận, nhưng lại đầy lạc lõng của Mỹ Mãn vọng cả ra ngoài phòng làm việc, khiến cho cô trợ lý thân thiết vốn dĩ định bê ly trà hạ hoả vào cho cô, phải âm thầm nuốt nước miếng, do dự xem liệu có nên vào làm phiền cô lúc này hay không. Mỹ Mãn mặt mũi cau có ngồi trên chiếc ghế tựa trong văn phòng, ánh mắt mơ màng. Cô trợ lý chớp chớp mắt ngây thơ, thận trọng đi đến bên cạnh thì thầm nói: “Chị Mỹ Mãn, có thật là do Lăng Gia Khang làm hay không?”.

“... Chẳng biết nữa”. Cô vẫn tin vào trực giác của mình, chưa đưa ra bất cứ kết luận nào nhưng cũng chẳng tìm ra bất cứ điều gì để phản bác lại giúp anh.

“Hừm, tiếc là trước đây em lại còn nói giúp cho anh ta, thật là quá đáng! Chuyện tình cảm riêng tư không thể nào đưa vào chuyện công việc để đùa giỡn được. Phải chăng anh ta cho rằng chị không có anh ta thì sẽ chết chắc? Không được, không được, chị không được suy sụp, tức giận như thế, phải phấn chấn lên, chọc cho anh ta tức chết, để cho anh ta biết tỉ suất người xem chương trình của chị cao không phải chỉ là dựa vào anh ta!...”

“Em có cảm thấy chắc chắn là anh ấy làm không?”. Bên cạnh không có bất cứ ai có thể bàn bạc, Mỹ Mãn cảm thấy mất phương hướng, vậy nên lúc này ngay đến cô trợ lý thường ngày không mấy thân thiết này cũng trở thành người cho ý kiến tham khảo đối với cô.

“Nếu không thì còn ai vào đây nữa? Nếu là người khác thì làm gì có khả năng khiến ngay cả chị Lâm Ái cũng phải rút lui chứ...?”.

“Tiểu Ái!”. Cái tên xuất hiện kịp thời nhắc nhở Mỹ Mãn, ít nhất lúc này cô cũng có người để tìm hiểu. Có lẽ Tiểu Ái sẽ biết rõ rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra hơn cô.

Người ta thường bảo bạn bè thân thiết thỉnh thoảng sẽ tâm linh tương ứng. Ngay đúng lúc Mỹ Mãn vợ lấy chiếc di động định gọi cho Tiểu Ái thì nó đã đổ chuông. Cái tên hiện lên trên màn hình di động khiến cô thấy an lòng, coi như có thể gặp được một người thân thiết đầu tiên trong ngày hôm nay.

“Cậu với Lăng Gia Khang rốt cuộc xảy ra chuyện gì thế? Tại sao anh ấy lại bảo mình giờ không thích hợp tiếp nhận bất cứ công việc nào hết, còn ép mình phải nghỉ ngơi một thời gian vậy?”.

Nghe thấy câu nói ấy của Lâm Ái, Đinh Mỹ Mãn không thể nào tiếp tục niềm tin vô điều kiện vào anh được nữa.

“Lại còn làm như mình rất biết quan tâm chăm sóc nữa chứ, anh ta bảo ỉn chút thời gian để giải quyết mọi hiểu lầm với Tạ Mục Đường! Bọn mình làm gì có nhiều hiểu lầm đến mức phải dùng thời gian dài như thế để đi giải quyết? Rõ ràng là anh ta đang lạm dụng chức quyền, lạm hành quá mức! Tức chết đi được, mình đã nói từ lâu là anh ta đang theo đuổi cậu mà, nhẫn nhịn lâu như vậy cuối cùng cũng lòi đuôi cáo ra rồi. Anh ta cũng giỏi thật đấy, chắc là giày vò bản thân đến thân tàn ma dại mất thôi...”.

Tiểu Ái không ngừng mắng nhiếc, nguyên rửa, chàm chọc trong điện thoại, còn Mỹ Mãn lại chẳng có tâm tư nào nghe hết. Cho dù bây giờ tất cả mọi thứ đều đang chống lại Lăng Gia Khang, cô vẫn không thể tin rằng anh là một con người công tư bất phân đến như thế! Mọi người thường nói “vì yêu mà sinh hận”, nhưng cô vẫn quyết tin rằng Lăng Gia Khang không phải hạng người điên khùng đó, cô càng không thể nào có được sức ảnh hưởng lớn đến vậy!

Màn đêm của đô thị vào dịp quốc khánh đèn điện lung linh, rực rỡ sắc màu, tất cả các đoạn đường quan trọng đều được phong toả. Đường nhiên những con đường còn lại đều nằm trong trạng thái tắc đường cục bộ. Vì thế, bị mắc kẹt ngoài đường đúng vào thời điểm dùng cơm tối như thế này, liệu có bị coi là tự ngược đãi bản thân mình không nhỉ?

Nếu vậy thì lúc này Giả Thiên Hạ đang tự ngược đãi chính mình! Phiền muộn chàm điều thuốc, mắt nhìn chăm chăm vào hàng xe chẳng động đậy chút nào phía trước. Tiếp đó anh quay sang nhìn vào dòng người đi bộ đông nghìn nghịt trên hè phố, cố kiếm tìm bóng hình quen thuộc. Bỏ lại chương trình truyền hình trực tiếp mình cần quản lý không lo, đi khắp cả thành phố để tìm một người phụ nữ, những hành động đó thật nực cười, thế nhưng, lúc này anh chẳng thể nào mỉm cười nổi.

Ngay sau khi nghe nói tất cả các nghệ sỹ tham gia chương trình của cô đều rút lui hết, Giả Thiên Hạ ngay tức thì phóng xe như bay tới đài truyền hình nơi Mỹ Mãn làm việc. Thế nhưng vẫn là quá muộn. Anh đã

đánh giá quá cao bản thân mình, cứ nghĩ rằng nếu xảy ra chuyện gì thì anh chính là người đầu tiên mà cô nghĩ tới. Chẳng thể ngờ rằng cô lại dùng phương pháp cực đoan nhất, lẩn trốn, chẳng muốn gặp bất cứ ai, kể cả anh.

Mãi một lúc lâu, dòng xe phía trước mới nhúc nhích được đôi mét, anh vừa định đạp chân ga thì tiếng chuông di động vang lên khiến anh dừng lại, bắt máy ngay tức thì.

“Alô, anh Thiên Hạ à?”.

Tiếng nói vừa xa lạ vừa mang chút quen thuộc vang lên trong điện thoại khiến anh thất vọng nhưng Giả Thiên Hạ cũng cố gắng hết sức che giấu sự thất vọng của bản thân, hỏi lại: “Alô, có chuyện gì thế?”

“Là em đây, lúc này không phải anh nhờ em tìm giúp anh chị Mỹ Mãn sao? Em tìm thấy rồi...”.

Thì ra quen biết nhiều bạn bè phóng viên cũng chưa chắc đã là chuyện xấu.

Chẳng thêm để ý đến những tiếng còi inh ỏi thúc giục đằng sau xe mình, xe của Giả Thiên Hạ vẫn bất động, anh chỉ chăm chăm cầm chiếc bút lên ghi lại địa chỉ.

Quán bar? Tại sao anh lại không nghĩ đến chứ? Phụ nữ mỗi khi tâm trạng không vui thường chạy tới các quán bar uống rượu để giải sầu.

Quán bar nào cũng đều có một không gian yên tĩnh, đó chính là phòng rửa tay. Cho dù bên ngoài có ồn ào thế nào thì ở trong này lại cũng vẫn yên tĩnh đến lạ, để ọi người nôn oẹ và tỉnh táo.

Sắc mặt Đinh Mỹ Mãn trắng bệch, hai tay chống trên thành bệ rửa. Nước trên mặt cô chảy xuống, cô chớp chớp mắt, quệt nước trên môi. Cứ tưởng rằng uống say là một chuyện dễ làm, ai dè sau khi bịt mũi cố gắng uống thật nhiều rượu vào, cô lại cảm thấy đầu óc quay cuồng, chỉ muốn nôn ra... Vậy mà cô cứ tưởng mình say rồi. Thật không thể ngờ, ngay sau khi nôn hết toàn bộ mọi thứ thì đầu óc cô lại trở nên tỉnh táo hơn bất cứ lúc nào hết. Tất cả mọi tâm sự, buồn đau không muốn nhớ tới đều hiển thị rõ mồn một trong đầu, chốc chốc lại nhắc nhở cho cô biết cô vẫn chưa tìm ra cách nào để giải quyết. Ngày mai cô cũng chẳng cần phải đi làm nữa, kế hoạch kiếm tiền hoành tráng đã đi vào đường cùng, thậm chí ngay việc lo ba bữa cơm hằng ngày giờ đây cũng trở thành một vấn đề to lớn... Những ngày tháng tiếp theo cô phải ứng phó thế nào đây?

“Muốn tiền ư, tôi không cho đâu. Danh phận tôi cũng không cho cô được. Cho nên đã nghĩ kĩ chưa? Liệu có cần tiếp tục tiến hành nữa hay không?”.

“Này... anh có nhất thiết phải nói những lời tuyệt tình, mất hứng vào những lúc thế này không?”.

“Tuyệt tình, mất hứng? Tôi không thích những chuyện kiểu như tình một đêm tiền trao cháo múc, chỉ để đổi lấy ham muốn nhất thời, cô không thoải mái mà tôi cũng thế”.

“Lẽ nào anh muốn nói chuyện tình cảm hẫng hoi với em?”.

“Không cần đâu, nói chuyện tình cảm làm gì cho tốn thời gian. Tay cô có thể dùng sờ mó lung tung nữa được không? Tôi không thể đáp ứng được cho cô dù ở bất cứ phương diện nào!”

“... Bề ngoài trông thế mà bên trong không ra gì, sao không nói sớm, làm phí thời gian của chị đây!”.

Những lời mời khách vắng vắng bên tai. Điều này khiến cho Mỹ Mãn cảm thấy thật tức cười, tại sao con người lại có thể khác nhau nhiều đến thế? Cô mở lại vòi nước ở mức lớn nhất, đưa tay hắt nước liên tiếp lên mặt, ngây thơ cho rằng có thể làm giống như trên phim truyền hình, liên tục hắt nước vào mặt sẽ khiến đầu óc được thanh thản, không cảm thấy đau khổ nữa.

RẦM!

Nhưng kết quả, thứ mà cô nhận được là tiếng cửa sập mạnh khiến cho tâm trạng đang rối như tơ vò lại càng trở nên xáo trộn hơn.

Mỹ Mãn liền quay sang nhìn thì chỉ thấy một người phụ nữ bọc bột xông ra từ một buồng vệ sinh nhỏ, trong miệng còn thốt ra mấy câu chữ thề, sắc mặt vô khó coi. Hình như trông thấy Mỹ Mãn đang nhìn về phía

mình, người phụ nữ đó liền ngẩng đầu, trừng mắt liếc một cái rồi khí thế phùng phùng xông ra khỏi phòng rửa tay.

Làm cái gì chứ? Chẳng lẽ cô còn chưa đủ xui xẻo hay sao? Ngay đến một người xa lạ cũng nhìn cô với ánh mắt đầy hận thù.

“Lau mặt cho sạch vào”.

Đúng lúc cô đang tiếp tục than thân trách phận thì đột nhiên một bàn tay cầm chiếc khăn mặt xuất hiện ngay trước mắt Mỹ Mẫn, cô liền quay sang xem chủ nhân của giọng nói đó là ai. Tay của anh thon dài, màu da tay kết hợp với màu trắng của chiếc khăn mặt tạo nên một cảm giác thật ấm áp. Chẳng suy nghĩ gì, cô chỉ cảm thấy đây là sự quan tâm của một người xa lạ mà thôi, nên cô mỉm cười rồi nói tiếng cảm ơn.

“Nghe nói em đang tìm anh?”. Anh lại lên tiếng lần nữa, với giọng nói đầy sức quyến rũ.

Sự việc sau đó càng ngày càng phát triển chẳng giống với người xa lạ tốt bụng quan tâm nữa, con người đó đột nhiên tiến lại gần cô, cầm lấy tay rồi đứng sát vào sau lưng cô. Mỹ Mẫn dường như có thể cảm nhận được nhịp tim lúc này của anh, chẳng khác nào chiếc đồng hồ đang báo thức âm ỉ, thỉnh thoảng thỉnh thoảng ở ngay sau lưng. Phải chăng sau khi uống rượu đến lúc này cô mới thực sự say? Mỹ Mẫn bỗng nhiên cảm thấy chóng mặt, sắc mặt bừng đỏ, ngẩng đầu lên nhìn người đứng sau mình qua chiếc gương trên bồn rửa tay.

Tiếp đó cô không khỏi bất ngờ, là Lăng Gia Khang.

“Hử?”. Không đợi được câu trả lời của cô, anh cố hỏi lại lần nữa và không hề có ý định buông cô ra. Anh cũng chẳng ngại tiếp tục tư thế không khác nào đôi tình nhân quá nôn nóng nên trốn đến phòng rửa mặt này để hôn hít.

“Ừm.” Mỹ Mẫn định vùng ra nhưng lại chẳng thể tìm nổi lối thoát, đành phải cưỡng ép bản thân bình tĩnh, trả lời câu hỏi của anh, ngây thơ cho rằng như thế thì Lăng Gia Khang sẽ buông tha cho cô.

“Có phải tìm người để hỏi tội không?”. Đôi mắt anh nhìn chăm chăm vào người phụ nữ trong gương, cố gắng nắm bắt mọi sắc thái biểu cảm trên khuôn mặt cô lúc này. Hoảng loạn, xấu hổ, rồi phần nộ sau khi nghe anh nói... xem ra cô hoàn toàn không hề bỏ chút thời gian, công sức nào ra để thấu hiểu con người anh. Mỹ Mẫn còn chưa lên tiếng trả lời, anh đã nhắm mắt lại, cố che giấu đi sự thất vọng không nên có, không muốn bị cô làm ảnh hưởng đến tình cảm của mình: “Em đã định sẵn tội danh cho anh rồi, còn mong ngóng anh giải thích gì cho em đây?”.

“Không phải anh thì còn ai nữa, trong ngành này, được mệnh danh là “giáo phụ” ngoài anh ra còn ai khác sao?”. Vừa nhớ tới câu nói “Giáo phụ mà cô cũng dám dắc tội ư?” trên lá thư lai lịch bất minh đó, Mỹ Mẫn khí thế cao ngút, ngược đầu, nhếch mày phát ngôn mà không chút run sợ trước “cường quyền”.

Lăng Gia Khang không kìm chế nổi mà cười nhạt, rõ ràng là có người chỉ dẫn cho cô ấy nên mới có thể dùng lời lẽ tự tin đến vậy: “Những gì anh đã làm cho em chẳng lẽ không bằng mấy lời nói nhảm nhí của ai đó sao?”

“Thế thì phiền anh nói cho em rõ xem ai cần thiết phải lén lút hại anh thế chứ?”.

“Giả Thiên Hạ.” Chắc chắn, ngoài tên đàn ông đó ra chẳng còn ai thích chơi trò trẻ con ấu trĩ đó nữa!

“Không ai nói với anh là đừng có ăn nói hàm hồ gây nên thị Qhi sau lưng người khác hay sao?”. Cái này được gọi là “âm hôn bất tan” chẳng? Tóm lại lời nói của Lăng Gia Khang vừa dứt thì người “vinh dự” được anh nhắc tới là Giả Thiên Hạ cũng bất ngờ xuất hiện, đang tựa người bên cửa phòng rửa tay, nhẹ nhàng kéo chiếc cà vạt trên cổ mình. Khuôn mặt anh lúc này không mấy dễ chịu vì nhìn thấy tư thế đầy tình ý của hai người kia.

“Ha ha, đó không phải sở trường của anh hay sao?”. Nghe dứt câu, Lăng Gia Khang liền quay sang, nhanh chóng giấu đi sự bất ngờ vừa thoáng qua, lấy lại bình tĩnh, cười nhạt hỏi vặn lại tình địch.

“Đó cũng là học từ anh mà thôi”. Trước đây nếu như không nhờ được anh ban phước cho, thì sao hiện nay Đinh Mỹ Mẫn vẫn phòng tránh anh chặt chẽ đến thế!

“Hả? Vậy là vô hình chung tôi đã trở thành tấm gương để anh học hỏi tự lúc nào mà không hay vậy?”.

Thiên Hạ nghiêng rằng ken kết, kìm nén mong muốn thưởng cho tình địch một cú đấm ra trò. Anh quay sang nhìn Đinh Mỹ Mẫn đang bị đứng thất thần: “Đã nói chuyện xong chưa?”.

Thực ra cứ đường đường chính chính mà đánh nhau một trận toi bởi để tính sổ món nợ một lần, có lẽ sẽ thoải mái hơn nhiều. Thế nhưng lúc này Giả Thiên Hạ vẫn chưa mất hết lí trí, vẫn còn nhớ ra rằng người phụ nữ anh yêu rất coi trọng phong độ của người đàn ông. Cho nên, anh nghĩ hỏi thăm lịch lãm như vậy chắc là đã biểu hiện đầy đủ cái được gọi là phong độ đàn ông rồi? Tốt nhất là cô nên biết nhìn tình hình một chút, ngoan ngoãn chạy đến bên cạnh, rồi bước đi cùng anh mà không quay đầu lại nhìn.

Tuy nhiên mong ngóng Mỹ Mẫn nhận thức ra nhiệm vụ của bản thân, nghe lời giữ thể diện cho anh rõ ràng là điều không mấy triển vọng. Chân cô như mọc rễ ra vậy, chẳng thêm động đậy gì, cũng chẳng buồn đưa mắt liếc sang nhìn anh một lần, hơn nữa lại còn nhìn Lăng Gia Khang mà nói: “Tất cả mọi chuyện đều không liên quan đến anh? Anh không làm chuyện gì đúng không?”.

“...” Nhìn vào đôi mắt ấy, Lăng Gia Khang không biết nói gì nữa.

Chỉ cần anh lắc đầu, kiên quyết phủ nhận chắc chắn cô sẽ tin ngay. Thế nhưng anh không nói gì, một hồi lâu sau cũng không có bất cứ phản ứng nào hết.

Im lặng, thực ra mới là câu trả lời mang tính “sát thương” ghê gớm nhất!

Mỹ Mẫn mím chặt môi nhìn Gia Khang đầy oán ghét, cô quay người đập vào vai anh rồi xông ra ngoài phòng rửa mặt... Ngoài những hành động đó, Đinh Mỹ Mẫn thực sự không biết phải biểu hiện như thế nào nữa. Cô cũng biết mình chẳng có tư cách gì để trách cứ Lăng Gia Khang, thế nhưng trái tim vẫn cảm thấy lạnh lẽo, lạnh lẽo đến đáng sợ!

Mất nhìn cô bỏ đi cùng người đàn ông khác, lại một lần nữa, Lăng Gia Khang không hề nín kén, thực ra vẫn là do lòng kiêu hãnh chưa thể gạt bỏ trong anh. Tại sao lần nào cũng phải vứt bỏ mọi thứ để đuổi theo nín kén chứ? Anh sinh ra đã chẳng bao giờ có cái thói quen ngu ngốc đó rồi!

Vậy là ước nguyện của Giả Thiên Hạ đã thành sự thật, cô đích thực bỏ đi mà chẳng thêm ngoái đầu nhìn lại. Nhìn bề ngoài thì rõ ràng là anh đã thắng, vậy tại sao anh vẫn cảm thấy như hai bên đều thảm bại vậy? Người ở cạnh anh thì đã sao chứ, nói cho cùng thì trái tim cô cũng đã phiêu dạt bên ngoài hơn một năm nay rồi, đã ghi khắc biết bao hồi ức không có anh tham dự?

Giả Thiên Hạ ép buộc bản thân đừng quá để ý đến cảnh tượng lúc này vừa diễn ra. Có lẽ là cô đang cần thêm chút thời gian, cũng có thể cô chỉ là đơn thuần không muốn nghĩ người bạn của mình quá tồi tệ, hoặc có thể do cô đã đặt quá nhiều niềm tin vào Lăng Gia Khang, tin tưởng tới mức chẳng hề phòng bị gì, chẳng từ chối khi bị hấn ôm! Anh càng không muốn tìm hiểu quá nhiều về việc đằng sau sự tin tưởng lớn lao đó là cái gì. Lúc này anh chỉ muốn đặt hết tâm tư suy nghĩ xem lúc tâm trạng không vui người phụ nữ của anh thường muốn làm những gì?

Đi mua sắm điên cuồng để giải sầu? Đó không phải là tính cách của Đinh Mỹ Mẫn.

Tìm một đỉnh núi không người rồi hét to lên những điều không vui trong lòng? Cô không lãng mạn đến mức ấy!

Mua một đồng các đồ ăn vặt để ăn cho đã đời, ăn đến khi giải được sầu thì thôi? Với kinh nghiệm dạn dày lâu nay, anh biết rằng đó là một phương pháp vô cùng ngớ ngẩn, Mỹ Mẫn sẽ không biết kiềm chế mà ăn liên tục, nhẹ thì đầy bụng nôn mửa, nặng thì ngộ độc thực phẩm.

Cuối cùng anh quyết định đưa cô đến khu hội chợ lớn.

“Anh muốn mua gì sao?”. Cô đứng một bên chớp đôi mắt mơ màng, đưa tay lên xem các mặt hàng trên giá nhưng vẫn không giấu được tò mò hỏi anh.

“Không mua gì cả”. Anh lên tiếng phủ nhận, nắm lấy tay cô rồi nói: “Đi giải sầu thôi.”

“Hả?”. Mỹ Mẫn nhìn anh, hai mắt sáng rực lên. Ngay lúc trông thấy môi anh mấp máy dường như đang muốn nói gì đó, ngay lập tức cô bắt đầu đi trút giận.

Đi qua vô số các sạp hàng, Đinh Mỹ Mẫn không bỏ qua bất cứ mặt hàng nào hết, hăng hái cầm lấy nào là mì ăn liền, thức ăn sấy khô, sô cô la, bánh quy, cái mở nắp chai nước giải khát, và cả những đồ uống ngon lành... chất đầy một xe đẩy đồ ăn đông lạnh rồi lật tung các ngăn hàng lên... Thiên Hạ thông thả kéo theo chiếc xe chứa đồ đằng sau, chấp nhận nhặt những món đồ đã bị cô “giày vò” vào xe đẩy. Nhìn chung thì từ trước tới nay, anh chưa bao giờ hiểu nổi sở thích xả giận kiểu này, đây chắc chắn là biểu hiện rõ nét của việc thiếu tính nhân đạo sâu sắc. Tuy nhiên nếu như người gây ra là người phụ nữ của anh thì cũng đành để cô “trút giận” thoải mái, sau đó sắp xếp tử tế lại những ngăn hàng đã bị cô làm loạn xạ lên.

Điều khiến cho anh không ngờ đến là sau khi trút giận trong hội chợ xong, Mỹ Mẫn dường như vẫn chưa hả dạ. Sau khi rời khỏi đó, mức tiêu tiếp theo của cô chính là trạm tàu điện ngầm cách đây không xa.

Dùng bã kẹo cao su đã nhai xong bôi lên khe nhét tiền xu của máy bán hàng tự động ở khu tàu điện ngầm, ở trên tàu điện ngầm đông đúc, cố ý đứng ngay đằng sau một người đàn ông đáng thương nào đó mà cô không thích rồi vỗ mạnh vào mông của người phụ nữ ở gần ông ta nhất.

Mãi cho tới lúc về nhà cô dường như vẫn chưa hết hứng thú đùa nghịch, trước khi bước ra khỏi thang máy, cô không quên ấn nút lên tất cả các tầng cùng một lần. Nếu như Thiên Hạ không kịp thời kéo cô ra, anh không hiểu liệu cô có dí sát mặt vào camera, hoặc gỡ tất cả biển đề tên của các tầng xuống không. Nghi ngờ này của anh là hoàn toàn hợp lý, nói cho cùng thì trước đó cô cũng đã hành động quá nhiều để chứng minh rồi.

“Thật là chán chết!”. Sau cả một buổi tối trút giận đã đời, cô vẫn còn “mặt mũi” bước qua cửa nhà, nhanh chóng lao về phía ghế sofa nằm xuống cho đỡ mệt và đưa ra lời than vãn này.

“Mau lại đây”. Thiên Hạ chẳng khách khí gì, nhìn thẳng vào cô, vẫy tay gọi cô lại gần. Đợi sau khi cô đã yên phận ngồi bên cạnh mình, anh mới đưa tay ôm chặt lấy cô nhưng cũng không làm thêm bất cứ một động tác thân mật nào. Nếu như đã biểu hiện dịu dàng, biết quan tâm chăm sóc tốt cho cô, thì anh cũng nên tiếp tục nỗ lực làm tròn vai, cho tới khi cô không thể nào “chống đỡ” lại được mới thôi: “Cho dù là việc động trời, thì anh cũng sẽ giải quyết giúp em. Cho dù em không muốn ỷ lại vào anh thì cũng có thể cho anh được ở bên cạnh em được không? Tóm lại sau này không được “chơi trò” mất tích, anh sẽ rất lo lắng đấy”.

Mỹ Mẫn ngẩng đầu, ngược mắt nhìn lên khuôn mặt anh, đôi môi mím chặt lại dường như không che giấu nổi niềm xúc động trào dâng trong lòng lúc này. Anh hoàn toàn thấu hiểu tính cách, cũng như sự yêu ghét của cô, biết được cô rất để ý đến lòng tự trọng nhỏ nhất đó. Hai con người sống với nhau chẳng lẽ không phải như vậy hay sao? Có những lúc không cần phải tìm một người đàn ông để dựa dẫm, ỷ lại mà chỉ cần một người ở cạnh bên, cho dù không nói với nhau lời nào, không làm bất cứ việc gì, nhưng ít nhất là sẽ không còn cảm thấy đơn độc nữa!

Lúc sau, cô nở nụ cười ngọt ngào, rồi gật đầu đồng ý.

Hiếm khi mà sự việc lại phát triển đúng theo dự đoán của anh, Thiên Hạ mãi nguyện nhìn cô không còn khoa chân múa tay, mà rất ngoan ngoãn nghe lời. Tuy nhiên anh cũng ý thức được rằng khoan dung thì cũng chỉ có mức độ thôi, tiếp theo anh sẽ phải tính một vài món nợ nữa! Cô dựa vào cái gì mà có thể tin tưởng Lăng Gia Khang đến vậy, trong khi đó hầu như chẳng bao giờ thèm quan tâm đến những lời giải thích chân thành của anh? Dựa vào cái gì mà cô có thể để một người đàn ông tự do ôm ấp mình trong phòng rửa tay của quán bar, phải chăng nếu anh không xuất hiện kịp thời thì tiếp theo đó họ sẽ hôn nhau, lên giường cùng nhau? Người phụ nữ này liệu có phải lúc nào trong tay cũng cầm sẵn một chiếc sừng, đợi đến khi anh không chú ý sẽ được dịp cắm lên đầu anh hay không?

Chỉ tiếc là những lời nói độc địa này còn đang mấp máy ở môi chưa kịp thốt nên lời thì đã bị một câu nói thêu thào của cô chặn ngay tức khắc.

“Quả nhiên em không thể sống thiếu anh được.” Trên thế giới này chỉ có duy nhất mình anh sau hết lần này đến lần khác mắng mỏ cô thì lại tiếp tục ở cạnh bên cô, mặc cho cô trút giận điên cuồng.

“Vậy thì đừng làm gì nữa, chỉ cần là bà xã của anh là được.” Từ trước đến nay Giả Thiên Hạ luôn thuộc tuýp người nói là làm. Nếu như trái tim mình đã rung động thì chắc chắn sẽ bộc lộ ra ngay, không cần thiết phải kìm nén trong lòng làm gì hết! Sau khi thốt ra câu ấy, anh trực tiếp xông lên, áp lên người cô hết sức

thuần thực điều luyện để tránh cô phản kháng khi đột nhiên bừng tỉnh khỏi niềm cảm động trong giây phút này. Anh khôn ngoan ghì chặt lấy tay cô rồi chiếm lĩnh đôi môi căng mọng quyến rũ kia.

“Này... em... ừm...”.

Mỹ Mẫn vùng vẫy như định nói điều gì, còn Giả Thiên Hạ thì hoàn toàn không cho cô bất cứ cơ hội nào hết, đôi môi anh rực cháy, lưỡi len lỏi khám phá, bàn tay linh hoạt luồn vào váy ngủ mềm mại của cô. Anh nắm rõ hết mọi thói quen hằng ngày của Mỹ Mẫn, ví dụ như khi ở nhà cô không thích mặc đồ lót bên trong, hoặc là những lúc như thế này tai cô sẽ giật lên liên tục, hay mỗi lần trông thấy anh bắt giắc rên lên, cô sẽ “thuần phục vô điều kiện”.

“Bà xã...”. Anh thì thầm bên tai cô đầy tình ý, cổ tình khiến hơi thở của mình trở nên nặng nề, mệt mỏi.

“Hử...”. Mỹ Mẫn liền cau đôi mày thanh tú, mở to đôi mắt mơ màng nhìn anh.

“Em gọi anh một tiếng ông xã nghe xem nào”. Anh rất biết rõ tình hình “địch ta”.

Bàn tay nhẹ nhàng chống đỡ, thân trên của Thiên Hạ dần dần nhấc nhẹ lên, áp lấy người cô, tóc mái rơi xuống, xoa xuống cổ cô, sự quyến rũ, mê hoặc lúc này khiến Mỹ Mẫn khó lòng cưỡng lại được. Cô giống như đang bị thôi miên vậy, ngây ngô, ngốc nghếch thốt lên: “Ông xã...”.

“Ngoan quá!”. Anh rướn lên, hôn nhẹ lên chiếc mũi xinh của cô.

“Không, không phải, em có lời muốn nói...”.

“Làm xong việc rồi nói tiếp.” Cho dù là một người ông lí trí danh thếp cũng chẳng thể “đạp phanh” vào những lúc thế này được, huống hồ Giả Thiên Hạ từ trước đến nay đều không phải thuộc tuýp người lí trí!

Đình đoong!

Thế nhưng tiếng chuông vô duyên lại vang lên ngay lúc này, anh ngừng lại, phiền não liếc nhìn cái nơi đang Quát ra âm thanh đáng ghét kia.

“Đừng có quậy nữa... có người gọi cửa kìa”. Mỹ Mẫn nâng đầu gối lên định thoát khỏi anh.

May mà lần này xem ra Giả Thiên Hạ có vẻ chịu hợp tác, đành chịu trận mà nhổm người dậy, tiện tay cầm theo chiếc ghế trong phòng khách chạy ra mở cửa. “Chào anh Giã, anh khỏe không?”. Ngoài cửa là một người đàn ông trẻ tuổi, miệng cười đầy khách sáo.

“Nói vào vấn đề chính đi”. Ai có thời gian và tâm trạng mà nghe: “Anh có khỏe không?” chứ?

“Ồ thế cô Đình không có ở đây à?”. Vừa nói, anh ta vừa dáo dác đưa mắt do thám, ánh mắt bắt gặp đúng lúc Đình Mỹ Mẫn đang ngồi trên ghế sofa chỉnh lại quần áo, cố ý che giấu đi giai đoạn tình cảm cháy bỏng trước đó. Anh này lại càng nở nụ cười sáng lạn hơn trước: “Cô Đình, cô cũng khỏe chứ? Gần đây chắc cô bận lắm nhỉ? Chẳng mấy khi gặp được cô...”.

Bụp!

Chiếc ghế trên tay ai đó đột nhiên trơn quá mà rơi ra ngoài, vừa lúc phượt qua người của anh chàng lạ mặt ngoài cửa.

“Xin hỏi, anh tìm bà xã tôi có việc gì không?” Phớt lờ dáng vẻ đáng thương của anh chàng ngoài cửa đang ôm đầu ôm cổ “lánh nạn” trời giáng, Giả Thiên Hạ nhếch mép cười rất đáng sợ.

“Không... không có chuyện gì hết... hai người... đã đến lúc hai người phải nộp tiền nhà rồi...”. Vợ người ta quả nhiên không dễ động vào!

“Ngày mai sẽ mang sang”. Lời nói còn chưa dứt thì Thiên Hạ đã tiện tay đóng sập cửa vào.

“Chà, tiền nhà anh vẫn còn chưa đưa cho em đấy.” Nhờ lời nhắc nhở của ông chủ nhà, Mỹ Mẫn bỗng nhớ ra, từ sau khi người đàn ông này đến sống ở nhà cô với lí do không đầu vào đầu cẩu, anh ta mới chỉ giúp cô đóng một quý tiền thuê nhà, còn thù lao 5 vạn đồng hứa trả cho cô vẫn chưa thấy đâu hết!

“Anh không có tiền”. Anh nhếch vai trả lời thản nhiên như không có việc gì!

“Làm gì có chuyện ấy! Lương tháng của anh cao hơn em rất nhiều mà. Anh đừng nói là định quýt nợ đấy nhé!”. Anh em ruột còn phải tính nợ rõ ràng với nhau, huống hồ là mối quan hệ hiện vẫn chưa biết định nghĩa ở mức nào của hai người bây giờ chứ?

Anh ngông nghênh bĩu môi, kéo cô rồi ôm chặt vào lòng: “Trông anh giống người hay quýt nợ sao? Không có tiền anh có thể dùng thân mình trả nợ mà...”.

“Dùng thân trả nợ cái đầu anh ấy! Ai cần anh phải dùng thân trả nợ? Con chó đực bên nhà hàng xóm cũng chẳng lẳng lơ như anh, vừa thấy con cái là đã “kéo quốc kì” rồi. Không cho phép anh làm bừa đâu, em không giống như anh, nhà em không chuẩn bị sẵn bao cao su.” Cuối cùng Đinh Mỹ Mẫn cũng đã vô cùng lí trí nói ra hết những lời mà lúc nãy mấy lần khi đang tình cảm mặn nồng đều bị anh chặn lại.

“Hai chúng ta cũng không phải chưa “ấy” với nhau lần nào, cần thứ phiền phức đó làm gì chứ?”. Anh cau mày khó chịu, cuối cùng cũng đã hiểu lúc nãy vì cái gì mà cô lại vùng vẩy mãnh liệt như vậy.

“Cái đó, cái đó, cái đó...”. Nói lấp một hồi lâu, mặt Mỹ Mẫn bỗng đỏ ửng lên, đành phải liếc mình xông lên thối: “Thế nếu nhờ bị dính thì phải làm sao hả?”.

“Càng tốt chứ sao! Tránh cho chúng ta dư thừa thời gian, sức lực cãi nhau suốt ngày, dùng cái đó bồi dưỡng cho thể hệ mầm non còn hơn.”

“...” Đinh Mỹ Mẫn hết lời đối đáp.

Cô nhớ rất rõ ràng rằng người đàn ông này không thích trẻ con. Lúc còn chưa kết hôn, cô đã khéo léo nói bóng nói gió mấy lần nhưng đều bị anh từ chối thẳng thừng. Cô đã sử dụng rất nhiều cách “bỉ ối”, như lên lút đối thuốc tránh thai khác, chọc lỗ thủng trên bao cao su... kết quả lần nào cũng bị Giả Thiên Hạ phát giác ngay tại trận.

Thế nhưng bây giờ, ngay lúc này anh lại chủ động đề nghị cô nói dối tông đường.

“Em không thấy ý kiến này rất tuyệt sao? Em sẽ là mẹ đứa trẻ, anh sẽ là bố đứa trẻ, mối quan hệ vững chắc này sẽ không có ngoại lực xấu xa nào có thể chia rẽ. Sau này khi nào em rảnh rỗi thì chăm sóc con, anh rảnh cũng sẽ dạy con “cách làm người”. Như thế chúng ta sẽ không còn thời gian đi bàn luận những chuyện không đâu nữa. Này nhé, lúc em cảm thấy không có cảm giác an toàn thì có thể nhìn ngắm con, nhớ lại xem chúng ta đã phải nỗ lực thế nào vì tiểu quỷ bé nhỏ đáng yêu ấy, đó là kết tinh của tình yêu giữa chúng ta đấy!”.

“Tiểu quỷ”? Có mấy người làm bố lại gọi con đẻ của mình theo cách ấy chứ? Cho nên, sự thực đã chứng minh rõ, anh vẫn không hề thay đổi, vẫn không thích trẻ con, trọng tâm chính của ý kiến này chỉ là ở chỗ nói dối tông đường mà thôi. Chắc chắn lúc này anh đang muốn tìm người phụ nữ có thể sinh con nói dối cho anh!

“Không nói gì sao? Im lặng có nghĩa là thừa nhận rồi nhé! Vậy thì bây giờ chúng ta bắt đầu nỗ lực thôi!”.

“Giả Thiên Hạ! Anh quậy thế đủ rồi đấy! Những lời như thế anh cứ việc đi mà nói với con lợn cái ấy”. Mỹ Mẫn trợn mắt quát mắng, quay người rồi đi thẳng vào trong phòng, đóng cửa mạnh bạo, biểu hiện rõ quyết tâm không chịu làm công cụ sinh đẻ cho anh.

Đinh Mỹ Mẫn đã hoàn toàn bùng phát trở lại sau khi liên tiếp chịu đựng sự tức giận rồi lại được đi xả giận một cách điên cuồng.

Cô đã chứng minh ọi người thấy, trên đời này ngoài việc không được chọc giận “giáo phụ” ra thì thứ không được chọc giận nhất chính là phụ nữ. Bọn họ có thể rất ngoan ngoãn, rất nghe lời như một chú mèo vầy, để mặc cho chủ nhân ve vuốt, yêu chiều. Thế nhưng một khi đã bị giẫm vào đuôi thì sẽ nhồm đậy tấn công liền, đó là bản năng tự vệ, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót!

“Chiếc đuôi” của Mỹ Mẫn chính là chương trình mà cô đã tốn không biết bao nhiêu tâm huyết, sức lực.

“Phẫu thuật thẩm mỹ thì có làm sao chứ? Bụng tôi cũng đã từng qua thẩm mỹ đấy! “Một chân đạp hai thuyền” cũng hoàn toàn bình thường thôi, ước mơ từ nhỏ của tôi chính là làm thuyền trưởng. Lúc còn đang đọc thân ai mà chẳng có quyền lựa chọn gỗ để đóng thuyền! Huống hồ trong làng giải trí phức tạp thật thật

giả giả rất khó đoán, chỉ là xem xem người quản lí có tài tình hay không thôi. Chỉ cần người quản lí muốn thì trắng cũng biến thành đen, thật dễ như trở bàn tay”.

Trên màn hình ti vi, Đinh Mỹ Mẫn ngồi vắt chân, trông rất có khí thế của một nữ vương, đang nói ra những lời như trên.

Giả Thiên Hạ ngậy người nhìn, phớt lờ hết mọi tiếng ồn trong phòng ăn riêng của nhà hàng, đôi tay thon dài vờ lấy chiếc điều khiển ti vi, mắt nhìn chăm chăm vào người phụ nữ lạnh lùng kia.

Rời xa màn ảnh nhỏ hơn một năm trời cũng không phải là một khoảng thời gian quá lâu. Từ tư thế cho đến lời nói không biết đang vô tình hay hữu ý biến bạch cho bản thân, có thể thấy phong cách dẫn chương trình của cô tuy rằng không còn khoa trương như trước kia nữa, thậm chí còn thêm vài phần sắc sảo, thế nhưng vẫn cứ công tư bất phân, vì thế tất nhiên cũng khiến người xem khó lòng chuyển kênh được!

“Im lặng hết lại cho ta!”. Giả đại lão gia giậm chân đập bàn, lộ rõ khí thế xã hội đen vốn có trong người, hét lên như đang có chuyện tày đình xảy ra vậy. Không khí xung quanh bỗng chìm trong yên lặng, lúc này chỉ còn lại tiếng nói của Đinh Mỹ Mẫn phát ra từ màn hình ti vi mà thôi. “Giả Thiên Hạ, rốt cuộc anh tới đây để ăn cơm cùng tôi hay là để nghe người phụ nữ này nói hả?”.

“Đều không phải, con tới đây là để hỏi tội một số người”. Anh nói lỏng chiếc cà vạt trên cổ, miệng đang ngậm một điều thuốc còn chưa kịp châm, đôi mắt bình tĩnh toát lên một vẻ lạnh lùng, đáng sợ. Điều này khiến cho bữa cơm cha con ấm áp tình cảm bỗng chốc như biến thành cuộc đàm phán sắc lạnh trong giới xã hội đen.

“Đến... đến để hỏi tội? Anh thế này là có thái độ gì đây, có biết thế nào là tôn ti trật tự hay không? Có biết thế nào là chữ “hiếu” đặt lên hàng đầu hay không?”. Giả đại lão gia bắt đầu nặng lời, có thể thấy ông đang vô cùng tức giận.

Anh nhếch mày thách thức, muốn anh tuân theo những đạo lí này không phải là không thể làm được: “Thế thì con cảm ơn bố rất nhiều.”

“Cảm ơn ta?”. Rõ ràng là hai loại thái độ trước sau khác hẳn nhau như vậy khiến Giả đại lão gia hoàn toàn kinh ngạc, chẳng hiểu gì hết.

“Cảm ơn bố đã biết lạm dụng mối quan hệ éQ người ta huỷ hết hợp đồng làm việc với Mỹ Mẫn, lại còn hết lòng hết dạ thuê dợt nên nhiều tin đồn thất thiệt. Nếu như không phải là bố thì con sao có cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân khiến cô ấy cảm động chứ?”. Giả Thiên Hạ nghiêng rằng nói rõ ràng từng câu từng chữ một, nhưng khuôn mặt lại nở nụ cười ngọt ngào.

“... Ta... ta lấy đâu ra nhiều thời gian rảnh mà làm chuyện vớ vẩn đó. Chắc chắn là nó gây gổ gì đó với Lăng Gia Khang, tất cả là do Lăng Gia Khang làm đó”. Giả đại lão gia tức khắc nghẹn lời, nhưng ông cũng lấy lại bình tĩnh rất nhanh sau đó. Không có bằng chứng cụ thể, ông có chết cũng không thừa nhận!

“Rốt cuộc là do ai làm trong lòng chúng ta đều rõ cả, có điều con có thể coi như bố đang giúp con”. Thiên Hạ nhoẻn miệng cười, ra vẻ không chấp nhặt với nỗi lo thừa thừa của người già. Có thể thấy rõ tâm trạng của anh hôm nay rất ổn: “Chỉ có điều lần sau phiền bố dùng cách nào đó bình thường hơn để làm, có được không?”.

Tình địch bị làm sao anh chẳng hề quan tâm, anh cũng chẳng thấy vui mừng trước tai hoạ của tình địch mình. Nhưng mà giày vò người phụ nữ anh yêu như vậy thì anh không thể nào cho qua dễ dàng được!

Miệng Giả đại lão gia giậm liên tục, trước thái độ sét đánh không đổi, kiên quyết đến cùng của đứa con trai quý hoá, ông thực sự cảm thấy mệt mỏi. Nếu như chạy vòng quanh cả làng giải trí này rồi mà anh chàng vẫn chỉ biết mỗi mình Đinh Mỹ Mẫn thì xem ra tình yêu của con trai ông vô cùng sâu sắc. Giả Vương Bảo ngày ngày đều lái nhái đạo lí: “Con cháu tự có phúc đức riêng của con cháu” bên tai ông, đạo lí này ông biết, nhưng vấn đề ở đây là ông không nhận ra rốt cuộc Thiên Hạ đang hưởng phúc gì? Đinh Mỹ Mẫn của bây giờ đã không còn như trước kia nữa, không còn là một con tiểu nha đầu không chút chính kiến, cả ngày chỉ biết chạy theo con ông. Hơn nữa còn có tên Lăng Gia Khang như âm hồn bất tán, nói không chừng ngày nào đó cô lại bỏ đi theo anh ta. Đến lúc đó, đứa con trai quý hoá của ông phải làm sao đây?

“Ồ, ta cũng không phải không có cách nào bình thường hơn...”. Nghĩ vậy, Giả đại lão gia liền khó chịu lên tiếng, mở màn cho những thoả hiệp tiếp theo. “Sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, nếu như nó vẫn muốn ở bên cạnh con, thì ta cũng đành phải chấp nhận thôi. Vấn đề ở đây là người phụ nữ đó đang dao động. Nếu như con có bản lĩnh thì hãy dắt cô ta đi kết hôn rồi nhanh chóng sinh một đứa trẻ bụ bẫm cho ta bế, thế thì ta chẳng còn gì để phản đối nữa”.

Giả Thiên Hạ không nói thêm gì, rõ ràng là bố anh đã “động” đúng vào chỗ đau của anh.

Đúng vậy! Người phụ nữ anh yêu đang trên bờ vực, như thật lại như giả, muốn bắt lại cổ tay. Đây là những chiêu thức mà mười người đàn ông thì có đến chín người không thể ứng phó được. Cô đã nắm vững hết những chiêu này rồi!

Cô đã nói quả nhiên là không thể sống thiếu anh được, biểu hiện lúc hai người ân ái đích thực chỉ cho anh thấy rằng cô rất quan tâm đến anh. Thế nhưng ngay bản thân Giả Thiên Hạ cũng không biết được liệu có phải anh đang hiểu lầm không? Bởi vì đến tận lúc này cô chưa hề nói vẫn còn yêu anh, thậm chí còn không chịu kết hôn lại, không chịu hợp tác với anh sinh một đứa trẻ trắng trẻo, mậpQ mập cho bố anh vui lòng.

Cảm giác này thực sự khiến người ta khó chịu, so với thất tình hay li hôn còn thê thảm hơn nhiều, bởi đến tận lúc này anh mới phát hiện hoá ra từ trước đến giờ chỉ có một mình mình muốn vậy mà thôi!

“Này, không tệ đâu, rất tuyệt đấy! Tôi biết là cô có năng lực mà. Nói cho cùng thì khán giả vẫn thích hoài niệm chuyện cũ, họ rất thích phong cách dẫn chương trình của cô. Với tình hình lúc này mà nói thì chỉ đến ngày mai thôi ta có thể đề bạt tỉ lệ người xem chương trình của Giả Thiên Hạ rồi. Danh sách đề cử giải thưởng lần này cô chắc cũng nghe qua rồi đúng không? Tuy rằng chương trình của cô đã bị gạt tên ra khỏi danh sách, nhưng cũng đừng nhụt chí. Đây vẫn là chương trình mới, chúng ta phải đặt kì vọng vào nó, nỗ lực làm cho thật tốt, biết đâu sang năm cô với Giả Thiên Hạ lại có thể cùng được lọt vào đề cử giải nhà sản xuất xuất sắc nhất đó. Nếu như cô vẫn tiếp tục tự dẫn chương trình của mình, mức độ xuất hiện trên truyền hình của cô cũng sẽ nhiều hơn, so với hồi trước thì phong cách dẫn của cô hiện nay đã tiến bộ rất nhiều. Lần sau không khéo cô còn lọt cả vào hạng mục người dẫn chương trình xuất sắc thì đúng là đem lại vinh dự lớn cho đài truyền hình chúng ta đấy...”.

Khi ông giám đốc đài cười tít mắt nhìn tỉ lệ bạn xem đài lí tưởng và thao thao bất tuyệt khen ngợi Mỹ Mẫn, cô không hề thấy chút cảm giác vui vẻ nào cả, ngược lại chỉ cảm thấy mệt mỏi, kiệt sức mà thôi. Thực tế đã chứng minh, trong làng giải trí từ trước đến nay chưa bao giờ có cái định nghĩa “hết thời” một cách tuyệt đối cả. Chỉ cần lúc xuất hiện lại có phong độ tốt, khuôn mặt đẹp, trước khi chính thức lên hình có thể khiến mọi người quan tâm hoặc bắt buộc phải quan tâm đến mình thì bất cứ ai cũng có khả năng “lật ngược tình thế”. Cũng giống như cảnh tượng đột nhiên mặt đất vang lên tiếng sấm dậy ầm ầm, nhân lúc mọi người còn đang lấy lại hồn phách thì có ai đó xuất hiện lung linh, kỳ vĩ, kiểu gì cũng đạt được hiệu quả ngoài sức mong đợi.

Nhưng thế thì đã sao chứ? So với trước đây, ngoài Giả Thiên Hạ ra thì chẳng có ai khuyên cô nên quay lại với nghề dẫn chương trình. Đinh Mỹ Mẫn đã ném trải đủ rồi, thậm chí đã chán ghét tất cả mọi ầm ầm lạnh nhạt, tranh đấu giành giật trong làng giải trí giả dối này.

Đây không phải là những gì cô mong muốn. Ban đầu, thứ duy nhất mà cô muốn chỉ là tìm một công việc có thể kiếm tiền, tiếp đó... cô dần dần coi Giả Thiên Hạ thành kẻ địch của mình, muốn chứng minh cho anh thấy không có anh cô vẫn sống rất hạnh phúc.

Kết quả, đến lúc giây phút ngạo nghễ đó không còn cách xa nữa thì cái duy nhất cô nghĩ đến lúc này chỉ là một câu nói rất đối bình dị.

“Thế thì đừng làm cái gì nữa, chỉ cần làm bà xã của anh là được rồi!”.

“Ông xã, ông xã”, cách gọi này không hề đặc biệt hay hiếm gặp, hàng ngày ta có thể nghe thấy ở khắp đường làng ngõ xóm. Cách gọi này cũng chỉ khiến cho ta tưởng tượng đến cuộc sống phiến não với toàn lo lắng vẩn vơ về củi lửa, muối dưa... Có điều ngay giữa lúc tiết trời vào thu này, lấm lấm trong miệng cụm từ ấy, Mỹ Mẫn đột nhiên cảm thấy ấm áp vô cùng.

“Giám đốc đài, làm hết tháng này, tôi muốn từ chức”. Cô biết rõ mình là người nóng nảy, nóng nổi, nhưng cuối cùng vẫn cứ nói ra câu này.

Theo lời của cô trợ lý thân yêu thì khí thế của cô lúc đó khiến ọi người chỉ trông thôi đã thấy sợ hãi, bỗng nhiên cảm thấy khâm phục vô cùng. Mọi người đều thấy mình như đang đứng trước một đồng lửa lớn, phía sau đặt đầy những tấm chắn ánh sáng, hai chiếc trống đặt trên mặt đất thì không ngừng reo lên. Cảnh tượng này chẳng khác nào đang trong một đại hội võ lâm hoành tráng, bỗng một vị nữ hiệp mai danh ẩn tích lâu ngày tái xuất giang hồ. Nhìn thấy giám đốc đài dùng biết bao lời lẽ ngon ngọt để khuyên cô thay đổi quyết định từ chức, mọi người ngồi quanh thật lòng muốn vỗ tay ủng hộ, tán dương...

Vấn đề là, có ai để ý đến việc cô đang hối hận hay không?

“Đinh Mỹ Mẫn, thân là người một lần nữa sắp trở thành dâu con trong nhà họ Giả, cháu phải có chí khí một chút chứ! Đã từ chức lại còn muốn hối hận sao? Phải chăng cháu lo lắng cho đứa cháu Giả Thiên Hạ quý hoá nhà ta sẽ phải sầu khổ vì kế sinh nhai hay sao? Rồi sẽ giống như Trác Văn Quân và Tư Mã Tương Như[22] , một người đứng bán rượu còn một người đi làm thuê chắc? Đừng có quậy nữa, cháu đã lo lắng thừa thãi rồi đấy!”. Giả Vượng Bảo nhận cốc sô cô la nóng từ tay cô trợ lý của Mỹ Mẫn, tiện thể nháy mắt bày tỏ lòng cảm ơn của mình, sau đó quay sang lạnh lùng nhìn bộ dạng hối hận vô cùng của cô cháu dâu tương lai.

“Chú thì hiểu cái quái gì?”. Mỹ Mẫn ngẩng đầu, chẳng khách khí mà lườm tên “tiểu quỷ” đột nhiên đến viếng thăm này.

“Lầm lời, ta đâu có thích cháu, nên không cần thiết phải thấu hiểu cháu. Cháu không nói ra thì đương nhiên ta không thể hiểu nổi rồi”. Giả Vượng Bảo bĩu môi, tỏ ra vẻ như chẳng có ai thèm để ý đến cô hết.

“Cái gì chứ? Chẳng lẽ chú thực sự muốn cháu ở nhà thờ chồng nuôi con hay sao? Như thế mới gọi là nghĩ quá nhiều đó”. Vừa nói xong Mỹ Mẫn liền lấy một chồng tạp chí trong ngăn bàn của mình ra, phi từng cuốn, từng cuốn ra trước mặt Giả Vượng Bảo: “Chú tự mình xem đi, khắp nơi đều có tin đồn thất thiệt về anh ấy, chẳng có gì tiến bộ so với trước kia cả, làm sao cháu có thể trao thân gửi phận cho người đàn ông như thế này được?”.

Giả Vượng Bảo chẳng buồn đưa mắt liếc qua, đưa tay gạt đồng hồ ra, rồi tiếp tục thưởng thức cốc sô cô la: “Mấy tờ báo chỉ chuyên đi lừa dối quần chúng thế này, cháu là người trong cuộc rồi mà lần nào xem cũng coi là thật hả? Vừa xem lại còn vừa ghen lồng ghen lộn lên thế, không biết cháu có mệt mỏi hay không, chứ chú chỉ nhìn thôi cũng đã mệt rồi!”.

Mỹ Mẫn liền mở ngay tờ tạp chí trên cùng ra: “Thế chú nói cho cháu biết tại sao những phóng viên này chọn ai không chọn, nhất nhất chọn viết về ông cháu trai quý hoá của chú chứ?”.

“Bởi vì nó là cháu của chú!”.

“... Có thể cho cháu một lí do nào hợp tình hợp lí hơn được không?”.

“Lí do đó còn chưa đủ chân thực sao?”. Giả Vượng Bảo cau mày, tỏ ra không mấy thiện cảm, sau đó lại điên cuồng xông ra trước mặt Mỹ Mẫn: “Nếu không đủ thì thế này vậy, đến mùa hè này, cháu đài thọ chú với bạn gái chú đi Disney chơi, chú sẽ dạy cháu cách nắm chắc đứa cháu này. Đảm bảo là sau này Thiên Hạ sẽ biết trân trọng cháu. Không chỉ có như vậy thôi đâu, cháu còn có thể cảm nhận được nó có thật sự quan tâm gì đến mình hay không nữa...”.

“Người bạn gái nào của chú cơ?”. Tuy rằng vụ giao dịch này có vẻ hấp dẫn, nhưng Mỹ Mẫn vẫn cần thiết phải hỏi rõ ràng, ngộ nhỡ anh chàng hững hờ mang hết cả tá người yêu đi theo thì cô có mà phá sản!

“Yên tâm đi! Chỉ một người, một người thôi! Chỉ có nàng ấy mới là tình yêu đích thực của đời ta!”.

Mỹ Mẫn đặc biệt hoài nghi liệu Giả Vượng Bảo có phải con riêng của Giả Thiên Hạ hay không? Tại sao hai con người đó lại giống nhau đến vậy chứ?

“Phụ nữ dù có nhiều đến đâu, cũng chỉ có mỗi phi tần thứ mười tám mới thực sự là tình yêu đích thực của ta đây”.

Tên đàn ông thói tha ấy cũng từng véo von câu nói đó suốt từ hồi còn mặc quần thũng đít.

“Đừng có làm lãng phí thời gian của ta nữa, rốt cuộc có đồng ý hay không?”.

Tại sao cô phải nghe theo sự sắp xếp bài binh bố trận của tên “tiểu quỷ” quái dị này cơ chứ? Mỹ Mãn đang định từ chối thì bỗng tiếng chuông điện thoại reo lên, khiến cô không thể không tạm gác chuyện đó lại.

“Tối nay đi đâu ăn đây?”.

Đầu kia điện thoại là giọng của Giả Thiên Hạ, Mỹ Mãn chớp chớp mắt, liếc qua tờ giấy mà Giả Vượng Bảo đưa tới. Chữ viết trên tờ giấy đó như “rồng bay phượng múa”, xấu một cách có nghệ thuật, cô phải mất khá nhiều thời gian mới có thể luận ra, bắt giắc đọc lên thành tiếng: “Nhà hàng Ý ở phía sau hội sở 419!”.

“Hả? Tại sao tự nhiên lại muốn đi đến nhà hàng đó?”. Giọng nói của Thiên Hạ bộc lộ đôi chút nghi hoặc.

Chút nghi hoặc đó là vì anh đã bị cô chọc đúng điểm yếu chăng? Thế là Mỹ Mãn liền loại bỏ ngay ý định từ chối Giả Vượng Bảo, tiếp tục phối hợp với ông chủ thứ mười bốn mà nói: “À, em nghe mấy người đồng nghiệp bảo đồ ăn ở đó khá ngon”.

“Vậy em đợi ở đài rồi anh qua đó đón nhé!”.

Từ lúc ban đầu không hề cam tâm tình nguyện, rốt cuộc, Mỹ Mãn lại chẳng kiềm chế được mà coi mấy lời nói của Giả Vượng Bảo như là tôn chỉ tối thượng để thực hiện. Đồng thời cô cũng tự an ủi mình, cho dù hẳn ta là một tên “tiểu quỷ” quái dị nhưng ít nhất cũng có chút thực lực. Nói cho cùng thì có một số đặc điểm của con người là bẩm sinh đã có, đều là đàn ông nên chắc cũng nắm rõ tâm lý của nhau, hướng chỉ người làm chú kiểu gì chẳng hiểu ông cháu quý hoá của mình.

8. Chương 12-13

Chương 12: Đừng có tiếp tục nữa, nếu không hậu quả tự gánh chịu!

Đến hội sở 419, đi qua một cái ngõ chật hẹp tới mức gần như chỉ có thể dành ột người đi qua, sau đó lại phải rẽ rất nhiều lần rồi mới ra được đường to, cuối cùng Mỹ Mãn cũng tìm ra được nhà hàng Ý mà quân sư mách bảo đó. Cả một đoạn đường vòng vo tam quốc, rẽ rẽ ngoặt ngoặt, khiến cô không ít lần tự hỏi liệu có phải mình đang lạc vào trong mê cung trận pháp “Đào hoa” của Hoàng Lão Tà[23] hay không?

Thế nhưng chính nhà hàng đặt ở một nơi thần bí quái dị và khó tìm như vậy lại làm ăn rất phát đạt, khách ra vào nườm nượp. Ở trước cửa có một đội ngũ tiếp đón khá dài, Giả Thiên Hạ cười khách khí, nói chuyện với họ vài câu, chẳng bao lâu sau, một người đàn ông liền chạy ra nghênh tiếp.

Mái tóc màu tro nhạt rất thời trang, tai trái đeo một chiếc khuyên tai hình dạng kì lạ, áo phông trắng kết hợp với áo ghi lê, anh chàng ra tiếp đón đẹp trai một cách ngỡ ngàng. Mỹ Mãn nghiêng đầu nhìn anh chàng đó, cảm thấy có chút quen quen, nhưng lại chẳng nhớ ra là đã gặp ở đâu rồi.

“Thiên Hạ à, đúng là khách quý, khách quý! Tôi đã sắp xếp cho cậu vị trí quen thuộc rồi, có vừa ý không?”. Anh ta nhếch miệng cười, rất khách khí.

“Ồ”. Giả Thiên Hạ mỉm cười, anh cũng không có ý kiến gì.

“À, tiện đây tôi cũng nói luôn với cậu, số rượu lần trước cậu cất giữ lại đây đã bị bạn gái của cậu uống hết sạch rồi. A Đường vẫn còn chút rượu cất giữ ở đây, cậu có muốn uống của cậu ấy không?”. Anh ta chẳng buồn chú ý gì tới Đinh Mỹ Mãn, nói chuyện như không có việc gì xảy ra vậy!

“Bạn gái?”. Giả Thiên Hạ cau mày nhăn nhó, phản xạ đầu tiên là quay sang nhìn Đinh Mỹ Mãn đang đứng bên cạnh mình.

“Chính là cái cô Mạc Tường đó! Tuần trước cô ta tới có gọi rượu của cậu, tôi cứ tưởng là hai người chưa chia tay nên đã đưa cho cô ấy”.

Theo chỉ dẫn “vàng ngọc” của Giả Vượng Bảo thì nếu như có nghe thấy tên bất cứ người bạn gái cũ nào từ miệng mấy tên bạn nổi khổ của Giả Thiên Hạ, cô cũng nên giữ nụ cười trên khuôn mặt, dù cho trong lòng có cảm thấy xót xa, ghen tức thế nào, vẫn phải tỏ ra không có gì hết.

Cho nên vào lúc mà anh chàng vô danh tính này thốt ra những lời nói đáng ghét đó, cô chẳng nói tiếng nào mà tiếp tục mỉm cười. Trong lòng cô thì không ngừng cảm khái, Giả Vượng Bảo đúng là một “bảo bối”! Tuy rằng Giả Thiên Hạ đã hạn chế hết mức cơ hội cho cô với mấy anh bạn nổi khổ thân thiết của mình có dịp gặp mặt, nhưng ông chú mười bốn quý giá của anh thì lại hoàn toàn biết cách “trị” anh tới nơi tới chốn.

“Bỏ đi!”. Giả Thiên Hạ hào hứng nhún vai, chẳng qua chỉ là một chai rượu thôi mà, anh cũng chẳng quan tâm. Nhưng có một số việc anh cần phải làm rõ: “Tôi chỉ có duy nhất một người phụ nữ thôi, lần sau đừng có nhận nhầm đấy!”.

Vừa nói anh vừa thuận tay kéo Đinh Mỹ Mẫn về phía mình, khoe khoang đầy tự hào.

Người đàn ông vô danh kia liền đưa mắt nhìn qua Mỹ Mẫn, thốt lên một câu: “Lại thay bạn gái rồi à? Cô này trông rất ổn, nhìn là biết hoàn toàn xứng đáng để cùng đi ra lễ đường, đáng để lên giường cùng cậu. So với cô trước thì tố chất cao hơn hẳn. À, khi nào “đường ai nấy đi” thì nhớ thông báo ỉn đến chúc mừng!”.

Phải tiếp tục giữ nụ cười, phải tỏ ra mình không thêm chấp nhận những chuyện này! Cho dù Mỹ Mẫn không ngừng tự nói với bản thân như vậy nhưng trên thực tế nụ cười cũng dần dần biến mất trên khuôn mặt cô.

Vậy là quá đủ rồi! Cái gì được gọi là “thay rồi” chứ? Thường nghe bọn đàn ông vẫn hay nói: “Thay phụ nữ như thay áo quần”. Giả Thiên Hạ với lũ bạn đáng ghét của anh ta đã thấu hiểu triệt để tinh thần của câu nói này. Họ coi cô giống y như chiếc quần, chiếc áo không máu không thịt vậy, cứ thế mà nói oang oang ngay trước mặt cô mà không ngại ngần gì cả.

“Vị tiểu thư này, xin hỏi quý tính đại danh là gì vậy? Phải chăng chúng ta đã gặp nhau ở đâu đó trước đây rồi?”. Quay đầu qua, ánh mắt của anh chàng vô danh nhẹ lướt qua người Đinh Mỹ Mẫn, rất nhanh sau đó anh lại quay đầu lại, tiếp tục ngắm nhìn, sau một hồi, miệng liền nhoẻn cười rồi hỏi.

“Ồ thật sao? Vậy có lẽ là do những người phụ nữ xứng đáng “để cùng ra lễ đường, cùng lên giường” trông đều giống giống nhau đó”. Mỹ Mẫn vẫn giữ nụ cười lịch sự, nhưng lời nói phát ra thì sâu sắc đến từng câu từng từ một.

“Đinh Mỹ Mẫn!”. Anh chàng đọc chuẩn xác tên cô, không sai một chữ nào. “Tôi đúng là đáng trí, lần trước tôi gặp cô với Lăng Gia Khang tay trong tay cặp kè ngoài sân bay. Thì ra hai người đã tan vỡ rồi hả? Cho tôi xin số của cô đi, khi nào rảnh chúng ta hẹn gặp đàm đạo tí nhĩ!”.

Những người quen biết đều hiểu rõ rằng Lăng Gia Khang là người thù rất dai, bất kể là người phụ nữ nào của anh thì dù vị trí ở trong lòng anh cao thấp ra sao, mọi người xung quanh đều không có chút hy vọng nào hết. Có điều Giả Thiên Hạ lại hoàn toàn khác, riêng về điểm này anh lại tỏ ra hết sức rộng lượng, anh gần như chẳng để tâm đến bất cứ điều gì. Bạn bè nhòm ngó người phụ nữ của mình thì mắt mặt lăm sao? Anh chưa bao giờ cảm thấy như thế hết, thậm chí còn phải cảm ơn người ta vì đã giải quyết phiền phức ỉn.

“Đàm đạo gì cơ?”. Mỹ Mẫn chớp mắt ngây thơ nghĩ đến cảnh tượng thuần khiết cô nam quả nữ đàm đạo chuyện trò giữa chốn đông người.

“Tuỳ cô, muốn đàm đạo chủ đề gì cũng được hết”.

“Cô ấy không có thời gian rảnh”. Ai đó đã bắt đầu không chịu đựng tiếp được nữa. Lại còn “đàm đạo gì cơ?”, cô coi anh như người vô hình sao?

Mỹ Mẫn mím chặt môi, tôn chỉ tối thượng của ông chú mười bốn lại vang lên trong đầu cô.

“Nếu như có ai đó dám tán tỉnh, chọc ghẹo cháu trước mặt thằng cháu ta, thì cháu nhất định không được từ chối thẳng thừng đâu đấy!”.

Vài giây sau, Mỹ Mẫn ngẩng đầu nhìn lên người đó, mặt cười tươi như hoa, đưa lời đối đáp: “Tôi có danh thiếp đây, anh có muốn lấy không? Tôi với Thiên Hạ đều là nhà sản xuất, hàng ngày thường rất bận rộn. Nhưng nếu như là chuyện liên quan đến công việc thì bất cứ lúc nào cũng có thể tìm tôi”.

“À thì ra cũng là nhà sản xuất, vậy thì cô thường xuyên ra ngoài đàm đạo với tôi là quá chuẩn rồi. Những tin tức giật gân của các ngôi sao, đại minh tinh trong chương trình của Thiên Hạ đa phần là lấy nguồn tin từ chỗ tôi ra đấy!”.

“Được quá còn gì”. Mỹ Mẫn bắt đầu tìm kiếm danh thiếp trong túi xách của mình.

Ánh mắt quyến rũ, long lanh, cử chỉ duyên dáng đoan trang, tràn đầy vẻ hiền thực khiến người đối diện khó lòng cưỡng lại sự lôi cuốn của cô. Mỹ Mẫn đã đưa tấm danh thiếp với mùi thơm thoang thoảng vào tay người đàn ông vô danh trong hoàn cảnh như vậy. Miệng Giả Thiên Hạ hơi mở ra, dường như quá kinh ngạc trước cảnh tượng trước mắt mình. Bàn tay anh bắt giắc đưa lên đặt vào vị trí trái tim mình trên lồng ngực, ấn vài lần vào đó, thế nhưng cảm giác đau nhói đó không vì thế mà thuyên giảm đi được. Còn việc liên quan đến chuyện Mỹ Mẫn đã học được chiêu thức quyến rũ đàn ông này từ lúc nào thì có lẽ đợi chút nữa về nhà anh sẽ “tính sổ” sau.

Nhiệm vụ cần làm ngay trước mắt đương nhiên phải là tuyên bố rõ ràng chủ quyền sở hữu của mình: “Cô ấy là bà xã của tôi!”.

“Hả?”. Rất rõ ràng, chuyện này hoàn toàn nằm ngoài dự kiến và tưởng tượng của anh chàng lạ mặt.

“Tay phải của ai động vào cô ấy, tôi sẽ chặt đứt tay phải của người ấy”.

Câu nói của Giả Thiên Hạ vừa dứt, người đàn ông đó liền theo quán tính chuyển tấm danh thiếp đó sang tay trái.

“Tay trái chạm vào thì chặt đứt tay trái”.

Vừa dứt câu, tấm danh thiếp từ từ rơi xuống đất.

“Không cho phép tư tưởng dù chỉ là trong suy nghĩ, nếu mà nhìn ngấm linh tinh thì chắc chắn sẽ không thể thoát khỏi tội chết”.

“... Cậu, cậu cứ từ từ thưởng thức, muốn ăn món gì thì cứ gọi tự nhiên nhé, mình có chuyện phải đi làm cái đã”. Nghe ra thật giống như uy hiếp trong chuyện binh gia chiến sự, trước tiên chưa tính tới việc những uy hiếp này liệu có khả năng trở thành hiện thực hay không. Chỉ cần nghĩ tới việc người nổi tiếng không mấy coi trọng người phụ nữ bên cạnh mình là Giả Thiên Hạ đột nhiên thốt ra những lời đó, lại cộng thêm chuyện gia đình nhà họ Giả xuất thân từ giới xã hội đen, ai có thể chịu nổi chứ?

Anh chàng vừa đi, câu chuyện bắt đầu rôm rả trở lại, không khí trong nhà hàng toàn những cặp đôi nồng ấm bắt đầu chuyển từ lãng mạn sang quái dị. Giả Thiên Hạ đưa ly trà lên môi nhấp một ngụm, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Mỹ Mẫn: “Da em lại bị ngứa đúng không?”.

“Không hề”. Cô cố gắng tỏ vẻ vứt bỏ cảm giác da dẻ bắt đầu mẩn ngứa, trả lời hết sức đồng dạc.

“Tấm danh thiếp đó in quá nhiều, không muốn phải mang nặng nên mới cho đi như vậy sao?”.

Lời nói lạnh lùng vừa phát ra, cảm nhận như cả một trận gió lạnh cắt da cắt thịt đang tràn tới, Mỹ Mẫn hắt xì hơi một cái, rồi trả lời anh: “Cái này là do anh nói trước kia, nhà sản xuất thì phải biết cách giao tiếp, không nên từ chối ai hết, thêm một người bạn là thêm một nguồn lực, thả câu hàng trăm danh thiếp kiểu gì chả có một tấm ngoắc được con cá lớn chứ? Tất cả mọi chuyện đều là vì công việc, còn trái tim của em thì vẫn thuộc về anh”.

Từng câu từng chữ, không sai sót gì, cô đã đáp trả lại anh toàn bộ.

Giả Thiên Hạ lúc này cảm thấy như mình đã nuốt chửng một con gián vẫn còn sống sờ sờ, có thể cảm nhận rõ ràng nó đang cựa quậy, đi lại trong miệng mình, nuốt không được mà nhổ ra cũng không xong, tiến thoái lưỡng nan!

Thì ra trước kia anh cũng đã từng nói ra những lời nói “đáng ghét” này!

Cảm giác an toàn... mấy chữ này trước đây thường xuyên được Mỹ Mẫn nhắc đến, đột nhiên xuất hiện trong trí óc anh. Đến tận thời khắc này anh mới hiểu được cảm giác đó rốt cuộc là như thế nào. Cho dù lúc này Mỹ Mẫn đang ở ngay bên cạnh anh, không rời nửa bước, mặt không đỏ, không hồi hộp, vẫn có thể nói ra

những lời nói ngọt ngào anh thích nghe, vậy mà anh vẫn thấy lo lắng mình sẽ đánh mất cô. Anh sợ rằng nhờ lúc mình không chú ý, anh sẽ bị ai đó chiếm vị trí này mất.

Đó là một cảm giác sợ hãi mà dù có tin tưởng đến đâu cũng không thể nào xoá bỏ đi được. Thế nhưng nếu như không quá quan tâm, yêu thương người kia, thì liệu anh có lo lắng linh tinh kiểu “người nước Kỳ lo trời sập”[24] hay không?

“Giả Thiên Hạ!”. Đường như cảm thấy tình huống này còn chưa đủ để anh phải bực bội mà lời cô rời khỏi chỗ này, khi cô nhân viên phục vụ vừa đưa món ăn lên, lại một giọng nói quen thuộc của ai đó vang lên.

Nghe thấy tiếng gọi, Mỹ Mẫn đang bê ly nước lên uống liền ngẩng đầu lên nhìn. Thảo nào mà Giả Vượng Bảo lại nhất định bảo cô phải chọn nhà hàng này, hoá ra đó chính là nơi tụ họp các loại bạn bè của Giả Thiên Hạ. Người đàn ông đang tiến gần về phía họ mang theo nụ cười lịch thiệp, trên mặt anh ta có một vết sẹo dài từ trán xuống tận cằm, vừa trông thấy đã khiến cho người khác cảm thấy hơi khiếp sợ. Giữa đôi mày anh ta có một luồng khí... chà, có đôi chút tương tự như Giả đại lão gia, người ta thường gọi đó là “chính khí giang hồ”. Hoàn toàn khác với những kẻ vừa nhìn thấy Giả Thiên Hạ đã xun xoe tìm cách làm quen, anh này tùy ý ngồi vào bàn khi chưa được ai mời, không hề coi ánh mắt dường như đang muốn đuổi khéo khách đi của Giả Thiên Hạ ra gì hết. Dựa vào thái độ không mấy thân thiện của Giả Thiên Hạ, có thể thấy rằng người kia hoàn toàn không phải bạn bè gì của anh.

“Đã nghe nói cậu về nước từ lâu rồi, tại sao lại không thông báo cho tôi một tiếng chứ? Làm cho cuộc sống của tôi càng ngày càng vô vị, chán nản”. Vừa nói dứt lời, người này đã ngông nghênh nâng chiếc ly lên uống nước. Hình như chén nước hơi lạnh, đôi mày anh ta cau lại, đưa tay vẫy nhân viên phục vụ mang nước ấm hơn ra.

“Chúng ta cần thiết phải tiếp tục liên hệ sao?”.

Vừa nghe dứt lời anh, Mỹ Mẫn liền quay sang nhìn Thiên Hạ với ánh mắt ngạc nhiên. Giọng điệu vừa rồi của anh thực sự là rất lạnh lùng, quen biết anh nhiều năm như vậy, cô thấy anh thường mỉm cười thân thiện với người khác chứ chưa bao giờ thấy anh nói chuyện với ngữ điệu như thế. Gần như ngay cả cái khẩu khí châm chọc thường ngày của mình, anh cũng chẳng thêm đưa vào lời nói với người này.

“Tại sao lại không cần thiết, giữa chúng ta còn rất nhiều món nợ chưa tính sổ hết. Người của bố cậu suýt chút nữa huỷ hoại cả cuộc đời của em trai tôi đó”. Người kia vẫn tiếp tục mỉm cười nhưng các cơ trên mặt dường như đang rung lên bần bật, vết sẹo đó lại càng khiến ọi người cảm thấy khiếp sợ.

Trong nụ cười ấy chẳng hề chứa chút thiện ý nào mà chỉ toàn là tà khí.

Thiên Hạ liền đành mặt lại, ánh mắt bất giác quay sang nhìn Mỹ Mẫn, cố gắng kìm nén cảm xúc dường như sắp bùng nổ của mình, thản nhiên đứng dậy: “Đi, chúng ta đi nhà hàng khác dùng bữa!”.

Cho dù không hiểu nổi rốt cuộc quan hệ giữa hai người họ là gì, nhưng Mỹ Mẫn biết chắc rằng không nên tranh đấu với anh vào những lúc thế này. Thận trọng liếc trộm qua người đàn ông này giờ vẫn cười rất sáng khoái, cô nhanh chóng đứng dậy, đuổi theo Giả Thiên Hạ.

Sắc mặt phải thật lạnh lùng, biểu cảm phải cau có, tốc độ lái xe nhất định phải nhanh, phải đạp chân ga ở mức độ cao nhất, chí ít cũng phải trên 70 km/h, chỉ có như vậy Giả Thiên Hạ mới biểu lộ hết được sự tức giận không ngừng dâng lên trong lòng mình.

“Người đó là ai thế?”. Cảnh vật hai bên đường vút qua nhanh chóng, Đinh Mỹ Mẫn tròn mắt, kìm chế không nhìn ngắm cảnh vật bên ngoài, giọng nói cố gắng dịu dàng hết sức có thể, chỉ sợ chọc giận anh.

“Ai cơ?”.

Anh không hề muốn giả ngốc chút nào, nhưng nét mặt thì rõ ràng đang tỏ ra mình không hiểu cô muốn hỏi gì. Mỹ Mẫn hít một hơi sâu, cố gắng lấy hết can đảm hỏi rõ hơn sự việc: “Thì chính là cái người đàn ông vô cùng đáng ghét lúc này đây”.

“Ồ”. Giả Thiên Hạ đáp lời, tay cầm vô lăng càng nắm chặt hơn, miệng dường như đang mấp máy, hình như đang định nói ra một chuyện gì đó. Nhưng ngay sau khi chạm vào đôi mắt trong sáng không thấu hiểu chuyện ân oán giang hồ hiểm độc của Mỹ Mẫn, anh lại mỉm cười như không có chuyện gì, chỉ dùng mấy câu

đơn giản để cho qua mọi việc: “Chỉ là một kẻ thù vặt vì hay bị anh hót tay trên khi mời các nghệ sĩ nên hận anh ấy mà”.

“Anh hót tay trên mời các nghệ sĩ của anh ta mà phải huy động đến cả người của bố mình để giày vò em trai anh ta sao?”. Anh coi cô là con cóc hả? Từ trước đến nay, Giả Thiên Hạ không bao giờ là loại người thiếu năng lực đến mức phải dùng thủ đoạn hèn hạ đó.

“Em cũng biết rõ là bố anh thích lo chuyện bao đồng mà”.

Giác quan nhạy bén của người phụ nữ nói với Mỹ Mẫn rằng anh đang có chuyện muốn giấu cô.

Trực giác này khiến cô không thể không suy diễn lung tung, cho dù chuyện khởi đầu chỉ bé như con kiến thì cô cũng có khả năng khuếch đại ra tới mức khó lường. Giả dụ như cô sẽ miễn cảm mà đoán rằng anh đang có chuyện gì đó không thể nói thật với cô. Không phải anh nói muốn kết hôn lại với cô sao? Giữa vợ chồng với nhau thì không nên giấu giếm điều gì mới phải, chẳng lẽ cô không xứng đáng để tham dự vào cuộc sống của anh sao?

“Đinh Mỹ Mẫn, em phải thành thật khai ra cho anh, rốt cuộc suốt một năm nay đã có bao nhiêu người theo đuổi em?”. Anh rất thông minh, nắm rõ khả năng liên tưởng phong phú, đa dạng của Mỹ Mẫn. Trước khi để cô kịp suy diễn sự việc đến mức nghiêm trọng, Thiên Hạ nhất định phải đi trước một bước, phải chuyển đổi chủ đề sang một hướng hoàn toàn khác để cô không thể nào quay về chỗ cũ được nữa.

Đúng như suy nghĩ của anh, Mỹ Mẫn là người không thể cùng lúc phân tâm làm hai việc được, bị hỏi đột ngột như vậy cô mới sực nhớ ra mục đích ban đầu khi Giả Vượng Bảo xúi bẩy cô chọn nhà hàng này.Ồ, theo phân tích của Giả Vượng Bảo, nếu như anh quan tâm đến việc có người tán tỉnh theo đuổi hay chen vào giữa quan hệ hai người thì chứng tỏ rằng anh có thích cô. Bởi vì thông thường mọi người đàn ông đều có tư tưởng chiếm hữu, đối với những thứ mà họ đã từng có thì tất cả đều thuộc về sở hữu riêng của họ. Sau khi xác định được mong muốn chiếm hữu ấy, cô chỉ cần nhất quyết áp dụng “binh pháp” là được. Nếu như sau cùng anh chịu đầu hàng, không chấp nhận gây chuyện vô lối, thì có nghĩa là anh vô cùng, vô cùng quan tâm đến cô, thậm chí có thể gọi là “yêu” rồi. Giả Vượng Bảo nói lí do rất đơn giản, những chuyện này thường liên quan đến thể diện, tự tôn và lòng kiêu hãnh mà người đàn ông rất quan tâm, huống hồ Giả Thiên Hạ còn là người vô cùng sĩ diện. Một khi anh đã chịu đầu hàng, không chấp nhận gây chuyện vô lối, thì lúc đó chắc chắn anh đang sợ hãi đánh mất cô nên đành chịu thiệt về mình đấy thôi.

“... Hình như không có đâu”. Mỹ Mẫn nhìn lên nóc xe, mắt không ngừng chớp, tôn trọng tôn chỉ tối thượng của ông chú quái chiêu, lát lâu sau mới thốt ra lời nói dối mà ngay cả đứa trẻ ba tuổi cũng không thể tin nổi.

“Thế lúc này cái tên đó thì tính sao hả?”. Chỉ bèo nước gặp nhau một lần duy nhất ở sân bay vậy mà có thể đọc ra tên cô chuẩn xác không sai một chữ nào. Ha, vậy thì khả năng đặt tên của bố mẹ vợ anh thật là quá uyên thâm, cái tên thật dễ nhớ, dễ thuộc làm sao!

“Người lúc này, em không hề quen biết anh ta”. Cô chớp mắt tỏ ra vô tội. Nghe nói giả ngọc chính là vũ khí sát thủ của phụ nữ.

“Không quen biết thì có cần thiết phải cho danh thiếp không?”.

“Danh thiếp đương nhiên là để cho người không quen biết rồi, chẳng lẽ ngày nào anh cũng đưa danh thiếp cho em sao?”. Cái kiểu logic gây sự vô lí như thế của anh liền bị cô phản bác một cách dễ dàng.

Thiên Hạ bị chặn họng không nói được lời nào, đành hít một hơi sâu, rồi đưa ra tên một người mà anh không hề muốn nhắc tới một chút nào hết: “VẬY còn Lăng tú ông thì sao? Em có định nói không hề coi anh ta là người quen không?”.

“Anh đang nói đến Lăng Gia Khang sao? À... nếu như anh kiên quyết cho rằng anh ấy đang theo đuổi em, vậy thì cứ cho là thế đi”.

Cái gì được coi là “cứ cho là thế đi”? Nếu như những quan hệ thân thiết như với Lăng Gia Khang mà còn không tính, thì không thể hiểu nổi cô còn đang che giấu biết bao quan hệ bí mật nào nữa? Vậy là dần dần cau mày nhăn nhó, trong đầu anh hiện lên cả danh sách một loạt kẻ tình nghi: “À, vậy còn giám đốc đài thì sao?”.

“Giám đốc dài?”. Quá đáng rồi đấy, phải chăng chỉ cần là động vật khác giới xuất hiện bên cạnh cô thì đều phải có quan hệ không bình thường với cô, như vậy mới là bình thường sao?

“Nhìn cái mặt của lão đó là biết ngay là một tên háo sắc. Nếu không phải có ý đồ xấu xa gì với em thì vì lý gì mà ông ta lại cho em quay lại làm việc sau một thời gian dài rút khỏi làng giải trí chứ?”

“Giả Thiên Hạ, em đã bao giờ đề nghị anh đi đo thử xem chỉ số IQ của anh là bao nhiêu chưa? Biết đâu anh có thể tham gia Á vận hội, mang vinh quang về cho Tổ quốc đấy”. Cô ngẩng đầu ngao ngán, thì ra sau khi Giả Thiên Hạ chịu đả kích sẽ trở nên suy nghĩ cực đoan đến mức này. Tại sao ông chú mười bốn không thể không biết đó lại không nhắc nhở cô trước về điều này chứ?

Anh quay đầu lại, đặt tay nhẹ nhàng lên bờ vai cô, vỗ nhẹ rồi nói: “Không hề, những đề nghị kiểu đó phải là dành cho em mới đúng”.

Trước kia, cô thường đa nghi, cho rằng mọi tin nhắn trong di động của anh mà không phải của cô thì đều ám muội, đáng nghi hết. Cô nghi ngờ tất cả những người phụ nữ có trong danh bạ của anh đều có mục đích không tốt, tin chắc rằng tất cả những người bạn giúp anh nói lời hay ý đẹp đều là những tên “tử đảng” tiếp tay cho anh lăng nhăng bên ngoài. Anh có trăm miệng cũng chẳng biết phải giải thích thế nào, chỉ có thể nói rằng: “Em đi đo lại xem chỉ số IQ của mình là bao nhiêu, biết đâu có thể tham gia Á vận hội, mang vinh quang về cho Tổ quốc đấy”.

Hôm nay, đoạn đối thoại quen thuộc của ngày xưa cộng thêm nụ cười đáng đánh của cô càng khiến cho Thiên Hạ phải nghiêng răng cau mày. Cô nhất định phải như thế sao? Tình cảnh của anh lúc này đúng thật là không lời nào tả xiết được. Cô nhất thiết phải dạy cho anh một bài học “sinh động” thế à? Cũng tốt, cuối cùng bây giờ anh đã hiểu, có lẽ Đinh Mỹ Mẫn không hề hoàn mỹ, thế nhưng, bởi vì đây là người phụ nữ mà anh chọn lựa, nên trong mắt anh, cô chính là người tốt nhất. Anh luôn tưởng rằng bởi vì anh yêu cô sâu sắc, nên mối ghen tuông của anh là hoàn toàn hợp tình hợp lý. Bây giờ đặt mình vào trong hoàn cảnh này, suy nghĩ chín chắn, thì trước giờ việc Mỹ Mẫn luôn luôn nhắc đến cảm giác không an toàn hoàn toàn có thể thông cảm được. Có lẽ, nếu hai người bạn rạn thêm một chút thì sẽ không còn thời gian nghĩ đến những chuyện như thế này nữa.

Giả Thiên Hạ nhấn mạnh chân phanh cho xe ghé sát vào lề đường. Anh nhìn người phụ nữ bên cạnh, đưa tay ra chạm vào khuôn mặt cô. Cho dù anh có thể cảm nhận rất nhanh hơi ấm từ người cô, nhưng vẫn chẳng lấy lại được cảm giác chắc chắn như trước kia: “Mỹ Mẫn, em thực sự không muốn sinh cho anh một “tiểu quý” sao?”

“Hả?”. Chú mười bốn, có thể giải thích cho cháu phản ứng này mang ý nghĩa gì không?

“Anh chỉ là muốn xác định rõ ràng, em sẽ không trốn thoát khỏi anh nữa thôi!”.

“Em còn có thể trốn đi đâu được chứ?...”. Lẽ nào anh vẫn chưa nhìn ra hay sao, cả cuộc đời này của cô có lẽ sẽ nằm mãi trong tay anh thôi.

“Anh có thể rộng lượng bỏ qua, phớt lờ, không quan tâm tất cả những gì em đã làm trong hơn một năm qua, kể cả em đã từng thay lòng đổi dạ”.

Suýt chút nữa thì từ “được thôi” đã buột ra khỏi miệng cô. Bởi vì bị ghen lời nên cô chưa thể biểu đạt cho anh biết ý kiến của mình.

Tuy nhiên, Giả Thiên Hạ nhất quyết phải thêm một câu nữa vào: “Đợi đến khi chúng ta sinh ra một “tiểu quý”, anh sẽ mời tên Lăng tú ông đó đến dự tiệc đầy tháng, để cho hắn hiểu rõ rốt cuộc đứa trẻ đó gọi ai là bố trước.”

“Anh mau biến ngay đi chỗ khác mà tự mình sinh lấy ấy!”. Anh khao khát có một đứa bé như vậy mà mục đích cuối cùng chỉ là để khoe khoang sao???

Trời đã vào đêm, những ánh đèn điện lấp lánh biến cả thành phố này thành “thành phố không đêm” như mọi người vẫn thường nhắc đến.

Một nhà sản xuất vốn được xem là không làm tăng ca, không tuân thủ theo kỉ luật càng không phục tùng tổ chức nào đó lại ngoan ngoãn ở trong văn phòng làm việc giữa lúc nhịp sống đêm khuya đang sôi động, tất bật này.

Phía trước bàn làm việc đặt một chiếc thùng sắt thường được dùng để đốt tiền vàng mã, trong thùng bốc lên một làn khói mù mịt, lấp ló ánh lửa yếu ớt đã gần tắt. Cảnh tượng ấy giống như đang thiêu huỷ chứng cứ phạm tội, thêm vào đó là tiếng cười rúc rích của Tạ Mục Đường khiến cho căn phòng càng trở nên kì dị, quái gở.

Tạ Mục Đường chẳng thể kìm chế nổi tiếng cười của mình, tiếng cười đó phá vỡ sự im lặng trong căn phòng, tất nhiên câu chuyện của cánh đàn ông cũng vì thế mà bắt đầu rôm rả.

“Cho dù cậu có đốt sạch banh danh thiếp thì cô ấy vẫn có thể đi in tiếp mà.” Cách thức đốt danh thiếp ngay chốn đông người này thật chẳng lí trí chút nào, xét về tình nghĩa bạn bè, Tạ Mục Đường cảm thấy có trách nhiệm và nghĩa vụ phải nhắc nhở anh bạn thân.

“Thế thì... sẽ tiếp tục đốt thôi”. Thiên Hạ vẫn giữ vững lập trường, bày tỏ ý chí quyết liệt.

“Tiểu Hạ, lại đây, mỉm cười một cái xem nào”. Trên khuôn mặt Tạ Mục Đường hiện rõ sự vui vẻ, đắc ý, cho dù anh bạn thân mang theo vẻ mặt âm u đưa đám vẫn chẳng thể làm thay đổi tâm trạng vui vẻ của anh lúc này. “Xem nào, có tấm thiếp mời này, chương trình của cậu được đề cử rồi, nói không chừng còn có thể vinh quang lãnh giải nhà sản xuất xuất sắc nhất về nữa đấy. Sau đó gần như chắc chắn kéo được cự bà xã quay về cạnh mình, cùng một lúc thành gia lập nghiệp. Biết bao người đàn ông ngưỡng mộ và mong muốn được như cậu, cậu có tư cách gì xì cái mặt ra chứ?”.

Vừa nói, tay Mục Đường vừa cầm theo tấm thiếp đáng thương bị chủ nhân của nó vứt lung tung trên mặt bàn này giờ.

Trong tấm thiếp đó là thông báo mời đến tham dự một lễ trao giải hết sức uy tín, trước giờ Giả Thiên Hạ vẫn luôn khao khát đạt được giải thưởng nhà sản xuất xuất sắc nhất, thậm chí còn cho rằng đạt được nó coi như đã công thành danh toại, bất cứ lúc nào cũng có thể rút lui khỏi ngành.

Bây giờ trông thấy niềm khao khát đó chỉ còn cách mình không bao xa, theo lí mà nói, anh phải cực kì vui mừng mới đúng. Trên thực tế ngay cả những người không rõ chân tướng cũng vui như mở cờ trong bụng, liên tục nhiệt liệt chúc mừng cho thành công của anh. Chỉ riêng mình anh buồn bã rầu rĩ, chẳng có chút động tĩnh gì, trốn trong văn phòng làm việc mà sầu muộn...

“Cậu nói xem rốt cuộc phụ nữ nghĩ những gì chứ? Bây giờ mình không những chịu kết hôn với cô ấy, thậm chí còn đồng ý “sáng tạo” ra thứ sẽ phá vỡ cuộc sống hạnh phúc hoàn mỹ của hai người. Vậy mà cô ấy chẳng những không cảm động lại còn bảo mình đi mà tìm một con lợn cái mà kết hôn. Sinh một đứa con để ràng buộc nhau chắc chắn hơn thì có gì sai chứ? Cô ấy có gì mà phải bực tức, chán ghét? Được mình sủng ái quá nên sinh kiêu căng sao?”.

“Nói thật lòng, theo đúng logic cậu nói thì đi tìm một con lợn cái kết hôn cũng chẳng chệch nhau mấy đâu.” Tạ Mục Đường nhếch mày vui mừng trước nỗi đau của bạn thân.

“Chẳng chệch mấy đâu? Tại sao có thể không chệch mấy được chứ? Cậu thử “đá” Lâm Ái, rồi bắt một con lợn cái về nhà để nó ngày ngày nghênh tiếp cậu đi làm về xem có khác nhau không?”. Giả Thiên Hạ vô cùng kích động, đứng phắt dậy, vừa hét vừa múa may quay cuồng.

“Thế thì do khả năng biểu đạt ngôn ngữ của cậu có vấn đề”. Tạ Mục Đường đưa ra nhận xét chân thành. Đầu là đàn ông, lại là bạn thân lâu năm của Giả Thiên Hạ như thế, anh đương nhiên biết một người không thích trẻ con chút nào mà chủ động mở miệng nói muốn có một... chà, muốn có một “tiểu quỷ”, thì đó là một chuyện vô cùng khó khăn. Trong đó chắc chắn hàm chứa biết bao tình yêu sâu đậm, dâng trào, tuy nhiên anh thì hiểu nhưng Đinh Mỹ Mân chưa chắc đã hiểu được.

“Mình đã biểu đạt rất rõ ràng”. Về vấn đề này thì Giả Thiên Hạ hoàn toàn chắc chắn, anh dám khẳng định mình đã nói chuyện này rành mạch lắm rồi. Chỉ là người phụ nữ anh yêu không chịu đón nhận, hoặc là cô không hề có dự định đẻ con cho anh đấy thôi. Nghĩ đến đây, sắc mặt anh liền sa sầm lại. “À Đường, cậu nói xem nếu như một người phụ nữ không muốn sinh con cho cậu, thì điều đó đồng nghĩa với cái gì?”.

“Cô ấy không có khả năng sinh sản”. Tạ Mục Đường đưa ra phán đoán nhiều khả năng nhất.

“Cô ấy có”.

“Vậy thì cô ấy sợ sau khi sinh con sẽ mất dáng”.

“Cô ấy không sợ”.

“Bây giờ cô ấy vẫn muốn đặt sự nghiệp lên trên hết”.

“Không thể nào!”.

“Cô ấy không thích trẻ con”

“Cô ấy rất yêu trẻ con”.

“... Cô ấy không yêu cậu”. Tạ Mục Đường thực sự muốn hét vào mặt Giả Thiên Hạ một câu: Có nhiều việc đừng có ép người quá đáng, nhất định phải ép người ta nói ra một lí do với sức sát thương lớn như vậy sao, việc gì phải khổ thế?

“Chết tiệt, cô ấy dám sao?”. Không hiểu Thiên Hạ lấy đâu ra sự tự tin mạnh mẽ đến vậy, cho dù người bên cạnh đã nói đến khả năng xấu nhất rồi, anh vẫn có thể xoay chuyển tình thế theo chiều hướng hoàn toàn khác.

Tạ Mục Đường khóc cười không xong, đành đưa mắt liếc qua đồng tro vừa đốt danh thiếp, bĩu môi nói: “Cô ấy có dám hay không thì mình không biết, có điều mình biết rằng chúng ta đã hẹn cô ấy ăn mừng vào tối nay, nếu như không đi thì sẽ muộn mất đấy. Có lẽ cậu nên nhân cơ hội này mà dẫn cô ấy đi tham gia lễ trao giải luôn đi, không khí lãng mạn ban đêm thường làm con người ta đắm say, mê man, những gì muốn xảy ra chắc sẽ xảy ra thôi...”.

Lời nói này đúng là còn đáng giá hơn trăm câu ngàn chữ, còn chưa nói dứt lời, anh đã đưa tay cầm lấy chiếc áo khoác ngoài rồi xông ra khỏi phòng làm việc.

Cùng Giả Thiên Hạ tham dự lễ trao giải thưởng ư?

Đây chắc chắn là một đề nghị vô cùng tồi tệ, Đinh Mỹ Mẫn đã không nhận được thiệp mời tới dự lại càng chẳng được lọt vào danh sách đề cử, chạy đến đó chẳng phải là phơi mặt ra cho người ta cười sao? Tuy nhiên Giả Thiên Hạ lại nói một câu: “Một phòng nhưng có tới hai chiếc giường riêng biệt, anh cũng chẳng có ý định gì đen tối cả, chỉ mong muốn có thể chia sẻ niềm vui với em ngay trong giây phút đầu tiên giành được giải thưởng thôi”, vậy là cô cứ như bị thần sai quỷ khiến đồng ý ngay với anh.

Ngay sau khi họ làm xong mọi thủ tục đăng kí lên máy bay, đèn trong khoang máy bay dần tắt đi, đồng thời nghe thấy tiếng cất cánh vang bên tai, Mỹ Mẫn liền cảm thấy hồi hận. Cô liếc nhìn phong cảnh bên ngoài nhưng chỉ toàn là một màu đen tĩnh lặng, ngoài ánh đèn phát sáng trên đường bay ra, chẳng còn một thứ ánh sáng nào khác nữa.

Máy bay chính là phương tiện giao thông mà Mỹ Mẫn ghét nhất, hơn nữa hãng bay Hồng Nhân càng làm cô hoảng loạn, khiếp sợ.

Máy bay vừa cất cánh, những trạng thái quen thuộc: hoa mày chóng mặt, bên tai ù ù... bắt đầu xuất hiện. Đinh Mỹ Mẫn lúc này chỉ có thể tự dằn vặt: “Rốt cuộc tại sao mình lại phải theo anh ta tới đó? Tại sao chứ?”.

“Em sợ ngồi máy bay sao?”. Thiên Hạ quay đầu sang, ngạc nhiên khi nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch ra của cô.

“Á? Hả?”. Cô đang tập trung tinh thần cao độ, liên tục nuốt nước miếng, nên phản ứng có phần chậm chạp.

“Bắt đầu từ lúc nào thế?”. Đây không phải lần đầu tiên anh đi máy bay cùng cô, trước kia lần nào đi cô cũng vô cùng hoạt bát, chỉ vì một suất ăn trên máy bay mà vui vẻ suốt cả buổi, cười nói mãi không ngớt. Tại sao bây giờ lại chẳng khác nào con mèo ốm chứ?

“Đột... đột nhiên vậy thôi”. Mỹ Mẫn lắp bắp, cố gắng tỏ ra mơ mơ màng màng để che giấu sự thật. Lẽ nào muốn cô nói thẳng ra sao? Là bởi vì Gia Khang từng nói hãng bay Hồng Nhân có tỉ lệ xảy ra tai nạn cao

nhất cả nước, vậy mà không biết bao lần Lăng Gia Khang tàn ác đã bắt cô phải ngồi ở vị trí gần cửa sổ, ép cô phải ngắm nhìn phong cảnh tối thui như mực bên ngoài trong lúc tận tình giảng giải cho cô về cảm giác khi con người rơi từ độ ấy ngàn mét xuống dưới đất thì sẽ như thế nào...

“Vì Lăng Gia Khang sao?”.

“Hả?”. Anh có thể đọc được suy nghĩ của người khác ư?

“Nào lại đây, dựa vào vai anh, đừng nhìn ra ngoài cửa sổ nữa”. Anh đưa tay ra để đầu cô tựa lên vai mình, không truy cứu sâu vào chủ đề có liên quan đến tình địch nữa. Trên thực tế thì việc này không hề khó đoán, bây giờ cô đã thay đổi khá nhiều, và đương nhiên những thay đổi đó chắc chắn có liên quan tới con người mà hơn một năm nay “lượn lờ” quanh cô.

Mỹ Mẫn co cứng người, mím chặt môi không nói thêm lời nào, tỏ ra vô cùng ngoan ngoãn. Tựa lên đôi vai anh, cô cố gắng nhắm mắt ngủ trong giây lát nhưng không được, đành mở mắt ra, nhìn lung tung xung quanh.

Thiên Hạ đột nhiên nắm lấy tay cô, giọng nói trở nên dịu dàng, ấm áp trở lại: “Có biết tại sao anh nhất quyết phải đưa em đi theo không?”.

“Không phải anh nói muốn em nhìn thấy anh nhận giải và chia sẻ niềm vinh quang đó với em đầu tiên sao? Nhưng em làm gì có thiệp mời tham dự, đâu thể vào được hội trường, chỉ có thể xem truyền hình trực tiếp ở khách sạn thôi, thế thì có khác gì với việc ngồi ở nhà xem đâu?”.

Mỹ Mẫn buồn rầu cúi đầu, nắm chặt lấy tay anh. Nói xong, cô mới biết, thì ra mình cũng hy vọng có thể có mặt tại lễ trao giải để chia sẻ niềm vui với anh.

“Ít ra thì khoảng cách cũng gần hơn một chút”. Lúc này Thiên Hạ đã mơ hồ nhận ra trước đây giữa bọn họ đã thiếu mất điều gì. Anh đã thật lòng thể hiện là mình quan tâm đến cô. Nhưng anh cũng đã gạt bỏ đi những lời nói ngọt ngào có cánh mà dường như ai cũng có thể nói ra miệng được, điều đó gây ảnh hưởng đến cảm xúc của cô về anh.

Nghe vậy, Mỹ Mẫn liền nghiêng đầu tìm một vị trí thoải mái, dễ chịu hơn, nhắm mắt nở nụ cười ngọt ngào, tuy mãn nguyện nhưng vẫn cần nhắc nhở trách yêu: “Anh thật vô vị, đấy rõ ràng là giải thưởng của anh mà”.

“Anh là vì em nên mới trở thành nhà sản xuất chương trình đấy”. Rõ ràng, Giả Thiên Hạ cũng là người đàn ông biết làm phụ nữ cảm động bằng lời nói.

Mỹ Mẫn lặng im, trong phút chốc, những hình ảnh ngày xưa chợt trở về trong ký ức cô.

Năm hai người họ thi hết cấp ba, thời tiết hết sức nóng bức, các bạn học đều rất phấn khích hỏi về mong muốn và chí hướng của nhau. Đinh Mỹ Mẫn đột nhiên bị hỏi quá bất ngờ nên đã ngây người ra một lúc lâu, sau đó mới chịu phát biểu với khí thế ngút trời: “Mình sẽ thi vào ngành đào tạo người dẫn chương trình. Mình quyết định sẽ trở thành một MC”.

Thứ mà cô nhận được là một trận cười như nắc nẻ của các bạn học, trong đó người cười to nhất chính là Giả Thiên Hạ.

Sau khi nhận được cái lườm cảnh cáo, anh liền nín cười, mặt mày nghiêm nghị, đáp lại cô một câu: “Người ngốc nói chuyện trong mơ”.

Kết quả cũng chính người đàn ông này đã bỏ qua cơ hội nhận học bổng toàn phần, rồi cùng cô Bắc tiến, thi vào đại học.

Đó là quãng thời gian vô cùng gian khổ. Thiên Hạ vì chuyện bỏ học bổng mà chống lại lệnh của bố mẹ, kết quả là nguồn lực kinh tế bị cắt đứt. Hai người đã thuê một căn hầm dưới mặt đất khoảng 10 mét vuông, ngày ngày ăn mì gói, làm thêm để trả tiền thuê nhà, tiền học phí và vô số những lần đến phỏng vấn để xin vào học. Không dưới một lần Mỹ Mẫn muốn từ bỏ tất cả, nhưng lần nào cũng bị anh ép quỳ trên sàn gỗ rồi “thưởng” cho cô một câu mang tính uy hiếp: “Em mà dám bỏ cuộc, cả đời này đừng có mong anh sẽ lấy em làm vợ”.

“Ồ... có phải thi đỗ rồi, anh sẽ lấy em không? Không còn liếc ngang liếc dọc với mấy con hồ li tinh kia nữa chứ?”.

“Ừm, tốt nghiệp rồi sẽ kết hôn luôn”.

Tiếp theo đó thì, trúng tuyển, tốt nghiệp, cùng thực tập tại một đài truyền hình...

Mỹ Mẫn dần dần rút ra khỏi mảnh kí ức tuyệt đẹp đó, nỗ lực chống lại cơn buồn ngủ đang tràn đến. Cô hơi ngước đầu lên, đưa môi hôn nhẹ vào má anh. Cảm thấy người Giả Thiên Hạ đột nhiên cứng đờ lại vì sững sờ, cô muốn cười phá lên, dù thực ra cô đang muốn ngủ thiếp đi hơn. Đôi mắt trĩu lại vì buồn ngủ, khó khăn lắm cô mới mở được mắt ra, liền bắt gặp ngay niềm vui âm thầm ẩn chứa nơi khoé mắt anh. Cô mãi nguyện nhắm mắt lại, trong mơ còn thì thầm: “Giả Thiên Hạ... anh thực sự đã ở bên cạnh em rất lâu, rất lâu rồi... em đã cảm nhận được rồi...”.

“Khốn kiếp, đến tận bây giờ em mới cảm nhận được sao?”.

Trong khoảng mấy bay, đột nhiên vang lên tiếng hét chất chứa đầy phần uất, thu hút biết bao ánh mắt tò mò của những người xung quanh, chỉ duy nhất “nguyên nhân” gây ra hậu quả thì lại đang ngủ rất ngon lành.

Đi xuống máy bay, ra khỏi sân bay, sau đó lên xe đón tiếp của ban tổ chức lễ trao giải, làm thủ tục đăng kí khách sạn... một loạt các hành động ấy diễn ra khi Mỹ Mẫn đang ở trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh. Thậm chí, ngay cả lúc đi tắm, cô cũng nhắm tịt mắt lại, liên tục ngáp ngắn ngáp dài.

Mãi cho tới khi bước ra khỏi phòng tắm, cô mới trợn tròn mắt, tỉnh táo ngay trong giây lát.

“Một phòng nhưng có hai chiếc giường riêng biệt?”

Lời nói của Giả Thiên Hạ còn văng vẳng bên tai nhưng cảnh tượng hiện lên trong mắt Mỹ Mẫn lúc này là một căn phòng khá lớn, và quan trọng là chỉ có một chiếc giường.

“Em nằm trên giường, anh nằm dưới sàn?”. Người nào đó đang giả vờ tỏ ra lo âu, tự mình nêu ra cách sắp đặt hợp lí nhất.

Cô nên nói gì lúc này đây? Có thể nói được gì nữa? Nói “được đó” rồi tỏ ra bản thân cũng vô cùng tiếc thương sao? Hay là nói “không được”, nếu vậy chỉ bằng cô tự cởi bỏ hết quần áo rồi dang ngay tận miệng anh còn hơn, đỡ mất thời gian.

“Ồ, chần chừ không đủ cho hai chúng ta. Thôi bỏ đi, mình ngủ chung trên giường nhé!”. Còn chưa để cho Mỹ Mẫn kịp suy nghĩ, Thiên Hạ đã độc đoán thay cô ra quyết định rồi.

Mỹ Mẫn há hốc miệng, bây giờ dường như mới cảm nhận được mình đã bị mắc lừa. Cô chu miệng, vén gọng váy ngủ, đường hoàng bước lên giường, cố gắng hết sức biến chiếc chăn thành một phòng tuyến vững chắc chặn ở giữa. Sau một hồi dùng thân mình nén chặt chắn lại, cô mãi nguyện vỗ tay rồi nói: “Cứ như vậy nhé, để chiếc chăn này làm vạch giới hạn, không được vượt qua đấy. Đi ngủ thôi!”.

“Em bao nhiêu tuổi rồi mà còn chơi mấy trò con trẻ nhạt nhẽo đó nữa? Trên người em có chỗ nào mà anh chưa động tới chứ?”. Giả Thiên Hạ thản nhiên đứng ngoài nhìn cô bận rộn sắp xếp, cuối cùng đành cau mày nhăn nhó, giọng nói tỏ rõ sự bức bối. Người phụ nữ này liệu có phải đã thay đổi quá nhanh không? Lúc này khi còn trên máy bay gần như suýt chút nữa là chủ động kéo anh lên giường rồi, làm anh còn tưởng rằng “cách mạng” sắp thắng lợi, nông nô sắp được giải phóng ra khỏi ách nô lệ đến nơi rồi. Bây giờ làm vậy là có ý gì? Đột nhiên lại bày ra bộ mặt phòng vệ ghê gớm thế làm gì?

“Đương nhiên là có chỗ trên người em mà anh chưa từng động tới”. Mỹ Mẫn phát biểu đầy kiêu hãnh. Một niềm kiêu hãnh chẳng biết bắt nguồn từ đâu!

“Vậy bây giờ em đang định mời anh đứng không?”. Câu nói của cô qua tai anh thì thành ra ý nghĩa khác: Trên người cô vẫn còn những vùng chưa được khai phá, cần được quan tâm và đầu tư thêm!

“Mời cái đầu anh ấy! Đi ngủ đi!”. Nói xong, cô tức giận dùng dùng ném chiếc gối về phía anh, mặt mày ửng đỏ lên.

Kì thực thì cũng không cần thiết phải tỏ ra ông ọ như thế, nhưng là một người phụ nữ có tư tưởng tự tôn, Đinh Mỹ Mẫn không cách nào từ bỏ được sự e thẹn, dăm thắm vốn có của người phụ nữ. Chiếc chăn ngăn cách giữa hai người lúc này giống như niềm kiêu hãnh mà cô sống chết cũng phải giữ bằng được. Nếu như đánh mất nó thì chắc chắn cô sẽ lại thảm bại như trước kia mà thôi! Thế nhưng tuy là phòng tuyến cuối cùng vẫn còn đó, cô cũng không thể nào giả bộ không nhận thấy Giả Thiên Hạ đang nằm cạnh bên mình. Cô chỉ còn cách bắt ép mình phải nhắm chặt mắt lại, nằm thẳng đờ như thi thể trên giường.

Cảm giác được anh vừa tắt đèn và nằm cách cô chỉ khoảng 30 phân, cô nghe thấy rõ từng nhịp thở của anh.

Cứ như vậy, mọi thứ yên tĩnh một hồi lâu, Mỹ Mẫn căng thẳng đến mức chẳng dám xoay người, cứ nằm đó bất động. Giả Thiên Hạ thì không nhịn nổi nữa đành phá vỡ sự im lặng: “Này!”.

“Hả?”. Cô giống như bị điện giật vậy, cả người bỗng run bật, mắt mở lớn.

“Cái thứ đó mặc mãi không tốt đâu”. Anh hạ thấp giọng nói, tỏ rõ mình đang không mấy thoải mái với chủ đề này.

“Thứ gì cơ?”. Mỹ Mẫn mơ màng chớp mắt.

“Thì đồ lót đó.”

“... Em có mặc đâu, mấy năm trước anh chẳng từng bảo mặc đồ lót nhiều có khả năng bị ung thư tuyến vú, từ đó mỗi lần đi ngủ em chẳng dám mặc đồ lót nữa”.

“Ồ, thật không?”. Thiên Hạ có đôi phần kinh ngạc, rồi quay sang phía cô, sau khi điều chỉnh khoảng cách thật hợp lí, anh lại tiếp tục hỏi nghiêm túc: “Em có cảm thấy gì đó khác lạ không? Đừng cho rằng đó không phải là bệnh, cần phải nhanh chóng phát hiện, nhanh chóng điều trị đấy”.

“Chắc là không bị đâu”. Mỹ Mẫn cũng bị nhiễm ngữ khí nghiêm trọng của anh, cô cẩn thận sờ nắn trên đó mấy lần, nhưng không hề cảm thấy đau nhói, tất cả chỉ có con tim là loạn nhịp trong lồng ngực cô lúc này.

“Bỏ ngay tay ra.” Thiên Hạ một tay chống đầu, nằm nghiêng người, mặt mũi hết sức vui vẻ, bàn tay còn lại thì chẳng chút lễ phép nào đưa sang sờ soạng bầu vú của cô: “Để anh kiểm tra giúp cho”.

... Kiểm tra?

Anh đang kiểm tra hộ cô rồi. Nhân tiện có luồng ánh sáng yếu ớt truyền từ bên ngoài vào, Mỹ Mẫn nhận thấy khuôn mặt anh đang rất nghiêm túc, không hề có chút tà niệm nào hết. Cho nên, có phải cô đã nghĩ quá nhiều không? Anh thực sự quan tâm đến sức khỏe của cô ư? Vậy thì tại sao bàn tay mang theo hơi ấm đó lại hết đi lên rồi lại đi xuống thế? Lúc tìm trước lúc tìm sau, mãi cho tới khi tay anh chạm đến phần nhạy cảm trên người, cô mới nói: “Này, Giả Thiên Hạ... anh, anh dừng ngay lại... quá đủ rồi đấy... đừng có tiếp tục nữa, nếu không hậu quả tự mình gánh chịu đấy!”.

Cô nghiêng rằng nghiêng lợi đưa ra lời cảnh báo, khiến cho người ta không khỏi tò mò với cụm từ “hậu quả” mà cô nhắc tới.

“Hả? Hậu quả gì thế?”. Câu nói của cô khiến anh nhướn miệng cười, giọng nói và nụ cười gần như cùng phát ra một lúc, anh thì thầm bên tai cô: “Anh chỉ muốn kiểm tra thật kĩ xem em có khoẻ mạnh như trước đây hay không thôi!”.

Khuôn mặt ra dáng một vị bác sĩ chuyên nghiệp, nhưng anh lại làm chuyện hoàn toàn trái với “lương tâm, y đức” của ngành. Đôi tay tinh nghịch từ từ kéo chiếc váy ngủ của cô ra. Còn chưa kịp lấy chăn che, Mỹ Mẫn đã bị anh kéo mạnh vào lòng. Vốn dĩ định cất tiếng phản kháng yếu ớt, ai ngờ bị miệng anh chặn lại, nuốt chửng mất. Nụ hôn say đắm, nồng nàn, chất chứa bao tình cảm khiến cho đầu óc cô xáo trộn, quay cuồng. Chiếc lưới đến mang theo mùi vị ấm áp quen thuộc, không ngừng dạo quanh miệng, tai và cổ của cô...

“Ừ...”. Âm thanh thoát ra khỏi miệng Mỹ Mẫn liền bị chặn mất.

Người đàn ông này rõ ràng là cố ý, từng cử chỉ hành động, lời ăn tiếng nói đều ẩn chứa ý đồ đen tối. Anh cố tình khiến cho đầu óc cô hỗn loạn, mê man, thậm chí chẳng còn đủ lí trí để suy nghĩ xem liệu có nên từ chối hay không nữa. Sự việc cứ thế tiếp tục thì cũng coi như thuận theo quy trình tự nhiên, cô không ghét

bỏ khi anh âu yếm, lại còn có chút đợi chờ trong bất an. Và anh cũng đang phát ra tín hiệu tình yêu chưa hề xoay chuyển trong tim mình.

Nếu đã như vậy thì dùng những từ kiểu như hai bên tình nguyện, linh hồn, thể xác cùng hoà quyện vào nhau chẳng có gì là quá đáng cả!

Nghĩ vậy, Đinh Mỹ Mẫn đột nhiên đẩy Giả Thiên Hạ ra, ngồi bật dậy, nhanh chóng lột bỏ chiếc váy ngủ đang ngăn cản Giả Thiên Hạ nói dối tông đường, rồi quay người lại áp sát vào người anh: “Em đã cởi hết rồi, anh cứ tùy ý!”.

Hơi thở cô bắt đầu gấp gáp, khuôn mặt đỏ bừng lên nhưng lại tỏ ra khí thế oai phong của một nữ vương, cho dù là chuyện này thì cô cũng quyết không trao quyền định đoạt cho Giả Thiên Hạ.

“Ha ha...”. Sau một vài giây ngạc nhiên ngẩn ngủ, Thiên Hạ quay sang phía cô, mẫn nguyện nhìn ngắm người phụ nữ mà làm việc gì cũng khiến anh không thể đoán nổi. Thì ra đây chính là hậu quả mà cô nhắc tới! Thật đúng là quá so đo tính toán.

Khi chạm vào phần ngực của cô, anh hơi mạnh tay, áp người cô xuống, quyết chiếm cho được cái miệng đáng ghét thích so đo tính toán kia.

Khi hai cái miệng đã hoà thành một thể, bàn tay anh chẳng hề yên phận một chỗ mà dạo chơi khắp vùng da trắng ngần của cô, mỗi lần chạm vào anh lại lưu lại đó sự ấm áp dịu dàng khiến trái tim cô thổn thức, hạnh phúc. Nếu như người phụ nữ anh yêu thích được chủ động đến thế vậy thì anh cũng sẽ vui vẻ nhường cho cô, đợi cho tới khi cô phải mở miệng xin tha mới thôi.

Cuối cùng cô không chỉ đơn thuần là ôm ấp hôn môi nữa, sau mấy lần ra sức tác chiến mà không thấy đối phương hồi âm, Mỹ Mẫn đành chịu thua. Cô thả lỏng bờ môi, đưa lời trách móc: “Yêu em nhiều hơn chút thì sẽ chết hay sao...”.

Mục đích cũng đã đạt được, Thiên Hạ gần như mất hết sự nhẫn nại. Đêm vẫn còn dài, cô nam quả nữ, đối mặt trước sự quyến rũ, mê hoặc này, nếu như anh không tái diễn được một cảnh giường chiếu hoành tráng thì có còn xứng làm đàn ông nữa không?

luha

Chương 13: Muốn bỏ đi phải nhân lúc còn sớm

Ánh nắng, cảnh biển, rừng cọ sớm mai, những cảnh vật tuyệt đẹp ngoài cửa sổ khách sạn dần lọt vào trong mắt Mỹ Mẫn. Cô ngồi bên cạnh cửa sổ, lặng lẽ ngắm bãi biển sớm tinh mơ vắng lặng, nhưng lại hoàn toàn chẳng có tâm trạng thưởng thức cảnh đẹp ngay lúc này. Đôi mắt đã đỏ ngầu lên vì nhìn mãi vào chiếc di động đang rung liên tục ở đầu giường, tất nhiên chủ nhân của chiếc di động đó không ai khác ngoài Giả Thiên Hạ.

Liệu có nên giúp anh nghe máy không?

Cô đứng dậy, tiến lại gần chỗ đặt di động, nhìn nó với tâm trạng vô cùng giằng xé.

Tên người gọi hiển thị trên màn hình rất lạ, nhưng vừa nhìn là biết ngay đó là phụ nữ, nếu như nghe máy họ nói không chừng lại tự chuốc bực mình vào thân. Mỹ Mẫn nhiều lúc rất ngốc nghếch, cho dù một số việc đã tồn tại rất lâu rồi, vậy mà đến tận giờ phút này cô vẫn chẳng muốn tìm hiểu sâu xa thêm.

Chỉ có tên Giả Thiên Hạ đáng ghét nằm ngủ say như chết, mặc cho chiếc di động réo âm ỉ, vẫn tiếp tục ngủ ngon lành như không có chuyện gì.

Cuối cùng chiếc di động cũng ngừng đổ chuông, ngay đúng lúc Đinh Mỹ Mẫn thấy hết bực bội thì di động lại báo có tin nhắn thoại. Cho nên người ta mới nói nhiều khi công nghệ quá hiện đại thì sẽ hại chết con người! Chẳng hạn như lúc này, sắc mặt Mỹ Mẫn đang trắng bệch, toàn thân cứng đờ lại vì sợ hãi, ngay người ra nghe giọng nói eo éo của người phụ nữ ở đầu dãy bên kia.

“Giả Thiên Hạ, có phải hôm qua anh đã tới rồi không? Đừng tưởng là em không biết nhé, người ở khách sạn nói anh đã làm thủ tục đăng ký rồi. Anh định chơi đùa với em đúng không? Nửa năm trước chúng mình

đã hẹn nhau cùng tổ chức một party “đồng phục” mà, đừng nói với em là anh quên rồi nhé, tuần trước em còn gửi tin nhắn nhắc nhở anh cơ đấy. Hơn nữa tối qua em gọi không biết bao cuộc điện thoại cho anh, vậy mà anh lại từ chối không nghe. Làm cho em thấy chán hết sức, không có anh thì chơi cái gì nữa chứ? Thôi không nói nữa, nghe xong lời nhắn này của em thì tự viết bản kiểm điểm đi nhé, nếu không thì đừng tới gặp em, anh chết chắc rồi...”

Đúng vậy! Đây cũng chính là tiếng lòng của Mỹ Mẫn lúc này: “Giả Thiên Hạ, anh chết chắc rồi!”

Còn chưa để cho người kia nói tiếp, Mỹ Mẫn không thể nào kìm nén được nữa, liền vợ lấy chiếc di động, hét lên trong tức giận: “Khốn kiếp, tất cả bọn mày hãy tránh xa anh ấy ra! Đồng phục? Cẩn thận không tao cho các đồng chí công an mặc sắc phục đến tóm hết lũ chúng mày, cho các công tố viên cũng mặc sắc phục kiện chúng mày ra toà đấy! Alô, này này, có bản lĩnh thì đừng có mà cúp máy, có bản lĩnh thì báo danh tính ra đây, tao sẽ cùng mày chơi trò “đồng phục”...”

“Cái thứ gì thế chứ, đồ hồ li tinh chết giả không dám nhìn thẳng ánh mắt trời, đừng có để cho bà đây bắt gặp, nếu không thì đừng có trách bà đây thay trời hành đạo, gặp mày lần nào sẽ tấn cho lần đó”. Người ta đã biết thân biết phận dập điện thoại rồi, nhưng Mỹ Mẫn càng nghĩ lại càng cảm thấy không nuốt được nổi hận này, cho nên vẫn tiếp tục mắng chửi om sòm, tỏ ra khí thế hận thù cao ngút!

Mãi cho tới khi quay đầu nhìn lại cảnh tượng trên giường cô mới hết la hét, mắng chửi, sau đó dần dần nghĩ tới câu nói người xưa thường dạy: “Người khôn không đắm đầu vào vật đã có chủ”.

“Vật đã có chủ” đó lúc này đang nằm khểnh trên giường, đáng ngủ hết sức vô tư, thản nhiên cùng với tiếng thở đều đặn, trên miệng còn ẩn một nụ cười như đang tận hưởng niềm hạnh phúc tươi đẹp vậy. Bộ dạng đó khiến người ta dễ dàng tưởng tượng đến cảnh tượng bình thản nhẹ nhàng. Chiếc chăn mà tối qua đích thân cô gấp gọn lại, đặt giữa giường để làm vách phân cách bây giờ thành một đồng hồ tròn, mang tính tượng trưng đắp lên giữa thân anh. Phần thân hình còn lại khiến cho Mỹ Mẫn không ngừng nuốt nước miếng kiềm chế.

Cô chu miệng, đá hai phát vào người anh, người đàn ông trên giường kêu lên mấy tiếng, tỏ rõ là mình vẫn chưa muốn dậy, lật người sang một bên, tiếp tục ngủ ngon lành.

Anh dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà có thể ngủ ngon lành đến thế?

Càng nghĩ lại càng thấy thiệt thòi, uất ức, Mỹ Mẫn liền đưa tay véo mạnh lên mặt anh, lại còn kéo má anh thành những hình dạng kì quái. Đến lúc cảm thấy tâm trạng tốt hơn một cách “quái dị”, bàn tay cô mới buông ra một chút. Có lẽ là cô đã quá mẫn cảm, chính “con hồ li tinh” đó cũng nói là đã hẹn với nhau từ nửa năm trước. Là nửa năm trước cơ mà! Lúc đó cô vẫn còn đang vi vu dạo chơi ở nước ngoài, ai mà biết được hai người đó lại có thể quay lại với nhau chứ? Cô cũng chẳng có lí do gì yêu cầu anh phải giữ “sắc giới” như hoà thượng được!

Sau khi chịu phải hình phạt như vậy mà vẫn có thể nằm lăn ra ngủ như chết thì cũng thật không nể mặt người ngược đãi mình một chút nào hết! Anh có thể tiếp tục giả vờ ngủ, không quan tâm gì nữa, tin chắc đôi tay của cái người tinh táo kia cũng sẽ buông tha thôi. Nhưng nếu như người ấy là bà xã của anh thì Thiên Hạ cũng đành phải nể mặt dụi dụi mắt, sau đó tìm kiếm cô trong ánh nắng chói chang buổi sáng.

“Em có thể đổi cách dụ dỗ, nhẹ nhàng hơn để đánh thức anh không?”. Vừa mới mở mắt, anh liền bắt gặp ngay khuôn mặt người phụ nữ còn vui vẻ, thẹn thùng tối hôm qua đã đổi sang bộ mặt nặng như chì, đang giận sôi bùng bùng. Đây đúng là một cách thức chào buổi sáng vô cùng khác lạ, sáng tạo và đầy ấn tượng.

“Tỉnh rồi hả?”. Sau một hồi ngây người ra, Mỹ Mẫn liền chau mày suy nghĩ, liệu có nên lời cuộc điện thoại lúc này ra hỏi tội anh hay không? Hay là sẽ giả vờ như không có bất cứ chuyện gì đã xảy ra, tiếp tục kì nghỉ ân ái khó lòng có được này!

“Ừm, mấy giờ rồi nhỉ?”. Anh đưa tay ôm lấy cô, đồng thời lợi dụng động tác vươn người lấy di động để hôn trộm cô một cái.

“Đáng ghét quá.” Những lời lẽ trách yêu giữa các đôi vợ chồng khiến Mỹ Mẫn quên hết tất cả những lời mà cô vừa định nói. Như thế này cũng hay, anh hình như chẳng hề nhớ đã hẹn với người ta, dù sao thì sự việc

cũng đã trôi qua, cũng không cần thiết phải so đo nhiều. Đổi ngay tâm trạng, cô ngẩng đầu lên, cười ngốc nghếch nói: “Vẫn còn sớm mà, cùng em đi ra ngoài dạo mát đi”.

“Em không sợ bị phóng viên chụp ảnh sao?”. Tối nay, sẽ diễn ra lễ trao giải thưởng, tụ hội biết bao minh tinh nổi tiếng, chắc chắn các khách sạn năm sao ở gần đây có không ít giới sần tin mai phục. Thiên Hạ cúi đầu nhìn người phụ đang gục đầu trên vai anh, hỏi một câu với ngữ khí tỏ ra bình thản, nhưng lại vô cùng mong chờ câu trả lời từ cô.

Mỹ Mẫn sững người, không trả lời mà hỏi vặn lại: “Anh sợ sao?”.

Câu hỏi của anh khiến cô chợt nhớ lại những ngày tháng trước đây, cảm giác buồn bã khiến cô chẳng muốn tiến lên tiếp. Giấu tất cả mọi người việc kết hôn, lúc đầu đích thực mang lại cảm giác khoái trá. Trước mặt mọi người, cả hai đều tỏ ra chỉ có quan hệ công việc, và thường xuyên nhận được tín hiệu ngầm nào đó của người kia truyền đạt qua ánh mắt. Tuy nhiên chuyện này dần dần khiến cô trở nên phiền muộn, chán nản. Nhìn thấy anh thường xuyên có mặt trên các tạp chí lá cải, xảy ra tin đồn thất thiệt với vô số các nữ minh tinh, cô chỉ đành bất lực chạy ra trước gương hét toáng lên: “Tên đàn ông đó đã có chủ rồi, các người đừng có tơ tưởng đến nữa.” Mỗi lần bị các phóng viên không rõ chân tướng sự việc hỏi về cuộc sống tình cảm của anh, Mỹ Mẫn mới thấu hiểu được cảm giác muốn nói mà khó thốt thành lời là như thế nào.

“Chỉ cần em gật đầu, muốn anh ngay tối nay tuyên bố tin tức chúng ta chuẩn bị kết hôn, anh sẽ làm ngay”. Chỉ một cái ôm đơn giản, mọi tâm sự của cô gần như được truyền qua cơ thể, xuất hiện ngay trước mặt anh, Thiên Hạ hoàn toàn có thể cảm nhận được cô đang rất sợ hãi, đang chờ đợi anh nói một điều gì đó để cô tiếp tục giữ vững niềm tin của mình.

Thì ra cho dù có là thanh mai trúc mã thì vẫn có rất nhiều điểm không thể hiểu nổi nhau. Trước đây, anh chỉ cảm nhận được hình như sở thích của cô là đấu khẩu với anh, không mang bất cứ ý nghĩa sâu xa nào hết, dù chuyện lớn hay chuyện nhỏ đều châm chọc, cãi cọ đôi câu ba lời là xong mà thôi. Bây giờ anh mới chợt nhận ra, muốn một người phụ nữ mạnh mẽ, hiểu thấu chịu mềm mỏng là một điều hoàn toàn không tưởng. Cô có thói quen dùng những lời lẽ sắc bén che giấu đi nỗi lo lắng, sợ hãi trong lòng.

“Có thật không?”. Dù nhếch mày nghi hoặc, thế nhưng sau khi bày tỏ mối nghi ngờ theo quán tính, Mỹ Mẫn vẫn lựa chọn tin tưởng anh như trước kia: “Cũng không cần phải khoa trương thanh thế như vậy, chỉ cần hai chúng ta vui vẻ là được, không cần thiết phải phô ra hết ọi người chiêm ngưỡng”.

Con đường theo đuổi vợ cũ thật sự là trường kì mà. Tuy rằng rất gian khổ, nhưng ngay sau khi Đinh Mỹ Mẫn thẳng thừng đưa ra tuyên bố trên, Thiên Hạ có chút cảm giác là anh đã bắt đầu có hy vọng. Nếu mọi việc diễn ra thuận buồm xuôi gió giống như những gì anh đã tính toán trong lòng thì bây giờ chỉ còn đợi ngày về nhà “dâng tặng” cô một buổi hôn lễ hành trang là có thể từ từ thực hiện mấy câu thành gia lập thất, động phòng hoa chúc, sớm sinh quý tử... theo đúng trình tự rồi.

Những giây phút nào trong cuộc sống mà người phụ nữ cảm thấy hạnh phúc nhất? Với câu hỏi này ta có thể nhận được vô số các câu trả lời, muôn màu muôn vẻ, đa dạng, phong phú, nhiều chủng loại. Đối với Đinh Mỹ Mẫn mà nói, niềm hạnh phúc nhất chính là có thể tự tay chọn lựa cho người đàn ông mình yêu quần áo, trang phục khi ra khỏi nhà, nhìn anh từ đầu tới chân, từ trong ra ngoài đều diện những thứ do đích thân mình lựa chọn, chẳng cần biết có đẹp trai, bảnh bao hay không, anh đều không oán trách, chê bai gì mà mặc vào và cùng cô ra ngoài đi dạo.

Rất giản đơn và cũng quá đỗi bình thường, nhưng nếu là trước kia thì điều này hoàn toàn là không tưởng. Giả Thiên Hạ không phải là người đàn ông cam chịu sự sắp xếp, an bài của người khác, từ những chuyện lớn như quyết định trong công việc đến những việc nhỏ như những chuyện vặt vãnh kiểu tất gì phối hợp với đôi giày nào... Thậm chí ngay cả việc Đinh Mỹ Mẫn nên ăn mặc theo phong cách nào để dẫn chương trình, anh cũng không để cho cô có bất cứ cơ hội phát biểu ý kiến cá nhân nào hết.

Cho nên khi Đinh Mỹ Mẫn ngồi trong nhà hàng của khách sạn, cô hoàn toàn phớt lờ, lãng quên đồ ăn thịnh soạn, hấp dẫn trước mặt, mà chỉ chú ý ngắm nhìn Giả Thiên Hạ đang ngồi trước mặt mình. Nghĩ tới việc ngay chiếc khuy nhỏ trên áo của anh cũng do cô tự tay cài vào, thật lòng Mỹ Mẫn cảm thấy được yêu thương, sung ái tới mức đáng ngạc nhiên.

“Nhìn cái gì thế? Không lẽ anh đẹp trai tới mức em không thể rời mắt được sao?”. Thấy ánh mắt nhìn chăm

chú của cô, anh nở nụ cười mãn nguyện, cảm thấy hài lòng trước tình cảm dào dạt hiện lên trong đôi mắt cô. Anh vừa ngồi tận tình giúp cô gấp hành hoa ra khỏi thức ăn, lại vừa buông lời châm chọc.

Hoàn toàn khác mọi khi, lần này câu nói châm chọc của anh không hề khiến cô tức giận, bực bội, Mỹ Mẫn vẫn tiếp tục chìm đắm trong lí luận hạnh phúc khác thường của mình: “Anh không thấy bộ quần áo mà em đích thân lựa chọn cho anh xấu sao?”.

“Cũng tạm ổn, con mắt thẩm mỹ của em đã tiến bộ hơn rất nhiều”. Ha ha, tại sao cô lại dám hỏi câu này cơ chứ? Chiếc áo vest khoác ngoài màu tím nhạt, chỉ có mình cô mới có thể chọn ra chiếc áo rực mắt thế này!

“Chà, anh cũng cảm thấy như vậy hả?”. Hoàn toàn không hiểu lời lẽ ẩn chứa ý châm chọc của anh, Đinh Mỹ Mẫn hứng khởi múa may quay cuồng, thao thao bất tuyệt giảng giải về lí do tại sao cô lại phối hợp như vậy: “Lúc em còn ở nước ngoài, em nghe người ta nói chỉ có người đàn ông đích thực mới dám mặc màu tím. Theo kinh nghiệm nghiên cứu lâu năm và nhiều lần so sánh, đối chiếu của em, thì anh rõ ràng là một người đàn ông đích thực không sai chút nào, nên rất hợp, rất hợp...”.

Anh có nên vui mừng hay không? Liệu có thể hiểu lời khen “đàn ông đích thực” của cô theo ý đen tối, như một lời khẳng định về kĩ thuật giường chiếu của anh hay không nhỉ? Vậy xin hỏi cụm từ “nhiều lần so sánh và đối chiếu” nghĩa là như thế nào chứ? Sau một hồi đắn đo, lo lắng, vui vẻ lẫn lộn, Thiên Hạ quyết định không che giấu ý nghĩ của mình nữa, cần phải kìm chế sự phẫn khích tội độ của cô xuống: “Anh không còn cách nào khác, đối với những người phụ nữ có thể gây sự vô lí bất cứ lúc nào thì lúc cần thiết cũng phải nói đối vài câu để đỡ dành”.

Đương nhiên ngay sau khi nhận được lời phúc đáp dạng này, ngay lập tức cô chuyển giọng mắng nhiếc: “Giả Thiên Hạ, anh có ý gì đây? Muốn chứng minh anh thông minh, lanh lợi, hoàn toàn có khả năng đối phó với tất cả các loại phụ nữ đúng không?”.

“Thì ý giống như cái “nhiều lần so sánh và đối chiếu” của em đó!”.

“Hả...” Đinh Mỹ Mẫn gần như bị chặn họng, khí thế chuẩn bị sẵn để cãi nhau dần dần lắng xuống, cô bật cười ngược lại: “Anh đang ghen hả?”.

“Điều đó là quá hiển nhiên rồi còn gì!”. Riêng về điểm này thì anh hoàn toàn thừa nhận, bao nhiêu chuyện phân li, tái hợp, cãi cọ, giận hờn bấy lâu khiến anh hiểu được rằng, niềm kiêu hãnh và khí thế là thứ vô cùng quan trọng, nhưng khi đối mặt với tình yêu thì có thể vứt bỏ cả hai thứ cũng được. Thỉnh thoảng cũng nên bỏ qua sự kiêu hãnh vốn có của đàn ông mà chiều theo sở thích của nàng.

“Anh đúng là thích so đo tính toán, chẳng qua người ta kích động quá dùng sai từ thôi mà”. Nghe ra thì có vẻ như đang cầu nhau, nhưng trên mặt Mỹ Mẫn hiện rõ nét vui mừng, đủ để chứng minh cô rất thích đáng ghen tuông vớ vẩn theo kiểu trẻ con này của anh. “Tối nay chúng ta đi đâu để chúc mừng đây?”.

“Chúc mừng cái gì cơ?”. Chủ đề nói chuyện chuyển đổi quá nhanh, anh hình như không bắt kịp theo tiết tấu câu chuyện của cô.

“À, tất nhiên chúc mừng giải nhà chế tác xuất sắc nhất rồi, đoạt được giải đó chẳng khác nào dát vàng hào quang bên ngoài mình, đương nhiên là phải đi đâu đó ăn mừng chứ”.

“Em tin chắc anh đoạt giải như vậy sao?”.

Mỹ Mẫn nở một nụ cười chắc thắng đầy tự tin: “Đương nhiên là anh đoạt giải rồi, ai gặp cũng nói em có tương vọng phu đó”.

“Vậy thì tối nay ngoan ngoãn ở trong phòng khách sạn đợi anh về, chúng ta sẽ đi đâu đó làm một chuyện đặc biệt hơn rất nhiều.” Chỉ mấy chữ “tương vọng phu” giản dị, đơn thuần đó thôi, cộng thêm vẻ mặt thần nhiên của cô đã khiến trái tim anh ấm áp, hạnh phúc hơn bao giờ hết.

“Chuyện gì thế?”

“Những chuyện đại loại như cầu hôn gì đó”.

Anh vẫy tay ra hiệu gọi nhân viên phục vụ thanh toán hóa đơn, vừa lấy tiền ra trả, vừa thần nhiên trả lời. Tuy chỉ có mấy chữ đơn giản, nhưng đã làm cho trái tim của Mỹ Mẫn thổn thức, xốn xang, tâm trạng đan

xen, trộn lẫn giữa biết bao cảm xúc phức tạp. Sau khi những cảm động ban đầu qua đi, những ám ảnh trước kia bỗng chốc lại hiện về khiến cô bất an, lo lắng. Cô lí nhí trả lời, định trốn tránh theo bản năng: “Liệu... liệu có quá đột ngột không? Cứ tiếp tục như bây giờ cũng rất tuyệt mà!”.

“Tuyệt ở chỗ nào chứ?”. Cô đã bao giờ nhìn thấy có người ngư dân nào sau khi giăng lưới và có cá vào lưới mà không kéo lưới lên luôn chưa? Không lẽ cứ để mặc con cá đó để nó tìm cơ hội trốn thoát, sau đó lại cười hả hê mà than thở: “Như vậy cũng rất tuyệt” sao?

“Không có phiền phức”. Cô nói một cách mơ hồ không rõ ràng, thực tế thì cô cũng chỉ có thể dùng mấy chữ đó để hình dung ra mà thôi.

Đối với cô mà nói, hôn nhân lại càng giống như một chiến trường. Đợi ngay sau khi quan hệ vợ chồng của họ chính thức được thiết lập thì cũng đồng nghĩa với việc phải nhe nanh giương vuốt đi chiến đấu với bố của anh, với náo các yểm oanh thỉnh thoảng lại tụ hội bên cạnh anh. Cho dù có cam chịu là lính đào ngũ thì cũng đã thương tích đầy mình, nói không chừng còn thê thảm tới mức phải dùng nửa đời còn lại để dưỡng thương nữa.

“Em đang trốn tránh điều gì thế?”. Nếu như ngay cả biểu hiện muốn trốn tránh rõ ràng đến mức này mà cũng không nhận ra thì anh thực sự phải đi đo lại chỉ số IQ của mình xem thế nào. Thế nhưng, cho dù nhận ra thì cũng đã sao chứ, anh vẫn chẳng tìm ra được nguyên do, lẽ nào anh làm đến mức độ này rồi mà vẫn còn chưa đủ hay sao?

Cô có thể nói ra không chứ? Cô sợ phải thành thật thừa nhận mình sợ bố anh, sợ những kí ức đau khổ mà cô cố gắng vùi sâu chôn giấu lại tái diễn lần nữa, cho nên cô thà chọn lựa lững lờ giữa chừng như vậy thôi! Không có những lời hẹn thề quá nặng nề, cùng những ngọt ngào quá đáng, thì lúc chịu tổn thương có lẽ cũng không đau đớn như trước nữa. Thế nhưng làm như thế liệu có lo lắng dư thừa quá không? Cho dù là kết hôn hay yêu đương đơn thuần, thì đều là việc của hai người, anh đã thay đổi ngoạn mục, rõ ràng đến vậy để thoả hiệp với những mong muốn của cô, thì chẳng có lí do gì để cô tiếp tục đắn đo không dám bước lên phía trước: “Em ...”.

Cô vừa mở miệng, mới nói được có một tiếng thì tiếng chuông di động của Giả Thiên Hạ bỗng reo lên chặn lời.

Hai người mặt đối mặt nhìn nhau hồi lâu, Thiên Hạ chẳng buồn nhìn đến chiếc di động lấy một lần, ở anh toát ra khí thế coi trời bằng vung, cho dù chuyện to tát đến đâu cũng gác sang một bên, anh phải nghe được câu trả lời của cô đã. Than dài một tiếng, Mỹ Mãn đành phải thoả hiệp với anh: “Anh cứ nghe điện thoại đi, nghe xong rồi mình nói chuyện tiếp.”

“Nói chuyện xong rồi mới nghe.” Anh tỏ ra nghiêm túc, lạnh lùng đáp lại, ngầm ngụ ý rằng anh chỉ có thể nhường nhịn cô đến mức này thôi, những việc cần phải kiên quyết thì đừng mong có cơ hội nhượng bộ nào.

“Được, em sẽ lấy anh, về đến nhà là sẽ lấy luôn”. Đáng ghét, đành phải liều mình thôi! Làm gì có ai bàn bạc thoả thuận chuyện hôn nhân đại sự theo kiểu này chứ? Không có bất cứ một đáp án nào khác có thể chọn lựa, bị người ta thúc ép quá đáng, cô không còn chỗ thoái lui nữa.

Rất tốt, tuy rằng quá trình tiến hành không mấy thuận lợi, nhưng kết cục thế này cũng có thể coi là tốt đẹp. Thiên Hạ nở nụ cười mãn nguyện, “thu quân ăn mừng chiến thắng, đưa tay với lấy chiếc di động. Khuôn mặt anh vẫn tiếp tục nở nụ cười đắc ý, ánh mắt bám sát theo cô, chẳng mấy chốc tâm đến người trợ lí đang dần suy sụp tinh thần vì đợi một hồi lâu mà chẳng thấy anh quay lại khách sạn.

Đã đến giờ phải tham dự lễ trao giải thưởng hàng năm, sau khi Giả Thiên Hạ đưa Mỹ Mãn về tới khách sạn liền nhanh chóng thay đồ tới tham dự cái lễ trao giải chết tiệt đó.

Cô chẳng có danh cũng chẳng có phận nên chỉ có thể đơn độc chần giữ căn phòng, vô cùng chán nản nhìn chăm chăm vào chiếc tivi. Những gì mà cô nhìn thấy chỉ là vô số các cô minh tinh thì nhau tranh tài khoe sắc, cô tự hỏi bản thân liệu có phải cô không có duyên với những buổi lễ long trọng kiểu này không? Không lẽ khí chất của cô thực sự không đáng được lên màn hình hay sao? Trước kia khi còn làm người dẫn chương trình, Mỹ Mãn suy nghĩ nát óc cũng chỉ mong muốn được trở thành người dẫn chương trình cho các lễ trao giải kiểu này, nhưng người ta chê cô phàm tục, thà chọn một bình hoa di động đứng đó làm dáng còn hơn. Còn bây giờ, cô tự nhận thấy bản thân đã trở nên rất xinh đẹp, lại đang làm nhà chế tác nữa, nghe ra cũng

rất sang trọng, chẳng ngờ kết cục càng thê thảm hơn. Những vị giám khảo bình xét kia chẳng buồn để tâm đến chương trình do cô chế tác, thời gian thẩm định chương trình cũng rất ngắn, cuối cùng đưa ra lời nhận xét thậm chí còn “hạn chế” hơn trước.

Càng nghĩ lại càng thấy phát hỏa, cô tức giận nhét cả đồng khoai tây chiên vào miệng, rồi nhai ngấu nghiến. Lúc quay đầu lại nhìn vào hình dáng của mình trong gương, Mỹ Mẫn bỗng nhiên sững lại rồi ngẩng người ra buồn bã.

Người phụ nữ trong gương buộc mái tóc rối bời sau lưng, dáng ngồi khó coi, miệng thì thật sự quá thảm thương, còn về quần áo thì... Hic, trông có đôi phần giống với bà chủ Bao trong phim Tuyệt đỉnh công phu do Châu Tinh Trì đóng vai chính, mái tóc được buộc tùy tiện sau lưng, hơi rối và có vài lọn tóc xõa ra xung quanh, và để cảm thấy thoải mái nên cô chỉ mặc mỗi chiếc áo sơ mi của Giả Thiên Hạ. Vạt áo vừa hay che khuất được từ phần hông trở lên, có thể coi là một cách ăn mặc gợi cảm, thế nhưng chẳng hiểu sao khi tổng hợp tất cả lại, trông cô lại đáng thương, thê thảm đến vậy?

Chẳng phải Giả Thiên Hạ cũng đã nói, tối nay sẽ đưa cô đi làm chuyện gì đó đặc biệt, ví dụ như cầu hôn sao?

Không lẽ cô lại ăn vận, trang điểm kiểu này nhận lời cầu hôn của anh ư?

Nghĩ vậy cô liền vứt ngay gói khoai tây chiên trong tay đi, bỏ qua mọi tiếng reo hò cổ vũ trong tivi truyền ra. Những thứ đó hoàn toàn chẳng liên quan gì đến cô hết, Mỹ Mẫn tiến sát lại gương soi kỹ khuôn mặt mình. Lỗ chân lông không hề to, làn da cũng có thể coi là mịn màng trắng nõn, không có quảng thâm ở dưới mắt, không tồi chút nào, chỉ cần trang điểm vào là hoàn toàn có thể “xoay chuyển càn khôn”.

Nghĩ sao làm vậy, Mỹ Mẫn nhanh chóng lật tung va li lên, lục tìm tất cả những hộp dưỡng da, mỹ phẩm mang theo đồ hàng loạt ra giường. Cho dù là lễ trao giải nào thì cũng rất rườm rà nhiều thủ tục, nếu mà dài cổ ngồi đó chờ đến màn xuất hiện của Giả Thiên Hạ một cách ngốc nghếch, chỉ bằng tận dụng khoảng thời gian rảnh rỗi đó “tân trang” lại bản thân cho thật xinh đẹp thì hơn. Cái này có thể gọi là sắc đẹp đáng quý với phụ nữ vô cùng.

Rửa sạch mặt, đắp mặt nạ dưỡng da, đúng lúc cô đang tập trung nhìn vào gương kẻ viền mắt, thì bỗng nhiên hai vị khách mời trên tivi đọc đồng thanh lên câu: “Và người giành giải nhà sản xuất xuất sắc nhất...”. Đến lúc này Mỹ Mẫn mới chú ý đến tivi. Những người lên trao giải thưởng hay làm cho không khí trước khi đọc tên trở nên bí ẩn, hồi hộp, cô chẳng rõ ở trong khán phòng đó có bao người nín thở chờ tin nữa, bản thân cô cũng chẳng dám thở mạnh, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía màn hình, đợi chờ trong hồi hộp.

“Á...”. Máy quay dừng lại ở khuôn mặt không thể nào quen thuộc hơn với cô, chính là anh, Giả Thiên Hạ, Mỹ Mẫn không kìm nén được mà bật cười. Đây là một cảm giác vô cùng tuyệt diệu, một người vài tiếng đồng hồ trước còn ở ngay bên cạnh mình, vậy mà lúc này đã xuất hiện trên tivi rồi. Tuy rằng anh vẫn giữ nụ cười hết sức lịch sự và lạnh nhạt như mọi khi, nhưng cô vẫn có thể nhận ra được chút hồi hộp, lo lắng lộ rõ nơi đôi chân mày đang cau lại.

“Giả Thiên Hạ, Giả Thiên Hạ, Giả Thiên Hạ...”. Lúc này cô trông giống như đang niệm thần chú, không ngừng nhắc đi nhắc lại tên anh.

Chẳng qua chỉ là khoảng thời gian ngắn ngủi chờ đợi thôi, vậy mà Mỹ Mẫn cảm giác như đã rất lâu rồi, khó khăn lắm thì hai vị khách mời đến trao giải mới chịu đọc ra cái tên mà cô đã chờ đợi rất lâu: “Giả Thiên Hạ!”.

“Á, á... Ya ya ya...”. Cô dường như không thể kìm nén được cảm xúc mà kêu gào trong sung sướng, chân tay run lên vì xúc động. Cô cũng chẳng để ý được quá nhiều tất cả những chuyện khác, cho dù biết rằng cảnh tượng lúc này trông mình rất buồn cười, giống như một đứa trẻ ngây ngô đứng reo hò âm ỉ trước bàn trang điểm vậy. Chính cảm giác hưng khởi đó khiến cô cảm nhận được niềm vinh quang và tự hào về anh, đến mức gần như muốn mở danh bạ gọi cho từng số điện thoại trong đó, thông báo với mọi người bây giờ người đang lĩnh giải trên tivi đó chính là chồng của cô.

Người ta vẫn thường có câu bạn bè thì hiểu nhau, ngay lúc Mỹ Mẫn định gọi điện báo tin vui thì di động của cô reo lên.

“Này cô bạn, chắc đang vui mừng đến chết đi sống lại đúng không?”. Di động truyền đến giọng nói của Lâm Ái.

“Ồ, thế cậu không tới tham dự lễ trao giải này sao?”.

“Phí lời, nếu đi thì giờ này mình còn có thời gian và tâm trạng để gọi điện cho cậu à? Không phải Lăng Gia Khang đã ép mình phải nghỉ ngơi một thời gian sao? Anh ta đã huỷ hết tất cả các kế hoạch, chương trình của mình rồi. Hơn nữa, lễ trao giải đó cũng không có giải thưởng nào dành ỉnh hết, còn lâu mình mới chịu đi làm bình hoa di động làm nền cho người khác!”.

“Ồ, ồ”. Mỹ Mẫn bị phân tâm rất nhanh, gấp gấp muốn chia sẻ niềm hạnh phúc lúc này của cô tới người bạn thân: “Người đàn ông của mình đã đoạt giải đấy, là giải nhà sản xuất xuất sắc nhất đó!”. Lời nói thứ tự bất phân, loạn xạ đã đủ chứng minh rằng vào lúc này cô không chỉ quá hứng khởi mà thậm chí còn biến thành “cô ngốc” rồi!

“Được rồi, được rồi... cũng đâu có phải cậu đoạt giải, kiêu hãnh cái gì chứ... Này! Cậu có đang nghe mình nói không đấy?”. Những người bạn thân thiết thường hay hiểu nhau đến bất ngờ, Tiểu Ái chưa nói xong thì đã cảm nhận được bạn mình hồn phách đang bay bổng nơi nào rồi.

Quay đầu lại, nhìn vào ti vi, cô dường như đã hiểu ra tất cả, ông xã người ta đang phát biểu cảm tưởng khi đoạt giải mà!

Cũng là người trong ngành giải trí, thường thì Mỹ Mẫn cảm thấy rất buồn cười trước những lời phát biểu cảm tưởng và tri ân lúc nhận giải thưởng kiểu này. Chỉ toàn là lời cảm ơn người này người kia, may mà hầu hết mọi người không cảm ơn đến cả mấy chú cún con bên nhà hàng xóm đấy! Thuộc tuýp người không mấy coi trọng lời nói đầu môi, mỗi lần như vậy, Mỹ Mẫn thường là người cười nhạo dữ dội nhất. Thế nhưng lúc này, khi sự việc có dính líu chặt chẽ đến mình, cô lại tỏ ra vô cùng phấn khích. Cũng là những lời nói ấy, đổi lại là do Thiên Hạ của cô nói, cộng thêm chất giọng quyến rũ, lời cuốn, thật lòng khiến người ta chẳng thể rời mắt khỏi màn hình.

“Sau lễ trao giải này, chắc là anh sẽ cùng với bạn bè, đồng nghiệp đi ăn mừng chiến thắng, đúng không?”. Sau vô số lời cảm ơn, tri ân của anh, vị khách mời trao giải cố gắng tìm thêm lời để bắt chuyện.

Câu hỏi này thật đúng là ngớ ngẩn, tuy nhiên Giả Thiên Hạ vẫn giữ nụ cười vui mừng trên môi và nói: “Chắc là không đâu, có người đang đợi tôi về”.

“Hả?”. Vị khách mời trao giải thật không thể ngờ rằng, chỉ một câu nói vu vơ của mình mà lại có thể “khui” ra một tin giật gân đến vậy. Cô nàng ngại ngùng liếc sang ra hiệu cho người dẫn chương trình, thực lòng không hiểu nổi lúc này Thiên Hạ đang cố ý gây hiệu quả hơn cho chương trình hay là có chuyện gì đó thật.

Sau khi nhận được “lời cầu cứu” từ nữ khách mời kia, người dẫn chương trình mỉm cười, hỏi xen vào câu chuyện: “Là bạn gái của anh sao?”.

“Tôi vẫn quen gọi cô ấy là bà xã”.

Đình Mỹ Mẫn, nhất định là Đình Mỹ Mẫn. Đáp án thực ra đã quá rõ ràng rồi, chẳng qua là ở hội trường lúc ấy chẳng có ai muốn nói toạc ra đáp án mà thôi.

Sau một vài giây, cả hội trường lặng tiếng, nhân vật chính Giả Thiên Hạ liền quay người đi vào sau cánh gà.

Đi mất rồi sao? Anh đã tự khai ra một tin tức giật gân đến vậy, mà lại quay người bước đi thản nhiên như không có chuyện gì ư? Đáng vẻ còn tỏ ra vô cùng tự tại thoải mái nữa chứ!

Diễn biến sau đó của sự việc đã chứng minh rằng, người đứng ở đầu chiến tuyến cung cấp tin giật gân không phải là các tay phóng viên săn tin mà chính là những anh chàng quay phim đứng ngay sau các phóng viên. Ống kính của anh ta vừa lia đi thì trên màn hình xuất hiện ngay hình ảnh của một người mà Mỹ Mẫn không hề ngờ tới. Khán phòng lúc ấy không khí trở nên kì lạ đã đành, nhưng ngay cả những người đang nói chuyện rôm rả như Mỹ Mẫn và Tiểu Ái cũng đều ngưng đại vì bất ngờ.

Cuối cùng thì người ngoài cuộc vẫn là tỉnh táo nhất, Tiểu Ái liền kêu gào lên nhằm thu hút sự chú ý của cô bạn mình trong di động: “Ôi chúa ơi, tại sao Lăng Gia Khang lại xuất hiện ở đây?”.

“Mình đâu có biết...!”. Mỹ Mẫn đành phải để chiếc di động ra xa một chút, đưa tay lên day day chiếc tai vừa bị “tấn công” bởi giọng hét kinh hoàng. Sau cùng, cô còn đưa ra câu trả lời như sau: “Cái này thật ra cũng rất bình thường, tốt xấu gì người ta cũng là ông chủ của một công ty quản lý nghệ sĩ lớn mà”.

“Chết mất thôi, đúng là Lăng Gia Khang rồi! Anh ta không gọi điện cho cậu sao?”. Tiểu Ái vẫn tiếp tục hào hứng đưa đẩy câu chuyện.

“Xin cậu đấy, mình với anh ấy lúc này còn chẳng phải là bạn bè nữa cơ...”.

“Cậu đang làm cái gì đấy, mình đâu phải là phóng viên, cần gì phải đưa ra một câu trả lời miễn cưỡng đến thế chứ? Cậu nói xem tại sao về mặt anh ta trông lại chán đời đến vậy hả? Thôi tiêu rồi, tiêu rồi, tình địch gặp mặt nhau, một lúc nữa không biết có đánh nhau một trận toir bởi ở cánh gà không nữa? Thế thì sẽ xảy ra án mạng mất. Thông thường những người như Lăng Gia Khang một khi đã tức giận lên thì cái gì cũng có thể làm, kể cả có phải huỷ hoại bản thân mình đi nữa...”.

Định Mỹ Mẫn trợn tròn mắt, cho dù biết rằng ở đầu dây bên kia Tiểu Ái chẳng thể nhìn thấy được hình ảnh của mình lúc này, nhưng cô vẫn bĩu môi một cách vô vọng. Biểu cảm của Mỹ Mẫn lúc này vô cùng phong phú, cô không nhẫn nhịn nổi đành phải phá vỡ mạch cảm hứng tuôn trào của cô bạn thân: “Tiểu Ái à, sau này cậu ít xem mấy bộ phim quá phi thực tế đi nhé! Cậu có hiểu thế nào là xã hội pháp trị hay không?”.

Im lặng một lát, dường như Tiểu Ái đang tự cảnh tỉnh bản thân. Nhưng chẳng được bao lâu cô lại tiếp tục: “Nói cũng đúng, Giả Thiên Hạ nhà cậu xuất thân từ gia đình có nguồn gốc băng đảng xã hội đen có tiếng. Nếu muốn ra tay thì cũng phải do anh ấy ra tay đầu tiên mới hợp lí”.

“Nhà anh ấy đã rút lui khỏi xã hội đen lâu lắm rồi! Bây giờ là tập đoàn làm ăn hợp pháp, lại còn đưa lên sàn chứng khoán nữa đấy!”. Mỹ Mẫn đưa chiếc di động ra trước mặt, trực tiếp nói đồng dạng vào ống nghe, cố gắng kêu oan cho người đàn ông của mình.

“Ấy da, cậu kích động cái gì chứ, các cụ ngày xưa nói cấm có sai bao giờ. Sinh con gái đúng là chẳng được cái tích sự gì, còn chưa gả ra khỏi nhà đã một lòng một dạ lo cho người khác rồi”. Lâm Ái nói rất thuận miệng mà chẳng hề ý thức được rằng bản thân mình vốn dĩ còn một đoạn đường dài nữa mới làm vợ người ta, vậy mà lại nói ra những lời như thể mẹ sắp gả con gái đi vậy, thực sự chẳng thích hợp chút nào. “À, đúng rồi, suýt chút nữa thì quên mất chuyện chính. Mình gọi điện đến là có chuyện muốn nói với cậu. Người ở bên vườn nho gì đó của cậu gọi điện thoại ỉnh nói rằng không liên lạc được với cậu. Họ bảo cậu có thời gian thì gọi điện sang nói chuyện với họ. Có phải là cậu thay số điện thoại mà không thông báo cho họ không?”.

“Hình như là mình quên mất. Đưa số của họ ỉnh đi!”.

Trước khi gọi điện cho người bên chỗ vườn nho, Mỹ Mẫn thực sự không nghĩ mọi chuyện quá sâu xa, cô dường như còn chưa dứt ra khỏi niềm hân hoan vì Giả Thiên Hạ vừa mới đoạt giải. Thế nhưng, sau khi liên lạc được với người bên ấy, tâm trạng của cô chẳng thể nào thoải mái như trước được nữa. Đầu tiên là do sự chênh lệch về thời gian, bị Mỹ Mẫn quấy rầy giữa giấc ngủ ngon lành, họ buông lời mắng nhiếc một trận, khi đã mắng mệt rồi, thì mới tỉnh ngủ nói vào chủ đề chính.

Với trình độ tiếng Anh của Mỹ Mẫn thì chuyện hỏi họ đang nói gì là vô cùng khó khăn. Nhưng chí ít thì cô cũng biết nắm bắt một vài từ ngữ quan trọng, chủ chốt trong câu, sau đó gộp nhặt lại theo đúng cái cách mà các thầy cô đã dạy cô từ hồi tiểu học. Cuối cùng cô cũng rút ra được điểm quan trọng nhất của cuộc nói chuyện là... Khu vườn nho mà cô đầu tư đã xảy ra chuyện rắc rối, cô cần phải đích thân sang đó để giải quyết sự việc.

Một người phụ nữ chẳng có chút đầu óc làm ăn kinh doanh, lại chẳng biết tích lũy kiến thức để sử dụng như cô, mà lại dám lấy toàn bộ số tiền tích lũy nửa đời của mình đầu tư vào một vườn nho, nghe ra thì thực sự là nực cười! Đúng vậy, Mỹ Mẫn biết thừa hành động đó của cô được thực hiện trong lúc đầu óc không tỉnh táo. Nhưng bây giờ không phải là lúc ngồi ngáy ra hồi hận, cô nhất định phải nghĩ ra một cách gì đó để giải quyết.

Chân trần đi lại trong phòng khách sạn một hồi lâu, tay cô vẫn nắm chặt chiếc di động, hết nâng lên rồi lại đặt xuống, không biết cô đã lặp đi lặp lại bao nhiêu lần động tác này nữa. Màn hình di động hiển thị số điện thoại của Lăng Gia Khang, chỉ cần cô chịu ấn nút gọi điện thôi, nói không chừng chuyện lớn tày trời

cũng có thể hoá giải ổn thoả, thế nhưng, Mỹ Mẫn cứ đắn đo mãi mà chẳng dám làm. Hành động như vậy có ý gì chứ? Coi người ta như một công cụ lợi dụng, gọi đến thì đến, bảo đi thì đi sao? Lúc không cần đến người ta thì chối từ đến nhẩn tâm, suýt chút nữa đã ra lệnh cho người ta “lên sao Hoả mà ở”. Đến lúc xảy ra chuyện lại muốn gọi người ta quay về, nhờ đâu người ta lại trả lời cho câu: “Xin lỗi nhé, tôi đã đi ra khỏi trái đất, cảm giác ngoài vũ trụ rất thoải mái. Tôi không muốn quan tâm đến cô”. Vậy thì, chẳng khác nào cô tự lấy đá đập vào chân mình, lúc đó muốn khóc cũng chẳng ra nước mắt ấy chứ!

Sau một hồi đầu trí dần vật khá lâu, Mỹ Mẫn đành than thở đôi câu rồi chuyển qua gọi điện cho Giả Thiên Hạ.

Ban đầu, người dự dõ cô bỏ tiền ra đầu tư là Lăng Gia Khang, người hùn vốn đầu tư cùng cô cũng là Lăng Gia Khang, nói thẳng ra thì từ đầu đến cuối chuyện này chẳng can hệ gì đến Giả Thiên Hạ hết. Có lẽ anh thực sự chẳng giúp đỡ được gì, cho dù là vậy, nhưng cô vẫn mong có anh ở bên cạnh những lúc khó khăn như thế này. Không phải chính bản thân anh cũng đã từng nói: “Cho dù là chuyện tày trời, anh cũng sẽ giúp em giải quyết. Kể cả em không muốn dựa dẫm thì cũng hãy để anh được ở bên cạnh em” sao?

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau”. Đầu dây phía kia điện thoại truyền lại tiếng thông báo khô cứng.

Mỹ Mẫn đứng ngây người vì buồn bã, cô liếc lên màn hình ti vi, lễ trao giải gần như đã đi vào hồi kết, có lẽ anh vẫn còn ngồi tham dự nên không tiện bật di động.

Bất luận có chuyện gì xảy ra, trước tiên hãy cứ tìm một lí do hợp lí cho Giả Thiên Hạ, đó chính là thói quen không thể nào bỏ đi của cô.

Sau khi lễ trao giải kết thúc, chiếc kim đồng hồ lại không ngừng di chuyển, 10 giờ, 11 giờ, 12 giờ... Chương trình ti vi cũng hết từ lâu, điều duy nhất không đổi chính là tiếng thông báo vang lên trong điện thoại. Là ai đã nói rằng tối nay sẽ ở cùng cô để chia sẻ hạnh phúc? Là ai đã nói tối nay sẽ cầu hôn cô? Đúng vậy, bây giờ cô đã không còn là cô nữ sinh mười bảy, mười tám nữa rồi, cho nên không nhất thiết phải đòi hỏi những chuyện lãng mạn, phong hoa tuyết nguyệt gì đó. Nhưng ít nhất, những lúc cô cần có anh ở bên thì anh cũng phải có mặt chứ?

Lòng nhẩn nại dần dần biến mất, cuối cùng Mỹ Mẫn đành bỏ cuộc, vứt chiếc di động sang một bên, nằm bẹp lên giường, đôi mắt nhìn vu vơ vào khoảng không, cổ tử vờ đang chờ đợi cơn buồn ngủ ập tới kéo đi mọi cảm xúc đau buồn lúc này. Cô thầm nghĩ, có lẽ ngủ đi sẽ tốt hơn, như vậy sẽ chẳng phải phiền não điều gì hết. Chỉ cần đợi đến ngày mai, khi vừa mở mắt ra là lại gặp được anh rồi. Có lẽ anh đã bị các lãnh đạo cấp trên kéo đi ăn mừng chiến thắng, nói cho cùng thì “người trong giang hồ” có những chuyện không thể chối từ được. Cho nên cô buộc lòng phải thông cảm, sau đó giả vờ như chẳng có chuyện gì xảy ra, khuôn mặt vẫn tươi cười chúc mừng thành công của anh...

Chỉ có điều nhiều khi người trong cuộc đã cam chịu nuốt giận, chấp nhận làm kẻ ngốc, muốn chuyện lớn hoá chuyện nhỏ, chuyện nhỏ biến thành không có gì, mà cũng chẳng được toại nguyện.

Ngay vào lúc mí mắt của Mỹ Mẫn đang trĩu nặng dần, gần như sắp chìm sâu vào giấc ngủ thì đột nhiên di động vang lên. Tay cô đưa ra chậm rãi, bắt lực lôi chiếc di động ra xem kĩ. Một tin nhắn hình.

Sau một hồi đọc tin, cô bắt gặp một tấm hình...

Đó là một đôi nam nữ đang ôm hôn thắm thiết, cuồng nhiệt, nhìn giống như một đôi tình nhân đang rất yêu thương quấn quýt nhau. Đường nhiên nhân vật nam, nữ chính không ai khác ngoài Giả Thiên Hạ và Mạc Tường.

Cô có thể nhận ra được bộ quần áo trên người anh, đó là trang phục mặc đi dự lễ trao giải tối nay. Người đàn ông đã hẹn trước với cô tối nay sẽ đi ăn mừng rồi sẽ cầu hôn, kết quả giờ này đang ôm hôn người phụ nữ khác! Đã vậy cô còn giống như một con ngốc ngồi lì trong khách sạn chờ đợi, trong khi anh đang vui chơi thoải thích ngoài kia.

Mỹ Mẫn vẫn cố thuyết phục bản thân có lẽ đây chỉ là hiểu lầm, hoặc do người nào đó ác ý tạo dựng nên mà thôi.

Thế nhưng lúc này từ ngoài cửa truyền vào tiếng títtít khi quẹt thẻ mở cửa, cô liền ngẩng đầu lên, ngược ra phía cửa chính xem liệu có phải Giả Thiên Hạ đã quay về không.

Mỹ Mẫn cố cười, thậm chí còn định ôm anh vào lòng, chúc mừng anh khải hoàn trở về như không có chuyện gì xảy ra. Tuy nhiên, sau một hồi lâu, cánh cửa mới được bật ra và truyền vào lời nói oán trách của phụ nữ. Cảnh tượng tiếp theo ập đến quá nhanh khiến cô trở tay không kịp, đến mức cô cũng chẳng kịp thu lại nụ cười, chỉ đành giương mắt mỉm cười nhìn mọi chuyện diễn ra.

“Chị Mỹ Mẫn, tại sao chị lại có mặt ở đây?”. Người bước vào cửa tranh mất cơ hội bày tỏ sự ngạc nhiên của cô.

Mạc Tường, ả phụ nữ đáng ghét ấy xuất hiện trước mặt cô với khí thế như thể mình là người phụ nữ danh chính ngôn thuận của Giả Thiên Hạ không bằng!

Những lúc thế này có nên bình thần mà nói với cô ta một câu: “Này, cô đang cướp mất câu nói đáng ra là của tôi đấy” hay không? Chỉ đáng tiếc, Đinh Mỹ Mẫn không phải bất cứ lúc nào cũng có thể ra vẻ nanh nọc, đả đốn được, nên chỉ đành ngậm ngùi đứng nhìn mà thôi. Ánh mắt cô đang tập trung vào Giả Thiên Hạ đã say đến mức bất tỉnh nhân sự, dựa hoàn toàn vào người của Mạc Tường. Đây thực sự là người đàn ông mà cô hết lần này đến lần khác muốn được sống tới “đầu bạc răng long” sao?

Bây giờ bọn họ đang diễn vở gì đây? Nếu như anh muốn nhắc nhở cô rằng, trước kia hai người li hôn không chỉ đơn giản vì tính cách không hợp, có nhiều hiểu lầm, mà thực sự là có sự xuất hiện của người thứ ba thì được thôi, cô nhớ rõ rồi, cho nên sẽ không cao hứng đòi chơi trò “chuyện tình ba người” với anh nữa đâu.

“Anh ấy đạt giải thưởng lớn, nên mọi người lôi đi ăn mừng, chúc rượu đến say mềm rồi. Anh ấy cứ đòi em phải đưa về, chị đừng có hiểu lầm. Nếu như anh ấy nói sớm là chị cũng ở đây thì em đã bảo người khác đưa anh ấy về rồi”. Nhìn vào cách ăn mặc của Mỹ Mẫn, Mạc Tường cũng đoán ít nhiều được tình hình. Vợ cũ xuất hiện trong phòng khách sạn của anh, mặc áo sơ mi của anh, chỉ như vậy thôi đã đủ chứng minh quan hệ của hai người họ đã tiến triển tới mức nào rồi. Mạc Tường dừng lại chốc lát để suy tính, cố gắng nói năng thật cẩn thận để có thể đứng vào vị trí tiến thủ gì cũng đều thuận lợi hết.

Có điều cho dù về mặt có tỏ ra vô tội, giọng nói cũng lạnh lợi, biết điều thì Mạc Tường vẫn chẳng thể che giấu được dã tâm lộ rõ trong ánh mắt. Khi nhìn thấy Mỹ Mẫn, đôi mắt Mạc Tường có chút khinh khỉnh. Phụ nữ muốn trang điểm, ăn vận thật đẹp trước mặt người đàn ông mình yêu, đó là chuyện quá đỗi bình thường. Thế nhưng, nếu không có khả năng thì tốt nhất đừng có học chiêu gọi cảm lôi cuốn người khác kiểu này làm gì. Đừng để cho bản thân giống như Đinh Mỹ Mẫn, khiến cho người không ra người, quỷ không ra quỷ, đến kẻ viên mãn cũng bị chệch lên đến tận mí. Một đối thủ kém cỏi tới mức này, nói chân thành ra chẳng có chút uy hiếp nào hết.

Sau khi nói xong, Mạc Tường miễn cưỡng nhìn Mỹ Mẫn vẫn đang im lặng, đôi mắt mơ màng, mím chặt môi không nói gì đúng như những gì đã dự tính trước đó.

Trận giao chiến này có lẽ nên kết thúc thôi! Nhưng kiểu gì cũng phải có người lên tiếng tuyên bố ngừng chiến trước, thế nên Mạc Tường mỉm cười nói: “Chị Mỹ Mẫn, có phải chị xem lễ trao giải trên ti vi nên mới trực tiếp tới đây để chúc mừng không? Tại sao chị không gọi điện thông báo cho bọn em trước? Nếu biết là chị sẽ tới thì em đã ngăn cản không để anh ấy uống nhiều như thế... Chà, bây giờ say đến mức này, sợ rằng cũng chẳng có cách nào tiếp chị được, chị...”.

Những lời nói duỗi khéo đã ở bên miệng rồi nhưng Mạc Tường không ngu ngốc tới mức tỏ ra đánh đá, ghê gớm trước mặt tình địch. Như vậy chẳng khác nào làm xấu mình trước địch thủ, nói đến thế là quá đủ, cô tin rằng Đinh Mỹ Mẫn có thể hiểu ý sâu xa trong đó.

Mỹ Mẫn đương nhiên cũng không phụ lòng mong đợi của Mạc Tường với từng lời từng chữ đều như đang tuyên bố đồng dạng quyền sở hữu thuộc về ai, vô cùng rõ ràng. Bằng hoàng nhìn sang khuôn mặt đạt đủ tiêu chuẩn của “thiếp bé”, cuối cùng cũng định thần lại được, cô chậm rãi đứng lên, khoan thai tiến lại gần phía hai người, mượn lợi thế về chiều cao để bản thân có khí thế ngút trời.

Cô có thể thua người đàn ông này, nhưng quyết không thể để thua Mạc Tường được.

“Anh say rồi sao?”. Sau một hồi nhìn ngắm kĩ càng, Mỹ Mẫn đưa tay vuốt gọn tóc mái đang loà xoà trước

trán của Thiên Hạ rồi nói tiếp: “Cô vất vả quá, đã muộn thế này rồi mà vẫn còn phải đích thân đưa anh ấy về nhà. Đợi đến mai khi nào anh ấy tỉnh, tôi sẽ bảo anh ấy qua cảm tạ cô hậu hĩnh”.

“Hả?”. Phản ứng này khiến cho Mạc Tường quá bất ngờ.

Với tính cách từ trước đến nay của Đinh Mỹ Mẫn, chẳng phải tiếp theo sẽ làm một trận long trời lở đất hay sao, sau cùng sẽ tức giận bùng bùng xách va li hành lí rời khỏi đây?

“Cô giúp tôi đỡ anh ấy vào giường đi!”.

Sau khi nghe hết câu của Mỹ Mẫn, ánh mắt của Mạc Tường lộ rõ vẻ kinh ngạc, nhìn Đinh Mỹ Mẫn cao ngạo ra lệnh, sau đó quay người đi vào buồng tắm rửa mặt mà chẳng hề có chút ý định nào giúp sức cùng cô đưa Thiên Hạ vào giường. Tất nhiên Mỹ Mẫn lại càng không có ý định rời khỏi nơi đây. Tiểu Tường mím chặt môi, tức giận chẳng biết trút ra đâu, không lẽ lại tỏ ra hiền đức trước người đàn ông đã say tới mức chẳng tự đi được hay sao?

Thế nhưng, nghĩ đến những lời mình vừa nói trước đó, Mạc Tường không thể buông tay bỏ đi ngay lúc này được.

Cô chỉ còn cách cắn răng chịu đựng mà dìu Giả Thiên Hạ vào giường, chỉ có vài bước ngắn ngủi thật lòng cũng chẳng gây khó khăn quá nhiều với cô vì cô cũng đã dìu anh cả đoạn đường dài. Song điều thực sự khiến Mạc Tường khó lòng cất bước lúc này chính là tâm trạng của cô.

Trước khi đưa anh trở về khách sạn, Mạc Tường không nghĩ là sẽ gặp Đinh Mỹ Mẫn ở đây. Điều duy nhất cô suy tính là nhân cơ hội anh say bí tỉ, sẽ làm nên chuyện nhờ nhàng, “gạo đã thổi thành cơm”, đến ngày tiếp theo sẽ khẳng khái rằng bản thân cô cũng say, sau đó làm loạn lên cũng không có gì là không thể hiểu nổi. Vì lẽ đó cô đã cố ý hẹn gặp phóng viên, rồi cố ý chụp tấm ảnh ôm hôn thắm thiết trong tiệc mừng công để gửi cho Mỹ Mẫn. Cô còn dự định ngày mai sau khi ra khỏi khách sạn sẽ làm ra một vụ bị chụp trộm, sau cùng tất cả mọi chuyện dồn lại sẽ ép Giả Thiên Hạ phải cho cô một danh phận đường hoàng. Bác Giả vốn dĩ chẳng ưa gì Đinh Mỹ Mẫn cũng sẽ giúp đỡ, ủng hộ cô ít nhiều. Kế hoạch đó tưởng chừng như hoàn mỹ đến không còn kẽ hở, đến mức cô chẳng hề nghĩ tới việc ngộ nhỡ có việc gì đột xuất xảy ra thì sẽ phải ứng biến thế nào. Không ngờ lúc này, cô lại phải chịu rơi vào cảnh không khác gì người hầu kẻ hạ mặc cho người ta sai bảo.

Khó khăn chật vật mãi mới lôi được Giả Thiên Hạ vào giường, Mạc Tường ngồi bên cạnh giường nghỉ ngơi lấy lại sức, tiện thể cũng cởi quần áo giúp anh, cố làm những hành động chỉ có ở những đôi tình nhân đang thuở mặn nồng, dù gì đi nữa coi như cũng “gỡ được một bàn”. Tay thì bận rộn mà miệng Mạc Tường vẫn không ngớt cười nói: “Mỗi lần Thiên Hạ uống say đều như vậy hết, rất khó hầu hạ, toàn thích nói năng linh tinh, nào thề non hẹn biển, hứa hươu hứa vượn, nói nào là yêu em, nào là sẽ cưới làm vợ, bắt ép em phải gọi anh ấy là ông xã... Ấy, em đúng là đáng trí quá! Chị là vợ cũ của anh ấy, chắc chắn biết rõ những việc này rồi. Chà, em cũng biết là những lời nói bên gối của đàn ông không thể nào coi là thật được. Chị Mỹ Mẫn, chị cũng vậy nhé, đừng có quá ngây thơ, người ta nói cái gì cũng tin, cần phải giữ gìn ithub một chút”.

Đứng cạnh bồn rửa tay, Mỹ Mẫn bỗng cứng đờ người, cho dù đã cố gắng không ra ngoài nhìn cảnh tượng ấy nhưng chẳng thể nào ngăn những lời nói chói tai đó được. Giữa hai người họ chắc chắn đã từng có cái gì đó với nhau, nếu không tại sao Mạc Tường biết được khi trên giường anh thích nói những gì? Đã thế còn nói lại không khác nữa chứ!

Phía buồng tắm vẫn im lặng như tờ khiến Mạc Tường không nén nổi nụ cười đắc ý, đã quá rõ ràng, Đinh Mỹ Mẫn là một người phụ nữ đơn giản, cô không hề biết rằng bất luận là người đàn ông nào đi chăng nữa thì cũng đều có những hành động tương tự mà thôi!

“Có điều chị dự định kết hôn lại với anh ấy sao? Chúc mừng chị nhé, nếu không em cũng thấy vô cùng day dứt. Thực ra thì tính cách của Giả Thiên Hạ cũng chỉ có mình chị chịu được, chứ em thì không thể nào. Là người tình thì còn được, chứ em không thể chấp nhận được việc chồng mình có quan hệ với người phụ nữ khác bên ngoài. Ai mà biết khi nào họ sẽ phát sinh tình cảm thực sự chứ? Đến lúc đó không phải em sẽ trở thành người vợ bị ruồng bỏ ư?”.

“Cô cũng ở trong khách sạn này sao?”. Không thể chịu đựng được những lời diễu võ giương oai đó nữa, Mỹ Mẫn lau mặt rồi bước ra khỏi buồng tắm, lạnh lùng hỏi người tình địch.

“À, không ạ. Phòng khách sạn này hết rồi, nên ban tổ chức đã đặt phòng cho em ở một khách sạn khác.”

“Vậy thế này đi, cô ngồi đây thêm lát nữa. Đêm hôm thế này con gái một mình về khách sạn không an toàn, ít nhiều gì cô cũng là người của công chúng, để tôi gọi điện cho trợ lý của Thiên Hạ, bảo cậu ấy đưa cô về”. Mỹ Mẫn đưa mắt liếc nhìn người phụ nữ đang ngồi bên giường cạnh chồng mình, cố gắng tự nhủ bản thân đừng làm chuyện nông nổi, phải bình tĩnh đối mặt, không thể thô lỗ, gây sự giống như lần trước được.

“Không cần phải phiền phức thế đâu ạ, trợ lý của anh ấy không đến lễ trao giải, bây giờ chắc cũng đã đi ngủ rồi...”. Những lời đuối khéo trước đó Mạc Tường không có cơ hội nói cuối cùng đã bị Đinh Mỹ Mẫn nâng tay trên, ngoại trừ việc tiếp tục cười và từ chối, Mạc Tường chẳng biết phải làm gì nữa.

Ngay lúc tình địch còn đang từ chối khéo, Mỹ Mẫn đã chẳng thêm quan tâm nhiều, cô gọi luôn điện thoại, yêu cầu cậu trợ lý đến sắp xếp ổn thoả lại mọi việc.

May mà người trợ lý đó thực sự cũng nể mặt cô, vừa nhận được mệnh lệnh của cấp trên, không nói thêm lời nào đã đồng ý ngay.

Sau khi dập điện thoại, Mỹ Mẫn đi ra phía cửa sổ, mỉm cười thị uy: “Không phiền lắm đâu, cậu ấy sắp tới đây rồi. Tôi đã ra lệnh, cậu ấy đâu dám từ chối, ha ha, cậu ta sợ tôi lại nói gì không hay với Thiên Hạ “bên giường” ấy mà”.

Đinh Mỹ Mẫn chỉ hận không thể trực tiếp hét vào mặt con hồ li tinh này rằng: “Tao với người đàn ông này đêm qua vừa ân ái mặn nồng với nhau, mày tốt nhất đừng có xông vào. Tất cả đều đã quá muộn rồi!”.

Chỉ tiếc rằng da mặt cô không dày như ai kia, những chuyện riêng tư phải đóng cửa vào mới dám nói này không thể nào thốt ra khỏi miệng được, chỉ có thể dùng hai chữ mang tính ẩn dụ “bên giường” để thay thế thôi!

“Thật không? Cậu ấy đúng là đã nghỉ quá lên rồi. Anh Thiên Hạ không phải kiểu người công tư bất phân đâu”. Nói dứt câu, Mạc Tường đưa tay vuốt ve trên khuôn mặt Giả Thiên Hạ, để môi kề ngay bên tai anh, dùng giọng nói eo ọt của mình thì thầm: “Anh Thiên Hạ, muốn ngủ thì cũng đợi em cởi quần áo của anh ra hết đã rồi hãy ngủ”.

Người đàn ông trên giường bỗng động dậy, sớm không dậy, muộn không dậy mà chọn đúng lúc này động dậy thân người. Đôi mắt nhắm chặt bỗng từ từ mở ra, dáng vẻ nhẵn mày nhú mắt của anh trông thật quyến rũ. Anh nhìn chằm chằm vào Mạc Tường đang ở ngay trước mặt mình. Điểm khác duy nhất lúc này chính là thứ mà anh nhìn thấy lại là khuôn mặt cười tươi tắn của Đinh Mỹ Mẫn, nên anh theo thói quen nhắc đầu lên chạm nhẹ vào cằm của cô: “Anh đoạt giải rồi”.

“Ngốc quá, em biết rồi, anh đã nói suốt cả buổi rồi mà”. Anh phối hợp nhịp nhàng quá khiến Mạc Tường vô cùng hứng khởi.

“Em đã đợi anh rất lâu đúng không?”.

“Ha ha, làm gì có, có lâu hơn nữa em cũng sẽ đợi anh. Chỉ đáng tiếc tối nay không thể ở bên anh được, để hôm khác nhé”.

Những lời nói này khiến người nghe có thể tưởng tượng ra biết bao điều, lại cộng thêm những hành động ân ái, thân mật giữa hai người... Tất cả mọi thứ đều lọt vào tầm mắt của Đinh Mỹ Mẫn, cô chỉ biết đứng đó lặng câm. Người ta thường nói, sau khi uống rượu thì lời nói rất chân thật. Chính vì đã say nên người đàn ông có thể vứt bỏ đi phòng tuyến cuối cùng, đường hoàng nói lời ân ái với người phụ nữ khác trước mặt cô hay sao?

Mỹ Mẫn chìm vào lặng im, chỉ còn biết mỉm cười trong đau khổ, lặng lẽ rút lui về một góc phòng, ngồi xem “vở kịch hay” đang công chiếu.

Có thể Mạc Tường đã nói đúng, tuy anh rất tốt, nhưng chưa đủ để vì người phụ nữ nào đó mà tu tâm dưỡng tính, tất nhiên càng không thể vì cô mà thay đổi được.

Có lẽ lòng nhẫn nại của Giả Thiên Hạ là có hạn. Tóm lại, vì mùi vị của “cổ đầu tiên” khá thơm ngon, cho nên anh mới làm mọi việc để có thể nếm lại được vị. Một khi anh đã đạt được mong muốn rồi, thì cũng đồng nghĩa với việc hai người họ lại trở về như trước kia. Đợi đến một lúc nào đó, cô không thể chịu đựng

được nữa mà muốn bỏ đi, thì anh chắc chắn chẳng thêm nín kéo, thậm chí còn buông tay không chút luyến tiếc. Cô sẽ bị tổn thương, vậy còn anh, có sao không? Có lẽ chỉ cần ngẫu hứng tìm một cô nàng dịu dàng, xinh đẹp nào đó trong danh bạ giải toả, anh sẽ nhanh chóng quên cô ngay lập tức.

Cô thực sự sợ hãi. Muốn bỏ đi thì phải nhân lúc còn sớm, đừng đợi đến khi khiến cho bản thân thương tích đầy mình rồi mới nghĩ tới việc quay lại như lúc đầu!

9. Chương 14-15

Chương 14: Nếu như anh không phải là Giả Thiên Hạ

“Xoạt”, tiếng động rất nhẹ phát ra do có người kéo tấm rèm cửa sổ lên, chưa đủ để đánh thức người vẫn còn đang ngủ. Chỉ có điều ánh nắng chói chang bên ngoài cửa sổ chẳng nể nang gì mà xông vào làm phiền Giả Thiên Hạ. Mí mắt anh động đậy, mày cau có bực bội. Sự tức giận thể hiện quá rõ ràng đó cũng chẳng khiến người kia biết điều an phận. Người ấy lại tiếp tục kéo nốt tấm rèm còn lại, tiếp đó còn bật tắt cả đèn treo tường, đèn hành lang, đèn ngủ hai bên giường... ở trong phòng lên.

Giả Thiên Hạ từ trước đến nay luôn là một người có yêu cầu cao trong chất lượng cuộc sống, cho dù là đi công tác thì phòng khách sạn cũng phải đầy đủ đèn điện chiếu sáng. Nhưng yêu cầu của anh khi ngủ lại càng cao hơn, nếu như những thứ đèn điện đó làm chói lóa mắt anh vào buổi sáng hôm sau, thì lúc tỉnh dậy đừng trách anh lại cáu gắt, nổi giận.

“Đinh Mỹ Mẫn, em chán sống rồi đúng không?”. Cố gắng quay người sang phía khác, thậm chí còn dùng cả chăn che lên mặt, tắt cả mọi thứ đều thử nhưng cuối cùng Giả Thiên Hạ đành bỏ cuộc. Trận say bí tỉ hôm qua khiến đầu anh đau như búa bổ, tâm trạng vì thế lại càng tồi tệ hơn. Cho dù như vậy, nhưng trong câu đe nẹt này cũng vẫn mang chút dịu dàng, khoan dung.

Song tất cả những gì anh nhận được chỉ là một khoảng không tĩnh lặng.

Rất tốt, cuối cùng cũng chịu an phận. Giả Thiên Hạ vô cùng hài lòng trước kết quả này. Anh đang định ngủ tiếp, thì bỗng nghe thấy giọng nói không phải là của Mỹ Mẫn vang lên.

“Chị Mỹ Mẫn đi đâu mất rồi ấy”.

Anh tiếp tục lặng thinh, đầu óc vẫn chưa lấy lại đủ tỉnh táo.

“Anh Thiên Hạ, coi như em xin anh đấy, mau tỉnh dậy đi, mọi thứ đang loạn xạ cả lên rồi. Chị Mỹ Mẫn thực sự đã bỏ đi rồi”. Người trợ lý này cũng không phải ngày đầu mới nhận chức, cậu đương nhiên hiểu được muốn đánh thức anh tỉnh dậy từ giấc ngủ say là một nhiệm vụ vô cùng khó khăn. Nếu như không phải vừa sáng ngày ra một loạt các sự kiện từ trước đến nay chưa hề có dồn dập ập tới thì cậu cũng chẳng dại gì mà mạo hiểm sinh mạng đi thách thức anh.

Lại một hồi im lặng khá lâu, ngay vào lúc cậu trợ lý định tiếp tục nhắc lại câu nói vừa nãy một lần nữa, Giả Thiên Hạ đã mở mắt ra, ngồi bật dậy giống như bị điện giật vậy. “Cậu vừa nói cái gì cơ?”.

Ánh mắt của anh rất ghê rợn, vẻ mặt càng khiến người khác phải khiếp sợ. Nhưng sự việc rất nghiêm trọng, cho nên anh trợ lý vẫn tiếp tục liều mạng nhắc lại sự việc: “Chị... chị Mỹ Mẫn bỏ đi rồi”.

“Bỏ đi? Thế nào mà lại bỏ đi? Đang yên đang lành thế tại sao lại bỏ đi chứ?”. Anh đang cố gắng nhớ lại mọi chuyện, ánh nắng chói chang ngoài cửa sổ không ngừng chói vào mắt anh khiến Thiên Hạ khó lòng suy nghĩ cho cặn kẽ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Đúng là chị ấy đã bỏ đi. Lúc nãy em nhận được điện thoại của phóng viên, họ hỏi em “bà xã” mà anh nhắc tới trong lễ trao giải liệu có phải là Mạc Tường không, lại còn nói hôm nay tất cả các báo đều đã đồng loạt đăng ảnh anh và Mạc Tường ôm hôn thắm thiết. Còn nữa, vừa sớm ngày ra họ còn chụp được hình chị Mỹ Mẫn đi ra khỏi phòng anh. Bọn họ đều phỏng đoán sau khi bị anh phản bội lần nữa, chị ấy lại đến tìm gặp anh...”.

“Nói vào vấn đề chính đi”. Chết tiệt, lúc này ai còn tâm trạng mà quan tâm các tạp chí lá cải suy đoán gì về cuộc sống riêng tư của mình nữa chứ? Điều anh cần biết nhất lúc này là rốt cuộc Đinh Mỹ Mẫn lại đang “chơi” trò gì đây!

“Em... em... mấy câu em vừa nói đều là vấn đề chính cả”. Sự việc vốn dĩ đã vô cùng hỗn loạn, bị Giả Thiên Hạ quát ột tiếng, người trợ lý sợ hãi tới mức lú lờ. “Sau khi nhận được tin tức này, em lập tức tới đây tìm anh, ần chuông một hồi lâu mà chẳng có ai ra mở cửa, nên em đi ra quầy lễ tân lấy thẻ quẹt cửa dự bị. Ở quầy lễ tân em nghe thấy mấy nhân viên nói vừa sớm tinh mơ, chị Mỹ Mẫn đã kéo va li hành lí đi mất rồi. Bởi vì gặp phải sự cố thang máy, nên họ vẫn nhớ rất rõ. Cô lễ tân còn hỏi chị ấy là vì sao không đi cùng với anh. Chị ấy bảo có việc gấp cần phải quay về trước để giải quyết”.

Cái được gọi là “vấn đề chính” cuối cùng vẫn là lời báo cáo dài miên man. Giả Thiên Hạ không ngắt lời, mắng mỏ tất nhiên không phải vì đột nhiên anh trở nên nhân từ, bình tĩnh mà chẳng qua thông qua những lời báo cáo dài dòng đó mà kí ức của anh dần dần trở về. Anh đã đoạt giải thưởng, đáng lẽ nên quay về ăn mừng chiến thắng cùng Mỹ Mẫn, thậm chí anh còn nói là sẽ cầu hôn cô. Thế nhưng, không ngờ đến lúc phải đi thì mấy nhà tài trợ cho chương trình lại nhất nhất kéo anh đi ăn mừng một bữa, nể mặt người ta nên anh không tiện từ chối. Anh thầm nghĩ sẽ diễn kịch thêm một lúc, chúc rượu một vòng rồi đi, tiếp theo thì...

Tiếp theo thì anh chẳng còn nhớ gì nữa.

“Tối qua anh về khách sạn bằng cách nào?”. Anh ngắc đầu, đưa lời hỏi thăm anh trợ lý, người duy nhất có thể giúp đỡ anh lúc này.

“Là chị Tiểu Tường đưa anh về...”.

“Mạc Tường?”. Thiên Hạ tuyệt vọng. Có cần thiết phải hỏi thêm nữa không? Lần này thì hiểu lầm to rồi!

Anh biết rõ hơn ai hết, người phụ nữ này là cái gai trong mắt của Đinh Mỹ Mẫn, lại cộng thêm những lời thêu dệt loạn xạ của giới báo chí... Cho dù anh có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng đừng mong rửa sạch được oan khuất!

“Đúng là Mạc Tường đã đưa anh về, nhưng lúc đó có vẻ chị Mỹ Mẫn rất bình thường, lại còn gọi điện bảo em đến đón cô ta về khách sạn nữa. Chị ấy cười rất tươi, nhìn giống như chẳng để tâm gì đến những tin đồn thất thiệt giữa anh với Mạc Tường mà”.

“Mau đưa di động cho anh!”. Chẳng buồn giải thích nhiều ột “người xem” không rõ nội tình bên trong, Thiên Hạ ngay tức khắc nghĩ tới việc gọi điện thoại cho Mỹ Mẫn, giải thích đầu đuôi mọi việc cho cô để tránh cho việc hiểu lầm tích tụ lâu ngày, đến mức muốn tháo gỡ cũng chẳng làm nổi.

“Anh muốn gọi điện cho chị Mỹ Mẫn đúng không? Không cần phải gọi nữa, em đã gọi hơn tiếng đồng hồ rồi mà không được, chị ấy tắt máy rồi. Em còn gọi điện đến đài truyền hình chị ấy làm việc, người ta bảo chị ấy đã xin nghỉ phép...”.

Người trợ lý báo cáo hết sức chi tiết, chỉ có điều Giả Thiên Hạ không hề để tâm. Trước khi tự mình ném trái, anh nhất định sẽ không tin tưởng bất cứ ai. Kết cục của người cố chấp chính là tất cả mọi việc đều diễn ra đúng y như những gì cậu trợ lý đã nói trước đó, di động tắt máy, xin nghỉ phép dài, giống y hệt như cái năm sau khi li hôn xong, cô đã chọn lựa chạy trốn anh. Tình cảnh này khiến anh vô cùng hoảng sợ.

“Đi đặt vé máy bay cho anh, tốt nhất là cất cánh luôn trong ngày hôm nay”.

Ngồi yên chịu trận vốn không phải tính cách của anh, anh ngay thơ nghĩ rằng chỉ cần nhanh chóng quay về thì mọi chuyện vẫn chưa quá muộn.

“Được ạ, vậy về phần các phóng viên thì có cần phải để ý không ạ?”.

“Tại sao lại không? Cứ nói với bọn họ là anh đích thực có ý muốn kết hôn lại, hơn nữa, nhất định phải là người phụ nữ ấy”. Những chuyện nam nữ phải lòng nhau thật quá đỗi bình thường, mà bọn họ lại cứ thích dùng kính hiển vi phóng đại mọi chuyện lên, vậy thì cứ để họ chơi đùa thoả thích. Huống hồ, nếu như Đinh Mỹ Mẫn vẫn còn đang do dự chưa quyết, anh nhất định phải thay cô bày tỏ quyết tâm.

“Anh không hiểu em, trước nay đều không quan tâm đến cảm nhận của em, toàn thích thay em quyết định mọi việc, ép em chặt đến mức muốn tắt thở”.

Lúc li hôn, Đinh Mỹ Mẫn đã liệt kê ra cho anh không biết bao nhiêu tội trạng. Quan điểm của anh từ trước đến nay vẫn không thay đổi, cho đến giờ anh vẫn cảm thấy những tội danh đó chỉ là thêm thắt thôi, lúc yêu nhau thì đó chẳng là gì hết, nhưng khi không còn yêu nữa thì bất cứ điều gì cũng có thể trở thành lí do để chia tay. Hừm, anh không cần thiết phải ngốc nghếch tiếp tục giữ im lặng, ngồi đó mà gánh hàng loạt tội trạng trời ơi đất hỡi đấy. Chỉ có điều lúc này... tình thế này chẳng có lợi gì cho anh, cho nên, đành phải tạm thời nhẫn nhịn uất ức.

Đúng vậy, chỉ là tạm thời nhẫn nhịn uất ức thôi, đợi sau này sẽ tính sổ dần dần từng món nợ một.

“Cái đó... về phía phóng viên, tạm thời đừng lên tiếng phát biểu bất cứ điều gì hết”. Nghĩ thế, anh liền đưa ra quyết định chống lại hoàn toàn mệnh lệnh vừa ra lúc nãy, ngại ngần gọi cậu trợ lí đang định đi khỏi quay lại.

Theo những kết quả điều tra gần đây, đại sảnh ở sân bay, nơi đưa đón người thân chính là một nơi thuận lợi để phát triển tình yêu.

Lăng Gia Khang từng rất tán đồng trước quan điểm này, bởi vì anh đã bắt gặp Đinh Mỹ Mẫn ngay ở sân bay, có điều diễn biến tiếp theo của sự việc khiến anh chỉ có thể tức giận mà hét lên một câu “Chết tiệt!”. Sân bay ở nước ngoài, toàn là những con người tóc vàng mắt xanh, chẳng tìm được nổi một khuôn mặt quen thuộc. Gạch lát màu trắng bóng loáng, không một hạt bụi cang làm cho đại sảnh sân bay trở nên sang trọng, chói lóa đến mức Lăng Gia Khang cảm thấy hơi chóng mặt.

Nhìn thấy những nghệ sĩ dưới quyền đang sung sướng ngồi nghỉ ngơi trong phòng của khách VIP, anh cau mày khó chịu, lặng lẽ mở ra cuốn tạp chí mà mình chẳng hề có hứng thú xem chút nào. Anh liền nhớ tới tấm ảnh đăng người phụ nữ bước ra khỏi phòng của Giả Thiên Hạ vào buổi sáng sớm, cô ấy cũng đã từng nhất quyết nằm mãi trên chiếc ghế mát xa ở đây mà chẳng chịu đi. Thậm chí sau khi thuê được nhà xong, việc đầu tiên cô ấy làm là đi mua ngay một chiếc ghế mát xa giống hệt, có điều sau đó lại chẳng bao giờ động đến nữa!

Có phải tất cả phụ nữ đều như vậy? Càng là thứ không thể nào đoạt được lại càng si mê, hăng say theo đuổi, ngược lại những thứ thường xuất hiện trước mắt, chỉ cần đưa tay là với tới được thì lại chẳng có chút hứng thú nào?

“Này này, anh đang nghĩ cái gì thế? Sao mà mất hồn ra vậy? Anh có muốn ngồi xuống đây một lát không? Chúng ta đã ngồi máy bay hơn 10 tiếng đồng hồ rồi, cũng nên thư giãn một chút”.

“Tôi đang nghĩ tới một người điên vừa điên vừa mù”. Biểu hiện khác hẳn với thái độ thản nhiên, vui buồn, tức giận không hiện lên trên mặt như mọi khi, Lăng Gia Khang nghiêng răng trả lời.

Phòng nghỉ dành riêng cho khách VIP không lớn lắm, dường như không chịu được oán khí của Lăng Gia Khang. Những nghệ sĩ dưới trướng đều sợ bị vạ lây nên chẳng nói chẳng rằng, ngồi im thin thít. Còn đối với người điên vừa điên vừa mù mà Lăng Gia Khang vừa nhắc tới, mọi người không dám đưa lời bình luận, ai mà biết lúc nào thì hai con người đầy duyên nợ đó lại gắn kết như keo như sơn chứ?

“Được rồi, được rồi, có thể đi được rồi”. Người trợ lí của họ sau khi làm xong mọi thủ tục vội vã đi vào thông báo.

Đối với Lăng Gia Khang thì câu nói này đến rất đúng lúc, nơi này khiến anh nhớ đến người xưa, cho dù ánh mắt hướng về chỗ nào cũng đều liên tưởng tới Mỹ Mẫn, cứ ở đây tiếp có lẽ anh sẽ phát điên lên mất!

Cho nên, lời cậu trợ lí vừa mới dứt, anh đã vội vã cất bước đi khỏi, khiến mọi người chẳng dám nói tiếng nào nhanh chóng thu dọn hành lí để đuổi theo anh. May mắn là họ đang ở nước ngoài, ngoại trừ mấy người cùng trong ngành ra thì không ai nhận ra Lăng Gia Khang, nếu không nét mặt đầy uất hận như muốn đốt sạch cả sân bay của anh không biết sẽ bị giới sãn tin liên tưởng thành sự kiện động trời gì nữa.

“Thật là hiếm có, lâu lắm rồi mới thấy anh đích thân đi cùng các nghệ sĩ quay quảng cáo đấy”. Người phụ trách ra sân bay tiếp đón cũng có thể coi là quen biết Lăng Gia Khang, nhận rõ lúc này tâm trạng anh

không mấy vui vẻ, nhưng cũng không muốn suốt chuyến đi không khí cứ trầm lặng như đưa đám nên anh đã cố gắng tìm ra câu gì đó để trò chuyện.

“Vườn nho do tôi đầu tư xảy ra chút chuyện, cần phải đến đây để giải quyết. Chỉ là tiện đường đi cùng bọn họ thôi”.

Tuy rằng đáp án rất rõ ràng, ngắn gọn nhưng cuối cùng họ coi như cũng tìm ra được chủ đề để chuyện trò: “Rất phiền phức đúng không? Anh đúng là người thích tự chuốc khổ vào thân, chỉ riêng việc quản lí công ty nghệ sĩ thôi anh cũng đã đủ bận rộn, vất vả rồi, lúc trước sao lại nghĩ tới việc mua một vườn nho làm gì cơ chứ...?”.

Lời nói còn chưa hết ý, người kia đã phải dừng ngay lại bởi quá kinh ngạc trước vẻ mặt khó coi lúc này của Lăng Gia Khang.

Bị một người chẳng mấy quen biết chạm vào đúng chỗ đau, cảm giác này thật chẳng thú vị chút nào. Đích thực là anh tự chuốc khổ vào thân, đã thế lại còn ngu ngơ, ngốc nghếch, mò mẫm chọn một người phụ nữ mà trong lòng luôn hướng về người đàn ông khác. Nhưng đó là việc của riêng anh, chưa đến lượt người khác bày tỏ thái độ và quan điểm.

“A a a a a a...”. Bỗng nhiên một tiếng hét kinh hoàng vang lên.

Lăng Gia Khang vừa nghe thấy tiếng kêu, liền cau mày quay lại nhìn anh trợ lí nghệ sĩ đứng đằng sau lưng mình, khuôn mặt đầy tức giận: “Làm cái gì thế? Muốn ở lại đây để hát kinh kịch sao?”.

“Không phải, không phải đâu, vì em nhìn thấy người điên vừa điếc vừa mù mà anh nhắc tới”. Có ý tốt muốn nhắc nhở mà lại bị người ta châm chọc, anh trợ lí này vẫn chẳng để bụng, đưa tay chỉ về phía cách đó không xa. Phải biết rằng ở cùng với một Lăng Gia Khang đang trong tâm trạng u sầu lúc này là một nỗi giày vò lớn. Với tình hình này, người duy nhất có thể gạt bỏ tâm trạng u sầu đó của anh không ai khác ngoài “người điên” quen mặt kia!

Nhìn theo hướng tay cậu trợ lí đáng thương chỉ, hình ảnh đập vào mắt Lăng Gia Khang đáng kinh ngạc tới mức anh không thể tin rằng mình đang được “chuyển vận”. Anh nhíu mày lại, chưa có hành động nào hấp tấp cả, chỉ đứng nhìn kĩ càng người phụ nữ đã không ngừng đâm nát trái tim anh.

Trên người mặc chiếc váy quây màu tím nhạt bó sát gợi cảm, chân đi đôi giày cao gót màu đen, thân hình mảnh mai ưa nhìn với đôi chân dài thon thả, mái tóc dài nhuộm màu nâu nhạt buông xõa trên bờ vai, làn da vốn mọi khi đã trắng mịn nay lại càng nổi bật giữa đám đông, khuôn mặt không chút son phấn mà vẫn thanh tú, xinh tươi, đôi mắt biết cười duyên đáng, khiến người ta chỉ cần nhìn một lần là đã có ấn tượng sâu đậm. Đúng, đó chính là Đinh Mỹ Mẫn.

Vấn đề ở đây là người phụ nữ này từ trước đến nay đều ăn mặc tùy tiện, chẳng hiểu sao lúc này lại quyền rũ đến vậy! Dáng đứng của cô hết sức gợi cảm, một tay cô đặt lên trên đầu xe ô tô, miệng cười tươi tắn, trong nụ cười cũng ẩn chứa đôi chút đáng thương, ánh mắt thì nhìn chăm chăm vào người đàn ông lạ trước mặt. Ngay đến giọng nói cũng yếu điệu như các siêu mẫu xứ Đài vậy: “Anh đang định đi đâu thế? Có tiện đường thì cho em đi nhờ tới trạm xe lửa với. Người ta cũng là lần đầu ra nước ngoài mà, chẳng quen thuộc gì với con người và cảnh vật nơi đây, nên chẳng dám đi đâu một mình, sợ bị người ta lừa gạt”.

“Tiểu thư, xin hỏi, có phải cô đang định quyền rũ tôi hay không?”. Mặc cho cô tỏ ra vô cùng gợi cảm, người đàn ông đó vẫn chẳng có chút cảm xúc nào hết, thậm chí còn hỏi hết sức tỉnh táo nữa.

Đinh Mỹ Mẫn được thể gạt đầu lia lịa, giống như kiểu họ đã tìm được tiếng nói chung vậy.

Cảnh tượng này khiến Lăng Gia Khang không khỏi vắt tay lên trán suy nghĩ xem rốt cuộc người phụ nữ này đang định giở trò gì! Không phải một mực chung thủy, khăng khăng đòi lấy Giả Thiên Hạ sao? Những lời nói chói tai đó vẫn còn vang vọng đầu đây, làm sao mà vừa mới quay người ra sân bay nước ngoài một cái lại đã tùy tiện đứng quyền rũ một người đàn ông lạ mặt rồi, lại còn ra vẻ như muốn chui ngay vào xe của người ta không bằng thế chứ.

Ngay vào lúc anh không kịp chế nổi mà định xông ra lôi cô về thì người đàn ông lạ mặt thân hình vạm vỡ với làn da đen khỏe mạnh bỗng nhiên thay đổi 180 độ so với thái độ lạnh nhạt lúc nãy. Người này bỗng

uốn éo chẳng khác gì Mỹ Mẫn rồi đưa ra một câu trả lời đầy bất ngờ và sững sốt: “Ây dà, cô gặp nhầm đối tượng rồi, người ta chỉ có hứng thú với đàn ông mà thôi”.

Đừng nói là Đinh Mỹ Mẫn, ngay cả Lăng Gia Khang đang đứng ở một góc khuất đợi cô cũng kinh ngạc tới mức nói không nên lời. Sự việc diễn biến phải chăng quá giống mấy chuyện trong phim bị làm phóng đại lên? Ai có thể tưởng tượng được cái giọng eo éo kiêu giả giọng búp bê này lại có thể được thốt ra từ miệng của một anh chàng vạm vỡ, cường tráng đến vậy chứ?

Tất nhiên cũng không phải là anh kì thị đồng tính luyến ái, nhưng liệu anh ta có thể ột vài tín hiệu trước chứ đừng chuyển biến quá nhanh như vậy được không?

“Tôi... tôi... anh... anh...”. Mỹ Mẫn mãi mới cất được tiếng, lắp bắp một hồi lâu mà vẫn chẳng biết nên nói gì vào lúc này cả.

“Cho nên, mời cô tìm người khác mà quyến rũ để đi nhờ xe nhé!”. Sau khi lạnh nhạt buông lời từ chối, anh ta lại quay trở lại thái độ điềm đạm như lúc nãy. Anh chàng này vừa cho xe đi, vừa căn dặn: “Hừm, mình ghét nhất loại người phụ nữ ông ọ đưa tình kiêu như cô ta, người đàn ông của mình cũng bị loại hồ li tinh đáng ghét như vậy cướp mất. Buồn nôn, đáng ghét, không biết liêm sỉ...”.

“Khốn kiếp, ai bảo anh mù mắt tìm phải thằng lương tinh, thích cả hai phái cơ chứ!!!”. Nếu như “giao dịch” đã bất thành, Mỹ Mẫn cũng không cần thiết phải nhẫn nhịn nữa, cô liền mắng chửi chiếc bóng đã dần khuất xa một cách không hề thương tiếc. Người đàn ông của hấn bị cướp mất thì ghê gớm lắm sao? Dựa vào cái gì mà trút giận lên cô chứ? Có biết là người đàn ông của cô cũng bị loại hồ li tinh eo ột đó cướp đi mất rồi không?

Lăng Gia Khang xem như lấy lại được hồn phách, nhin cười nhìn khuôn mặt cô đỏ rực lên vì tức giận và cử chỉ mắng réo theo sau của cô. So với cử chỉ điềm đạm, gọi cảm lúc nãy thì thực đúng là hai con người hoàn toàn khác nhau, thế nhưng nói thật anh vẫn thích con người đánh đá, ghê gớm như bà chằn lúc này của cô hơn.

Không nhận được hồi đáp gì cũng chẳng sao, Đinh Mỹ Mẫn vẫn có thể đứng đó chửi bới cho tới khi hết giận mới thôi. Còn về việc người đàn ông kia có nghe thấy hay không cô chẳng hề quan tâm, chỉ cần có thể trút hết mọi bức tức trong lòng ra là được.

Mãi đến khi mắng chửi mệt nhoài, đã tiêu hết giận, thì lòng cô bỗng buồn bã vô biên. Cô cúi đầu chán nản, miệng méo xẹo, đứng ngốc nghếch tại chỗ, đôi chân đi giày cao gót không ngừng đá mấy viên sỏi lẫn trên đường. Nhìn cô lúc này thật giống như một con vật cưng bị chủ nhân bỏ rơi, mơ hồ, không thể tìm nổi đường về nhà, càng chẳng biết tiếp theo nên đi về bên trái hay bên phải nữa.

Cô lại bị lạc đường lần nữa sao?

Hừm, vậy thì cũng có liên quan gì đến anh chứ? Tất cả là do cô tự chuốc lấy mà thôi! Lăng Gia Khang bắt mình rời mắt khỏi hình ảnh thân quen đó, không muốn nhìn cô nữa, cũng không muốn bị mềm lòng. Nếu như biết trước dù có làm cho cô bao nhiêu thứ, cô vẫn chẳng động lòng, vậy chẳng thà không làm gì còn hơn. “Đi thôi”.

“Hả?”.

Những người đứng bên cạnh anh không hện mà cùng đồng thanh biểu lộ vẻ ngạc nhiên.

“Lên xe thôi”. Anh vẫn không thay đổi thái độ, cứ nghĩ đến sự bất tín nhiệm của cô, rồi những lời phát biểu của Giả Thiên Hạ sau khi đạt giải được đăng trên báo, những tai vạ cô gặp phải bây giờ anh không có trách nhiệm phải giải quyết hộ. Vào những lúc như thế này có khi anh còn nên mỉm cười trước nỗi đau của người khác, sau đó thưởng cho cô một câu: “Ai bảo cô không chọn tôi?” ấy chứ! Thế nhưng anh vẫn là con người hướng thiện, không muốn làm những chuyện vô vị và vớ vẩn đó.

Vậy nên, rời khỏi đó lập tức, không nhìn thấy cho đỡ đau lòng là biện pháp vẹn cả đôi đường lúc này.

Nếu như người trong cuộc đã không muốn quan tâm thì những người đứng bên xem kịch cũng chỉ có thể dần dần tản mất. Tuy nhiên, đến lúc xe vừa khởi động, ánh mắt của anh không kìm được lại nhìn vào gương chiếu hậu. Những gì hiện lên trong đôi mắt anh lúc này đã “bóc trần” mong muốn thực sự trong lòng.

Chỉ vài giây tiếp đó, chẳng buồn quan tâm xem xe đã đi hay chưa, anh yêu cầu dừng lại. Hành động này khiến anh lái xe phải nhấn phanh gấp. Dưới ánh mắt khó hiểu của mọi người, Lăng Gia Khang mở mạnh cửa xe, mím chặt môi, bước nhanh về phía Đình Mỹ Mẫn.

“Em có nghĩ mình nên quyến rũ anh không? Anh có thể suy nghĩ về việc cho em đi nhờ đến trạm xe lửa”. Sau khi đứng ngay sau lưng cô, anh trực tiếp dùng tay kéo cô vào lòng một cách thô bạo, hành động tỏ ra rất khí thế. Nhưng sau khi thốt ra câu mở đầu như vậy, thì xem như anh đã tuyên bố mình bại trận hoàn toàn trong trò chơi tình yêu này.

Mặc cho người phụ nữ ấy giầy vò anh thế nào, Lăng Gia Khang vẫn có thể nhẫn nhịn, thậm chí xóa bỏ hết mọi chuyện xảy ra trước đó, để cho cô một cơ hội cuối cùng. Và tất nhiên cơ hội cuối cùng đó vẫn có thể lặp lại rất nhiều lần.

Lúc đang đói đến mức hoa mày chóng mặt, nói không ra hơi mà có thể nếm được một bát mì bò đậm đà hương vị, cảm xúc lúc ấy chẳng thể dùng từ ngữ nào để diễn tả được.

Mỹ Mẫn chỉ có thể dùng hành động để chứng minh, cô suýt chút nữa là cắm cả mặt vào bát mì mà ăn rồi. Sau khi “chơi sạch” số mì và thịt, cô cũng húp sạch nước lèo bên trong. Chưa hết, cô còn liếm môi để bày tỏ mình ăn ngon miệng đến mức nào, thậm chí còn không ngừng thốt lên: “Chà chà, quá đã, quá đã, đúng là mỹ vị nhân gian!”.

“Đừng có liếm môi nữa, lấy giấy lau đi”. Lăng Gia Khang làm mặt lạnh, ném hộp giấy ăn trên bàn về phía cô. Anh thầm nuốt nước miếng, ánh mắt rạo rực hẳn lên, buộc phải thừa nhận người phụ nữ trước mặt anh giỏi nhất trong việc làm những hành động gợi cảm mà chính bản thân cô cũng không hề hay biết. Chỉ một động tác liếm môi đơn giản vậy thôi mà đã có thể khiến anh đứng ngồi không yên rồi.

“Ồ”. Mỹ Mẫn là người rất biết điều. “Hưởng lợi của người, phải chiều theo ý”, cô hoàn toàn làm theo câu nói này, cho nên bây giờ, ở trước mặt Lăng Gia Khang, cô cũng chỉ đành nhún nhường hạ giọng mà thôi.

“Đã ăn no chưa? Có thể cho anh một lời giải thích được rồi chứ?”.

Vừa nhắc tới chuyện này, Mỹ Mẫn dường như quên sạch hết mọi thứ, cô đập mạnh tay xuống bàn, vô cùng tức tối: “Khốn kiếp, anh đừng có nhắc lại nữa. Con người ta nếu như đã đen đủi thì làm cái gì cũng không nên hồn. Giống hệt như mặt trời mọc từ phía đông, trăng tròn vào ngày rằm, gần như sắp xui xẻo thành quy luật mất rồi...”.

Cô bắt đầu kể ra hàng loạt các chuyện xui xẻo mà mình đã gặp phải.

Cô muốn học theo người ta, nâng lên được thì cũng hạ xuống được, thế nhưng vẫn chẳng làm được gì, đành bất lực ngồi khóc trước tên đàn ông thói tha Giả Thiên Hạ một hồi lâu, vậy mà hần ta vẫn ngủ say như chết.

Vội vã định bắt chuyến bay sang ngay để giải quyết rắc rối chuyện vườn nho, kết quả là hết suất bay đành phải chờ chuyến khác.

Lúc ra khỏi khách sạn lại còn gặp sự cố thang máy hi hữu không biết bao nhiêu năm mới xảy ra một lần.

Lúc ra tới sân bay thì bị cửa taxi kẹp vào tay.

Lúc ngồi đợi máy bay thì chuyến bay lại bị trì hoãn.

Lúc ngồi ăn cơm trên máy bay, cô nhả ra được cả một chiếc móng trời ơi đất hỡi trong cơm, đã vậy hình dạng nó còn kì quái chẳng thể phân biệt nổi rốt cuộc là móng chân hay móng tay nữa!

Vượt bao gian nan khổ ải mới đến được đây, không ngờ lại làm mất hành lí. Nếu như chỉ là mất mấy bộ quần áo và đồ dùng tùy thân thôi thì đã đành, quan trọng là đầu óc cô như trên mây, lại còn cất hết đi động và ví tiền trong va li hành lí nữa chứ...

Sau một hồi cố gắng tìm lại hành lí mà vô ích, vạn bất đắc dĩ Mỹ Mẫn chỉ có thể nghĩ ra hạ sách duy nhất, đó là “tận dụng sắc đẹp tìm một người để đi nhờ xe”.

“Tại sao em không làm mất cả hộ chiếu nữa luôn cho đủ bộ?”. Sau khi nghe một loạt các giai thoại, điển tích của cô, Lăng Gia Khang chỉ có thể đưa ra câu hỏi đó thôi.

“Bởi vì lúc đăng kí cần phải kiểm tra mà”. Cô trả lời hết sức hợp tình hợp lí.

“Lại còn mặt mũi mà nói ra nữa hả?”.

Anh đưa mắt lườm cô một cái rồi im lặng, còn đang suy nghĩ xem có nên lảng tránh những vấn đề mà cả hai đều không muốn nhắc tới hay không, thì Mỹ Mẫn lại tỏ ra khách khí, kéo giãn khoảng cách giữa hai người: “Chuyện này... Cảm ơn anh đã cho em mượn tiền, đợi sau khi trở về nước, em sẽ nhanh chóng trả lại cho anh. Còn tiền bát... bát mỳ này chắc không cần tính nữa đúng không...?”.

“Em nghĩ anh đưa em quay về chỉ để đợi em trả lại tiền sao?”. Lăng Gia Khang nhếch mày, bật cười hỏi lại cô.

Định tỏ ra khách khí với anh thế ư? Cô thực sự không hiểu là nhiều lúc những lời nói khách khí kiểu này còn làm người ta tổn thương hơn là lời nói tuyệt tình, trách móc sao? Nếu như người phụ nữ này đã chẳng để tâm gì đến cảm nhận của anh thì anh cũng chẳng cần thiết phải để ý xem liệu lúc này nhắc tới Giả Thiên Hạ có làm cô bị tổn thương hay không! Anh tiện tay cầm lấy cuốn tạp chí đã gây ảnh hưởng nặng nề đến tâm trạng cả ngày nay của mình đưa ra trước mặt cô, mở tới trang đăng các thông tin liên quan đến Mỹ Mẫn, Lăng Gia Khang chẳng ngại ngần mà hỏi: “Em thực sự muốn tái hôn với hắn ta hả?”.

Mặc dù toàn bộ giới truyền thông báo đài đều nhất trí coi Mạc Tường là “bà xã” mà Giả Thiên Hạ đã nói tới, nhưng anh có thể khẳng định, tên họ Giả đó chắc chắn đang ám chỉ đến Mỹ Mẫn.

Đúng như những gì Lăng Gia Khang dự liệu, Đinh Mỹ Mẫn bắt đầu lắp bắp, ánh mắt lảng tránh, biểu hiện ngại ngùng, xấu hổ.

Chỉ có vài chữ giản đơn, giọng điệu bình thản, vậy mà lại uy lực đến mức khiến đầu óc cô rối bời, không còn biết trốn vào đâu, bất đắc dĩ phải nhìn lại sự ngốc nghếch và hoang đường của mình. Liếc mắt nhìn qua tấm ảnh trên tạp chí, cô mím môi, chẳng muốn tìm hiểu sâu thêm nữa, vì cho dù không nhìn các dòng chữ chú thích bên dưới thì cô cũng có thể đoán được ra đại khái tình hình.

Một cuộc li hợp quá đối bình thường, nhưng dưới con mắt soi xét của báo đài đã bị phóng đại lên gấp nhiều lần. Con người trước kia cứ cách năm ba hôm lại bị đăng lên một vụ xì căng đan tình ái bây giờ lại được coi là người đàn ông tốt và chung tình, lãng mạn. Tuy nhiên, nói cho cùng thì Mạc Tường chẳng qua cũng chỉ là một yếu tố gây nên cao trào mà thôi, cho dù không có người phụ nữ vô duyên đó chen vào giữa thì bên cạnh anh cũng chẳng bao giờ thiếu các bóng hồng. Anh chính là loại đàn ông như vậy, thích chơi đùa, thích gây sự chú ý, ham muốn cảm giác kích thích, mới mẻ, khi đã chán ghét thì dứt áo ra đi mà không hề luyến tiếc, giống hệt như lúc hai người chia tay. Kết hôn lại sao? Lại quay trở về cuộc sống lo lắng không yên mỗi lần lên mạng đọc tin tức làng giải trí sao? Cho dù cô có bao dung độ lượng đến đâu thì cũng không thể coi như không có chuyện gì được.

Có nhiều lúc cô cũng suy nghĩ hết sức ngây ngô, nếu như cô không phải là Đinh Mỹ Mẫn, anh không phải là Giả Thiên Hạ, cuộc hôn nhân của họ không bị phơi bày, soi xét trước đám đông quần chúng thì liệu tình yêu đó có thể ổn định, bình yên hơn được không?

“Nếu như đã quyết định thế rồi, thì một lúc nữa anh sẽ bảo người đặt vé cho em quay về, chuyện ở vườn nho em không cần phải quan tâm nữa, phần của em anh sẽ mua lại. Xin mời em mau chóng đi về kết hôn, đừng có lượn lờ trước mắt anh!”.

“Cũng không chắc đâu”. Cô trợn mắt lên, quyết định ngắt lời Lăng Gia Khang.

Chẳng ai cam lòng để cho người đàn ông xấu xa đó làm lỡ cả đời của mình được! Cô có quyền quyết định cuộc sống của riêng mình, càng có tư cách để quyết định mình nên đặt nặng sự nghiệp hay tình ái lên trên. Nếu như tính cách Thiên Hạ thích thất thường nóng lạnh, lúc xa lúc gần, thì xin lỗi, cô thà sống một mình cả đời còn hơn.

“Hử?”. Câu trả lời của cô không khiến Lăng Gia Khang kinh ngạc hay kì lạ, mà chỉ có chút nghi ngờ nên đưa lời hỏi lại, thực sự anh đang rất bình tĩnh. Cho dù Mỹ Mẫn chẳng nói gì nhiều, nhưng anh hoàn toàn có thể đoán được đôi phần câu chuyện. Nếu như cô với Giả Thiên Hạ thực sự đang ân ái ái ái, gần kết như keo, sắp sửa tổ chức hỉ sự giống như trên tạp chí nói thì tại sao lại một thân một mình tới đây chứ?

“Ừ, ừ”. Cô lại gật đầu lia lịa để tăng thêm tính thuyết phục cho lời nói của mình.

Vậy là đáp án mà anh cần đã đặt ngay trước mặt rồi, những gì đã qua thì cũng chẳng tính toán nhiều làm gì. Nghĩ thế, anh liền đứng dậy, gấp cuốn tạp chí lại, vỗ nhẹ vào đầu cô, giống như đang tuyên dương một thú cưng sau một thời gian bỏ nhà ra đi cuối cùng cũng tìm được đường về nhà. “Rất tốt, hãy nhớ lấy những điều mà em nói hôm nay”.

Tay của anh cũng có chút uy lực, khiến cho Mỹ Mãn hiểu kì ngắc đầu lên.

Ánh mắt của hai người chạm nhau dù chỉ trong một vài giây ngắn ngủi, cô vẫn cứ thấy hoảng loạn sợ hãi nên đành đưa mắt đi chỗ khác trốn tránh. Bằng trực giác nhạy cảm của người phụ nữ, cô hoàn toàn có thể cảm nhận được trong từng lời nói hành động của anh đều ẩn chứa ý cảnh cáo, giống như chuyện cô tự trách móc bản thân khi cứ giằng co với Giả Thiên Hạ trong mắt anh lại mang một tầng ý nghĩa khác vậy.

Miền nam Trung Quốc trời đất thường u ám, lạnh lẽo vào mùa đông, cộng thêm mây mù ứ đọng, chẳng thấy mặt trời khiến cho không khí trở nên ảm đạm, chán chường. Chính trong thời tiết u ám ấy, ở văn phòng làm việc của một nhà sản xuất ở đài truyền hình lại càng tử khí đặng đặng.

Nghे nói chủ nhân của căn phòng làm việc này gần đây lúc nào cũng ở trong tình trạng “nộ khí xung thiên”, không có việc gì tốt nhất đừng có bước chân vào đó, nếu không thì đừng trách rước vạ vào thân, nhẹ thì tổn thương lòng tự trọng, nặng thì thân thể và trái tim đều tan nát, ngay đến cả đồng chí giám đốc đài cũng không dám mạo phạm. Ngẫm kĩ nguyên nhân thì là do người vợ mà vị sản xuất chương trình nổi tiếng này tuyên bố là sẽ theo đuổi lại đã không từ mà biệt, xin nghỉ phép dài hạn, di động tắt máy, bất vô âm tính, giống như hoàn toàn bốc hơi.

“Mình đoán là anh ấy đã bị đá rồi, sự thật đang bày ngay trước mắt rồi còn gì? Mạc Tường không cần anh ấy nữa.”

“Ha ha, Mạc Tường vốn dĩ chẳng xứng với anh ấy.”

“Làm sao mà có thể là Mạc Tường được? Mình đoán là Đinh Mỹ Mãn, người ta còn chẳng buồn nói lời chia tay cơ mà!”

“Ha ha, đúng là tạo nghiệt mà, thật không ngờ một cao thủ tình trường, trước nay bất bại như Giả Thiên Hạ mà cũng có ngày hôm nay.”

“Chắc không chỉ đơn giản như vậy đâu, chắc chắn Đinh Mỹ Mãn lần này quay về là để trả thù, sau khi khiến cho anh chồng cũ điên đảo vì mình, lại bỏ rơi khiến anh phải ném trái mìn vị bị ruồng bỏ một cách vô tình”.

“Hi hi, đúng là tự mình gây nghiệt, thật không ngờ lòng hận thù của người phụ nữ lại mạnh mẽ đáng sợ đến vậy.”

“Mọi người hình như nghĩ mọi chuyện quá phức tạp rồi, nói không chừng hai vợ chồng người ta chỉ là đầu giường cãi nhau vặt vãnh, cuối giường đã làm lành với nhau rồi cũng nên”.

“Ha ha...”

Choang!

Một chiếc gạt tàn thủy tinh đẹp đẽ bay vèo ra khỏi phòng làm việc của Giả Thiên Hạ, phản chiếu ánh sáng lung linh huyền ảo của ánh đèn, rồi tan tành khi va đập vào tường, vỡ thành nhiều mảnh, rơi lả tả trên tấm thảm màu trắng gạo. Tất cả mọi người đều hoảng hồn, nhanh chóng biết thân biết phận, giả vờ như đang vô cùng bận rộn chuyển đổi chủ đề sang chuyện công việc: “À này, mình hỏi cái, rốt cuộc đoạn quay hôm qua đã thẩm duyệt xong chưa?”.

“Ày da, bây giờ năng suất làm việc của mọi người càng ngày càng thấp, thẩm duyệt cũng mất khoảng thời gian khá lâu đó.”

Giả Thiên Hạ đóng cửa sầm một tiếng, chẳng muốn quan tâm đến những suy đoán của mấy người ngoài kia. Chia tay, báo thù, hai vợ chồng cãi nhau... Hơn ai hết, anh mới là người cần biết rõ rốt cuộc giữa hai người đang xảy ra chuyện gì.

Vừa đêm hôm trước vẫn còn mặn nồng, thẹn thùng nói chuyện kết hôn, ngày hôm sau đã không từ mà biệt, lẽ nào tất cả mọi việc đều chỉ là một màn kịch trước sau bất nhất hay sao?

Cô có thể tức giận vì chuyện anh không giữ lời hứa, thậm chí có thể hoãn lại hôn sự vì chuyện Mạc Tường đưa anh về trong đêm khuya, nhưng ít nhất cũng phải nghe anh giải thích đôi lời đã chứ. Tại sao đến giờ, cô vẫn còn bị ảnh hưởng bởi mấy bài báo vớ vẩn, mà hoàn toàn không tin tưởng vào anh? Thậm chí cô còn chẳng nói lời nào đã biến mất không chút tung tích, giữa hai người đâu phải là một trò chơi, sau khi anh đã tận tâm tận lực, hoàn toàn đầu hàng trước cô, không thể nào nói ngừng là ngừng ngay được, anh càng không thể nào thần nhiên nói từ bỏ là từ bỏ được ngay như cô.

Tiếng chân người đi lại ở bên ngoài làm ngắt quãng suy nghĩ của Giả Thiên Hạ, anh cau mày bực bội, tiện tay vợ ngay con chuột máy tính trên bàn ném vút ra.

Người ngoài cửa nhanh nhẹn đóng cửa lại để làm tấm khiên chắn khỏi con chuột máy tính vừa bay đến, sau khi đã xác định chắc chắn không còn đợt công kích thứ hai nữa, anh mới ho một tiếng rồi đi vào trong.

“Ủi chà, mấy nhân viên của cậu tận tình quá đấy, cũng biết thân biết phận thu dọn hết những vật gây nguy hiểm ở trên bàn.” Mắt nhìn lướt qua bàn làm việc chỉ còn dư lại mỗi chiếc máy tính, Tạ Mục Đường tiến lại ngồi hờ lên mép bàn, chẳng sợ chết mà buông lời bông đùa mở màn.

“Nếu như chưa muốn chết thì phiền cậu biến ngay ra ngoài cho”. Đây được xem là câu nói cửa miệng gần đây của Giả Thiên Hạ, nếu như không phải nể mặt người đang đứng đây là ông bạn thân lâu năm, thì chắc anh đã ném cả cái máy tính qua đó rồi.

“Cậu có chắc chắn là muốn mình biến đi không? Ngay cả khi mình có tin tức của Đinh Mỹ Mẫn thì cậu cũng không muốn nghe hả?”. Nếu như đã không sợ chết thì chắc chắn là phải có con bài nào để bảo toàn mạng sống rồi. Tạ Mục Đường nhếch mép cười, tin chắc người bạn ngốc nghếch đang chỉ còn thoi thóp hơi thở, sau khi nghe câu nói của anh, nhất định sẽ hồi sinh ngay lập tức.

Giả Thiên Hạ trấn tĩnh lại, quay ghế ra, nhìn thẳng vào mắt Tạ Mục Đường, sau khi đã xác định chắc chắn đây không phải là trò đùa, anh liền nhảy dựng người lên hét lớn đúng như dự liệu của Mục Đường: “Cậu thật khôn kiếp, không biết thế nào là đi thẳng vào vấn đề sao?”.

Người đàn ông đang cuồng loạn vì thất tình không nên dây vào, Tạ Mục Đường hiểu rất rõ điều đó vì bản thân anh đã từng trải qua. Thế nên chuyện này không thích hợp để lôi ra đùa, anh tốt nhất vẫn nên nói đúng vào điểm chính: “Nghe nói khu vườn nho mà cô ấy đầu tư ở nước ngoài xảy ra sự cố, nên phải sang đó để xử lý”.

“Ở đâu thế?”.

Tạ Mục Đường nhún vai, bày tỏ rằng mình đã cố hết sức rồi, những gì có thể làm, có thể tìm hiểu cũng chỉ đến đây mà thôi. Nhìn thấy Giả Thiên Hạ ngồi sụp xuống ghế vẻ buồn bã, Mục Đường phiền não đưa tay lên day day thái dương, đưa ra những lời an ủi hiếm thấy: “Ít nhất thì cũng có thể biết được cô ấy không gặp chuyện gì hết, cũng không phải vô duyên vô cớ mà biến mất. Nếu như chỉ là xin nghỉ phép thôi thì có nghĩa là cô ấy nhất định sẽ quay lại, cậu vẫn còn rất nhiều cơ hội mà”.

“Tốt nhất là nên như vậy”. Thiên Hạ nghiêng răng trả lời, chỉ hận là không thể lôi ngay Đinh Mỹ Mẫn ra nghiền thành từng mảnh vụn.

Anh chỉ có thể ngồi không mà chờ đợi hay sao? Gần một tuần nay anh gần như sắp suy sụp hoàn toàn, điên cuồng dùng mọi cách, tìm kiếm cô khắp nơi. Đến nhà bố mẹ để cô để chờ, báo cảnh sát, thậm chí còn nghĩ tới việc đến đài truyền hình phát thông báo tìm người 24 lần một ngày. Ngay cả thông báo về các xác chết nữ vô danh anh cũng lưu tâm để ý. Còn cô thì sao chứ? Chỉ vì có chuyện gấp cần giải quyết mà ngay đến thời gian để lại một tờ giấy cũng không có sao? Tại sao đi động lại luôn tắt máy? Cuộc điện thoại nước ngoài đắt đến mức khiến cô phá sản ư?

Vào thời khắc hoàng hôn, ngồi trong vườn nho uống Coca mát lạnh, Mỹ Mẫn nhìn nho bọt ngàn khắp vườn, dưới ánh chiều tà rực lên một biển đỏ lãng mạn, thoảng thoảng trong không khí là mùi rượu vang thơm

ngon. Trong cảnh sắc như vậy, thật khó để không đắm chìm, si mê. Cũng chính vì lý do ấy mà năm đó Đinh Mỹ Mẫn mới phát sốt phát rồ lên, chẳng suy nghĩ gì, rút hết tiền ra mua lại khu vườn nho này.

Sau đó, mỗi lần nghĩ tới chuyện ấy cô đều hối hận vô cùng.

Có điều ngay lúc này, khi lại lần nữa được chìm đắm trong phong cảnh đẹp như tranh vẽ, tất cả mọi hối hận của cô dường như đều tan biến hết.

Ngay sau cô là một căn nhà nhỏ hai tầng, ban đầu vốn dĩ rất lụp xụp, nhưng sau khi hai người mua lại, Lăng Gia Khang liền thuê người sửa sang nó thành một ngôi nhà đẹp với phong cách Địa Trung Hải, căn nhà xanh trắng toát lên vẻ thanh thần, an nhàn.

Mỹ Mẫn nghiêng đầu, qua chiếc cửa sổ không lớn lắm của căn nhà, cô thấy Lăng Gia Khang đang mỉm cười lịch sự, nói chuyện cùng một người đàn ông khác ở bên trong. Thực ra, cô cũng nên tham dự vào cuộc trò chuyện đó mới đúng, nói cho cùng thì khu vườn này cũng thuộc quyền sở hữu của cô, thế nhưng Đinh Mỹ Mẫn ngay đến tiếng Anh còn chẳng lưu loát nói chi đến thứ tiếng khác. Cho dù là cô có hiểu người ta nói gì thì cũng chẳng biết cách xử lý thế nào, chỉ bằng cứ giao hết cho Lăng Gia Khang đi giải quyết, mình lại càng được thanh thoi.

Hình như cảm nhận được ánh mắt của cô, anh quay về phía khung cửa sổ, nhìn thẳng vào cô rồi nở nụ cười tươi rói. Quay lại nói thêm vài câu với người kia rồi anh đột nhiên đứng dậy đi ra ngoài.

“Bàn chuyện xong rồi hả?”. Mãi cho tới khi anh bước tới trước mặt mình, Mỹ Mẫn mới ngẩng đầu lên, tò mò hỏi.

“Ừ”. Anh gạt đầu rồi thản nhiên nhắc cốc Coca Mỹ Mẫn vừa uống lên nhấp vài hớp. Vị chua lạnh bỗng xộc lên trong miệng khiến anh bất giác nhàu mày: “Sau này em ít uống những loại nước uống thể này đi”.

Đinh Mỹ Mẫn không thích người khác chi phối sở thích của cô, quy định cô nên ăn cái gì, uống cái gì. Người cô là thuộc về bản thân cô, muốn làm gì đều phải do chính cô quyết định mới phải. Trước lời dăn dò của Lăng Gia Khang, Mỹ Mẫn lựa chọn giải pháp phớt lờ: “Tại sao lại bàn xong nhanh thế?”.

“Vì sợ em cảm thấy buồn chán, nên chỉ bàn mấy thứ quan trọng mà thôi”.

“Ồ”. Mỹ Mẫn gạt đầu rồi tiếp tục ngây người thưởng thức cảnh đẹp trước mặt. Cũng không đến mức buồn chán, so với nhịp sống quay cuồng hồi còn trong nước, thì an nhàn, thanh thoi như lúc này đúng là một kiểu hưởng thụ bất tận.

Chẳng thể nhớ nổi là đã đọc được ở đâu, Lăng Gia Khang chỉ biết là trong lúc nói chuyện thì từ “Ồ” khiến cho người ta cảm thấy hụt hẫng và chán chường nhất. Chỉ một từ đơn giản ấy thôi mà có đủ uy lực khiến người đối thoại phải thoái lui, lùi bước. Anh còn có thể nói gì tiếp chứ? Mà hình như dù có nói chuyện gì thì đối phương cũng chẳng mấy quan tâm, hứng thú. Rõ ràng là người phụ nữ này sẽ không bao giờ thấu hiểu được tấm lòng của người khác. Đột nhiên anh bừng sột máu, không mấy thích ứng với hoàn cảnh lúc này. Anh liếc mình dịch chuyển ghế sang ngồi cạnh cô, không nói thêm gì.

Hình như cảm nhận được mình là nguyên nhân khiến cho không khí trở nên kì lạ, Mỹ Mẫn ngượng ngùng nhếch miệng cười, có ý nín kéo lại: “Có điều... có phải anh muốn nói gì với em không?”.

“Em có tâm trạng để nghe hay không?”. Anh cười nhạt, trong giọng nói pha chút châm chọc.

“Làm gì có chuyện không chứ...”.

“Tại sao lại không hỏi anh rốt cuộc vườn nho đã xảy ra chuyện gì? Em không quan tâm đến vậy sao?”. Anh rất thấu hiểu con người Đinh Mỹ Mẫn, trước giờ cô vẫn rất lo lắng cho khu vườn nho đã dồn hết tiền tích lũy để đầu tư này. Lúc này cô lại chẳng mấy quan tâm, thì chỉ có duy nhất một lý do: trong lòng cô còn có chuyện khác phiền phức, rắc rối hơn.

“Có quan tâm chứ, nhưng mà đã có anh ở đây rồi, mình anh giải quyết là ổn. Lẽ nào anh lại muốn âm mưu với người ta bán em đi nữa sao?”. Cô lười biếng nằm xuống chiếc ghế mây, đón nhận ánh hoàng hôn chói lóa khiến đôi mắt cô phải nhắm lại.

Câu trả lời này khác xa so với dự tính của Lăng Gia Khang, tuy đã quá đỗi quen thuộc trước những chiêu quuyến rũ của mấy cô gái chân dài, nhưng hành động biểu lộ tín nhiệm và sự ỷ lại trong vô thức của cô lúc này lại làm anh sung sướng vô cùng. Lăng Gia Khang mỉm cười, đưa tay vuốt ve chiếc mũi xinh đẹp của cô, như đang vỗ về con mèo yêu quý, hành động này cho thấy anh vô cùng sủng ái con vật cưng kia. “Trước đây không phải em toàn cần nhân, oán trách anh đã lừa em đầu tư vào đây sao?”.

“Chà”. Cô lại thở dài. “Em vốn dĩ thông minh, lanh lợi thế này, làm sao mà không hiểu được dụng ý của anh chứ? Anh vì sợ em sau khi li hôn buồn chán quá nên tìm việc cho em tiêu tốn bớt tâm lực và thời gian vào đó đúng không?”.

Đúng là cô đã đánh giá quá cao phẩm chất của anh.

“Cho nên em cũng chỉ tùy tiện oán trách đôi chút thôi, nghĩ cho kĩ thì khu vườn nho này cũng không tệ chút nào, chẳng khác nào một thế giới “đào nguyên”. Anh thử ngẫm mà xem, vào lúc hoàng hôn, ngồi ở đây vừa ngắm phong cảnh, vừa thưởng thức mùi vị ly rượu nho của chính vườn nhà mình, ngửi mùi rượu thoang thoảng trong gió, thật tuyệt diệu biết bao!”.

Phía bên mép Lăng Gia Khang hơi giật giật, anh không biết liệu có phải cô đang châm chọc anh hay không?

Nhớ lại hồi đó, kế hoạch anh vạch ra thật tuyệt diệu. Vốn dĩ anh cho rằng chỉ cần cô dùng hết số tiền đang có để đầu tư, trong khoảng thời gian ngắn sẽ khó lòng thu hồi vốn, thì sẽ nhất nhất dựa dẫm vào anh, khiến cho quan hệ của họ ngày càng mật thiết, từ mật thiết đến không thể tách rời, sau đó cứ thuận lợi mà như vậy mãi cho đến “đầu bạc răng long”.

Để đạt được mục tiêu vĩ đại đó, anh bất chấp thủ đoạn vừa nịnh vừa lôi kéo cô rút tiền đầu tư cho bằng được.

...

“Em thử nghĩ mà xem, tuy rằng ít nhất phải mười năm nữa mới thu lời được, nhưng thời gian mười năm rồi sẽ trôi qua rất nhanh, chớp mắt một cái là xong. Đến lúc đó, dưới ánh mặt trời rực sáng, thưởng thức mùi vị ly rượu của chính vườn nhà, ngửi mùi rượu thoang thoảng trong gió, cuộc sống đó khác nào trên thiên đàng chứ?”.

...

Không sai, hồi đó anh đã nói những lời như vậy, giống y hệt những gì mà Đinh Mỹ Mẫn vừa nói. Vận đổi sao dời, sau khi được Đinh Mỹ Mẫn truyền đạt lại “nguyên đai nguyên kiện”, anh mới cảm thấy mấy câu nói này thật quá “sốc”, chỉ hận là không thể cắt ngay chiếc lưỡi “ngây thơ vô số tội” của mình xuống.

“Lẽ nào em không cảm thấy anh làm như vậy là vì muốn em không thể tự lập được, bắt buộc phải sống dựa dẫm vào anh sao?”. Không muốn làm thánh nhân, thánh nhân thường là kẻ bại trận trên tình trường gian khổ, Lăng Gia Khang chẳng em dè gì tiết lộ chân tướng sự việc.

“Hả?”. Hiển nhiên là sau thời gian dài bị lừa dối đã quen rồi, việc anh đột nhiên thành thật khiến Mỹ Mẫn xoay sở không kịp.

“Về mặt ngây ngô, ngốc nghếch của em lúc này có ý gì đây? Nghe không hiểu sao? Anh chính vì đã phải lòng em, muốn theo đuổi em, cho nên mới không từ mọi thủ đoạn đó. Tốt nhất là em nên chấp nhận đi, như vậy cả nhà đều vui, nếu như nhất quyết từ chối thì phiền em trả lại hết nợ nần cho anh”.

“Trả hết nợ... nợ...”. Trả nợ gì mới được chứ? Sau một hồi lấp bắp, cuối cùng cô cũng lấy lại được bình tĩnh: “Trả kiểu gì đây?”.

“Rất đơn giản thôi, anh đã ở bên em một năm trời, em hãy trả lại anh một năm đó. Vì em mà anh đã đoạn tuyệt hết mọi cảm hứng với những người phụ nữ khác, nên em cũng phải giống như anh, giữ khoảng cách với những người đàn ông khác. Anh bao em ăn, bao em ở, lo lắng, kể chuyện cười để em vui, nếu như em không có tiền thì có thể nghĩ tới việc lấy thân báo đáp. À, ngoài ra anh cho phép em trả góp có kì hạn”.

Tại sao lại có loại đàn ông tính toán đến vậy chứ? Lại còn cho phép trả góp có kì hạn nữa? Anh ta là giám đốc công ty nghệ sĩ chứ có phải nhà tư bản đâu.

Không có miếng bánh nào tự nhiên rơi từ trên trời xuống, cho dù có rơi thật thì cũng không đến lượt cô, nên phiền cô hãy lấy cả đời còn lại mà bồi thường... Khốn kiếp, đây rốt cuộc là lí luận theo kiểu quái quỷ gì thế? Đinh Mỹ Mẫn ngậy người đỡ đầu, đầu không có mồm miệng khéo léo mà tranh luận tới cùng, thì cũng phải tranh đấu đôi lời chứ: “Vây... vậy... vậy nếu như em không trả thì sao?”.

“Anh là người rất hẹp hòi, anh sẽ báo thù đó”. Nụ cười đầy sát khí của anh tước đi quyền hạn đấu tranh cuối cùng của cô.

“Vây cũng giống như lần đó, đột nhiên anh điều người dẫn chương trình của em đi đúng không?”.

Câu nói đầy thận trọng của cô vừa dứt, anh đã nộ khí bừng bừng lôi cô xềnh xệch vào trong nhà.

Mỹ Mẫn nhìn anh lục tìm khắp các ngăn tủ, sau một hồi, anh liền rút một tập giấy ra trước mặt cô. Tiếp đó, anh thốt lên một câu nghe như đã nén nhịn trong lòng rất lâu rồi: “Anh không thích bị đổ oan”.

Đổ oan...?

Đây đúng là một nỗi oan khuất nực cười và hoang đường.

Một tập giấy fax dày đặt ra trước mặt cô, khuôn mặt Mỹ Mẫn ngày càng cau có, bực dọc.

Tất cả mọi chứng cứ, tất cả mọi chân tướng đều chỉ ra rằng người gây ra tất cả mọi chuyện chính là Giả Thiên Hạ, người mà bấy lâu nay cô đã đặt biết bao niềm tin và tình yêu vào. Cô vốn dĩ cho rằng Lăng Gia Khang bất ngờ trở mặt, may mắn ở bên cạnh còn có một người đàn ông tự nguyện che mưa chắn gió cho cô, thật không ngờ bây giờ nhìn lại hóa ra mọi chuyện đều do tên đàn ông xấu xa đó tự biên tự diễn.

Cô cảm thấy mình không khác gì một con ngốc, tự huyễn hoặc rằng người chồng trước tình cũ chưa dứt, tự cho là trước đây hai người li hôn chẳng qua vì nhất thời nóng nảy. Chân tướng đã rõ, anh đã chuẩn bị hết mọi thứ, chỉ chờ cô tự sập bẫy mà thôi.

“Nếu như đến tận lúc này mà em vẫn cứ nhất nhất một lòng một dạ với hắn ta, thì anh cũng đành đầu hàng thôi”.

“Còn lâu nhé, cho dù có muốn nhất nhất một lòng một dạ, em cũng còn lâu mới chọn hắn làm đối tượng”. Cô vứt đồng giấy fax đó đi, giả vờ như mình chẳng hề bị ảnh hưởng chút nào hết. Cô không muốn thừa nhận mình vẫn còn chịu ảnh hưởng nặng nề từ Giả Thiên Hạ tới tệ đó.

“Hả? Thật không? Em quên hắn rồi sao?”. Cho dù biết chắc lúc này cô chỉ đang cố chấp nhưng Lăng Gia Khang vẫn lựa chọn tin tưởng vào phản ứng nơi cô.

“Quên sạch rồi!”. Và ai đó cũng rất cứng miệng khẳng định.

Lăng Gia Khang biết dừng đúng lúc, cảm thấy không cần thiết phải hỏi sâu thêm ép cô nói ra những lời mà chắc chắn anh không thích nghe, anh thà chấp nhận tin tưởng những lời nói dối lòng của cô còn hơn. “Thế thì rất tốt, vậy hai chúng ta hãy thử bắt đầu xem sao?”

“... Bắt đầu cái gì cơ?”. Cảm thấy sự việc đang chuyển sang hướng không đúng đắn, Mỹ Mẫn ngậy thơ cho rằng chỉ cần giả bộ không hiểu gì hết là có thể ứng phó với mọi thứ.

Anh mỉm cười lạnh nhạt, nhìn chăm chăm vào ánh mắt cô. Thực lòng anh cũng chẳng nhớ rõ đã tiêu tốn biết bao nhiêu thời gian và công sức với người phụ nữ này nữa, có lẽ bản chất của con người vốn là như vậy, càng không đạt được lại càng mong đợi, khao khát. Anh có thể tiếp tục bỏ qua lòng kiêu hãnh của mình, diễn vai “anh hề” làm cô vui vẻ trong lúc cô buồn bã chán nản nhất, nhưng điều đó không có nghĩa là lòng nhẫn nại của anh là bất tận: “Đừng có giả ngốc nghếch. Không phải em nói đã quên hắn rồi sao? Tại sao chúng ta lại không thử bắt đầu hẹn hò, yêu đương nhỉ? Anh cũng đâu có bắt em nhất định phải lấy anh, chỉ là thử một lần xem sao thôi mà. Hay là em sợ sẽ yêu anh sâu đậm quá? Hoặc là... căn bản em không quên nỗi hận ta...”.

“Còn lâu ấy! Ai nói là em không thể quên nỗi? Em... em... để em suy nghĩ xem đã...”. Những lời anh nói nghe ra đúng là một cái bẫy lớn, nhưng để giữ thể diện, cô vẫn cứ liều mình xông vào.

Nghe xong câu nói của cô, Lăng Gia Khang không che giấu nỗi nụ cười sung sướng, tuy rằng chỉ là “suy nghĩ xem sao” nhưng ít ra cũng có chút tiến triển. Ngay từ ban đầu, anh không nên kiên quyết đòi làm một

quân tử, nhất quyết phải giữ thể diện, không chịu làm thế thân cho người khác, nhất nhất muốn cô quên sạch hình bóng của Giả Thiên Hạ rồi mới bắt đầu yêu đương. Sự thực đã cho thấy rõ, cảm xúc của Mỹ Mẫn không hề diễn biến theo như mong muốn của anh, nên anh đành phải dùng chiêu “độc”.

Vào những lúc như thế này, anh nên thừa thắng xông lên.

Vậy là anh để mọi thứ tuân theo bản năng tự nhiên, kéo cô ngã vào lòng mình, chặn hết mọi đường rút lui, rồi nhân cơ hội cô chưa kịp hồi hận mở miệng kháng cự, sẽ trực tiếp dùng miệng chặn lại mọi thứ.

Mỹ Mẫn mím chặt môi lại, cố gắng vùng vẫy trốn tránh nhưng lại chẳng thể tìm nổi đường rút lui.

Cảm giác đầu lưỡi ấm nóng, cuồng nhiệt của anh đã cuốn lấy chiếc lưỡi của mình, Mỹ Mẫn chợt bừng tỉnh. Mọi chuyện không nên diễn biến tới mức này! Hiện giờ cô đã bị Giả Thiên Hạ làm cho tức quá mà quên mất chuyện chính, cô rất muốn trả thù anh. “Anh có thể đùa giỡn chuyện tình cảm thì tôi cũng có thể”. Ý nghĩ đó khiến cho cô mơ hồ đồng ý suy nghĩ về yêu cầu của Lăng Gia Khang. Song nếu như làm như vậy để cho anh hiểu lầm bất cứ điều gì, thì thật là bỉ ổi, cô thật không công bằng với anh. Giữa hai người vẫn nên duy trì quan hệ bạn bè thân thiết, không nên vượt qua ranh giới đó mới đúng!

“Anh không hề cảm thấy bất công, hãy cho anh cơ hội, để anh chứng minh rằng anh xứng đáng hơn hẳn ta”. Bản thân Lăng Gia Khang cũng không hiểu rõ rốt cuộc anh yêu cô tới mức độ nào mà có thể thấu hiểu cô đến thế? Hay là khi đầu môi hai con người chạm nhau thì bất giác sẽ khiến họ tâm tư tương thông, thần giao cách cảm? Tóm lại, cho dù nhắm mắt, anh cũng hoàn toàn hiểu được nguyên nhân tại sao đột nhiên Mỹ Mẫn lại vùng vẫy.

Trong cuộc sống công nghiệp thời hiện đại này, hình như mọi thứ đều diễn ra quá nhanh. Ngay cả những chuyện tình yêu trai gái phức tạp kiểu này mà cũng có thể bàn bạc, thương thảo như kí kết hợp đồng vậy, bên A bên B sau khi kí tên thì có hiệu lực kể từ lúc kí sao? Mỹ Mẫn không biết những người khác thế nào, chứ giữa cô với Lăng Gia Khang thì mọi chuyện diễn ra cứ như bàn bạc làm ăn!

Có lẽ dừng cảm tiếp nhận một chuyện tình cảm mới chưa chắc đã là chuyện xấu, song liệu có nhanh quá hay không?

Thế nhưng, người đàn ông tự nhiên phát động công kích đó lại không hề có ý định cho cô cơ hội trốn thoát. Nếu như im lặng không nói, vậy càng tốt, anh có thể coi đó là chấp nhận.

luha

Chương 15: Thử hôn nhau, thử ôm và thấu hiểu lẫn nhau.

Thời gian nửa tháng không quá ngắn mà cũng chẳng quá dài. Nếu mang theo tâm trạng của người đi chơi, mỗi ngày đều nhàn rồi đi khắp đường này phố khác, thì khoảng thời gian đó sẽ là một kì nghỉ, chớp mắt là qua liền.

Mỹ Mẫn đã nhất quyết đòi đi xem cá heo biểu diễn mà nhờ mất một chuyến bay, nhưng kết quả có một số chuyện muốn tránh cũng chẳng được. Ngày hôm sau, cô vẫn cứ bị Lăng Gia Khang, con người làm việc điên cuồng, vừa nịnh vừa dọa nạt lôi xềnh xệch lên máy bay. Sau khi ngồi trên máy bay gần 10 tiếng đồng hồ, chân tay rụng rời vì mệt mỏi, cuối cùng cô cũng về đến nhà.

“Sau này em sẽ không bao giờ ngồi máy bay nữa”. Đây được coi là lời than thở tổng kết của Mỹ Mẫn sau mấy tiếng phải chịu cực hình.

Chân không biết duỗi vào đâu, đắp ba chiếc chăn mà vẫn thấy lạnh, đi vệ sinh cũng phải đợi rất lâu, muốn ăn no một chút để phục hồi thể lực thì tiếp viên hàng không lại nói: “Tiểu thư, bàn của cô không thể đặt thêm được bất cứ thứ gì nữa rồi!”... Khoảng thời gian chịu gian nan, giày vò như vậy, có đánh chết, cô cũng không muốn ném trái lại lần nữa.

Trước lời phàn nàn của cô, Lăng Gia Khang bất giác nhoẻn cười, nhìn cô lững thững bước đi, bộ dạng đó khiến anh vui vẻ hẳn lên. Sau khi đuổi kịp theo cô, anh nắm lấy tay cô, tay trong tay vô cùng thân mật,

tình tứ.

Thực sự cô đã mệt mỏi tới mức tư duy bằng giá, phản ứng chậm chạp, nhưng cũng chưa đến mức ngay cả một hành động tình cảm thế này mà cũng không nhận ra. Chỉ là, cái nắm tay hết sức lãng mạn đó không hề khiến cô mặt mũi đỏ bừng như vẫn nghĩ. Hành động thân mật này khiến cô thấy không thoải mái. Đột nhiên, cô chợt nhớ ra quan hệ hiện nay giữa cô và Lăng Gia Khang đang ở giai đoạn thử yêu đương. Từ sau khi Gia Khang nói những lời yêu thương, hai người đều bận tới mức quên đi việc ở vườn nho, cô cũng chẳng còn nhớ đến chuyện đó nữa.

Mãi đến tận lúc này, khi kí ức đã dần quay lại, những hành động quá đổi bình thường trong quá khứ giờ đây đã mang một ý nghĩa mới.

“Chuyện này...”. Cô lắp ba lắp bắp, định rút tay ra, nhưng bị anh níu chặt đến mức chẳng tìm nổi đường thoát lui: “Chúng ta về nước rồi, nói không chừng sẽ gặp phải phóng viên, ngộ nhỡ bị chụp ảnh thì không hay lắm đâu”.

“Anh là giám đốc công ty quản lí, còn em là nhà sản xuất, rốt cuộc cũng chỉ là hai người đứng sau màn ảnh, làm sao mà khiến giới phóng viên để ý thế chứ? Hay là bây giờ em thấy mình đang quá nổi danh, trở thành một đề tài nóng hổi cho báo đài giống như một nhà sản xuất xuất sắc nào đó vừa lĩnh giải, nên các phóng viên đều bám theo em không chịu buông tha vậy?”. Hừm, ngay cả viện cớ cô cũng vụng về đến thế, ở trước mặt anh, cô không thể che giấu kĩ hơn chút sao?

“Ai, ai nói vậy chứ? Bây giờ anh đang chăm chọc em vì không còn nổi tiếng như trước nữa đúng không?”. Khi cái tên Giả Thiên Hạ gần như buột ra khỏi miệng Gia Khang, Đinh Mỹ Mẫn rất khó tỏ ra thần nhiên như không có chuyện gì xảy ra được, đành nói mấy câu linh tinh bên ngoài để che giấu sự hoảng loạn của mình: “Đó, anh đã nhìn thấy dòng người đen kịt đó chưa? Tất cả bọn họ đều đến đây để đón em đấy. Làm người đã khó, làm người nổi tiếng lại càng khó hơn! Ngay cả việc ăn cơm, đi vệ sinh cũng đừng mong có được giây phút yên bình, đừng coi thường danh tiếng của em, trên mạng em cũng có hội người hâm mộ đang hoành đó”.

Liếc nhìn bộ dạng hoảng loạn của cô lúc này, Lăng Gia Khang tốt bụng không nở vạch trần nguyên nhân khiến cô hoảng hốt, ngược lại còn phối hợp diễn cùng cô một vở: “Đúng vậy, anh hoàn toàn hiểu được sự thống khổ của em. Những người giống như chúng ta thực sự chẳng còn chút riêng tư nào hết. Nhiều khi anh chỉ làm rơi một sợi lông chân thôi, nói không chừng cũng sẽ trở thành tin giật gân của ngày hôm sau. Chà, đây đúng là cái số, còn biết làm thế nào được nữa? Anh cũng thấy không thoải mái, nhưng nói cho cùng vẫn phải sống chứ. Không thể vì lí do đó mà từ bỏ ngay cả quyền yêu đương được”.

“Đúng quá đi chứ! Đâu chỉ dừng lại là không có quyền riêng tư, nhiều lúc họ còn nói không thành có, đặt điều gây chuyện nữa. Cũng giống như chuyện hôm qua, em rõ ràng không hề đỡ bà cụ nào đi qua đường, kết quả, mọi người quá yêu quý em nên nói là đã làm được chuyện tốt, lại còn ca tụng đến mức muốn trao giải tám gương ngời sao cho em nữa!”. Mỹ Mẫn trước giờ luôn là người không thể tập trung làm hai chuyện một lúc được, khi đã “diễn” thì sẽ vô cùng nhập tâm, bộ dạng tỏ ra vô cùng luyện tập, thậm chí còn quên luôn cả nỗi lo lắng của bản thân lúc này, để mặc cho anh nắm chặt lấy bàn tay mình.

“Có thật không? Cũng chẳng sao, quen dần rồi sẽ ổn cả thôi. Anh cũng chưa bao giờ tận tay tặng chữ cho ai hết, vậy mà khắp nơi vẫn thấy các cửa hàng treo biển hiệu do đích thân anh viết đấy thôi...”.

“Đừng có quạu nữa! Có phóng viên thật kia kìa!”. Tiến gần lại cửa ra đại sảnh sân bay, cô đột nhiên kêu réo lên, làm ngất quãng cảm hứng diễn xuất đang trào trong anh.

Mỹ Mẫn cứ cho rằng trước cổng ra tập trung nhiều người như vậy cũng chẳng có gì lạ hết, mỗi lần máy bay hạ cánh đều có rất nhiều người ra đón người thân. Thật chẳng ngờ lại có ánh đèn flash của giới báo chí, thêm vào đó là tiếng hò reo đình tai nhức óc. Lẽ nào những hiện tượng này là để cảnh báo trước cho cô, cho dù là nói đùa hay nói thật thì cũng không được nói lung tung, ông trời sẽ không nể hà gì ban ột lần được linh nghiệm đâu!

Hiển nhiên là ngay cả Lăng Gia Khang cũng chẳng thể ngờ rằng sẽ có phóng viên đến. Tuy rằng đi cùng anh còn có một vài minh tinh khá có danh tiếng, thế nhưng thân là một giám đốc, việc thông báo phóng viên đến đón trước nay đều là công việc của anh mà! Anh có thể đảm bảo lần này mọi thứ đều rất bí mật,

không hề thông báo cho bất cứ ai hết. Nhìn lại những người hâm mộ ăn mặc chỉnh tề đó, anh dường như có thể đoán ra được tin tức là do ai tiết lộ.

“À... em chẳng qua chỉ đề cập tới có một chút trên trang blog của mình mà thôi”. Kể tội đồ này rất thông minh, xông lên nhận tội trước, để tránh “lão đại” nhà mình tức tối bỏ đi ngay tại trận.

Im lặng, liếc nhìn, cười nhạt, sau một loạt các biểu cảm không rõ ngụ ý, Lăng Gia Khang gật đầu nhẹ, đưa lời tán thưởng: “Ừm, làm rất tốt.”

Vừa dứt lời, anh lại càng nắm chặt tay Mỹ Mẫn hơn, không hề trách tội nghệ sĩ dưới trướng tranh việc, nâng tay trên quyền phát ngôn của mình. Dù gì thì anh cũng đang sâu muộn, không biết phải làm cách nào để khiến tình địch biết được kết quả thắng thua cuối cùng. Chuyện xảy ra như vậy đương nhiên lại càng tốt!

“Vì anh mà em vất vả, khổ sở, ngày nhớ đêm mong, anh chẳng buồn gọi một cuộc điện thoại về khiến em lo anh gặp phải chuyện gì nguy hiểm. Kết quả, những phóng viên báo đài kia còn rõ tung tích của anh hơn em. Em chỉ có thể giống như các khán giả khác, nhìn thấy anh thành đôi thành cặp với người khác xuất hiện trên ti vi. Giả Thiên Hạ, liệu anh có hiểu được cảm giác này uất ức tới chừng nào không?”

Câu oán trách than thở trước kia của Đinh Mỹ Mẫn văng vẳng bên tai Giả Thiên Hạ.

Lúc đó anh chỉ cười trừ cho qua, cảm thấy đó chỉ là hiểu lầm do phóng viên báo đài thêm mắm thêm muối vào thôi, cô không nên giống như những người khác làm sự việc phóng đại lên. Thế nhưng, lúc này...

Bây giờ thì anh đã hiểu, hoàn toàn hiểu. Cái cảm giác khốn kiếp này đúng là khiến người ta uất ức đến tận xương tủy.

Tám rưỡi tối, theo thói quen, đúng giờ bật ti vi lên xem tin tức giải trí, Giả Thiên Hạ thực lòng không tài nào tưởng tượng nổi mình lại có thể bắt gặp cảnh tượng đó.

Tin tức phát: Tất cả mọi thứ trước đây đều là hiểu lầm, người được Giả Thiên Hạ gọi là “bà xã” hoàn toàn không phải là Đinh Mỹ Mẫn.

Tin tức phát: Lăng Gia Khang trực tiếp công khai chuyện tình cảm, tay nắm tay Đinh Mỹ Mẫn tình tứ xuất hiện ở sân bay.

Tin tức phát: Trước đây phóng viên đã từng chụp được tấm hình hai người ôm nhau thắm thiết, tin tức về quan hệ giữa họ cũng không ngừng xuất hiện trên khắp các trang báo mạng, chỉ có người trong cuộc vẫn cứ giữ im lặng không bày tỏ thái độ. Chọn thời điểm lúc này công khai, có thể dự đoán, hai người sắp có tin hỉ sự.

Tin tức phát: Không loại trừ khả năng đây là một chiêu PR mới cho chương trình đang phát sóng của Đinh Mỹ Mẫn.

Gới truyền thông báo đài đáng chết, chỉ biết đưa mấy thông tin vớ vẩn, phỏng đoán lung tung!

“Bình tĩnh, bình tĩnh lại! Bình tĩnh lại đã nào!”. Ngay lúc anh đang định chạy ra đập nát chiếc ti vi đáng ghét, thì Tạ Mục Đường đã nhanh tay nhanh mắt ghì chặt anh vào ghế sofa: “Biết đâu hai người họ chỉ tình cờ gặp nhau thôi. Cũng có thể hai người họ tình cờ cùng đi ra sân bay cùng một lúc, hoặc là...”

“Tình cờ tay nắm tay nhau, lại tình cờ bước lên cùng một chiếc ô tô, rồi tình cờ ngồi trong xe ôm vai bá cổ nhau sao?”. Khốn kiếp, mấy câu nói này đem ra lừa phỉnh bọn trẻ con ba tuổi chúng còn chưa chắc đã tin, huống hồ là anh.

Anh chàng quay phim cũng thật là chuyên nghiệp, hình ảnh trên màn hình tuy rằng hơi hỗn loạn, nhưng vẫn rất sắc nét. Hoàn toàn có thể thấy rõ hai người họ tay nắm tay nhau cười cười nói nói đi ra khỏi sân bay, ngay khi nhìn thấy phóng viên, hai người đều cúi đầu lạng lách. Tên Lăng Gia Khang đáng chém ngàn đao đó chẳng những nắm chặt lấy vai cô, lại còn ôm cô, 10 người bao gồm cả hắn còn đồng tâm hiệp lực bảo vệ cô cho tới tận xe ô tô. Cuối cùng lại còn để mấy người nghệ sĩ ở lại che chắn, đánh lạc hướng chú ý giúp bọn họ, lẽ nào tất cả đều là tình cờ sao?

“Cậu đúng là nghĩ quá nhiều rồi! Làm gì có chuyện nắm tay cũng là tình cờ?”. Ngay bản thân Tạ Mục Đường cũng cảm thấy những lời an ủi hoang đường này không thể tiếp tục nói được nữa, tốt nhất là cứ dội thẳng gáo nước lạnh vào còn hơn. Việc đang hệ trọng, tốt nhất là nên làm gì đó thực tế hơn một chút: “Rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì đây? Đài báo nói không tính, mình nói cũng không tính, ngay cả những gì cậu suy đoán cũng loại bỏ đi, tốt nhất là nên gọi điện thoại hỏi thẳng Mỹ Mẫn đi”.

“Còn gọi cái gì nữa chứ? Vào lúc này mà cô ấy chịu mở máy thì mới lạ đấy”. Tuy rằng nói như vậy nhưng Giả Thiên Hạ vẫn cứ lấy di động ra, gọi điện thoại cho cô.

Kết quả đương nhiên không khiến anh thất vọng: Tắt máy!

“Cậu muốn đi đâu chứ?”. Thấy anh dập điện thoại, vùng vẫy thoát khỏi sự kìm hãm của mình, Tạ Mục Đường không khỏi lo lắng, sợ rằng anh bạn mình đang trong trạng thái cả giận mất khôn có thể sẽ làm ra những chuyện không thể ngờ được, nên vô cùng căng thẳng đứng chặn trước cửa nhà anh.

“Đến đài truyền hình cô ấy làm việc”. Đôi môi mím chặt dần thả lỏng, anh đã đưa ra một câu trả lời khá là tỉnh táo.

Cô không dám quay về nhà, lẽ nào có thể không đến đài truyền hình sao? Kì nghỉ phép chắc chắn cũng đã hết rồi, cho dù hôm nay cô không tới, thì cùng lắm anh đợi thêm một đêm nữa có sao!

Nói cho cùng, Giả Thiên Hạ vẫn chưa thấu hiểu Đinh Mỹ Mẫn cho lắm, cô là người vô cùng lợi hại!

Dù gây ra bão tố lớn tới mức nào thì cô vẫn chẳng hề nghĩ tới vấn đề phức tạp kiểu như đám hay không đám, Mỹ Mẫn cứ thế đường hoàng về nhà.

Ngay vào giây phút Giả Thiên Hạ giật mạnh cánh cửa ra, người phụ nữ này liền bước vào với vẻ mặt vô cùng mệt mỏi. Cả hai người họ đều sưng sờ, cô vẫn hỏi như không có chuyện gì hết: “Chà, hai người nghe thấy tiếng bước chân của em sao? Vừa hay em đang định gõ cửa”.

“Vừa hay”? Hai chữ tưởng như nhẹ nhàng nhưng lại chọc đúng vào chỗ nhạy cảm, khiến anh đau đớn. Chính cảm giác trái tim đau đớn này đã khiến Giả Thiên Hạ khó lòng duy trì được thần trí, lẽ nào còn bắt anh phải mỉm cười hỏi cô câu: “Gần đây em có khỏe không? Đi chơi có vui không?” nữa hay sao?

“Đi ngay vào đây!”. Sau khi liếc nhìn cô, nhận định rõ tên đàn ông chương tai gai mắt kia không xuất hiện, anh liền đánh giọng, khuôn mặt cau có thậm tệ dường như có thoải mái hơn đôi chút. Cô đã quay lại, thế thì tốt quá rồi, ít nhất còn chưa tới mức gạo nấu thành cơm không thể cứu vãn nổi!

Giọng nói quen thuộc, ngữ khí quen thuộc, ngay cả bộ dạng, thái độ đang muốn bùng phát cuồng nộ mà vẫn cố gắng nén nhịn lại của anh, cô đều ghi khắc tận tim. Chính là người đàn ông này, anh đã chiếm hữu hết cuộc đời từ khi sinh ra cho tới bây giờ của cô. Trước mặt anh cô không cần phải để tâm đến trang phục, sắc mặt, thậm chí chẳng phải suy nghĩ gì, chỉ cần sống tự nhiên nhất có thể là được. Chỉ có điều lúc này, anh lại khiến cô cảm thấy xa lạ, định mở miệng rồi mà chẳng biết phải nói gì, cô cúi đầu im lặng đi vào nhà. Liếc qua màn hình ti vi thấy chương trình tin tức giải trí vẫn đang phát, lại nhìn sang khuôn mặt cau lại vì tức giận bên ngoài cửa, cô càng cúi đầu thấp hơn, giống như một đứa trẻ làm việc sai trái sợ người lớn trách phạt. Cảm giác sợ hãi vô duyên vô cớ xuất hiện trong đầu khiến Mỹ Mẫn hoảng loạn, ngay hơi thở cũng trở nên rối bời.

“Mình còn có việc, đi trước nhé”. Tạ Mục Đường là người rất biết điều, trông thấy Đinh Mỹ Mẫn đang ngại ngùng có điều gì muốn nói mà chưa dám cất lời, anh dự cảm chẳng bao lâu nữa sắp có sóng to gió lớn ập tới đây. Những việc trong nhà kiểu này, anh là người ngoài không tiện xen vào, tất nhiên là phải nhanh chóng rút lui, để lại không gian riêng cho hai người họ.

Giả Thiên Hạ chẳng hề nể mặt anh bạn thân chút nào, không buồn để tâm đến việc đi hay ở của bạn mình, ánh mắt anh lúc này chỉ nhìn chăm chăm vào Đinh Mỹ Mẫn.

Giây phút ấy, Đinh Mỹ Mẫn vẫn theo thói quen cũ, ngây ngô tưởng rằng trốn tránh là có thể giải quyết được mọi tình huống khó khăn. Thế nhưng mặc cho cô có trốn tránh đến đâu thì ánh mắt tràn đầy nộ khí ấy vẫn đeo đuổi cô như hình với bóng vậy! Tạ Mục Đường vừa rời khỏi, cô liền bắt giác nhận ra căn nhà này thật quá chật chội, không khí quánh đặc, chẳng ai lên tiếng phá vỡ sự im lặng tưởng chừng như bất tận ấy, khiến cho cô ngột ngạt tới mức gần như nghẹt thở.

Cô thầm nghĩ sẽ nói bất cứ điều gì cũng được, chỉ cần không để mọi thứ im lặng như vậy, có lẽ không khí trong nhà sẽ ổn hơn: “Em...”.

Vừa mở miệng, cô mới nhận ra cổ họng mình lúc này dường như tắc nghẹn. Sau khi hắng giọng một lúc, thì cô lại chẳng có đủ dũng khí để nói ra những lời đã chuẩn bị từ trước.

“Em thì làm sao?”. Anh cố gắng tỏ ra bình tĩnh, bàn tay nắm chặt rồi lại thả ra, cuối cùng vẫn giữ được lí trí tặng cô một nụ cười, động viên cô nói nốt những gì còn dang dở. Thiên Hạ nhận định chắc chắn rằng cô đang muốn giải thích, chỉ là chưa biết phải bắt đầu từ đâu. Không cần để ý nhiều, chỉ cần cô mở miệng nói ra những tin tức đó đều là do báo đài thêm mắm thêm muối, hoặc từ đầu đến cuối mọi chuyện đều chỉ là “tình cờ”, thì anh hoàn toàn chấp nhận giảm chỉ số trí tuệ tới mức thấp nhất, tin tưởng cô mà không hề nghi hoặc, không so đo tính toán gì thêm.

“Tin tức báo đài đưa...”.

“Anh đã xem rồi”. Anh không hề tỏ thái độ gì, tiếp tục mỉm cười, chỉ có điều trong nụ cười có ẩn chứa ý cảnh cáo. Anh chỉ muốn nói cô biết rõ là phải suy nghĩ cho thật kĩ, uốn lưỡi bảy lần rồi hãy nói, đừng có coi anh là thứ đồ chơi gọi đến thì đến, bảo đi thì đi là được.

“Em muốn nói là mọi việc đã trở nên thế này rồi, nếu chúng ta cứ tiếp tục ở bên nhau thì dù là đối với ai cũng chẳng hay ho gì. Anh nghĩ xem nên là anh dọn ra ngoài hay là em sẽ đi tìm một chỗ ở thích hợp khác đây...”.

“Em tốt nhất là im miệng ngay cho anh, đừng có nghĩ bất cứ cái gì hết!”. Sắc mặt Giả Thiên Hạ sa sầm lại khiến cho suy nghĩ của cô bị cắt đoạn. Thật không ngờ sự khoan dung, độ lượng của anh với Mỹ Mẫn chỉ đổi lại được phán xét “tử hình” dành cho chuyện tình cảm của hai người, ngay cả chút thời gian kháng án cũng không hề có. Thế mà lại còn ngập ngừng làm mặt buồn rầu, đang định tỏ ra mình rất đáng thương sao? Nếu đã như vậy anh sẽ không ngại ngừng mà lùi một bước, cho cô một cơ hội làm lại từ đầu: “Được rồi, em có thể nói tiếp được rồi. Nhưng tốt nhất là phải nghĩ cho kỹ rồi cuộc mình muốn nói cái gì đấy”.

“Ừ, ừ.” Cô gật đầu lia lịa, bày tỏ sự tán đồng: “Em nghĩ là với mối quan hệ hiện nay của chúng ta, sống tách ra thì hợp lí hơn...”.

“Đinh Mỹ Mẫn! Làm mình làm mẩy thì cũng phải có giới hạn, muốn gây sự cũng phải có mức độ của nó chứ”. Anh đóng cửa mạnh bạo, nhưng cũng chẳng thể làm giảm bớt sự tức giận lúc này. Sau đó, anh hít thở sâu, ổn định lại tâm trí, giọng nói dịu dàng, thái độ ôn hòa hơn: “Anh vẫn còn nhớ đã hứa với em sau khi quay về sẽ ăn mừng chiến thắng cùng em, chỉ là nhà đầu tư tỏ ra nhiệt tình quá, bắt buộc dĩ phải đi ăn mừng cùng với họ một bữa. Thật không ngờ anh lại bị say bí tỉ, không biết được cô ta đã đưa anh về phòng. Anh lại càng không thể hiểu nổi rốt cuộc tấm ảnh đó là ở đâu ra, lúc say rượu anh thực tình không thể khống chế được hành vi của mình”.

Thiên Hạ còn nhớ cô đã từng nói rằng mỗi lần muốn được nghe lời giải thích, anh đều từ chối, rất tốt, lần này cô muốn anh nói nhiều đến mức nào anh cũng sẽ không hà tiện lời mà tận tình giải thích. Phải chăng làm như vậy thì sự việc có thể kết thúc, không gây sự tiếp được chẳng?

“Đây không phải là chuyện quan trọng”. Trước hành động giải thích cho hành vi của mình hiếm thấy ở Thiên Hạ, trước tiên Mỹ Mẫn cảm thấy bất ngờ, tiếp đó thì nở nụ cười khổ sở. Lẽ nào anh cho rằng cô đang làm mình làm mẩy vì ghen tuông với người phụ nữ đó sao? Cho dù không có Mạc Tường thì cũng chẳng thể đảm bảo hai người họ có thể yên ổn ân ái đến già được! Cô đã chịu quá đủ cái tính cách đó của anh rồi, anh dường như không để tâm đến bất cứ chuyện gì, cho dù cô có muốn ra đi, anh cũng vẫn sẽ thản nhiên, vui vẻ nói câu “đi cẩn thận, không tiễn”.

Đúng vậy, “không tiễn”. Bản thân anh đã chẳng muốn níu kéo, lại càng chẳng muốn lưu luyến tiễn đưa, thậm chí ra đi còn nhanh hơn cô. Giống như hồi mới li hôn vậy, cô còn chưa kịp quay người bước đi thì anh đã biến mất tung mất tích rồi.

“Chỉ bằng em cứ trực tiếp nói với anh, rốt cuộc em tức giận vì điều gì chứ?”. Hình như lòng nhẫn nại của anh đã giảm đi ít nhiều, trò chơi “đuổi bắt” này cũng đến lúc phải kết thúc rồi.

“Không có gì hết, em rất ổn”. Anh đang có thái độ gì thế? Người đã sai rốt cuộc là ai? Dựa vào cái gì mà

làm như kiểu người phụ tình bạc bẽo là cô không bằng ấy! Đinh Mỹ Mẫn tin chắc rằng cô mới là người có tư cách để bực bội lúc này: “Chỉ là em không còn yêu anh nữa thôi”.

“Nói lại lần nữa xem nào!”. Ánh mắt anh nhú lại vì quá tức giận, giọng nói rít ra khiến người nghe cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Mỹ Mẫn nuốt nước miếng, khí thế hùng hồn khi nãy giảm đi đến quá nửa, cô phải dồn hết mọi dũng khí mới dám lặp lại lần nữa: “Em không còn yêu anh nữa...”.

“Khốn kiếp, em có bản lĩnh thì thử lặp lại một lần nữa xem nào!”.

Mỹ Mẫn không có đủ bản lĩnh, toàn bộ lòng dũng cảm đều bốc hơi hết, chỉ còn biết nhìn chăm chăm vào anh.

“Rất tốt, vậy thì anh cũng không cần thiết phải khách khí với em nữa đúng không?”. Đây không phải trò chơi mua bán, giao dịch, không hề có quy định nào nói nhất định phải có người đồng ý, kẻ gạt đầu thì mới thành công. Anh đã chẳng còn chút nhẫn nại nào để ý đến việc cô có yêu hay không nữa. Đừng có mong ngóng anh sẽ buông tay từ bỏ thêm lần nào nữa, cùng lắm là đổi sang chơi một trò mới mang tên “ép buộc tình yêu” là được chứ gì!!!

“Một đêm phu thê trăm ngày ân ái”. Câu nói ấy đúng là vợ vắn!

“Không thành tình nhân cũng có thể làm bạn bè”. Câu nói này lại càng chẳng đúng thực tế chút nào!

Ít nhất là trong quan hệ phu thê của hai người, Đinh Mỹ Mẫn không hề nhìn thấy cách cư xử kiểu “trăm ngày ân ái” lại càng chẳng thấy “cũng có thể làm bạn bè”. Những gì mà cô cảm nhận được chỉ là anh chồng cũ công tư bất phân tới mức nghiêm trọng. Anh đột nhiên xin từ chức, nhảy sang đài truyền hình cô làm, thậm chí còn kiêu ngạo nói với ông giám đốc đài chỗ cô rằng: “Tôi không cần mức lương quá cao, không cần ngày nghỉ đặc biệt, không cần phúc lợi dành cho người tài. Dù gì thì Đinh Mỹ Mẫn cũng định từ chức rồi, tôi sẽ tiếp quản công việc của cô ấy. Điều kiện duy nhất của tôi đó là phải điều cô ấy đi chạy tin tức”.

Chỉ một “điều kiện nho nhỏ” vậy thôi mà có thể có được một nhà sản xuất đang nổi nhất nhì trong nước thì cho dù là ai cũng sẽ tình nguyện chiều theo thôi!

Thế là bỗng nhiên, Mỹ Mẫn chẳng khác nào một nữ siêu nhân liều mạng hết mình, luôn luôn xuất hiện ngay lập tức tại những nơi có tin tức mới. Tất cả chỉ vì chứng minh cho anh thấy, cô nhất định sẽ không chịu thua!

Đường ống nước ở con đường nào đó bị vỡ, có thể nhìn thấy ngay Đinh Mỹ Mẫn đang đứng cạnh bên đưa tin tức cho người dân trong thành phố.

Hôm nào đó đột nhiên trời mưa to gió lớn, mực nước tăng lên cao, cũng có thể thấy bóng dáng Đinh Mỹ Mẫn mặc áo mưa ướt át đưa tin.

Một kho thuốc súng bỗng nhiên phát nổ, vẫn có thể trông thấy Đinh Mỹ Mẫn cầm mic, đứng đưa tin trong tiếng gào thét hỗn loạn của người dân.

“Cậu nói xem, liệu có phải hiện nay bất cứ mẩu tin tức nào được đưa lên phía cuối cũng có dòng chữ “Do phóng viên Đinh Mỹ Mẫn đưa tin” không nhỉ?”. Ngồi trong phòng hóa trang, Đinh Mỹ Mẫn vẫn cầm chiếc mic trong tay, đảm bảo bất cứ lúc nào cũng có thể xuất phát đến những nơi xảy ra sự kiện đột xuất. Hai chân cô vắt lên ghế, lên tiếng căn nhắc, than thở.

“Có thể, nhưng tất cả các mục tin tức báo cáo trong đài thì đều không có tên cậu mà”. Lâm Ái ngồi rất thoải mái, dường như chẳng hề bị ảnh hưởng bởi sự kích động hiện tại của người bạn, cô đưa tay lên ngáp, bình thản trả lời.

“Không biết Giả Thiên Hạ có phải bị điên nặng không nữa? Đã tiếp nhận chương trình do mình đích thân sáng tạo ra, lại còn điều mình đi làm công việc nguy hiểm đến tính mạng thế này nữa chứ?”. Đinh Mỹ Mẫn chỉ cần một người để có thể dốc cho hết những bực dọc trong lòng, cho nên việc liệu Tiểu Ái có đồng cảm, thương xót với cô hay không, cô chẳng mấy quan tâm, chỉ cần có thể trút hết nỗi lòng là được.

“Cậu có thể xin từ chức mà, Lăng Gia Khang cũng không phải không thể nuôi nổi cậu!”. Ăn uống thoải mái xong, Tiểu Á bình thần đưa ra một đề nghị có tính khả thi cao.

Theo Lâm Ái, chỉ cần Đinh Mỹ Mẫn mất lệ long lanh đến khóc rúc rích trước mặt Lăng Gia Khang, nói không chừng anh ta còn đưa đăng kí kết hôn ngay lập tức cũng nên, từ đó trở đi cô sẽ chẳng sợ bị chồng cũ hành hạ khổ sở, chỉ cần ở nhà hưởng phúc giúp chồng nuôi con là được. Rõ ràng là có thể sống rất sung sướng, vậy mà nhất quyết tự mình chuốc khổ vào thân, lại còn kêu ca oán thán gì nữa? Như thế này người ta gọi là không ốm mà cũng kêu rống lên, không cảm thấy đáng đời hay sao?

“... Mình không muốn”. Quả nhiên, lời Tiểu Ái vừa nói ra, khí thế của Mỹ Mẫn liền xẹp xuống ngay.

“Ồ, cậu thà chịu đi mưa về gió, dầm mình trong bão, để Giả Thiên Hạ hành hạ tới mức khóc lóc kêu cha gọi mẹ, mà không chịu quy về một mối, chung sống trọn đời an nhàn bên Lăng Gia Khang sao? Xin hỏi, cậu có yêu anh ấy thực sự hay không?”. Người trong cuộc mù quáng cũng là lẽ thường tình, Tiểu Ái không ngại làm người chỉ đường dẫn lối tốt bụng.

Nhưng vấn đề là mỗi lần nhắc tới chuyện này là Đinh Mỹ Mẫn lại tỏ ra ngây ngô, và lần này cũng không ngoại lệ: “Mấy giờ rồi nhỉ? Tổ phải đi hẹn hò đây!”.

“Phiền cậu suy nghĩ kĩ càng về những gì mình đã nói được không? Đừng có để lần nào cũng là cậu nói mình nghe!”.

“Mình đi đây”. Cho dù Tiểu Ái có hét lên như sấm vang, Đến mức người trong phòng đều hướng mắt về phía hai người, thì Đinh Mỹ Mẫn vẫn tỏ ra ngây ngô, phớt lờ. Trước khi đi, Mỹ Mẫn còn gửi lại lời dặn dò đặc biệt: “À đúng rồi, không cho phép cậu nói với Tạ Mực Đường là mình đi hẹn hò đấy nhé!”.

Hai người đó tình như huynh đệ, có địch thì cùng chống, những việc Tạ Mực Đường biết thì chưa đến một phút sau đã đến tai Giả Thiên Hạ rồi. Ai mà biết tên đàn ông điên rồ đó sau khi biết được cô đi hẹn hò, liệu có bắt Tiểu Ái đi lượn khắp các phố, không có tin tức gì cũng bắt tìm ra cho bằng được cô không?

Mặt Tiểu Ái đen sầm lại, nhìn cô bạn mình cố giả vờ tỏ ra hạnh phúc lướt đi. Đúng vậy, chính là đáng về giả vờ tỏ ra hạnh phúc, một người chuẩn bị đi hẹn hò, vậy mà vẫn còn tâm tư nghĩ đến người chồng cũ sao? Không cần biết nỗi nhớ này bắt nguồn như thế nào, nhưng Mỹ Mẫn thực sự luôn nghĩ tới anh ta, xin hỏi như vậy thì làm sao có thể hạnh phúc thật sự được chứ? Thật không hiểu nổi, rõ ràng là cả hai bên còn yêu nhau tha thiết, tại sao lại phải giằng vò làm khổ lẫn nhau? Là thích chơi trò cảm giác mạnh hay thế nào đây?

Giả Thiên Hạ vận dụng tất cả trí tuệ và khả năng phân tích của mình, cẩn thận suy ngẫm lại mọi việc gần đây, tổng kết tất cả các nhân tố, cuối cùng cũng đưa ra được kết luận – Đinh Mỹ Mẫn thực sự đang yêu!

Thái độ lúc nghe điện thoại thì hoảng hốt, còn đặt mặt khẩu cho di động, thường xuyên về nhà muộn, lại còn nhuộm tóc, thay đổi cách trang điểm, ăn mặc... Tất cả mọi hiện tượng kì lạ này đều chứng minh một điều: Cô đang cố gắng thích hợp với sở thích và cách sống của một ai đó. Nhưng người đó đương nhiên không phải anh rồi. Là ai chứ? Đáp án đã rõ ràng rành ròi, chỉ có điều anh mãi chẳng chịu thừa nhận mà thôi.

“Ông cháu Giả Thiên Hạ, cháu lại thất tình rồi sao?”. Phòng làm việc của Giả Thiên Hạ đang tử khí đằng đằng. Giả Vượng Bảo cuối cùng cũng không thể chịu nổi không khí chết chóc này, bèn vươn vai ưỡn ngực, bình thần rung đùi mà nói, trong khi nắm chặt lấy tay một cô gái nhỏ nhắn lạ mặt, thỉnh thoảng định diễn cho tròn vai “ông chủ mười bốn tận tâm”.

“Im miệng lại đi!”. Nhưng có điều “ông cháu Thiên Hạ” lại chẳng chịu hiểu cho.

“Vậy cuối cùng cháu có định dắt ta với bạn gái ra ngoài ăn tối hay không?”. Xem ra vai “ông chủ mười bốn tận tâm” cũng chẳng hề dễ diễn, Giả Vượng Bảo suy nghĩ một hồi rồi trực tiếp đi vào chuyện chính.

“Chú đi tán gái, bắt cháu thanh toán thay sao? Hừm, ở đâu ra chuyện tốt như vậy chứ?”. Giả Thiên Hạ chẳng hứng thú gì liếc mắt qua nhìn cô gái non nớt trông như tiểu mỹ nhân kia. Lẽ nào bắt anh đang

trong tâm trạng vô cùng tồi tệ này phải ra ngoài chứng kiến tình yêu của hai tiểu quỷ tuổi vị thành niên hay sao?

“Cũng đúng, thế thì chú sẽ hi sinh đôi chút vậy. Chú không ngại lấy mình ra làm cái cớ cho cháu hện Đình Mỹ Mẫn ra ngoài ăn tối đâu”.

Im lặng một hồi lâu, Giả Thiên Hạ vứt tập tài liệu trong tay xuống bàn, nở nụ cười vui sướng: “Chú mười bốn, cháu đã bao giờ khen chú tốt bụng, đáng yêu tới mức khiến người khác không thể không yêu quý chưa?”.

“Chưa từng, trước nay chưa bao giờ cháu làm thế cả, có điều bây giờ khen vẫn chưa muộn. Trước mặt bạn gái chú, hãy khen chú nhiều một chút, nếu như tâm trạng của chú mười bốn tốt thì cũng sẽ khen lại cháu trước mặt Đình Mỹ Mẫn. Có đi có lại mới toại lòng nhau, không phải khách khí!”.

Vì đã được đảm bảo hai bên đều có lợi, nên Giả Thiên Hạ lập tức đứng dậy, tay trái dắt Giả Vượng Bảo, tay phải dắt tiểu mỹ nhân kia, đi thẳng ra bãi đỗ xe.

Tuy rằng đã có Giả Vượng Bảo thông minh, lanh lợi bên cạnh, nhưng anh vẫn không tài nào tưởng tượng nổi cảnh tượng đang xuất hiện ngay trước mặt mình.

Một nam một nữ, vui vẻ cười nói, đi ra từ đài truyền hình, tuy rằng chưa đến mức ôm vai bá cổ nhau, nhưng độ thân mật, ngọt ngào đã quá đủ để ọi người nhìn vào là biết họ là đôi tình nhân đang yêu nhau thắm thiết. Xem ra Đình Mỹ Mẫn hình như vẫn chưa đủ bận rộn, anh sẽ suy nghĩ đến chuyện phân cho cô mức độ công việc nhiều hơn nữa. Tốt nhất là khiến cô bận tới mức chẳng có thời gian ăn cơm ngủ nghỉ, như vậy thì cảnh tượng này chắc chắn sẽ không bao giờ tái diễn.

Giả Vượng Bảo lặng lẽ nuốt nước miếng, tay nắm chặt lấy chiếc ba lô, trộm liếc sang “khối lửa hận rừng rực” đang ngồi kế bên mình.

“Chú đã nhìn thấy chưa? Bây giờ còn dám vùng trộm với nhau ngay trước mặt cháu nữa. Đây là đài truyền hình mà, hay là họ định chuyển hết lên màn ảnh lớn, làm thành bộ phim điện ảnh hoành tráng luôn đây?”. “Khối lửa hận rừng rực” đó đã nói chuyện, vừa bóp chặt cổ của Giả Vượng Bảo vừa chỉ vào cảnh tượng phía trên ngoài cửa xe.

“Bỏ, bỏ tay ra... Bóp chết, bóp chết ta... thì lấy ai ra giúp đỡ chứ?...”.

Nói rất có lí! Giả Thiên Hạ liền buông tay ra, chỉnh lại bộ áo vest bên ngoài, lấy lại bình tĩnh, còn nhìn vào gương phía trước để chỉnh lại đầu tóc, “Bảo bạn gái của chú xuống xe, ra kia gọi Lăng Gia Khang là cha đi!”.

“Hự hự... Cháu đúng là ấu trĩ quá!”. Sau khi ngừng ho vì sốc nặng, Giả Vượng Bảo đưa câu bình luận mà chẳng hề nể nang gì hết. Người đã lớn từng đó rồi mà sao vẫn thích chơi mấy trò dễ dàng bị người khác vạch trần như vậy. Huống hồ, Vượng Bảo có cần thiết phải hi sinh bạn gái của mình không? Ngộ nhỡ Đình Mỹ Mẫn với tên Lăng tú ông đó thật sự làm căng lên, nhất thời nóng giận, đánh cho cô bạn gái yếu ớt thân tàn ma dại thì sao? Vượng Bảo không thể nào chấp nhận nổi!

“Vậy chú đi gọi Mỹ Mẫn là mẹ đi!”.

“Nhặt nhèo”. Từ trước đến nay, Vượng Bảo chưa bao giờ làm chuyện bán linh hồn cho quỷ dữ. Hiển nhiên lúc này Giả Thiên Hạ đang ở trong trạng thái lửa hận bừng bừng, mất hết cả lí trí. Sau một hồi tìm kiếm loạn lên trong ô tô, Vượng Bảo liền thấy ông cháu quý hoá lòi ra một cây xô giày rất dài. Trước tiên không cần tìm hiểu xem tại sao trên xe ô tô của anh lại có thứ đồ ấy, việc cấp bách lúc này là phải chặn Giả Thiên Hạ lại để tránh gây ra một vụ án mạng thương tâm: “Đừng! Đừng có kích động quá! Chúng ta phải tính kế lâu dài đã. Cần phải bình tĩnh!”.

“Cút mau!”. Cần phải bình tĩnh? Như vậy chẳng phải đồng nghĩa với việc anh mãi mãi mất đi cô hay sao? Nằm mơ mới có chuyện đó!

“Nghe chú nói đã, tối qua khi quan sát bầu trời đêm, chú phát hiện thấy không hề có ngôi sao nào trên trời hết. Vì thế chú đoán chắc tối nay Lăng Gia Khang và Đình Mỹ Mẫn sẽ cãi nhau”. Giả Vượng Bảo tuyên bố rất hùng hồn, tiện thể còn chỉ vào tiểu mỹ nhân nhất định đòi ngồi cùng một ghế với cậu ở phía

trước rồi nói: “Chú xin thề trước tình yêu dành cho cô ấy, hãy tin chú đi! Nếu như không tin thì cứ lên lút đi theo sau mà xem, nếu như hai người họ thực sự cãi nhau thì tiền ăn khuya tháng này của chú, cháu lo tất nhé!”.

Nói đùa sao, như vậy không phải đồng nghĩa với việc cả tháng này cho dù Giả Vượng Bảo có thay bao nhiêu bạn gái thì anh cũng đều phải giúp tiền giúp sức ư? Ngay người phụ nữ của mình anh còn chẳng lo nổi, có lí gì lại để cho Giả Vượng Bảo sung sướng tận hưởng hạnh phúc trong tình yêu chứ?

Thế nhưng, cứ nghĩ tới năng lực dự đoán thần thông quảng đại của Giả Vượng Bảo, Giả Thiên Hạ lại không đành lòng, buông chiếc gậy dài trong tay xuống, bắt đầu kế hoạch theo dõi đôi tình nhân vụng trộm này.

Chỉ có điều anh đã quên mất, tối qua trời âm u, nếu có ngôi sao nào trên trời mới là kì lạ!

Đây là một con phố rất đổi lãng mạn mang tên “Con đường tình ngọt ngào”, bên cạnh đường còn có biết bao bụi trúc. Cảnh vật hai bên thật nên thơ, khiến cho người đi đường cũng bất giác buông chậm bước chân, thỉnh thoảng quay sang ngắm nhìn những cửa hàng xinh xắn ven đường.

Giả Thiên Hạ thì chẳng hề có tâm trạng đó, tay dắt theo hai tên tiểu quỷ, chọn inh một vị trí khuất nhưng dễ quan sát để ngồi. Anh vừa mở lời đã nghiêng rằng nghiêng lợi nguyên rửa: “Đúng là gian tà! Chỉ ăn bữa cơm thôi có cần phải đưa tới một nhà hàng lãng mạn thế này không? Hắn ta định lợi dụng khung cảnh mê hoặc lòng người mà ăn tươi nuốt sống luôn Đinh Mỹ Mẫn sao? Ồ, ồ, chú nhìn người phụ nữ đáng chết đó cười tít mắt lên kìa, cả đời chưa bao giờ nhìn thấy đàn ông hay sao? Lẽ nào cháu không đẹp trai bằng tên Lãng tú ông đó?”.

“Người ngồi bên ấy đích thực trông đẹp trai hơn cháu của anh đó”. Tiểu mỹ nhân ngồi đối diện bất ngờ phát biểu ý kiến. Nghe nói trẻ con thường không biết nói dối, tất cả mọi lời đều xuất phát từ trực giác.

Trước việc đứa cháu của mình bị phê bình về “nhân sắc”, Giả Vượng Bảo hiển nhiên chẳng cảm thấy bức xúc gì, điều mà Vượng Bảo quan tâm chính là: “Có đẹp trai bằng anh không?”.

“Ồ... không đâu. Chưa thể đẹp trai bằng anh được”. Cho dù đang ở bất cứ độ tuổi nào, chỉ cần là phụ nữ thì đều có sẵn khả năng nũng nịu như thế.

Đương nhiên, chỉ cần là đàn ông thì cũng đều thích nghe lời khen ngợi của phụ nữ. Cho dù Giả Vượng Bảo mới tám tuổi đi chẳng nữa thì cũng sẽ không ngoại lệ. Sau khi nghe những lời tán tụng đó, Vượng Bảo còn đưa tay vuốt má tiểu mỹ nhân, nở nụ cười tán dương khen thưởng.

Giả Thiên Hạ hiện nay đang chịu đựng sự tấn công từ hai bên, cho dù đưa mắt ra hướng nào cũng bất gặp phải cảnh tượng chương tai gai mắt. Anh đã thử ho vài tiếng, hi vọng ông chú mười bốn bỗng nhiên lương tâm trời dậy, để ý đến cảm giác của anh đôi phần, tuy nhiên không có kết quả như mong muốn. Sau một hồi không thể nhẫn nhịn thêm nữa, anh quyết định phải làm cái gì đó. “Cháu ra ngoài gọi điện thoại đã”.

Cố gắng đi nép vào một bên để không bị Mỹ Mẫn phát hiện. Giả Thiên Hạ xem như cũng bình an vô sự khi đi ra khỏi nhà hàng. Trước lúc ra khỏi cửa, anh còn xui xẻo bắt gặp nụ cười tươi rói của Mỹ Mẫn phía trước mặt, Thiên Hạ đưa tay đặt lên trái tim mình, chỉ sợ sẽ chết mất vì nhồi máu cơ tim.

Ánh mắt Mỹ Mẫn mơ màng, thậm chí bản thân cô cũng không biết mình đang nhìn về phía nào, tay cô chống cằm, nhìn vào đôi vợ chồng già tay nắm tay đi phía ngoài đường cách đó không xa. Phía sau cặp vợ chồng già đó còn có hai đứa trẻ tầm bảy, tám tuổi, một trai một gái, gương mặt hiện rõ sự giận dỗi của trẻ con, chúng đang cãi nhau sao? Hai đứa trẻ bé bỏng chạy trên thảm lá vàng, thật đáng yêu quá đỗi! Bé gái xông lên phía trước nắm lấy tay bà lão, ngẩng đầu nói vài câu, trông như đang kể tội vậy. Còn bé trai chẳng đợi cô bé này nói hết, liền cầm lấy tay cô bé đặt vào bàn tay mình rồi vỗ nhẹ lên đầu và kéo cô bé đi về phía trước.

Tiếp đó, Mỹ Mẫn nghe thấy cô bé đó khóc thét lên, đôi mắt ửng đỏ, khiến cô nhớ lại những ngày ấu thơ, dường như hai đứa trẻ ngoài đường kia chính là cô và Giả Thiên Hạ lúc nhỏ vậy.

Lúc đó, cô uất ức mếu máo chạy lên nắm tay bà nội anh mách tội, tiểu Thiên Hạ chẳng khách khí mà đánh vào tay cô rồi hùng hồn tuyên bố: “Chỉ cho phép em nắm tay anh thôi”. Tiếp đó, cô khóc toáng

lên, chẳng còn để ý gì hết, cứ vậy là khóc, người không biết còn tưởng cô đã phải chịu uất ức gì kinh khủng lắm...

Lại nghĩ tới anh rồi!

Nghĩ lại những gì Lâm Ái nói, cô bất giác than thở, thực lòng không phải bất cứ chuyện gì thì người trong cuộc cũng đều mù quáng cả. Cảm giác của cô với Lăng Gia Khang rốt cuộc là gì, cô hoàn toàn hiểu rõ, đương nhiên Lăng Gia Khang lại càng rõ hơn cô. Đối với anh, cô vô cùng thành thật, trước nay chưa bao giờ che giấu điều gì, giống như việc giữa bạn bè không có chút bí mật nào vậy.

Trước kia, Mỹ Mẫn không bao giờ cảm thấy việc dùng tiền của Giả Thiên Hạ có gì là sai cả. Anh nói anh sẽ nuôi cô, cô cũng vui vẻ chấp nhận, gửi hết tất cả số tiền mình kiếm được vào ngân hàng, lập một quỹ riêng, đương nhiên sẽ trở thành một khoản tiền quan trọng cho cô sau khi li hôn. Thế nhưng đến lúc Lăng Gia Khang nói đến vấn đề tương tự, cô lại muốn lảng tránh, cảm thấy bản thân không nên nhận lời.

“Đừng có cười ngốc nghếch như vậy”. Lời nói đùa đột nhiên vang lên kèm theo một điệu cười mỉa.

Lời nói này giống như một xô nước lạnh dội thẳng lên đầu Đinh Mỹ Mẫn đang ngây người chờ đợi. Cô ngẩng đầu lên tức khắc, ngây ngô chớp mắt nhìn Lăng Gia Khang. Đến lúc này cô mới phát hiện ra rằng người hẹn hò cùng cô là Lăng Gia Khang, nhưng người mà bây giờ cô nghĩ tới lại là Giả Thiên Hạ. Lắc mạnh đầu, Mỹ Mẫn cố gắng rũ bỏ hình ảnh của người đàn ông tồi tệ đó ra khỏi trí óc mình.

“Làm sao thế?”. Nhìn thấy cô đột nhiên ngồi ngẩn người ra, Lăng Gia Khang cau mày hỏi.

“Hả... không có gì, không có gì hết, em chỉ đang suy nghĩ một vài chuyện”. Cô vẫn rất thành thực trả lời.

“Nghĩ những gì?”. Lăng Gia Khang vừa lật giở thực đơn, vừa vát chân chữ ngũ, tiện thể hỏi thêm.

“Anh cũng biết mà...”.

Vốn dĩ đây chỉ là một câu hỏi trả lời hay không cũng được, anh không ngờ lại nhận được câu trả lời thành thật đến vậy. Bốp! Đặt mạnh quyển thực đơn xuống bàn, chờ cho nhân viên phục vụ đi khỏi, Lăng Gia Khang mím môi, lần đầu tiên cảm giác thấy tính cách thẳng thắn không che giấu gì của cô chưa chắc đã là một ưu điểm.

Sau giây lát im lặng, anh vẫn không hề nói thẳng vào vấn đề mà nở nụ cười che giấu tâm trạng bối rối lúc này, hỏi một câu ngoài chủ đề: “Có phải là em trách anh gần đây không có thời gian rảnh để ở bên em không?”.

“Không hề, em biết là anh rất bận mà”. Về vấn đề này, Mỹ Mẫn cố gắng không quá so đo, cô biết rõ sự nghiệp với người đàn ông quan trọng tới mức nào.

Có lẽ bản tính của anh là luôn tự chuốc khổ vào thân, Lăng Gia Khang ngược lại mong cô ngang ngược, vô lối trách cứ anh, hoặc ganh tị đòi tranh giành với công việc của anh còn hơn. Tuy nhiên, Mỹ Mẫn lại không làm vậy.

Thông thường khi người phụ nữ có thể nhìn nhin người đàn ông đến mức này thì có hai khả năng: một là vì quá yêu, yêu đến mức có thể nhắm nhin chịu đựng, hai là hoàn toàn không hề quan tâm, để ý, cũng không trách móc, không lãng phí thời gian với những việc mà họ không quan tâm. Không có gì nghi ngờ, cô thuộc loại thứ hai.

“Gần đây công việc của em bận rộn lắm đúng không? Nghe nói tỉ lệ người xem chương trình của em càng ngày càng cao”. Nhấp một ngụm nước lạnh, ổn định lại tâm trạng rối bời của mình, anh bắt đầu chuyển sang chủ đề khác.

“Em bị điều đi chạy tin tức rồi, còn chương trình đó... hiện nay do Giả Thiên Hạ chịu trách nhiệm”. Cô không biết nên khóc hay cười, nhiều lúc tự hỏi có phải hai người họ thực sự đang hẹn hò không? Cô bị điều chuyển công việc đã hơn nửa tháng nay rồi, mà Lăng Gia Khang không hề hay biết. Đương nhiên không phải vì Mỹ Mẫn không hề nhắc tới mà do anh bận rộn đến mức tối mắt tối mũi, chẳng cho cô cơ hội nói những chuyện nhỏ nhặt ấy.

Vừa nghe dứt lời, Lăng Gia Khang cảm thấy thẳng thốt, nhận ra mình đã quá thiếu quan tâm đến cô: “Đó là ý của Giả Thiên Hạ sao?”.

“Chắc là vậy”.

“Em đã nghĩ tới việc từ chức chưa?”. Anh không muốn can thiệp vào công việc của cô, thậm chí trước nay đều cho rằng người phụ nữ nên có sự nghiệp và cuộc sống của riêng mình. Cho dù là vậy, nhưng không có nghĩa là anh có thể nhẫn nhịn để người khác giày vò, hành hạ người phụ nữ của mình: “Anh không sợ em ăn bám đâu”.

Quả nhiên không nằm ngoài dự tính của Mỹ Mãn trước đó, một khi Lăng gia Khang biết chuyện, chắc chắn sẽ khuyên cô từ chức: “Như vậy không tốt lắm, em không muốn trở thành người vô công rồi nghề”.

“Vậy thì qua công ty giúp đỡ anh, chăm chồng dạy con, chẳng có gì là không được cả”.

“Hả?”. Chăm chồng dạy con? Điều này Đinh Mỹ Mãn đã từng nghĩ tới, rất lâu rồi, nhưng đối tượng lại là Giả Thiên Hạ cơ.

“Em nghe không hiểu sao? Đây cũng được coi là lời cầu hôn đấy”.

Đúng là đừng có hi vọng một người yêu công việc làm những điều lãng mạn, bất luận là xác định quan hệ yêu đương hay cầu hôn gì đó, Lăng Gia Khang cũng chỉ nở một nụ cười như khi nói chuyện với phóng viên, giọng nói thì chẳng khác mấy với lúc bàn bạc công việc.

Thế nhưng, câu nói giống như đang thương thảo hợp đồng này lại khiến Đinh Mỹ Mãn rối loạn tâm trí. Cô không biết là nên giả vờ tỏ ra xúc động ghen ngào, hay là thẳng thắn bày tỏ sự do dự của mình, hay nói với anh bằng thái độ đàm phán: “Vấn đề ấy chúng ta tạm thời không bàn luận nữa trong hội nghị lần này”.

“Em cảm thấy quá gấp gáp đúng không?”. Lăng Gia Khang lúc bấy giờ tự hỏi tự đáp, tự mình giải nguy: “Cũng đúng, ít nhất cũng nên đến ra mắt bố mẹ em trước đã chứ nhỉ? Lúc nào thì hai cụ rảnh?”.

“Bọn họ...”. Bọn họ đã nhắm một chàng rể rồi, trừ Giả Thiên Hạ ra, bất cứ ai cũng bị đuổi ra khỏi cửa.

“Lúc nào cũng rảnh phải không, vậy thì tối mai nhé”. Rõ ràng là anh không muốn cho cô bất cứ cơ hội nào để phản bác. Mỗi quan hệ lửng lơ này khiến cho Lăng Gia Khang cảm thấy không an toàn, có lẽ bất cứ lúc nào cô với Giả Thiên Hạ cũng có thể nói lại tình xưa. Để trách việc dè dặt lắm mồm, anh quyết định phải liều mình xông lên.

Nói cho cùng thì hôn nhân cũng không nhất thiết phải tìm một người con gái thập toàn thập mỹ, chủ yếu người con trai đều quyết định vào giây phút đang xúc động, tràn đầy hứng thú, để lâu rồi, anh sợ chính bản thân mình cũng thấy do dự.

“Thế nhưng...”. Đinh Mỹ Mãn vẫn muốn tìm cách kháng cự, nói trắng ra thì đó cũng là chuyện chung thân đại sự, cô không thể bán mình một cách mơ mơ hồ hồ như vậy được.

Bỗng di động của Lăng Gia Khang reo lên.

Cùng một tiếng chuông mà hai người lại có cảm xúc hoàn toàn khác nhau. Mỹ Mãn thì bắt lực thu lại ý muốn nói, còn Lăng Gia Khang thì lần đầu tiên cảm thấy tiếng chuông điện thoại lại hay đến vậy!

Sau khi nghe xong câu chuyện từ đầu dây bên kia, sắc mặt anh bỗng hoàn toàn biến đổi.

“Làm cái gì thế? Tại sao lại để cho người ta chụp được ảnh? Lại còn đứng tằm nằm tay, ôm eo nữa sao? Rốt cuộc cậu có biết rõ trách nhiệm của mình là thế nào không? Có biết là cho dù người ta đi vệ sinh thì cũng có thể bị đặt máy quay trộm không? Cậu đang bị mòng du à?”.

Tiếng thét tức giận này khiến ọi người trong nhà hàng đều tò mò nhìn ra, càng khiến cho Đinh Mỹ Mãn đang ngồi đối diện anh không khỏi sợ hãi. Đã quen biết Lăng Gia Khang bao lâu nay, đây là lần đầu tiên cô thấy anh nổi giận đùng đùng như vậy. Từ những chi tiết nhỏ nhất trong câu nói của anh, cô hoàn toàn có thể đoán được đây chắc là một minh tinh dưới trướng nào đó bị phóng viên chụp được ảnh không

có lợi. Nếu như chỉ đơn thuần là nghi án tình ái thì chắc anh sẽ không nổi trận lôi đình đến vậy. Phải chăng là lằng nhằng? Hay lén lút đi đăng ký kết hôn? Hay là đã có con chẳng?

Đúng lúc Mỹ Mẫn đang bay bổng, tưởng tượng ra vô số các viễn cảnh vô lí, Lăng Gia Khang thôi không mắng chửi nữa mà nói: “Đợi đấy, anh sẽ qua đó ngay”.

“Anh...”. Lúc vừa dập di động, chuẩn bị nhắc người bước đi, Lăng Gia Khang mới sực nhớ mình còn đang hẹn hò, anh đưa mắt nhìn sang Đinh Mỹ Mẫn. Bản thân anh không biết phải nói thế nào về việc mình sắp phải đi. Một chuyện tình cảm khó khăn lắm mới có được, cũng khó khăn lắm mới tiến triển được tới mức này, anh thực lòng không muốn rời khỏi đây.

“Anh, anh... anh cứ đi đi”. Đã nhìn thấy được sự tức giận long trời lở đất của anh, dù có ngốc đến đâu Mỹ Mẫn cũng biết không nên níu giữ anh lúc này. Vậy thật chẳng khác nào tự đào lỗ rồi sau đó tự mình nhảy vào!

“Vậy em về đến nhà thì gọi điện cho anh nhé, khi nào giải quyết xong anh sẽ lại đến với em”. Nhẹ nhàng vuốt ve má cô, Lăng Gia Khang nén tức giận, nở nụ cười tươi tắn, hạnh phúc. Anh rút lại những suy nghĩ lúc này, không oán không trách chưa chắc đã là không quan tâm, ví dụ như những lúc như thế này, người đàn ông thực tình cần sự sẻ chia, thông cảm từ người phụ nữ.

Trên má cô vẫn còn vương lại hơi ấm của bàn tay anh. Mỹ Mẫn ngậy người nhìn anh uống nốt cốc nước, nhớ lại lúc hai người còn ở nước ngoài. Anh thường xuyên bận rộn tới mức mấy ngày mấy đêm không ngủ, nào là bàn bạc hợp đồng, xử lí các tin đồn thất thiệt, tạo ra các tin đồn để PR, thậm chí còn đọc kịch bản hộ các minh tinh nữa... Những người bạn gái trước kia hầu hết đều không chịu nổi mà đòi chia tay anh. Đối mặt với những lí do chia tay kiểu này, anh thường cười nhạt cho qua rồi lại tiếp tục bận rộn với công việc của mình, ngay đến việc hậu đãi cuối cùng cho bạn gái, cũng do anh trợ lý hoặc Mỹ Mẫn giải quyết.

Trước kia, khi đứng ở vị trí của một người bạn, Mỹ Mẫn hết sức thông cảm với anh, cảm thấy những người phụ nữ kia không có mắt nhìn, không biết trân trọng anh. Thế nhưng, ngay lúc này, Mỹ Mẫn hoàn toàn hiểu được tâm trạng của những cô gái đó. Thử hỏi có mấy người hi vọng bạn trai mình tiêu tốn phần lớn thời gian cho người khác chứ? Đặc biệt lại là khi hai người đang nói chuyện hôn nhân đại sự.

Thế nhưng, anh vẫn dứt khoát ra đi, chẳng để cho cô một cơ hội níu kéo, cũng chẳng nói rõ liệu ngày mai có gặp mặt bố mẹ cô nữa hay không. Cô phải làm sao đây? Rốt cuộc là có nên hẹn với bố mẹ mình không?

Tình thế thay đổi quá nhanh chóng, gấp gáp khiến cho Giả Vượng Bảo đang ngồi cạnh bên quan sát không kịp phản ứng. Đã xảy ra chuyện gì? Tên Lăng Gia Khang đó gốc gác thế nào? Không ngờ anh ta lại có thể ra đi như vậy.

Một hồi lâu chờ đợi, vẫn không thấy Lăng Gia Khang quay lại, mà chỉ thấy Giả Thiên Hạ lững thững trở về chỗ ngồi.

“Cháu đã làm cái quái gì thế?”. Không cần phải suy nghĩ quá nhiều, Giả Vượng Bảo đoán chắc chuyện vừa rồi có ẩn tình gì đó đằng sau, chắc chắn có liên quan đến ông cháu Giả Thiên Hạ quý hoá.

“Không có gì hết, ăn cơm thôi”. Tuy rằng không chịu nói gì thêm, nhưng vẻ mặt khác một trời một vực so với lúc trước của Giả Thiên Hạ đã quá đủ để nói lên mọi điều.

Giả Vượng Bảo nở nụ cười, vỗ nhẹ vào vai Thiên Hạ khuyên bảo: “Cháu chịu trách nhiệm thanh toán là được rồi, không cần phải ngồi ăn cùng chú đâu. Cháu đang có cơ hội tốt biết bao, mau qua đó làm anh hùng cứu mỹ nhân đi”.

“Không cần, cháu thích nhìn bộ dạng cô ấy một mình tiến hành nốt buổi hẹn hò như thế này”.

Ngốc! Đúng là ngốc hết thuốc chữa. Chỉ bằng anh cứ nói thẳng ra là thích nhìn thấy bộ dạng Đinh Mỹ Mẫn bị bỏ lại một mình cho rồi. Thân là một trưởng bối làm sao có thể để cho vãn bối gốc gác thế nào, ấu trĩ đến vậy, Giả Vượng Bảo không ngần ngại dội ngay gáo nước lạnh dập tắt sự đắc ý của ông cháu thân yêu: “Đúng rồi, lúc này Lăng Gia Khang còn mở lời cầu hôn đó”.

“Cái gì cơ?”.

“Sau đây hai người đó còn bàn bạc là ngày mai sẽ hẹn gặp bố mẹ của Mỹ Mẫn”.

“Gặp bố mẹ cô ấy sao?”.

“Ừm, đúng vậy, họ sẽ đi gặp bố mẹ cô ấy”. Giả Vượng Bảo rất hài lòng trước nét mặt kinh hãi của cháu mình.

Như vậy cũng hay, ngày mai nhất định có kịch hay để xem rồi.

10. Chương 16-17

Chương 16: Đã không có cảm giác thì dù có thử mãi cũng chỉ là vô ích

Đình Mỹ Mẫn đích thực đã nghĩ quá nhiều.

Không những thế, cô còn mất cả một đêm, kê cao gối, xoay người liên tục, vắt tay lên trán suy nghĩ xem liệu có nên thông báo với bố mẹ mình một tiếng không. Đến tận giờ tan làm vào ngày hôm sau, cô vẫn chưa nghĩ ra cái gì hết.

Điều mà cô không ngờ tới chính là chuyện này không hề nằm trong phạm vi cần cô phải suy nghĩ.

Đúng giờ tan làm, trợ lí của Lăng Gia Khang đã xuất hiện trước cổng đài truyền hình, lịch sự mời Đình Mỹ Mẫn lên xe.

Vẫn còn trong trạng thái mơ hồ, Mỹ Mẫn được đưa tới một nhà hàng hết sức nổi tiếng, tiếp đó lại bắt gặp một cảnh tượng càng bất ngờ hơn.

“Bố? Mẹ?”

Thật vậy, trước mắt cô là một người đàn ông trung niên mặc bộ áo dài của nam màu xanh ngọc, phần tay áo vẫn còn dính vết mực, đó là bố cô. Nếu như Mỹ Mẫn nhớ không nhầm thì đây là chiếc áo mà bố cô yêu quý nhất, thậm chí cho dù vết mực ở tay áo giặt mãi chẳng sạch, ông cũng không nỡ vứt đi. Bên cạnh ông tất nhiên không ai khác ngoài mẫu thân đại nhân, mái tóc ngắn cá tính dường như đã mọc dài ra nhiều, bà chải một kiểu tóc thịnh hành nhất của các quý bà hiện nay, lại còn nhuộm tóc màu hạt dẻ trẻ trung, trang điểm, ăn mặc... Chà, rất đổi sang trọng.

“Mau lại đây, lại đây nhanh lên. Gia Khang đang cùng bố thảo luận về bài Em là đóa hoa hồng của anh, lại còn nói có thể giúp bố xin chữ kí của anh ca sĩ này nữa đây!”. Ông Đình cười tươi như hoa, gọi Đình Mỹ Mẫn tới gần.

Bây giờ chuyện gì đang diễn ra đây? Gia Khang? Liệu có nhầm lẫn gì không đây, cách đây không lâu bố cô còn luôn miệng nói “cái tên giám đốc quản lí gì đó”, vừa chớp mắt đã biến thành Gia Khang rồi sao? Quảng thời gian trước vẫn còn say mê bài hát Đêm hôm đó, lại còn luôn miệng nói sẽ mời người ta tới hát bài này trong lễ thành hôn của cô, chớp mắt bố cô đã chuyển niềm yêu thích sang hoa hồng rồi. Tốc độ thay đổi của ông Đình thực sự là quá nhanh.

“Bố con không thích bài Đêm hôm đó nữa, vì nghi ngờ rằng bài hát đó ca tụng chuyện tình một đêm. Ông ấy ghét nhất là loại đàn ông trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi không có chút trách nhiệm nào”. Nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Mỹ Mẫn, bà Đình mỉm cười kéo cô ra bên cạnh, rồi nói một câu hàm ý sâu xa.

Đình Mỹ Mẫn không phải người ngốc nghếch, cô hoàn toàn hiểu mẹ cô đang dùng bài hát để mắng người. Tìm xung quanh cô thì người xứng đáng với những tội danh này nhất chỉ có mình Giả Thiên Hạ mà thôi.

Thật hiếm có! Trước đó cô đã rất mong muốn bố mẹ cô tỉnh ngộ mà không đẩy cô vào vòng tay của tên Giả Thiên Hạ lòng lang dạ sói. Thậm chí có lúc cô còn nghi ngờ mình không phải con ruột của ông bà, nếu không, làm gì có người làm cha làm mẹ nào lại thích đẩy con vào đồng lửa như thế? Nhưng đến lúc cô đã hoàn toàn từ bỏ việc phản kháng thì bố mẹ cô bỗng nhiên thay đổi. Mỹ Mẫn tất nhiên cảm thấy sự thay đổi này không phải tự dưng mà có, nó chắc chắn liên quan tới người đàn ông đang ngồi trước mặt cô lúc

này. Cô quay đầu, bắt gặp đôi mắt đang cười với mình của Lăng Gia Khang, nụ cười xán lạn đó khiến cho người ta cảm thấy vô cùng đáng tin cậy.

“Anh đã làm cái gì thế?”. Cô ghé sát người về gần phía anh, thì thầm hỏi.

“Không làm gì hết, không phải có câu “tâm thành tắc linh” sao?”. Anh tận tình rót trà rồi gấp món ăn cho cô, không biểu hiện thêm quá nhiều cảm xúc.

Trên thực tế, trước khi Đinh Mỹ Mẫn đến, hai bác nhà họ Đinh đã không ngừng “tra khảo” anh, nhưng Lăng Gia Khang vẫn không cảm thấy khó chịu. Ngược lại còn tuyệt đối tin tưởng Đinh Mỹ Mẫn chắc chắn là con ruột do hai người sinh ra, tính cách chẳng sai vào đâu hết. Thất vọng hoàn toàn với Giả Thiên Hạ, nên họ thử quay sang tiếp nhận anh chẳng? Nhìn anh trông giống kẻ chuyên thể thân vậy sao?

“Lẽ nào là do bố mẹ em uống nhầm thuốc?”. Mỹ Mẫn nhếch ày, bày tỏ sự hoài nghi của mình, vẫn cố chấp cho rằng Lăng Gia Khang đã tiến hành chiến dịch “tẩy não” cho hai cụ.

“Hay là từ trước đến giờ chưa từng dùng đúng loại thuốc cũng nên”. Lăng Gia Khang đương nhiên là đủ thông minh để không nói câu này ra ngoài.

“Nói gì thì nói, tôi với bố cô cùng là trí thức, biết đọc chữ, bao năm nay đều duy trì thói quen tốt là đọc báo vào buổi sáng”. Căn phòng riêng này tuy khá lớn, nhưng cũng chỉ có bốn người bọn họ, đoạn đối thoại giữa Đinh Mỹ Mẫn và Lăng Gia Khang lọt vào tai bà Đinh không thiếu tiếng nào. Sau khi phát biểu một câu đầy mơ hồ như thế, bà có cảm giác rằng có vẻ lời nói quá uyển chuyển nên con gái thân yêu chưa hiểu ra. Vậy là, bà cũng không ngại bổ sung: “Gia đình chúng ta tuy rằng không phải giàu sang, nhưng tôi và bố cô cũng nâng niu chăm bẵm cẩn thận cho cô nên người. Người khác bàn tán về con gái tôi thế nào tôi không quan tâm, trong mắt chúng tôi, con tôi là tuyệt nhất. Chúng tôi coi Giả Thiên Hạ không khác gì con cái trong nhà, vậy mà cái lão họ Giả đó lúc nào cũng đối đầu với cô, lại còn ủng hộ cái con hồ li tinh ấy nữa. Hừm, dựa vào cái gì mà lại phải đưa thứ chúng tôi nâng niu như bảo bối đến nhà lão ta để chịu giày vò chà đạp chứ?”.

Các tờ báo, tạp chí thỉnh thoảng lại đưa các thông tin liên quan đến Giả Thiên Hạ, chẳng nhẽ họ lại không chú ý? Trước kia còn có thể coi là do báo chí phóng viên thêm mắm thêm muối tạo xi căng đàn hút khách mà bỏ qua. Thế nhưng bây giờ nữ nhân vật chính đã được cụ thể hóa, lại còn thường xuyên bị chụp được ảnh ở cùng nhau, cuối cùng ngay cả Giả đại lão gia cũng đã xuất hiện, làm sao họ có thể tự vỗ về mình nói đó chỉ là hiểu lầm được chứ? Dẫu có lỗi thời một chút nhưng hôn nhân vẫn cứ môn đăng hộ đối thì hơn. Có điều xã hội tiến bộ quá nhanh, những tư tưởng này chẳng thể nào tiếp tục tồn tại được nữa rồi.

“Bác trai, bác gái...”. Lăng Gia Khang không chịu nổi nữa, đành phải lên tiếng. Nếu như anh nhớ không nhầm thì mục đích của buổi gặp mặt hôm nay không phải là để phê bình Giả Thiên Hạ. Vậy nên, chủ đề câu chuyện cũng không nên cứ mãi xoay quanh tên đàn ông đó mới đúng! Anh đâu phải người vô hình!

“À, chúng ta đừng nói về Giả Thiên Hạ nữa”. Cuối cùng thì ông Đinh, người đã bị Gia Khang mua chuộc bằng bài hát “hoa hồng” cũng lên tiếng. Gia Khang vừa mới mở lời, ông đã hiểu ngay ý của anh. Nhưng hiểu ý là một chuyện, còn có thể biểu hiện ra ý đồ của Lăng Gia Khang hay không lại là một chuyện khác.

Anh hắng giọng rồi thăm nháy bà Đinh nên chuyển đổi chủ đề. Bà Đinh liền nhanh chóng hiểu ý, lấy lại tư thế của người cầm trịch trong gia đình, phát biểu ý kiến: “Ấy da, lúc này mới nói được nửa chừng, tất cả là do con bé này đột nhiên xông vào khiến bác quên khuấy đi mất. Cháu Lăng sau này lúc nào rảnh thì sang nhà bác chơi nhé, có điều không cần khách khí, không cần phải tặng nhiều quà cáp thế đâu. Mỹ Mẫn nhà bác chẳng có mấy bạn bè, chỉ cần cháu ở bên chăm sóc nó nhiều hơn là bác đã cảm tạ lắm rồi. Thanh niên trẻ kết bạn cũng là bình thường ấy mà, việc này thì bác chẳng can thiệp nhiều... À đúng rồi, thế cháu đã kết hôn chưa?”.

“Cháu vẫn còn độc thân ạ”. Lăng Gia Khang thôi mỉm chặt môi, nở nụ cười lịch thiệp, hoàn toàn hiểu ý ngầm của bà Đinh. So với ông Đinh thân thiện dễ bắt chuyện, bà Đinh là người thực sự khó đoán. Chẳng hề lắc đầu từ chối thẳng thừng, cũng không quá nhiệt tình đưa ra lời hứa hẹn, bà cười mà vẫn có uy lực khiến người đối diện phải sợ hãi. Cái này gọi là gì chứ? Có thể dễ dàng tấn công và cũng thuận lợi cho phòng thủ sao? “Bạn bè”? Anh thực sự chịu quá đủ hai từ này rồi!

“Ây da, cháu nói xem, sao con người lại khác xa nhau đến vậy? Bác thấy điều kiện của cháu cũng đâu có kém Thiên Hạ, tại sao cháu lại chẳng biết quan tâm đến cuộc sống riêng tư thế...”. Lời nói còn chưa hết, bà Đinh liền ý thức được rằng mình đã đi hơi lệch hướng, nên nhanh chóng lèo lái sang hướng khác: “Mỹ Mẫn nhà bác có rất ít bạn bè, nếu không thì các chị em đã hồ hởi dắt nó đi xem mặt rồi tái hôn từ lâu rồi. Nếu như hai đứa đã là bạn bè thân, cháu thử để ý giúp nó xem có anh chàng nào thích hợp thì giới thiệu cho nó làm quen, đừng để nó suốt đời một mình chẵn đơn gối chiếu”.

Đinh Mỹ Mẫn không còn gì để nói, ngại ngần quay sang nhìn Lăng Gia Khang mặt đang sa sầm lại. Được thôi, cho dù đôi lúc cô cũng có nói thẳng như ruột ngựa, nhưng cô không giống như bố mẹ mình, cái gì cũng có thể nói ra được như thế.

“Nói thực lòng thì cháu thấy người thích hợp nhất với cô ấy không còn ai khác ngoài cháu cả”. Anh không có hứng thú bỏ lại cả đồng công việc chạy tới đây “tập Thái cực quyền” với hai cụ. Nếu như mục tiêu đã rõ ràng, người xem cũng đã đến đầy đủ thì không cần thiết phải mất nhiều thời gian thế, cứ trực tiếp đi thẳng vào vấn đề thôi.

“Cháu sao?”. Bà Đinh ngậy người, không ngờ rằng mình đã nói chuyện tới mức độ ấy rồi mà cậu thanh niên này vẫn không chịu bỏ cuộc. “Bác đã nói rồi, bác không ngăn cản hai đứa làm bạn bè. Quen biết thêm nhiều bạn là chuyện tốt, có thêm nhiều mối quan hệ, như vậy cũng có ích với công việc của Mỹ Mẫn mà”.

“Liệu có thể không chỉ làm bạn bè được không ạ?”. Đúng là khỉ gió, anh xin thề rằng suốt nửa đời còn lại sẽ không bao giờ kết bạn với nữ giới nữa.

“Đương nhiên là không được, vợ chồng nói thẳng ra chính là người bạn đời của nhau. Nếu như quan hệ bạn bè còn không tốt nữa thì chắc chắn không được phép “level up”, tất cả phải tiến triển từ từ, cháu có hiểu không? Con gái bác tuy rằng đã là hàng đợt hai, nhưng tuyệt đối không phải hàng kém chất lượng, giá rẻ, nhất định phải đợi bác “say yes”, thì mới được tính chuyện trăm năm”.

Chà chà, vấn đề nghiêm trọng rồi, mẹ cô bắt đầu bật cả tiếng Anh ra rồi. Mỹ Mẫn thận trọng nhìn liếc qua bà, thực sự chẳng hiểu nổi những lời nói vừa rồi của bà là có ý gì: “Tính... tính chuyện trăm năm?”. Hai người vẫn còn chưa yêu nhau tới mức đó.

“Ây da, là tạo ra sinh mệnh đó”.

“Kết cục đã định!” Có thể dùng câu này để hình dung ra “hiệu quả” từ câu nói của mẹ Mỹ Mẫn.

Lăng Gia Khang tới lúc này mới hoảng hồn nhận ra mình đã áp dụng nhầm đối sách, không nên nghĩ tới việc thông qua bố mẹ cô để thúc đẩy mối quan hệ này tiến thêm một bước. Sự thật sờ sờ ngay trước mắt đã cho thấy chẳng những không tiến triển thêm được chút nào mà còn có khả năng bị đẩy lại hiện trạng bạn bè ban đầu nhờ câu nói của bà Đinh. Kinh nghiệm đúc kết được quả không sai, chỉ sau khi ăn tươi nuốt sống người phụ nữ đó rồi hãy nghĩ tới việc gặp mặt bố mẹ vợ. Nếu không nhận được câu trả lời lập lờ nước đôi đã coi như là may mắn lớn rồi.

Hình như cảm thấy không khí lúc này còn chưa đủ căng thẳng, di động của Lăng Gia Khang lại rung lên.

Cả bốn cặp mắt bỗng nhiên đều nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại đặt trên bàn. Mỹ Mẫn mím chặt môi, đợi chờ phản ứng của anh, cuối cùng vẫn không khỏi cảm thấy thất vọng.

“Xin lỗi hai bác, cháu ra ngoài nghe điện thoại một lát”.

Mỹ Mẫn ngẩng đầu nhìn theo bóng dáng anh dần biến mất sau cánh cửa phòng ăn. Cô biết rằng anh rất bận, cũng thấu hiểu cho anh vì sự bận rộn đó, thế nhưng chẳng qua chỉ là thời gian ăn một bữa cơm thôi mà, không lẽ cũng không được yên sao? Giấy lát sau, cô thận trọng che giấu tâm trạng lúc này của bản thân, quay sang nhìn bố mẹ mình, miễn cưỡng mỉm cười.

“Hàng ngày công việc của nó đều bận vậy sao?”. Lấy lại bình tĩnh, bà Đinh lên tiếng phá vỡ sự im lặng trong phòng.

“Dạ”. Mỹ Mẫn trả lời ngắn gọn, rõ ý, những tưởng có thể nhanh chóng lướt qua chủ đề này.

Thế nhưng mẹ cô không để qua mặt như vậy: “Vậy nó có bao nhiêu thời gian để ở bên cạnh con? Đàn ông coi trọng sự nghiệp là tốt, nhưng việc gì cũng vậy, thái quá sẽ không tốt đâu. Lẽ nào sau này con định lúc

nào cũng nói câu: “Anh bận à, vậy em không làm phiền anh nữa!” sao? Con không cảm thấy uất ức nhưng mẹ thì rất thương con”.

“Con...”. Thử hỏi trên đời này có bao nhiêu người con sau khi nghe mẹ ruột mình nói câu “mẹ rất thương con”, lại có thể kìm nén được nỗi uất ức trong lòng nữa chứ? Cho dù nỗi uất ức đó chẳng hề to tát, nhưng cũng vẫn bị câu nói đó ảnh hưởng ít nhiều.

“Đã bao lâu rồi con không soi gương hả? Có rảnh thì nhìn lại cái bộ dạng người chẳng ra người, ma chẳng ra ma của con đi. Nói một cách nghiêm túc, nó cũng chẳng hề kém cạnh Thiên Hạ. Nếu như con thực lòng yêu nó thì mẹ và bố con chẳng còn gì để nói. Nhưng với tình hình hiện nay, mẹ khuyên con hãy bỏ qua người đó đi”. Thay đổi lại cách nói nhấn mạnh vào hai chữ “bạn bè”, lúc trò chuyện riêng tư, bà Đinh cũng nói toạc móng heo luôn: “Lúc này, con chẳng hề nói một câu nào, giống như một người ngoài cuộc đứng nhìn chiến sự xảy ra vậy, con đã từng có suy nghĩ muốn đứng cùng trận tuyến với nó chưa? Hãy nhớ cho kỹ lại, năm xưa khi nói sẽ kết hôn với Giả Thiên Hạ, con đã tranh đấu với bố mẹ đến khi mặt mày đỏ ửng lên, lại còn khóc suốt ma suốt mướt. Mẹ không muốn có lúc bị người ta trách không dạy dỗ con gái tử tế. Nếu như vẫn chưa hạ được quyết tâm thì đừng có làm người ta bị lỗ dở hôn nhân”.

Đinh Mỹ Mẫn càng nghe càng cúi rạp đầu, im lặng. Gần như tất cả mọi người đã nhìn thấu trái tim cô đang nghĩ gì, chỉ có mình cô không chịu thừa nhận mà thôi. Tuy nhiên, cho dù thà chết không thừa nhận thì sự thực vẫn cứ tồn tại ngay trước mắt, nói cho cùng thì Giả Thiên Hạ đã chiếm lĩnh trái tim cô hơn hai mươi năm nay, thâm căn cố đế rồi, muốn dứt cũng chẳng dứt nổi. Cô có thể thử để cho người khác làm mình cảm động, tuy nhiên cảm động không đồng nghĩa với trái tim cũng rung động theo. Cứ tiếp tục như thế này liệu có ổn hay không?

Bên ngoài, tay Lăng Gia Khang đặt ở tay nắm cửa, chỉ cần vận nhẹ là có thể nhìn thấy được cô. Tất cả đoạn nói chuyện vừa rồi, anh đều nghe rõ không thiếu một chữ, sự lặng im của Mỹ Mẫn khiến anh nhìn thấu ra nhiều chuyện. Nhập tâm và báo đáp nhất định phải cùng đồng hành, đây là nguyên tắc trước nay Lăng Gia Khang đều tuân theo. Đinh Mỹ Mẫn đã khiến anh lần đầu phá lệ, thế cục trước mắt làm anh chẳng muốn can dự sâu thêm. Có lẽ anh nên đi vào và nói với cô: “Trò chơi này đã kết thúc, anh chơi đủ rồi”. Anh không muốn vứt bỏ lòng kiêu hãnh của mình vì người phụ nữ này, càng không muốn trở thành thứ đồ chơi trong tay cô.

Đúng lúc anh đang chú tâm suy nghĩ, cửa bỗng nhiên bị mở ra từ phía bên trong, khuôn mặt Mỹ Mẫn xuất hiện trước mắt khiến Lăng Gia Khang bị bất ngờ. Trong giây lát, anh lấy ngay lại tinh thần, gượng cười, hỏi như không có chuyện gì xảy ra: “Em sao thế? Sao hoảng loạn cuống quýt vậy?”.

“À, có tin tức mới, đồng nghiệp bảo em đến đó”. Vừa nói Mỹ Mẫn vừa giơ chiếc di động lên, tỏ ý là cô cũng vừa nhận được điện thoại xong.

“Bây giờ đã muộn rồi, để anh đưa em đi”.

“Nhưng...”. Cô quay đầu nhìn bố mẹ mình, cảm thấy hơi ngại ngùng.

“Anh sẽ bảo người của anh đưa bố mẹ em về tận nhà”. Anh tiếp tục mỉm cười, cảm giác như chuyện tình yêu này đang ở thời kì “hồi quang phản chiếu”[25] vậy. Anh hận là không thể đem hết sự dịu dàng, tận tình của mình ra dâng hiến cho cô cho đến sức lực cuối cùng. Anh chưa nghĩ tới việc liệu cô có thể tiếp nhận nổi không, mà chỉ muốn để bản thân sau này không cảm thấy hối tiếc. Tưởng tượng sau này ngồi ngẫm nghĩ lại khoảng thời gian bây giờ, chỉ ít anh sẽ không thấy ảo não vì đã làm bạn bè lâu quá mà sau cùng chẳng thể tiến lên được tới mức tình nhân.

Gần như là bất cứ lúc nào các quán bar cũng đều tràn ngập không khí huyền ảo, nhộn nhịp, trong đó có biết bao các nam thanh nữ tú gặp gỡ giao lưu với nhau. Giữa họ không cần lời thề hẹn quá nặng nề, càng chẳng phải tốn nhiều tâm sức để lấy lòng, tán tỉnh, chỉ sau một hồi nói chuyện thẳng thắn, sẽ giống như hai đoạn dây, càng ngày càng gần nhau, gặp gỡ ở một điểm, rồi lại ngày càng tiến xa khỏi nhau...

Không ngăn cản hai đứa làm bạn bè?

“Level up”?

Tạo ra sinh mệnh mới?

Thiên Hạ đã dùng tới cả những thiết bị nghe trộm hiện đại, tinh vi nhất. Tất cả là để nghe những lời này hay sao?

Tình cảnh này thật vô cùng thảm hại! Những việc mà anh nghĩ đã yên ổn theo số trời từ lâu bỗng biến đổi hoàn toàn chỉ trong khoảnh khắc. Người phụ nữ mà khó khăn lắm mới đồng ý kết hôn lại với anh, lại cùng người đàn ông khác đi gặp bố mẹ cô, bàn bạc về chuyện hôn sự của hai người. Ngay cả bố mẹ vợ trước nay luôn ủng hộ, trợ giúp anh cũng thay đổi hoàn toàn. Còn bản thân anh lại hoang mang chẳng biết phải làm thế nào để níu kéo lại sự thay đổi đột ngột đó. Anh bị xử thua cuộc một cách vô duyên vô cớ như thế này sao? Hay đó chính là kết cục mà vận mệnh đã xếp đặt ngay từ lúc trước, kể từ ngày anh chấp nhận đồng ý li hôn; mọi việc đã rõ như ban ngày, giấy trắng mực đen rồi, chỉ có mình anh vẫn tự dối gạt chính mình mà thôi.

Giả Thiên Hạ không tìm nổi lí do, lại càng tìm không ra cơ nào để ngăn cản Lăng Gia Khang đến gặp bố mẹ Mỹ Mãn. Anh cũng tức giận, cũng phẫn nộ, cũng nghĩ tới những biện pháp cực đoan, nhưng rốt cuộc vẫn phải ngồi đây chờ chết, chấp nhận số phận mà chạy trốn đến quán bar ồn ào này. Anh đã quá rõ “tử huyệt” của Đinh Mỹ Mãn trong chuyện tình cảm! Người phụ nữ đó trong đầu không hề có cụm từ lãng mạn “tiếng sét ái tình” hay “yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên”, đối với cô tình cảm phải dần dần bồi đắp, lâu ngày mới nảy sinh tình yêu sâu đậm. Trước kia đối với anh là như vậy mà bây giờ đối với Lăng Gia Khang cũng thế!

“Khi hôn phụ nữ lúc nào tâm hồn anh cũng treo ngược cành cây vậy sao?”.

Những lời nói chọc ghẹo vang bên tai. Giả Thiên Hạ nhìn lên, lạnh lùng liếc qua khuôn mặt lạ lẫm của người phụ nữ phía trước. Thân hình cô ta nóng bỏng nhưng đường nét chẳng thể nào so sánh với Đinh Mỹ Mãn. Dù cô ta có ăn mặc vô cùng gợi cảm, nhưng lại kém xa nét quyến rũ tự nhiên, vốn có của Mỹ Mãn. Đôi tay trắng nõn đang đặt trên cổ anh, Mỹ Mãn cũng thích ôm anh như vậy rồi nở nụ cười tươi tắn, sau đó đặt đôi môi ngọt ngào đó lên cằm anh, không mạnh cũng không nhẹ. Cũng chính sự ngọt ngào đó khiến anh cau mày, nhớ tới những giây phút mặn nồng bên cô...

Bỗng nhiên chạy đến quán bar là để chứng minh anh hoàn toàn có thể rút lui khỏi cuộc tình này, thế nhưng, tại sao trần ngập khắp đầu óc anh đều là hình ảnh, lời nói của cô?

Nghĩ vậy, anh liền nhắm mắt, từ từ hạ thấp đầu xuống, thả lỏng đầu môi, đặt lên đôi môi gợi tình của người phụ nữ lạ mặt. Nụ hôn đó tràn ngập sự tức giận, bức bối, anh không tin là suốt cả đời này không thể nắm tay người phụ nữ khác. Ý nghĩ này tích tụ trong anh càng ngày càng nhiều, biến thành sự cuồng nhiệt nơi đầu môi. Anh quay người, áp người phụ nữ lạ vào sát tường, cố ép bản thân phải chú tâm, lười không ngừng phô diễn các kĩ thuật điêu luyện, chỉ chờ đối phương tự chui đầu vào lưới.

“Đến nhà anh đi...”

Tất cả mọi thứ đều đang tiến triển rất tốt, cho tới khi lời nói nũng nịu lạ lẫm này phá vỡ không khí. Thiên Hạ chợt bừng tỉnh, mọi cố gắng duy trì sự nguy trang giả tạo của anh đều tan thành mây khói. Cảm giác chán chường dâng trào trong tim, anh buông người trước mặt ra ngay tức khắc như bị điện giật, ánh mắt buồn bã, anh thậm chí nói: “Tôi đã kết hôn rồi”.

“Anh không phải là Giả Thiên Hạ sao?”. Cô gái này dám chắc bản thân không nhận nhầm người, càng dám khẳng định anh chưa tái hôn. Nhưng tất cả những thứ này đều không quan trọng, cho dù nhớ nhầm, nhận nhầm cô cũng chẳng quan tâm: “Kết hôn rồi cũng có thể tiếp tục mà, em không bắt anh phải chịu trách nhiệm gì đâu”.

“Xin lỗi, cô kém xa so với người phụ nữ tôi yêu”. Anh lùi lại, giữ đúng khoảng cách cần có, ánh mắt lạnh lùng vô cảm.

Cảm thấy không cần thiết phải tiếp tục ở lại đây nữa, ngay lúc định quay người bước đi thì anh cảm nhận được ánh đèn flash đang bủa vây lấy mình. Liếc mắt nhìn qua, anh nhanh chóng trông thấy bóng người thập thò như đang định trốn đi ở một góc khuất... Là phóng viên, đó là những gì bật ra trong đầu anh ngay lúc đó.

Cũng chính hai chữ “phóng viên” đó khiến anh như tìm được ra chỗ trú giận cho nỗi phần uất kìm nén bấy lâu. Gần như không chút do dự nào, Thiên Hạ vội bước tiến về hướng đó.

Anh đang định tìm một người để tính nợ, thì đột nhiên có con cừu non thể mạng dâng lên tận miệng, còn gì hay hơn nữa?

TTT

Mỹ Mẫn hoàn toàn chẳng hỏi kĩ đồng nghiệp xem đó là mục tin tức như thế nào, mơ mơ màng màng nghe thấy mấy chữ “tai nạn xe cộ”, đúng lúc cô đang cảm thấy không khí bàn ăn vô cùng căng thẳng, ngột ngạt, đang muốn tìm cơ trốn thoát khỏi đó. Cho nên khi tìm được một cái cớ thích hợp là Mỹ Mẫn nhanh chóng vịn vào để rời đi.

Sau khi đến bệnh viện, nhìn thấy sự hỗn loạn trước cổng, Mỹ Mẫn mới nhận ra được độ nghiêm trọng của sự việc.

Tiếng còi của xe cứu thương í éo vang trời, các xe nườm nượp tiếp nối nhau bủa vây trước cổng bệnh viện. Lúc này, trước cổng bệnh viện đã tập trung rất nhiều phóng viên từ khắp các tờ báo, đài truyền hình trong thành phố, đông đúc tới mức vượt ra ngoài sức tưởng tượng của Mỹ Mẫn. Sau khi nói lời tạm biệt với Lăng Gia Khang, cô nhanh chóng chạy tới chen ngang vào dòng người tấp nập.

“Mỹ Mẫn, bên này, bên này!”

Muốn gây sự chú ý trong đám đông ồn ào tán loạn không phải là một việc đơn giản, vậy nhưng đồng nghiệp của Mỹ Mẫn đã làm được. Nghe thấy tiếng gọi, cô liền nhanh chóng chạy tới, tận mắt nhìn thấy từng chiếc cáng cứu thương lướt qua bên mình, người bị thương máu me be bết, rất nhiều y tá phải ra rẽ đường cho cáng đi qua. Cô hoàn toàn hoảng loạn trước cảnh tượng tang thương, nguy cấp trước mắt: “Có chuyện gì xảy ra thế?”.

“Tai nạn ô tô, cả hai chiếc đều là xe du lịch, trong đó một chiếc có rất nhiều du khách nước ngoài”.

“Dù như vậy thì cũng không tới mức tụ tập nhiều phóng viên đến thế”. Những chuyện liên quan đến người nước ngoài xưa nay không thể nào lại là chuyện nhỏ nhặt, nhưng tình thế lúc này hình như có hơi quá một chút.

“Có lẽ còn chuyện gì khác xảy ra nữa, lúc nãy tôi trông thấy hai phóng viên tin tức giải trí xông được vào bên trong rồi”.

“Phóng viên tin tức giải trí”? Cụm từ này khiến cho Mỹ Mẫn bất giác nhú mày, đang định gọi anh quay phim xông vào trận tuyến, thì đoạn nói chuyện truyền từ sau lưng khiến cô ghen lời.

“Liệu nguồn tin có nhầm hay không? Quan hệ giữa Giả Thiên Hạ với phóng viên xưa nay rất tốt mà, sao có thể ra tay đánh phóng viên được chứ?”.

“Ai mà biết được? Dù sao sao chuyện cũng đã xảy ra rồi, mau tới xem đi”.

“Này, Mỹ Mẫn, cô đi đâu thế?”.

Vẫn còn chưa nghe hết câu chuyện, Đinh Mỹ Mẫn đã hoàn toàn quên khuấy mất nhiệm vụ của mình đến đây là để đưa tin tức. Vứt bỏ mọi chức trách trên người, cô vội bước chạy vào trong bệnh viện.

Cho dù khắp nơi đều hỗn loạn, tấp nập người qua kẻ lại, nhưng muốn tìm ra chỗ của Giả Thiên Hạ không hề khó khăn, chỉ cần đi theo mấy phóng viên tin tức giải trí là xong. Cách một vài người, Mỹ Mẫn nhanh chóng nhìn thấy Giả Thiên Hạ đang bị mấy phóng viên vây quanh, mặt mày anh cau có khó coi, nhìn là biết tức giận có thể bùng phát bất cứ lúc nào. Anh không trả lời bất cứ câu hỏi nào của phóng viên, sắc mặt đen sầm lại, thỉnh thoảng lại xem qua di động, dường như đang đợi chờ người nào đó. Cảnh tượng trước mắt nhốn nháo, náo loạn khiến anh vô cùng mệt mỏi. Nhìn anh hình như chỉ có tâm trạng u uất nặng nề, chứ không hề bị thương, cũng không bị sao hết... Cũng đúng, anh đã bao giờ đánh nhau bị thua đâu chứ? Mỹ Mẫn thở phào nhẹ nhõm, nhìn lướt qua mấy phóng viên kia, nhận thấy mình không cần thiết phải qua đó đưa lời thăm hỏi, chỉ cần thấy anh không việc gì là tốt rồi.

Cô vừa định cất bước rời khỏi đó thì bất gặp đúng ánh mắt anh vừa ngẩng lên nhìn mình nên ngay người ra đỡ đỡ. Tâm trạng khi bốn mắt nhìn nhau đó thật vô cùng phức tạp, có ngạc nhiên, có buồn phiền, đau khổ, cuối cùng vẫn khiến cô tiến thoái lưỡng nan. Nếu như đã bị người ta phát hiện rồi mà vẫn quay người bước đi liệu có khập khiễng quá không? Cho dù chỉ là đồng nghiệp đơn thuần, gặp nhau ở bệnh viện chí ít thì cũng nên hỏi thăm vài câu khách sáo mới đúng!

Giả Thiên Hạ không hề cho cô có nhiều thời gian để do dự, suy tính, đang ngồi thụt ra đó, bỗng nhiên anh đứng phắt dậy, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cô, chỉ vài giây sau anh đã xuất hiện ngay trước mặt cô.

“Tại sao em lại có mặt ở đây?”. Là nghe tin anh gặp chuyện nên tức khắc chạy tới đây chứ gì? Suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu khiến cho Giả Thiên Hạ cảm thấy vui vẻ lên đôi chút, nhưng rất nhanh sau đó nỗi lo lắng lại bao phủ lên mọi suy nghĩ của anh. Thiên Hạ ý thức được rằng tình cảnh lúc này rất phức tạp, rồi ren, cô nên đứng ngoài sự việc, không nên để bị lôi vào trong.

“Em...”. Cảm giác được các ống kính máy quay đang bắt đầu hướng về phía mình, Mỹ Mẫn mím môi đầy bất an, liền tiến lại gần hơn để quan sát, sau khi xác nhận lại một lần nữa trên người anh không hề có thương tích gì, cô tiếp tục nói: “Đã xảy ra một tai nạn ô tô nghiêm trọng, em tới đây để phỏng vấn, đưa tin”.

“Chỉ có như vậy thôi ư?”. Nếu như chưa từng có chút kì vọng gì thì có lẽ nỗi thất vọng đã không khiến con người ta đau khổ, thổn thức, trở tay không kịp đến thế. Giọng nói nhấn mạnh vào từng chữ, Thiên Hạ nhìn chăm chăm vào mắt cô, biểu lộ rằng nỗi tức giận trong anh còn lớn hơn lúc trước đó rất nhiều.

“Này... Tại sao anh lại ra tay đánh phóng viên thế?”. Mỹ Mẫn ngây ngô cho rằng chỉ cần chuyển chủ đề sang những lời thăm hỏi đơn thuần, có lẽ cả hai sẽ không cảm thấy ngại ngùng nữa.

“Có liên quan tới em sao?”.

Cô đã lầm. Giả Thiên Hạ chỉ khiến cô càng thêm khó xử.

Những người phóng viên đứng bên cạnh, lặng im quan sát cảnh tượng kì quái giữa hai con người mặt đối mặt mà chẳng nói lời nào, cảm thấy được sự bất thường trong cách cư xử hôm nay của Giả Thiên Hạ có liên quan trực tiếp tới Đinh Mỹ Mẫn. Đây chắc chắn là một tin tức đắt giá cho tờ báo ngày mai! Nhưng ngay trong lúc đang suy đoán về khả năng này thì họ bỗng nhìn thấy một người giống nhân vật chính hơn xuất hiện.

“Anh Thiên Hạ, đi thôi. Những việc còn lại bố anh nói sẽ giải quyết nốt”. Sự xuất hiện đột ngột của Mạc Tường khiến cho không khí nơi đây vốn đã khó xử nay lại càng thêm khó chịu. Mạc Tường đưa mắt nhìn sang Đinh Mỹ Mẫn đang cúi đầu đứng bên cạnh Thiên Hạ, trực giác mách bảo cô rằng không nên để lại nhiều thời gian cho hai con người này nói chuyện với nhau. “Đi thôi anh, nếu cứ tiếp tục ở lại chỉ càng làm sự việc thêm rắc rối mà thôi!”.

“Có phải khi đến bệnh viện, em nghe nói anh xảy ra chuyện cho nên mới chạy tới đây đúng không?”. Anh chẳng thèm để tâm tới Mạc Tường, tiếp tục nhìn chăm chú vào Đinh Mỹ Mẫn, gắng hỏi.

Đúng vậy! Nếu như không phải anh hỏi tới, có lẽ cô đã hoàn toàn quên mất mình đến đây vì mục đích gì. Thế nhưng, những lời nói này cô chẳng thể nào cất lên thành lời, khi nhìn thấy Mạc Tường đang khoanh tay đứng trước mặt mình. Thì ra người mà anh đang đợi chính là Mạc Tường! Suy nghĩ này khiến cô cười lạnh nhạt trả lời lại anh: “Không phải, chỉ là tình cờ gặp anh thôi, anh không sao hết đúng không?”.

Không sao hết, anh rất ổn, từ trước đến nay chưa bao giờ ổn như bây giờ. Hơn hai mươi năm nay, đây là lần đầu tiên anh hoàn toàn tuyệt vọng với người phụ nữ này. Thật tốt biết bao! Sau này sẽ không bao giờ còn phải lo lắng xem lúc nào thì cô bị bệnh, cũng chẳng cần phải điều chỉnh khẩu vị, sở thích vì cô, càng không cần phải suy nghĩ xem rời xa vòng tay anh liệu cô có quen hay không... Giả Thiên Hạ nhếch mép nở nụ cười lạnh nhạt, anh không nói thêm lời nào, thậm chí chẳng thèm nhìn cô lấy một lần đã vội quay người bước đi.

Sau khi nhìn Mỹ Mẫn với ánh mắt đắc thắng, Mạc Tường nhanh chóng đuổi theo bước chân của Thiên Hạ, nhìn thấy đôi vai mỗi một chán chường của anh từ đằng sau, cô cất lời hỏi han: “Anh chắc không phải vì chị ta mà ra tay đánh phóng viên đấy chứ?”.

“ Cô không cảm thấy mình đã tọc mạch quá nhiều sao?”. Giữ tay áo đang xắn xuống, anh vừa khoác chiếc áo ngoài vào, vừa lạnh lùng liếc cô.

“Là, là... là em tình cờ gặp bố anh, ông bảo em đi theo, có gì thì giúp sức”.

“Đúng là có quá nhiều lần tình cờ đấy nhỉ?”. Anh cười còn lạnh nhạt hơn trước. “Nếu như cô đã có nhiều duyên phận với bố tôi như vậy, thì phiền chuyển lời tới ông, chuyện của tôi không cần ông phải nhúng tay vào”.

Những người có tật thì thường hay giật mình, Mạc Tường như nghe thấy những tầng ý nghĩa sâu xa, chầm chọc ẩn chứa trong lời nói này, cô cắn chặt môi tức tối. Chỉ là vì phía sau vẫn còn phóng viên bám theo, nên cô đành nhẫn nhịn.

So với mọi người lúc này, Giả Thiên Hạ hết sức bình thản, an nhiên. Sau một hồi rút điện thoại và nhấn số, anh chẳng thèm để tâm đến hình tượng của mình mà hét lớn: “Tạ Mục Đường! Cậu có định đưa một chiếc xe đến đón mình hay không hả?”.

Đúng vậy, những gì anh đang hành động lúc này chính là để trút giận. Nếu như Tạ Mục Đường không bắt anh phải đợi lâu đến vậy, có lẽ anh đã không bắt gặp Đinh Mỹ Mẫn, và anh cũng đã không tự nói ra lời nói vô dụng đó. Người phụ nữ ấy chỉ còn thiếu nước nói thẳng ra rằng sự sống chết của anh chẳng liên quan gì tới cô nữa thôi. Nếu đã như vậy thì sẽ vạch rõ ranh giới, sau này cô đau khổ, sướng vui, sống hay chết đều chẳng liên quan gì tới anh cả!

Hai chiếc bóng dần mờ ảo, xa khuất... Đinh Mỹ Mẫn chẳng còn nhớ cô đã đứng chết lặng ở đó trong bao lâu, đôi lúc lại có mấy bệnh nhân đi qua vô tình chạm vào vai cô, trước sự thất thần của cô, họ cũng không tiếc buông lời trách mắng. Cô chẳng buồn đáp lại, đứng bất động, cắn chặt môi, đôi mắt ngơ ngác mở to. Cô cho rằng nếu làm vậy thì sẽ làm tăng diện tích đôi mắt, đương nhiên những giọt lệ cũng sẽ không chảy ra ngoài được.

Mãi cho tới khi hình dáng anh hoàn toàn biến mất nơi cuối hành lang bệnh viện, cô mới nhận ra rằng mình không thể ngăn được nước mắt tuôn rơi.

“Thì ra khi em khóc trông lại xấu đến thế!”.

Giọng nói mang đôi chút châm chọc vang lên từ sau lưng, tiếp theo đó là bàn tay ấm áp đặt trên vai cô. Cảm giác ấm áp đó khiến Mỹ Mẫn lấy lại được thần trí. Chẳng cần quay đầu lại cô cũng có thể đoán được người đó là ai. Sau khi miễn cưỡng lau khô nước mắt, cô quay lại cứng đầu chống chế: “Anh nói xem, thuốc khử trùng ở bệnh viện này sao lại có mùi vị nồng nặc đến thế? Đến nỗi mắt em tuôn cả nước mắt ra đây này”.

“Thật sao?”. Lăng Gia Khang hỏi vặn lại, dù đã nhìn thấu tâm can cô, nhưng anh không nhẫn tâm vạch trần mọi thứ: “Bỗng nhiên anh cảm thấy hơi hận đôi chút”.

“Vì cái gì?”. Lời nói không đầu không đuôi khiến Mỹ Mẫn cau mày nhăn nhó.

“Nếu biết trước khi khóc trong em xấu đến vậy, anh sẽ không theo đuổi em nữa”.

Vừa nghe dứt lời cô liền liếc nhìn anh: “Hừm, bây giờ anh hối hận vẫn còn kịp đó”.

“Đứng thế, vậy chỉ bằng chúng ta chia tay đi. Anh là một người theo đuổi chủ nghĩa hoàn mỹ, không thể chấp nhận được việc người phụ nữ của mình khi khóc lại xấu đến thế”.

Tiếng cười của anh vang lên khiến người khác cảm thấy khá sợ, từng lời từng chữ đều giống như đang đùa cợt. Nếu đổi lại là Mỹ Mẫn trước kia, cô chắc chắn sẽ không tin, nhưng ít nhất hiện nay cô cũng đã hiểu được đôi chút về con người Lăng Gia Khang: “Anh nói thật chứ?”.

“Thái độ của em lúc này là sao? Ít ra cũng phải tỏ ra một chút luyến tiếc, đau khổ chứ?”. Thở phào nhẹ nhõm ư? Cô lại còn dám thở phào nhẹ nhõm trước mặt anh sao?

“Không phải đâu, em, ý em là... anh... trời ơi...”. Cô lắp ba lắp bắp, chẳng thể nói hoàn chỉnh thành câu. Thực sự là cô không hiểu rốt cuộc anh đang nghĩ những gì, những lời nói đó nghe ra vô cùng nghiêm túc.

Cả hai cùng cảm thấy quay trở lại vị trí bạn bè có lẽ sẽ tốt hơn, nhưng tại sao muốn nói những lời này lại thấy khó khăn đến thế?

Ý nghĩa ẩn chứa sau những lời nói lấp bắp của cô, đương nhiên Lăng Gia Khang nắm rõ hơn ai hết. Anh chẳng tỏ thái độ gì, ôm vai bá cổ cô như anh em rồi bước đi về phía thang máy. “Thế này nhé, ngày mai chúng ta sẽ kết hôn luôn, để tránh đêm dài lắm mộng. Lâu ngày sẽ nảy sinh tình cảm mà, đợi sau khi kết hôn xong, cuộc sống ổn định lại, sớm tối bên nhau thì chắc em sẽ yêu anh tới mức không thể cứu chữa, không biết hối hận là gì nữa. À, để tăng sự chú ý của mọi người, hay là kêu Giả Thiên Hạ làm phù rể nhỉ?”.

“Anh... anh... anh đang đùa đúng không?”. Kết hôn? Bây giờ sẽ đi in thiệp cưới luôn sao? Lại còn kêu Giả Thiên Hạ làm phù rể? Người đàn ông này liệu có phải bị điên rồi không?

“Em xem có giống không?”. Anh mím môi, vẻ mặt tỏ ra vô cùng nghiêm túc. “Em có cần gọi Mạc Tường tới làm phù dâu không?”.

“KHÔNG CẦN!” Làm gì có chuyện đó, cho dù cô có gả cho ai thì cũng nhất quyết sẽ không bao giờ mời con hồ ly tinh ấy làm phù dâu.

“Cô ta đâu có tệ, rất thích hợp mà, không xinh đẹp bằng em nên sẽ không thể chiếm mất ánh hào quang của em được. À, chỉ cần trong buổi hôn lễ em đừng khóc là được”.

“Không cần! Em nói không cần là không cần!”.

“Làm sao thế? Không chịu nổi trước sự thân mật của hai người họ sao?”.

“Đúng thế, không thể chịu nổi đó”.

Anh nhìn cô, bất giác phát ra những lời nói thật lòng: “Hết trước mặt anh làm gì, phải đi hết vào mặt tên Giả Thiên Hạ đó mới đúng!”.

Đến lúc này Mỹ Mẫn mới nhận ra mình đã quá kích động, quá hồ đồ, đến mức chẳng hề lo lắng đến cảm nhận của Lăng Gia Khang. Cô ngậm miệng lại, mắt liếc nhìn qua, lén lút quan sát nét mặt của anh.

“Anh đã nghĩ kĩ rồi, người có điều kiện tuyệt vời như anh không cần thiết phải bám riết lấy em, đã thế lại còn phải làm vật thay thế. Nói thực lòng, tính cách của chúng ta rất khác nhau, công việc của anh bận rộn là thế, trong khi em lại rất cần có người đàn ông ở bên cạnh sớm tối, có lẽ không sớm thì muộn chúng ta cũng sẽ chẳng thể nào chấp nhận nổi nhau”. Anh trầm nghĩ, như vậy cũng tốt, trong lòng sẽ dễ chịu, thanh thản hơn trước rất nhiều. Chỉ có thể nói duyên phận giữa họ quá ít, tính cách quá khác biệt, việc này chẳng hề liên quan gì đến chuyện thay thế, người nào trước, kẻ nào sau.

“Hừm, khôn kiếp, có anh mới rất cần có người đàn ông ở bên cạnh sớm tối ấy!”.

“À, đúng rồi, anh còn không thể nào chịu nổi em đôi lúc lại văng mấy lời tục tĩu kiểu này, thật là phạm tục quá”.

“Lăng Gia Khang, đủ rồi đấy! Chia tay cũng đâu cần phải hạ thấp em đến thế chứ?”. Đúng thế, cô đúng là không có chút ưu điểm nào, thiếu nữ tính, không dịu dàng, càng không biết lả lơi, gợi tình, nhưng anh cũng đâu cần phải nói nặng lời đến vậy.

Bỗng nhiên, anh sững lại, cuối cùng cũng nở nụ cười đủ để biểu đạt tâm trạng mình lúc này đau khổ đến chừng nào: “Ngốc quá, anh chỉ là không muốn để em nghĩ đã thiếu nợ anh gì thôi. Hai người yêu nhau, anh đồng ý, nàng thuận tình, chẳng biết cuối cùng có nên kết quả tốt đẹp gì không, tất cả đều là do thiên thời địa lợi, chứ không phải đúng ai sai. Có điều... em phải nghĩ cho thật kĩ, người đàn ông như Giả Thiên Hạ sẽ khiến cho em rất mệt mỏi, hoàn cảnh gia đình anh ta khác xa với nhà em. Những người phụ nữ bên cạnh anh ta cũng rất nhiều, anh ta cũng chẳng biết cách giải thích, càng không biết cách từ chối. Cho dù là bây giờ không có bất cứ chuyện gì xảy ra, nhưng nói không chừng nay mai cũng sẽ phát hỏa bùng cháy thì sao. Hãy cẩn thận một chút, biết đâu một ngày nào đó sẽ xuất hiện đứa trẻ gọi anh ta là bố đấy...”.

Đúng là Lăng Gia Khang đã buông tay từ bỏ, nhưng không có nghĩa là sẽ để cho tình địch được đắc ý.

“Anh đi mà lo cái chuyện “phu thê cùng sở hữu tài sản” của anh đi, ai là vợ anh chắc chắn sẽ vô cùng đen đủi, Nói không chừng hôm nào đó bị anh bán đi rồi vẫn còn phải ngậm cười mãn nguyện ấy chứ”.

“Được rồi, được rồi, căn nhà đó đã cải tạo rất đẹp rồi, không cần phải chỉnh sửa nữa đâu. Theo đúng phong cách của Địa Trung Hải đấy, thật lãng mạn biết bao!”.

“Ồ, anh nói cũng có lí, mà em thấy anh nên tìm người làm lại tường đi”.

“Em nghĩ sao, để hôm nào rảnh sẽ cùng anh đi kí tên nhé”.

Đây là đoạn đối thoại thường xuất hiện mỗi lần Mỹ Mẫn nghe điện thoại, không chỉ vậy, mỗi lần đều cười tươi như hoa, vô cùng ngọt ngào. Theo nguồn tin đáng tin cậy, thì người gọi đến chính là Lăng Gia Khang. Tuy rằng công việc của hai người đều bận rộn nên thời gian nói chuyện không lâu, nhưng tần suất gọi điện lại cao tới mức khiến người khác phải ngưỡng mộ.

Thế là những chuyện này không ngừng miệng truyền miệng, tai truyền tai... “Đình Mỹ Mẫn sắp kết hôn rồi, đã bắt đầu sửa sửa, trang hoàng phòng ốc, chỉ còn đợi có thời gian là sẽ đi đăng ký kết hôn thôi!”.

Gần đây mưa giông liên miên, dầm dề, nên phòng làm việc của Giả Thiên Hạ lại càng u ám, tối sạm. Nhìn bề ngoài, đến muộn về sớm, anh sống rất phóng khoáng, dễ chịu, ngày nào cũng lang thang khắp các quán bar hộp đêm, thỉnh thoảng lại tặng cho độc giả các tạp chí lá cải cả một màn ân ái tình cảm, tỉ lệ người xem chương trình của anh đạt mức cao và ổn định. Nhưng mỗi khi bước vào đài truyền hình, nghe thấy những lời bàn tán, rỉ tai về Mỹ Mẫn, thì những đau khổ, thất vọng vốn được chôn giấu trong lòng anh lại bị khuấy động lên.

Anh vẫn luôn tự nhủ rằng, không cần phải quan tâm đến cô vui buồn, sống chết ra sao, cô kết hôn cùng ai chẳng liên quan gì tới anh cả; lúc nào cô đi đăng kí kết hôn càng không đến lượt anh sắp xếp hộ. Còn về phòng tân hôn theo phong cách Địa Trung Hải thì nó cũng thuộc về không gian lãng mạn giữa cô và người khác. Thậm chí đứng ở góc độ của người chồng cũ, anh còn nên thành tâm chúc phúc cho cô.

Thế nhưng anh thật đáng ghét, chẳng tài nào làm nổi.

Cửa phòng làm việc rõ ràng có thể giúp anh chặn lại những tiếng cười nói chói tai chướng mắt đó, thế nhưng, Thiên Hạ vẫn tự ngược đãi bản thân mà mở cửa toang hoang. Tấm rèm cửa có thể che bớt tầm nhìn, song anh vẫn cố ý kéo lên. Vất chân chữ ngũ ngồi trên ghế, trên bàn chồng đầy những chứng từ tài liệu, nhìn trông có vẻ như anh đang rất bận rộn. Thực tế là anh chẳng thể kiềm chế bản thân dán mắt vào tấm cửa kính trong suốt, chăm chăm nhìn vào phòng trà nước, nơi cô đang cười tươi như hoa tán gẫu cùng những cô gái khác, để nghe bọn họ bàn luận xem nên chọn áo cưới nào thì đẹp, thì thích hợp, những căn phòng kiểu nào thì đem lại không gian thoáng mát, hoặc đồ gia dụng nào tốt, dễ dùng...

Đã đủ chưa đây? Rốt cuộc cô đến đây để làm việc hay để khoe khoang về hôn lễ? Nếu như đã hạnh phúc mãn nguyện đến vậy, sao không “biến” về mà phụ chồng chăm con?

“Đúng thế, đúng thế, cửa tiệm này chụp ảnh cưới rất đẹp, trang điểm cũng trang nhã, xinh tươi. Cậu cứ suy nghĩ xem sao, mình mà giới thiệu chỉ có chuẩn trở lên thôi”. Mỹ Mẫn tay cầm ly cà phê ấm nóng vẫn luôn miệng giới thiệu tên tiệm chụp ảnh cưới cho người khác, hoàn toàn không để ý tới ở nơi không xa, có ánh mắt ai kia như đang muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Cô đồng nghiệp bị cô thuyết phục này giờ vẫn còn thấy do dự: “Ồ... đúng là rất tuyệt! Nhưng mà đắt quá, cậu cho rằng ai cũng có phúc như cậu sao? Có thể tìm được ông xã giàu có như vậy!”.

“Thôi bỏ đi, mình thậm chí còn chẳng được chụp ảnh cưới”. Cô bĩu môi tiếc nuối, nhớ lại năm xưa khi kết hôn cùng Giả Thiên Hạ, cô đã chẳng để tâm đến nhiều việc như vậy.

Chỉ có điều câu nói này khi đến tai ai đó thì lại mang một tầng nghĩa khác, mấy cô gái đều tùm tùm lại nghi ngờ vặn hỏi: “Chắc không đến mức đó chứ? Anh ấy nhiều tiền là thế mà hai người lại chẳng chụp ảnh cưới sao?”.

“Chính thế đó, vì vậy mình mới khuyên các cậu nên chọn một chỗ thật tốt vào, phụ nữ không nên tự làm mình thiệt thòi”.

Rõ ràng là Đinh Mỹ Mẫn vẫn đang sống trong quá khứ, nhưng những người khác đều ở thực tại, nên tự động đặt Lăng Gia Khang vào vai trò nhân vật nam chính của câu chuyện này.

“Áy, Mỹ Mẫn, cô vẫn còn ở đây sao?”. Một giọng nói pha chút hân hoan len lỏi vào trong phòng trà nước.

Nghe tiếng, mọi người đều im lặng không nói gì, Mỹ Mẫn quay đầu lại liền thấy anh giám chế đang đứng ngoài cửa, nhớ tới việc anh ta là con người vô cùng cẩn thận khó tính, cô liền chỉnh lại dáng ngồi rồi nói: “Em đang chuẩn bị về nhà”.

“Tối nay cô có bận gì không?”.

“Hả?”. Trời ạ, không phải là muốn hẹn hò với cô đấy chứ. Phải chăng vì trông cô quá xinh đẹp, và lại vận đào hoa cũng không kém gì Giả Thiên Hạ?

“À, có mục tin tức dài kì, tôi định giao cho cô làm ấy mà”.

Sự thật luôn là sự thật, cô đã suy nghĩ quá nhiều. “Gần đây em cũng không bận lắm, là tin tức gì thế?”.

“Đi theo tôi đến phòng làm việc, tôi sẽ giao tài liệu cho”. Nói xong anh quay người dẫn đường, vừa đi vừa nói: “Đây là một tin tức quan trọng, đài truyền hình nào có được trước thì sẽ tạo nên hiệu ứng lớn, đến lúc đó, giá trị của phóng viên đưa tin cũng sẽ không ngừng được nâng lên. Chắc cô không định suốt đời làm một phóng viên quèn cho qua ngày đấy chứ? Tôi hoàn toàn nhìn thấy được sự cố gắng của cô, lát nữa, cô tới đi thám thính tình hình xem sao, nhưng nhớ là không được kích động. Nếu như... tôi chỉ nói là nếu như thôi đấy, nếu như có chuyện gì xảy ra, tôi không thể nào chịu trách nhiệm được đâu”.

Những lời nói vừa rồi khiến Đinh Mỹ Mẫn vô cùng sung sướng, vốn dĩ cứ tưởng chẳng còn ai coi trọng sự nỗ lực của mình, thật không ngờ giữa thời thế hỗn loạn đa đoan thế này mà vẫn có một vị giám chế sáng suốt, anh minh đến vậy. Tuy rằng rất thích thú nhưng cô cũng vẫn giữ được lí trí.

“Không phải, em...”. Cô đích thực không muốn cả đời chỉ là một phóng viên quèn kiếm cơm qua ngày. Thậm chí không chỉ vậy, cô còn chẳng muốn kiếm cơm trong cái ngành này nữa.

“Tôi biết là cô còn hy vọng sẽ có cơ hội được thăng chức, lấy lại danh tiếng như xưa. Nhưng dù là phụ nữ thì cũng cần phải có một sự nghiệp của riêng mình chứ, như vậy cuộc sống mới có thể bảo đảm vững chắc”.

“Đúng, đúng là thế... Nhưng mà...”. Cuộc sống của cô sẽ được đảm bảo rất nhanh thôi, Lăng Gia Khang đã tìm được người thích hợp mua lại vườn nho đó. Đợi sau khi vườn nho được sửa sang lại, cô đi kí tên bán vườn thì sẽ không phải kiếm miếng ăn bằng cái công việc đáng ghét này nữa!

“Áy, cô cũng cảm thấy tôi nói rất có lí đúng không? Vậy thì thế này đi, đây là tài liệu cho cô, tôi vẫn còn chút việc phải giải quyết, cô ra ngoài trước đi”.

Chưa tìm được cơ hội để nói lời từ chối thì cô đã bị anh giám chế bộ phận tin tức đuổi ra khỏi phòng rồi.

Ngây người nhìn tập tài liệu trong tay, Mỹ Mẫn khó xử đứng trước cửa phòng một hồi lâu. Thôi bỏ đi, chẳng qua chỉ là đi chạy tin thôi mà, coi như để tiêu bớt thời gian nhàm chán thừa thãi vậy!

luha

Chương 17: Thật lòng muốn được cùng em rằng long đầu bạc

“Đi ngăn cản. Đừng quan tâm. Đi ngăn cản. Đừng quan tâm. Đi ngăn cản...”.

Một nam nhi đại trượng phu trốn ở phòng làm việc chơi trò tung đồng xu theo ý trời mà đưa ra đối sách, thực sự rất nực cười!

Đúng vậy, thật vô cùng nực cười. Thiên Hạ đưa mắt liếc nhìn hình ảnh phản chiếu trong tấm cửa kính, nhận ra hành động lúc này của mình thật ngốc nghếch biết bao. Nếu như đã không muốn cô và tên Lăng tú ông đó tiến vào lễ đường kết hôn, thì trực tiếp chạy đi ngăn cản, ngồi đây vung vẩy thì có ích gì chứ? Đợi đến khi anh giải quyết mâu thuẫn xong nói không chừng người ta đã vui mừng đón đưa con đầu lòng, chỉ còn thiếu nước gửi thiệp mời dự tiệc đầy tháng cho anh nữa mà thôi. Lẽ nào, đến tận lúc đấy mà anh vẫn còn ngồi đây tung đồng xu tìm ra đối sách xem liệu có nên ngăn cản cô kết hôn với người khác hay không sao?

Nghĩ như vậy, Giả Thiên Hạ bật người đứng dậy, chỉnh lại áo khoác ngoài, khí thế phùng phùng định trực tiếp xông thẳng sang phòng trà nước. Cho dù có bắt cô lao động đến chết, anh cũng quyết không để cô có thời gian tạo chiếc sừng cắm lên đầu anh.

Nhưng điều anh không tưởng tượng được là hình như mình đã tới muộn rồi, tìm khắp một lượt trong ngoài, thậm chí xông cả vào nhà vệ sinh mà cũng chẳng thể nào thấy bóng dáng người phụ nữ đó.

“Đỉnh Mỹ Mãn đâu rồi?”. Cuối cùng anh đành dừng bước, thét lớn hỏi mọi người về tung tích của cô mà suýt chút nữa làm nổ tung cả đài truyền hình.

Anh giám chế lên nhìn Thiên Hạ, thầm nghĩ đến xuất thân oanh liệt, hoành tráng và cả địa vị được sủng ái hết mình của anh trong đài truyền hình, thì biết chắc đây là một người không nên đắc tội. Sau vài tiếng hắng giọng, anh giám chế đó mới nhẹ nhàng trả lời: “Tôi sai cô ấy đi chạy tin tức rồi”.

“Hà?”. Thiên Hạ ngạc nhiên, nhìn lướt qua người đàn ông đã trả lời mình, khuôn mặt cau có dần thả lỏng, miệng anh bỗng nhoẻn cười vui vẻ: “Làm rất tốt, rất tốt, rất tốt”.

“Anh quá khen, quá khen rồi, ha ha”. Anh giám chế vội lau đi mồ hôi đầm trên trán, đối mặt với những người thay đổi sắc mặt còn nhanh hơn thời tiết này, anh cũng chỉ đành khéo léo bồi theo mà thôi.

“Tin tức gì thế? Ở đâu vậy?”. Để xác định lại lần nữa rằng tuyệt đối cô với Lăng Gia Khang không ở cạnh nhau, anh buộc phải hỏi cho thật kĩ càng.

“Là tin tức cơ mật...”. Sau khi cảm nhận được luồng sát khí đang phùng phùng ở kế bên, anh giám chế nuốt nước miếng, rồi nói tiếp: “Tuy là chuyện cơ mật, nhưng đương nhiên là không cần phải bảo mật với anh, ha ha, ha ha. Đó là một nơi bán đấu giá kiêm buôn lậu đồ cổ, tôi bảo cô ấy đi đến đó thăm dò tình hình, tiện thể dùng camera ẩn ghi hình mang về...”.

“Khu bán đấu giá nhà họ Ngụy ư?”. Khác hẳn bộ dạng dễ kích động, nổi nóng ban nãy, sắc mặt anh dần chuyển sang trắng bệch.

“Trời ạ, anh cũng nghe nói đến khu đấu giá của nhà họ sao?”.

Im lặng giây lát, mọi người dường như nghe được tiếng nguyên rửa không mấy rõ ràng trong miệng Giả Thiên Hạ.

Ngay lúc họ còn đang tưởng mình đã nghe nhầm thì anh lại tiếp tục nói, giọng điệu rất nhẹ nhàng, không thể hiểu nổi tâm trạng ẩn bên trong: “Muốn “khui” được một tin tức gây chấn động lớn, lại không muốn bản thân mình mạo hiểm, cho nên mới dùn đẩy để Đỉnh Mỹ Mãn đi đúng không? Nếu như có chuyện gì bất trắc xảy ra, anh cũng không cần phải chịu trách nhiệm. Nhưng nếu như không có chuyện gì, vậy là tốt nhất, anh sẽ giành lấy công lao, có đúng không?”.

“À... cái đó...”. Thật đúng là, những chuyện như vậy đáng lẽ không nên nói trắng ra như thế!

Rất tốt, anh giám chế này lại còn dám bày tỏ nét mặt “đồng đạo thấu hiểu nhau” thế nữa. Giả Thiên Hạ mím chặt môi, ánh mắt phát ra một luồng sát khí đằng đằng vô cùng nguy hiểm. Giây lát sau, anh cất bước đi, khi lướt qua anh giám chế, anh cảnh cáo: “Bây giờ tốt nhất anh nên về nhà thấp hươu cầu mong người phụ nữ của tôi bình an vô sự đi”.

Anh giám chế toát hết cả mồ hôi, nhìn theo hình dáng ngày càng xa của Giả Thiên Hạ. Người phụ nữ của anh ấy? Đỉnh Mỹ Mãn sao?

Vậy nếu như Đỉnh Mỹ Mãn gặp phải chuyện gì thì anh sẽ gặp phải kết cục thể nào? Vấn đề này vô cùng quan trọng, nhưng Giả Thiên Hạ chẳng buồn nhắc tới, anh giám chế lại càng chẳng có gan vặn hỏi đến cùng.

Chỗ bán đấu giá ở trong một căn biệt thự màu đỏ hai tầng nằm ở vùng ngoại ô xa xôi. Trời đang rất lạnh, tuyết bay bay đầy trời, rất nhỏ nhưng lại mau hạt, vừa chạm đất là tan chảy thành nước, khiến cho cả con phố trở nên lầy lội. Mỹ Mãn ôm chặt quần áo, bước đi ngoan cường trong gió, mãi cho tới khi đến nơi bán đấu giá, cảm nhận được hơi ẩm phả vào khuôn mặt mình, cô mới cảm thấy dễ chịu, ấm áp hơn.

Kể từ bé tới giờ thì đây là lần đầu tiên Đinh Mỹ Mẫn tới một nơi bán đấu giá kiểu này. Điểm khác biệt so với những gì cô nhìn thấy trên tivi là không hề có người ngồi hét giá, cũng chẳng có những người nhìn trông đáng vẻ vô cùng giàu có. Cả đại sảnh đều rất yên tĩnh, trông giống như một quán cà phê, chỉ thỉnh thoảng mới có người đến hỏi giá khởi điểm của đồ vật ở trong ảnh. Cô nhân viên đại sảnh dẫn Mỹ Mẫn tới vị trí khuất nhất, tận tình bê cho cô một ly trà nóng cùng tập san ảnh các cổ vật được đấu giá gần đây. Trước lúc rời đi, cô nhân viên ấy tươi cười nói: “Không làm phiền quý khách nữa, mời quý khách từ từ thưởng thức. Nếu như muốn biết thêm điều gì, xin vui lòng cứ tìm tôi, tôi sẽ bảo người giảng giải chi tiết, tỉ mỉ cho quý khách”.

Mỹ Mẫn là người vô cùng chủ quan, sau ấn tượng đầu tiên hết sức tốt đẹp, cô khó lòng nhớ tới những lời cảnh báo lúc trước của anh giám chế khi còn ở đài truyền hình. Một nơi bán đấu giá với chất lượng và thái độ phục vụ tận tình như thế này, sao có thể là một nơi buôn lậu đồ cổ chuyên lừa đảo được chứ?

Nghĩ vậy, cô liền nhìn ngó xung quanh, suy nghĩ xem tiếp theo nên làm gì.

Bên cạnh cô là một chiếc cửa sổ lớn, phần ban công phía ngoài cửa sổ được cải tạo thành một gian trưng bày, dưới vô số các loại hoa cỏ điểm xuyết là hàng loạt các loại bình, chậu mà cô nhìn chẳng hiểu gì hết.

Trong đại sảnh còn bày rất nhiều bức tranh sơn thủy, còn có người đang giảng giải cho khách ghé thăm về niên đại và lịch sử bức tranh nữa.

Ngay vào lúc cô cho rằng sẽ chẳng nhận được bất cứ thu hoạch nào giá trị hết, đang định ra về, thì cô nhân viên phục vụ tận tình ban nãy lại đến cạnh nói: “Xin hỏi, cô có phải họ Đinh không ạ?”.

“Hả?”. Cô vô cùng kinh ngạc, thật không ngờ danh tiếng của cô đã bay đến khắp nơi như vậy!

“Là cô Đinh Mỹ Mẫn phải không ạ?”. Cô nhân viên hỏi lại lần nữa.

“Ừm đúng”. Cô gật đầu lia lịa, cho rằng cuối cùng đã gặp người có con mắt nhìn tinh tế, nói không chừng đây là một khán giả trung thành với chương trình của cô cũng nên.

Không ngờ, người ta chỉ nhẹ nhàng gật đầu rồi nói: “Ông chủ chúng tôi muốn mời cô vào bên trong bàn chuyện”.

“Ông chủ?”. Mỹ Mẫn lặng người, ngẫm nghĩ lại kĩ xem trong những người bạn mình quen biết, có ai làm trong ngành đấu giá không, cuối cùng chỉ có thể đưa ra một kết luận: “Tôi không quen ông chủ của các cô”.

“Ông chủ nói chỉ cần cô nhìn thấy ngài ấy là sẽ nhớ ra ngay”.

Trong tình huống mơ mơ hồ hồ ấy, Đinh Mỹ Mẫn vẫn dứng cảm đi theo cô nhân viên đó qua một hành lang dài, rồi qua cầu thang, bước lên tầng hai. Trên đường đi, cô nhân viên chẳng nói câu nào khiến cho không khí càng ngày càng trở nên kì lạ. Càng đi sâu vào trong, cô càng cảm thấy bất thường, ngay lúc đang định tìm một cái cớ để thoát thân, thì cô nhân viên đó dừng ngay lại bên một cánh cửa màu trắng, gõ cửa một cách lịch sự, lễ phép.

“Để cô ấy vào đi”.

Giọng nói trầm trầm vọng ra, có vẻ chủ nhân của tiếng nói đó còn khá trẻ, nhưng Mỹ Mẫn chẳng nhớ ra là ai cả.

Cô nhân viên đó sau khi dẫn Đinh Mỹ Mẫn vào tận nơi liền cung kính quay người đi ra. Mỹ Mẫn nhìn theo bóng cô nhân viên cho đến khi khuất hẳn, sau đó nhanh chóng quay lại nhìn chiếc bàn làm việc trước mặt. Người đàn ông ngồi ở chiếc bàn đó tầm khoảng ngoài ba mươi, đang vùi đầu tìm đồng hồ sơ, tài liệu, ăn vận hết sức thoải mái, nhìn chẳng giống ông chủ khu bán đấu giá chút nào. Dường như cảm nhận được ánh mắt soi xét của Mỹ Mẫn, anh ta liền gác đồng hồ sơ sang một bên, ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào cô rồi cười.

Nụ cười chính tà khó đoán cộng thêm chiếc sẹo dài trên mặt đã khiến mọi kí ức của Mỹ Mẫn trở lại ngay tức thì: “Là anh sao?”.

Đúng vậy, cô đích thực đã gặp người đàn ông này, ở ngay nhà hàng Ý kì quái mà Giả Vượng Bảo đã xúi bẩy cô tới, chính người đàn ông này đã khiến cho Giả Thiên Hạ có những thái độ khác thường.

“Xem ra thì cô đã nhớ ra tôi”. Người đàn ông mặt sẹo rất hài lòng với trí nhớ của cô. “Đinh Mỹ Mẫn, vợ cũ của Giả Thiên Hạ, tám tuổi thì nhập học, từng theo học chương trình dạy thử nghiệm, là đội viên đội tuyên truyền... sau khi tốt nghiệp trở thành người dẫn chương trình truyền hình nổi tiếng một thời. Sau khi li hôn với Giả Thiên Hạ đã biến mất một khoảng thời gian, sau đó lại khiến mọi người chú ý với tư cách là một nhà sản xuất, gần đây nghe nói cô bị điều động đi làm phóng viên, đúng không?”.

Người đó đã nói rất lâu, bắt đầu từ khi cô học tiểu học cho tới lúc học đại học, thậm chí còn biết cả các thông tin gia đình liên quan, tình trạng bố mẹ, không thiếu điều gì.

Cô không còn vẻ mặt đầy kinh ngạc như trước đó nữa, trực giác cho cô biết, người này không phải là người lương thiện gì, cô mím chặt môi, không tỏ thái độ, chờ cho tới khi hắn ta tiếp tục nói chuyện.

“Đừng nói với tôi là cô đột nhiên có hứng thú với đồ cổ đấy? Theo như hiểu biết của tôi, thì tất cả số tài sản cô có hiện nay chưa chắc đã mua nổi thứ đồ cổ có giá bán khởi điểm thấp nhất tại đây”.

“Đúng thật là tôi bỗng nhiên thấy có hứng với đồ cổ. Tôi có khu vườn nho hiện nay đang chuẩn bị bán cho người khác, cho nên sắp tới cũng có chút tiền dư trong tay. Có điều miệng ăn núi lở, nghe người ta đồn đầu tư vào cổ vật đem lại lãi suất cao, nên tôi tới thăm dò trước. Nếu như chúng ta cũng được coi là có quen biết, chi bằng anh giới thiệu giúp tôi một số cổ vật có giá trị đầu tư cao ở đây đi”. Cô cười ngốc nghếch. Dù gì thì mọi người cũng đều nói cô ngốc, trong thời khắc quan trọng này, có ngốc thêm chút nữa cũng chẳng sao hết!

Đối phương im lặng giây lát, đôi mắt đáng sợ đó cứ nhìn chằm chằm vào cô, tỉ mỉ nắm bắt mọi biểu hiện dù nhỏ nhất trên khuôn mặt cô. Nhìn cô đích thực là rất tự nhiên, không hề có chút căng thẳng, sợ hãi như người đó đã dự liệu, những lời vừa nói cũng không giống như nói dối. Cho dù là vậy thì hắn cũng không có ý định tha cho cô dễ dàng như thế: “Đến chỗ tôi để đầu tư cổ vật? Dựa vào quan hệ giữa cô với Giả Thiên Hạ, anh ta liệu có thể để cô bỏ tiền ra mua thứ hàng lỗ vốn này sao?”.

“Anh hoàn toàn hiểu lầm rồi, tôi với Giả Thiên Hạ hoàn toàn là quan hệ vợ chồng cũ, chắc không phải anh muốn moi tin tức gì từ miệng tôi để bán cho các tạp chí lá cải đấy chứ? Trời ạ, bỏ cuộc đi thôi, nếu như nhất định phải nói tôi với anh ta có quan hệ gì thì có lẽ đó sẽ là kẻ thù. Loại đàn ông thối tha chỉ nhìn thấy người mới cười vui không nhìn thấy người xưa khóc đó, tôi chỉ muốn nguyên rửa cho anh ta mắc căn bệnh thể kỉ AIDS mà chết đi thôi”. Cô tiện miệng mắng rất khoái trá, thêm thắt vào biết bao tình cảm riêng tư, cho nên nghe ra vô cùng thành thật. Tuy nhiên cũng chính vào khoảnh khắc đó, Mỹ Mẫn lại hy vọng tên đàn ông thối tha ấy có thể ở cạnh bên mình. Như vậy chỉ ít cô sẽ không cảm thấy bất lực đến vậy, rõ ràng là vô cùng sợ hãi, vậy mà vẫn liều mình xông lên, lại còn phải cẩn trọng trước mọi lời sắp nói ra, không dám để xảy ra bất cứ sai sót gì.

Đến tận lúc này cô mới thấu hiểu hết ý nghĩa câu nói của anh giám chế: “Cô có thể tới đó thăm dò trước tình hình, nhưng mà phải nhớ rằng không được kích động. Nếu như... tôi chỉ nói là nếu như thôi đấy. Nếu như có chuyện gì bất trắc, tôi không thể nào chịu trách nhiệm được đâu”. Thì ra mục tin tức này không hề đơn giản như những gì cô tưởng tượng, rõ ràng là người ta muốn cô phải liều mình, bán mạng đi, tiếp đó sẽ tranh công với cấp trên, lại còn không phải chịu trách nhiệm gì nữa chứ!

“Có thật không? Tôi lại cảm thấy cô giống như một phóng viên đến đây moi tin tức. Thật ra, cô không cần phải tốn công phí sức đến thế, chẳng cần thiết phải trực tiếp đến nghiên cứu xem chỗ chúng tôi làm ăn kiểu gì, cứ đi hỏi ông xã cô... à, không đúng, là chồng cũ của cô, anh ta rõ nhất”.

“Giả Thiên Hạ?”. Câu nói này khiến Đinh Mỹ Mẫn ngẹn lời. Không nghi ngờ gì nữa, ở đây chắc chắn ẩn chứa rất nhiều vụ làm ăn phi pháp. Thế nhưng, tại sao Giả Thiên Hạ lại nắm rõ nhất? Phải chăng lúc bọn họ hợp tác làm ăn, đã ăn chia không đều nên mới trở mặt thành thù? Những liên tưởng của cô nên dừng lại ở đây, cô không dám đi sâu thêm nữa, cũng không muốn tin rằng mình lại có nhiều điều chưa hiểu về Giả Thiên Hạ đến thế!

Thay đổi cách nói uyển chuyển, nhẹ nhàng trước đó, Mỹ Mẫn đột nhiên trở nên hùng hồn, mạnh mẽ: “Lần trước gặp anh ở nhà hàng Ý, tôi còn tưởng rằng anh có xích mích gì với tên đàn ông thối tha đó, cho nên anh ta mới cố tình nói xấu anh. Lẽ nào các anh thực sự làm hàng giả thay thế vào, rồi sau đó buôn lậu đồ thật ra nước ngoài sao? Trời ơi, làm như vậy thật là thất đức quá đấy! Đồ giặc bán nước!”.

“Hử? Làm thế mà bị coi là giặc bán nước ư? Tôi cứ nghĩ rằng việc làm ra những món đồ giả giống y như thật là một môn nghệ thuật chân chính cơ đấy! Nếu nói như cô thì gia đình nhà chồng cũ của cô chẳng phải là chủ tịch hiệp hội các tập đoàn bán nước sao?”

“Còn lâu ấy! Giả đại lão gia trong sạch hơn anh nhiều!”. Cãi nhau, giận nhau là một chuyện, nhưng tâm lý bảo vệ người thân của mình thì ai cũng có. Đinh Mỹ Mẫn chính là một người như thế, cô có thể mắng người thân của mình, nhưng quyết không để cho người khác bôi nhọ, nói xấu họ được!

“Đưa túi xách cho tôi”. Chẳng còn chút hứng thú nào đôi co với cô nữa, ánh mắt anh ta bắt đầu toát ra luồng sát khí hết sức đáng sợ, chuyển mục tiêu sang chiếc túi xách tay mà Mỹ Mẫn ôm khư khư trong lòng từ nãy đến giờ.

“Để... để làm gì chứ?”. Cô sợ sệt, lùi lại vài bước về phía cửa ra vào.

“Để làm gì mà cô còn không biết sao? Cô cho rằng nhét một máy quay trộm mini trong túi xách là có thể quay trộm được chúng tôi sao? Chiêu này người ta đã dùng từ cách đây bao nhiêu năm rồi, cô đã lạc hậu rồi, hiểu không?”. Nói xong, anh ta hắng giọng, tỏ vẻ khinh khỉnh, vì đã nhìn thấu âm mưu của cô.

Cùng lúc đó, cô cảm nhận thấy cánh cửa phòng làm việc đang được mở ra. Vừa quay đầu lại, Mỹ Mẫn đã nhìn thấy ba người đàn ông to cao lực lưỡng đang tiến về phía cô.

Theo bản năng, cô định đi sát mép cửa để trốn thoát, ai ngờ bọn người đó đã đọc trước được ý đồ của cô. Chúng chặn đường và nhanh như chớp định cướp lấy chiếc túi trong tay cô.

Lòng tự trọng có thể bỏ, một hồi có thể chảy, duy nhất tính mạng tuyệt đối không được để mất, đây chính là phương châm sống từ trước đến nay của Đinh Mỹ Mẫn. Chẳng qua chỉ là chiếc túi hiệu Gucci mà cô bỏ ra nửa tháng lương để mua thôi, không cần thiết phải vì nó mà tranh giành với người ta tới mức sứt đầu mẻ trán. Vậy là cô thay đổi thái độ kiên quyết phản kháng đến cùng trước đó, vứt ngay chiếc túi về phía họ, nhân lúc mấy người kia không chú ý, nhanh chóng chạy ra phía ngoài.

Mọi người đều nói: “Không vào hang cọp sao bắt được cọp con”, thế nhưng cần phải biết là hang cọp dễ vào mà khó ra! Người ta đã chuẩn bị chu đáo hết tất cả rồi, cô vừa xông ra khỏi phòng làm việc thì đã thấy ngay có mấy người đang tiến lại gần. Con đường phía trước hiển nhiên không thể đi được rồi! Nhưng Thượng đế cũng đã từng nói khi đóng một cánh cửa lại, Người sẽ mở một cánh cửa khác cho ta. Mỹ Mẫn liền chú ý ngay tới chiếc cửa sổ ở phía sau lưng mình... Nhưng vấn đề là, nói cho cùng thì Thượng đế cũng chưa từng nếm trải qua cuộc sống nhân gian, không biết được những kiến thức thông thường như kiểu cửa sổ trong căn phòng bật điều hòa cả năm sẽ không thể nào mở nổi!

Đối mặt với tấm kính tường như có đâm cũng không vỡ, cô liền nhớ đến vụ xe buýt bốc cháy gần đây mà chính cô đã đưa tin. Các chuyên gia cho biết khi tìm đường trốn thoát thì đừng quá hoảng loạn, phải giữ lấy bình tĩnh, cố gắng tìm những vật có thể đập vỡ cạnh của tấm kính. Các chuyên gia còn nói nếu không có búa cứu hộ thì có thể dùng giày cao gót của phụ nữ. Hừm!... Đinh Mỹ Mẫn đã dùng hành động thực tế chứng minh rằng, giày cao gót không phải chỉ là “bình hoa di động” biểu hiện cái đẹp của người phụ nữ. Nhìn thấy cả tấm kính vỡ tan tành phía dưới, Đinh Mỹ Mẫn cảm thấy hết sức tự hào. Thế nhưng những người đang muốn tóm lấy cô lại không hề cho Mỹ Mẫn nhiều thời gian để tận hưởng cảm giác ấy!

Tầng trệt trong thiết kế của các ngôi nhà kiểu phương Tây thường rất cao, vì thế tầng hai cũng cao hơn hẳn so với những kiểu nhà truyền thống, phía bên dưới là một mảnh vườn rộng. Cô nhắm mắt, quyết tâm nhảy xuống, thậm chí dù gì cũng chết, đừng nói là nước sôi lửa bỏng mà cho dù là vạc dầu thì cũng phải liều thôi!

“Ầy dà, cái gã thất đức đáng chém ngàn đao nào lại để đinh ghim ở đây thế?”. Cô chưa chết, cũng không bị trọc chân hay sái tay, nhưng tiếng kêu thét vẫn làm rung động cả vùng quanh đó. Một đồng đinh ghim đang găm vào bàn tay cô, khiến cô đau nhói.

“Khốn kiếp, em nhảy cao như thế mà không đeo dây an toàn sao?”.

Câu hỏi ẩn chứa sự châm chọc truyền lại từ phía xa, vẫn giọng điệu độc địa quen thuộc mọi khi, Mỹ Mẫn cắn răng nhìn đau nhìn Giã Thiên Hạ đang bình thản ngồi trong xe ô tô. Cô không thể nói rõ được tâm

trạng lúc này của mình, rất mâu thuẫn, rất phức tạp, rất sung sướng, trong giây lát cô cảm thấy được thoải mái, cuối cùng là niềm cảm động vô ngần.

“Khốn kiếp, anh có thấy ai thích chơi trò nhảy cao trong tình cảnh này hay không vậy?”. Cô học theo đúng phong cách ăn nói của anh mà hét lại, không cho phép mình tỏ ra quá dấm vào anh.

“Lên xe!”. Anh liếc mắt nhìn đám người trong khu đấu giá cổ vật đang hùng hổ xông tới phía sau lưng, ý thức được lúc này không thích hợp để hai người đấu khẩu.

May mắn là Mỹ Mẫn cũng kịp thời tỉnh ngộ, chạy thoăn thoắt lên xe.

Tận mắt trông thấy mấy tên côn đồ muốn bắt mình đang đuổi gần đến nơi, cô còn liêu minh hạ kính ở cửa xe xuống, trợn mắt lè lưỡi, hét lên với vẻ đắc ý: “Ông chủ nhà các người mới gọi là lạc hậu ấy, chỉ có kẻ ngốc mới để máy quay trộm trong túi xách tay thôi! Chị đây dùng máy quay siêu nhỏ gắn ở dây chuyền cơ! Cái này gọi là công nghệ khiến con người tiến bộ đó!”.

Nhìn cảnh này, Giả Thiên Hạ nhướng mày, nhoẻn miệng cười, dáng vẻ dương dương tự đắc của Đinh Mỹ Mẫn làm cho anh cũng không biết tiếp theo nên khóc hay nên cười nữa!

Tại sao bố anh lại thấy Mỹ Mẫn không hợp với anh chứ? Có lẽ chỉ có mỗi mình cô sau khi trải qua những chuyện nguy hiểm đến tính mạng như thế này mà vẫn liêu minh tỏ vẻ oai phong trước mặt lũ người hung tợn đó thôi. Những tiểu thư cao quý, danh giá không ngừng được sắp xếp để gặp mặt anh nếu đối mặt với chuyện này có lẽ chỉ biết khóc lóc ỉ ỏi mà thôi!

“Hu hu, á, hu hu! Trời ơi, đau quá...”.

Giả Thiên Hạ đã nhầm! Sau khi đã tỏ hết khí phách hiên ngang, Đinh Mỹ Mẫn sẽ khóc lóc nhanh hơn bất kỳ người phụ nữ nào! Ngắc đầu, há to miệng, nước mắt chảy như sông như suối, chân tay vung vẩy giãy giụa loạn xạ, trời, có lẽ trông chẳng khác nào một đứa trẻ bảy, tám tuổi đang khóc lóc ăn vạ vậy.

Anh quay sang nhìn vào bàn tay đầy vết thương của cô, tim chợt quặn thắt, bất giác thốt ra tiếng “Hừ!!!”. Rõ ràng anh có cảm giác còn đau đớn hơn cả cô, nhưng vẫn chẳng thay đổi được bản tính hay châm chọc: “Rất tuyệt, bây giờ trông tay em không khác nào tấm vải đầy lỗ châm đâu!”.

“...Không... không xong rồi... Đau quá!... Đau quá!...”. Cảm giác đau đớn thấu tim đó giống hệt như nỗi đau nhức ở răng, từng trận từng trận dồn đến không ngừng nghỉ khiến cho toàn thân đau nhức, thậm chí ngay cả đầu cũng đau như búa bổ.

Nhìn bộ dạng cô cố gắng cắn răng chịu đau, Thiên Hạ mím chặt môi, rửa thầm vài câu, sau đó gơ cánh tay ra trước mặt cô và nói: “Cho em cắn đó”.

“Có ích lợi gì chứ?”. Cô cau gắt, chẳng còn tâm trạng để đùa với anh nữa.

“Chỉ ít cũng có người cùng chịu đau với mình”.

Rất có lí! Đinh Mỹ Mẫn chẳng khác khí lôi cánh tay anh ra, sau đó cắn một cái thật mạnh.

“Đinh Mỹ Mẫn! Mưu sát chồng sẽ bị vào tù đấy”. Rốt cuộc cô có thâm thù gì với anh đến thế chứ? Có cần thiết phải dốc toàn lực cắn anh đau vậy không?

“Mùi vị trên người anh khiến cho người khác cảm thấy an tâm...”.

Dòng lệ nhẹ nhàng chảy ra từ mắt lăn qua khóe miệng cô rơi xuống, cộng thêm câu nói đó khiến cho toàn thân anh nóng bừng. Mùi vị của anh khiến người ta cảm thấy an tâm? Nếu vậy có phải từ giờ trở đi cô sẽ không bao giờ trốn thoát khỏi anh nữa không? Tất cả những gì cô mong muốn anh đều có thể cho hết, anh sẽ bảo vệ, bao bọc cho cô. Đừng giằng vò lẫn nhau nữa, cùng nhau nắm tay sống đến đầu bạc răng long có hơn không? Liệu cô có thể dừng nghĩ tới việc tìm sự ổn định an toàn từ vòng tay của người khác được không?

Trong lòng thì nghĩ như vậy nhưng lời nói phát ra từ miệng anh vẫn cứ cao ngạo như mọi khi: “Trời sinh anh ra da thịt đã thơm như vậy rồi, chỉ tiếc là lại không thuộc về em. Nói cho cùng em cũng chỉ thích hợp gả cho loại hàng thứ phẩm như Lăng tú ông mà thôi, keo kiệt bủn xỉn đến mức chẳng thèm chụp ảnh cưới. Em nói xem loại đàn ông đó gọi là gì?”.

“Đúng thế! Đó là loại đàn ông gì chứ? Trước kia thái giám lấy vợ còn tử tế hơn anh ta”. Cô ngậy người trong giây lát, sau đó buông tay anh ra, một lúc sau mới hiểu anh đang nói đến chuyện gì. Đúng là người đàn ông vô vị, lại còn nghe trộm cô tán gẫu với đồng nghiệp nữa!

“Em đã biết rõ như vậy sao còn đâm đầu vào hả? Thần kinh có vấn đề gì sao?”.

“Đúng vậy, thật là chí lí quá, cho dù trí tuệ em có thấp kém hơn đi chăng nữa thì cũng không nên gả cho loại đàn ông chẳng bằng thái giám đó!”. Cô nói rất hùng hồn theo đúng ý anh.

Giả Thiên Hạ tỏ ra hài lòng trước biểu hiện của cô, nụ cười tươi rói nở trên môi: “Đúng vậy đó! Loại người như thế tất nhiên là không thể nào so bì với anh được. Liệu anh ta có thể giống như anh, mỗi lần em cần đều xuất hiện kịp thời bên cạnh không chứ?”.

“Anh đã quan tâm tới em như thế từ lúc nào vậy?”. Liên quan đến vấn đề này, Mỹ Mẫn vẫn giữ quan điểm của mình.

“Lần đi du xuân hồi tiểu học năm thứ nhất, em bị say xe, là ai đã đưa thuốc chống nôn cho em hả?”.

“Sao anh vẫn còn mặt mũi nhắc tới chuyện đó? Kết quả là ai còn nôn dữ dội hơn em, thậm chí còn nôn cả lên người em? Là ai hả?”.

“Thế lúc học trung học năm thứ hai, em bị mấy thằng học sinh xấu vậy quanh bắt nạt, là ai đã đứng chặn trước bảo vệ cho em?”.

“Đúng vậy, đúng vậy, anh lại còn gọi điện cho cảnh sát nữa chứ! Nói rằng phải dùng trí tuệ giải quyết sự việc. Kết quả thì sao, chết tiệt, anh lại gọi đến số 117! Sau khi dập máy còn nói với em chắc như đinh đóng cột là mấy chú cảnh sát sẽ tới ngay lập tức. Đến khi mấy kẻ xấu đó đi rồi, anh mới quay sang hỏi em rốt cuộc điện thoại báo cảnh sát là bao nhiêu!”.

“117 là gọi đi đâu?”. Anh ngạc nhiên, nhếch mày hỏi.

“Đây là số điện thoại gọi hỏi giờ giấc”.

“...Đó chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi!”. Có đánh chết anh cũng không thừa nhận việc mình chưa hề làm chuyện gì ra hồn trước mặt cô. “Vậy thì là ai, là ai đã đóng giả làm ông già Nô-en để khiến em vui chứ?”.

“Là anh chứ ai. Kết quả là bị kẹt trong ống khói không chui ra được, lại còn phải điều động tới mấy vệ sĩ của bố anh tới cứu viện. Người khiến cho nhà em cả đêm không tài nào ngủ được cũng là anh”. Ít nhiều gì họ cũng là thanh mai trúc mã, ở cùng một khu nhà, vậy mà anh lại không biết ống khói đó được giữ lại từ thời trước, nên chắc chắn là không thông xuống phòng rồi.

“Đinh Mỹ Mẫn, rốt cuộc thì em có lương tâm hay không thế? Tại sao lúc nào cũng chỉ nhớ tới kết quả của sự việc? Tại sao không nghĩ tới tấm lòng và mục đích tốt đẹp ban đầu của anh chứ?”.

“Bởi vì kết quả bao giờ cũng làm cho người ta dễ nhớ hơn!”.

Câu nói mang hai tầng nghĩa của cô khiến Giả Thiên Hạ đột nhiên im bặt. Đúng vậy, cái khiến cho người ta nhớ tới luôn là kết quả không thể nào thay đổi được. Cũng giống như hôn nhân của hai người, quan hệ của anh và cô hiện nay...

Thực sự là không thể thay đổi được nữa sao? Những gì anh nên làm, anh có thể làm thì đều đã làm hết rồi. Nếu như người phụ này vẫn kiên quyết không thay đổi, thì anh cũng chẳng thể nói gì được nữa! Mím cười chúc phúc cho cô ư? Xin lỗi, điều đó là không thể nào! Vậy thì đành nhắm mắt, coi như không nhìn cho xong!

Gần đây căn nhà của Đinh Mỹ Mẫn trở nên vô cùng náo nhiệt, có rất nhiều người tới thăm cô. Thậm chí cô cũng cảm thấy ngạc nhiên đôi chút trước sự yêu mến mà mọi người dành ỉnh.

Giả Thiên Hạ nhiều ngày liền không về nhà vào buổi tối, đã thế còn dẫn tới một vị khách hoàn toàn nằm ngoài dự tính của Mỹ Mẫn.

Người này đã “thoái ẩn giang hồ” rất lâu rồi, thế nhưng trên “giang hồ” vẫn còn rất nhiều truyền thuyết về bà. Bà có uy nghiêm rất lớn, đủ khiến Đinh Mỹ Mãn không dám nói thêm bất cứ câu nào, ngay lập tức mời bà vào nhà.

Không khí trở nên nặng nề. Mỹ Mãn đặt hai tay trên đùi, ngồi thẳng lưng, cúi thấp đầu xuống, trông chẳng khác nào một cô con dâu đang bị mắng mỏ, đôi mắt không ngừng liếc lên lên nhìn người phụ nữ trước mặt.

Đó là một người phụ nữ tràn đầy khí chất cao sang, mặc chiếc áo sơ mi trắng vừa vặn với người, kết hợp với chiếc quần ống rộng màu trắng, mái tóc được chải gọn gàng làm toát lên vẻ uy nghiêm lạ thường. Tay bà đang cầm chiếc cốc, đôi môi đỏ thắm nếm ngậm cà phê. Trên thành cốc còn lưu lại vết son, khiến cho vẻ nữ tính của bà càng nổi bật.

“Tôi đã nói ngay từ đầu là hai người có tính cách quá cố chấp thì không thích hợp ở bên nhau mà”. Một hồi lâu, cuối cùng bà cũng lên tiếng.

“Dạ đúng, dạ đúng ạ”. Mỹ Mãn gật đầu lia lịa, tâm phục khẩu phục đồng ý với câu nói của bà. Nếu so với khí thế mang đậm chất xã hội đen của Giả đại lão gia, thì người phụ nữ trước mặt cô có lực sát thương mạnh mẽ hơn. Bà hoàn toàn có thể không nói bất cứ điều gì, chỉ cần ngồi đó thôi cũng đã đủ uy nghiêm khiến cho Mỹ Mãn cảm thấy áp lực tới mức phải nín thở.

“Vậy tôi đã bao giờ nói với cô rằng, cô hoàn toàn không xứng với con trai tôi không?”.

“Có ạ, có ạ...”. Đã thế còn không chỉ nói một lần.

“Đinh Mỹ Mãn, ngẩng đầu lên cho tôi xem nào”. Người phụ nữ đó bắt đầu nói nặng lời hơn, bà đổi cách vát chân từ bên trái sang bên phải, trông vô cùng cao quý. “Tôi cứ tưởng rằng, lần này cô hạ quyết tâm quay trở lại, ít nhất cũng phải có chút thay đổi, ai ngờ vẫn vô dụng như thế!”.

“Cháu...”. Mỹ Mãn hít một hơi thật sâu, muốn đưa lời phản biện, nhưng sau khi bị người đối diện liếc nhìn thì lập tức khí thế chùng ngay xuống. “Đúng... đúng là vậy...”.

“Khí thế dùng dùng trút giận lên con trai tôi của cô đi đâu mất rồi? Không phải bố cô vẫn thường tự xưng mình là nhà giáo nhân dân sao? Sao thế? Lẽ nào ông ấy chưa từng dạy cô nói câu hoàn chỉnh là như thế nào ư?”.

Nghe dứt lời, Mỹ Mãn lại càng im lặng, càng cúi thấp đầu hơn.

Bà Giả than thở một lúc, rồi chuyển sự chú ý sang bàn tay đang băng bó chằng chịt của Mỹ Mãn, đôi mày bông cau lại, quan tâm hỏi thăm: “Bàn tay cô bị sao thế?”.

Đinh Mỹ Mãn mồm miệng méo xẹo, vẫn cúi thấp đầu, thành thật kể lại toàn bộ đầu đuôi câu chuyện không thiếu chi tiết nào. Một hồi lâu sau, cô không thấy bà Giả có bất cứ phản ứng nào nên hiếu kỳ liếc nhìn lên, vừa hay bắt gặp đúng đôi mắt đang bùng bùng lửa hận của bà.

“Tôi đã nói với lão già đáng chết đó từ lâu rồi, đừng có qua lại, quan hệ gì với bọn đó nữa”. Nếu như không phải quan hệ xã hội của bố Thiên Hạ quá đối phức tạp, khiến bà cảm thấy cuộc sống không có chút cảm giác an toàn nào thì năm đó bà đã không nhất quyết đòi li hôn như vậy. Nhiều năm nay, bà đã thực sự đã nhìn thấy lão già đáng chết ấy có nhiều thay đổi, không ngờ vẫn không thể dứt khoát được với lũ người đó.

“Mà... Bác Giả, bác ấy có phải là quân bán nước cầu vinh không ạ?”. Mỹ Mãn cũng có đôi chút do dự, nói cho cùng thì đây cũng là chuyện riêng của nhà họ, cô không nên hỏi nhiều. Nhưng cô thực sự quan tâm xem việc này liệu có liên quan gì đến Giả Thiên Hạ không?

“Quân bán nước cầu vinh?”. Một cụm từ với ý nghĩa thâm sâu! Bà Giả cau mày nhưng không hề có ý giấu giếm chuyện gì. “Không phải! Lão già đáng chết đó chỉ buồn lậu đồ giả ra nước ngoài thôi”.

Mỹ Mãn gật đầu như đã tỉnh ngộ ra nhiều điều, nghe ra thì cũng không đến nỗi quá đáng ghét! Nhưng nhìn từ góc độ luật pháp thì đó cũng là một tội danh lớn rồi!

“Không nhắc tới lão già đó nữa! Có còn nhớ tôi đã nói người phụ nữ như thế nào mới xứng đáng với con trai tôi không?”

“Dạ...”. Những yêu cầu khắt khe đó, cô có muốn quên cũng chẳng thể nào quên nổi.

“Rất tốt, vậy đọc lại cho tôi nghe xem nào”.

Đọc lại? Không cần thiết phải thế chứ? Bây giờ cô cũng chẳng cần phải xứng đáng với Giả Thiên Hạ mới được mà! Mỹ Mẫn định phản đối, nhưng khi bắt gặp ánh mắt của bà Giả, cô bất giác mở miệng đọc lâu lâu: “Nói tóm lại là, không nhất thiết phải xinh đẹp, nhưng trên mặt không được có bất cứ vết tích nào; không nhất thiết phải thông minh, nhưng không được vô công rồi nghề hoàn toàn; gia thế không nhất định phải giàu sang, nhưng chắc chắn phải trong sạch không dính dáng gì tới xã hội đen. Còn nói một cách cụ thể hơn, thì không hút thuốc, không đến quán bar, không lằng lơ lằng loàn, luôn giữ được sức khỏe tốt... Tất cả những điều này cháu đều đã làm tốt rồi ạ!”.

“Cô cảm thấy Mạc Tường có xứng đáng không?”. Bà Giả hài lòng gật đầu, tiếp tục hỏi.

“Làm gì có chuyện đó, cô ta kém quá xa so với các tiêu chuẩn kia!”. Đình Mỹ Mẫn vô cùng kích động trước chuyện này. Không có lí gì khi cô đã thực hiện một cách nghiêm túc và cực khổ vậy rồi, còn chưa nhận được lời tán thưởng nào, thì người phụ nữ chỉ biết dựa vào sắc đẹp và thân hình của mình lại có thể đạt chiến thắng sau cùng dễ dàng như vậy cơ chứ?

“Tôi cũng cảm thấy như thế!”. Bà Giả nhấp một ngụm trà, bỗng nhiên khí thế hạ dần. “Thiên Hạ từ chức rồi đó, cô đã biết chưa?”.

“Dạ”. Không phải Đình Mỹ Mẫn giả vờ ngạc nhiên, mà dạo này cô phải ở nhà “dưỡng thương”, Giả Thiên Hạ đã xin cho cô nghỉ phép dài ngày. Những chuyện ở đài truyền hình cô không hề biết chút gì, anh cũng chẳng hề nhắc tới chuyện từ chức này.

“Chuyện nó từ chức, tôi cũng không có ý kiến gì nhiều, làng giải trí không phải chỗ thích hợp để dừng chân lập nghiệp, huống hồ nó không phải là không có đường lui! Vấn đề là tại sao sau khi từ chức nó lại sống bê tha, tiêu cực đến thế cơ chứ? Không kiếm được gì thêm mà vẫn uống nhiều rượu như vậy là sao chứ?”. Nghe ra trong lời nói của bà Giả chẳng có chút trách móc nào hết, tất cả chỉ chan chứa nỗi thương xót của người mẹ mà thôi. “Tôi đã nghĩ kĩ rồi, tính cách nó ngang ngạnh như vậy, cũng chỉ có cô mới có thể lôi nó về được. Tuy rằng tôi với ông bố của nó thường nói hai đứa không hợp nhau, nhưng mà những người phụ nữ khác thì lại càng chẳng thích hợp nổi với nó!”.

“Ý của bác là....”

“Rảnh rồi thì đến quán bar mắng nó, khuyên nó vài câu giúp tôi. Cho dù cô không còn chút cảm tình nào với nó, thì chắc cũng không muốn nó sống bê tha như vậy đúng không? Bãi chiến trường do cô tạo ra thì đích thân cô đi thu dọn đi. Nếu như cuối cùng hai đứa lại về ở bên nhau, cô cũng đừng lo lắng quá. Tôi đã giao hẹn trước với lão già kia rồi, hai đứa không kết hôn lại thì tôi và lão cũng quyết không tái hôn. Còn nếu như hai đứa đường ai nấy đi, thì phiền cô cũng cho con trai tôi một đáp án dứt khoát, đừng có lằng lằng, không rõ ràng như thế, Thiên Hạ nhà chúng tôi đâu phải đồ dự phòng chứ?”.

Đồ dự phòng? Đình Mỹ Mẫn cực kì bất bình, cho dù nhìn từ góc độ nào thì cô vẫn cảm thấy đối với Giả Thiên Hạ, mình mới là một thứ đồ dự phòng không hơn không kém! Người muốn bỏ đi liền bỏ đi chính là anh, người thấy hối hận liền quay lại cũng chính là anh. Anh đã dùng mọi lời ngon tiếng ngọt khiến cô suýt sập bẫy lần nữa, kết quả vẫn chứng nào tật nấy. Đúng là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Nếu như có người nói, cô ích kỉ coi Lăng Gia Khang chẳng khác nào thứ đồ dự phòng, thì Mỹ Mẫn cũng đành chấp nhận. Nhưng nếu bảo Giả Thiên Hạ là đồ dự phòng của cô, có đánh chết, cô cũng không thể nào chấp nhận nổi!

Liệu có nên làm theo ý của bà Giả hay không? Đây cũng là một vấn đề cần nghiên cứu.

Cô có tư cách gì để quản lý anh chứ? Nếu như Giả Thiên Hạ lại giống như lần ở bệnh viện trước đó, phũ phàng nói câu “Có liên quan tới em không?”, thì cô biết phải làm sao đây?

Sau khi tiễn chân bà Giả ra về, Đình Mỹ Mẫn vô cùng mâu thuẫn. Cô lên mạng lướt web một lát, đích thực đã đọc được rất nhiều thông tin liên quan tới việc Giả Thiên Hạ từ chức. Giới truyền thông báo đài liên chiều “mũi nhọn” về phía Mạc Tường, hi vọng có thể mọi được nguyên nhân khiến Giả Thiên Hạ từ chức từ cô ta, nhưng chẳng mấy hiệu quả. Người phụ nữ đó chẳng qua chỉ muốn đùa giỡn với phóng viên mà thôi, câu trả lời lúc nào cũng mơ hồ, lưỡng lự nước đôi.

Sau đó, Mỹ Mẫn lại vào xem hòm thư điện tử và phát hiện ra có rất nhiều email chưa đọc nên nổi hứng đọc qua một lượt.

Có thư của Lăng Gia Khang thông báo về chuyện chuyển quyền sở hữu vườn nho, thư mời cô phỏng vấn của một vài tờ báo và tạp chí, nhưng nhiều nhất vẫn là thư rác quảng cáo. Chính trong số những thư rác này, cô phát hiện thấy một thư điện tử khá khác thường mà suýt nữa đã lỡ tay xóa bỏ.

“Trước tiên phải mở đầu một câu, trò chơi này thật là vô vị. Thôi được, đi vào chuyện chính nào... Bà xã, chúc mừng một năm ngày cưới của chúng ta. Lúc xem bộ phim Đám Cưới Vàng, em có hỏi anh, đến lúc hai chúng ta tổ chức đám cưới vàng thì sẽ như thế nào? Anh đã nghĩ về việc này, có lẽ đến lúc đó trí nhớ của cả hai chúng ta đều kém đi rất nhiều, thường xuyên cãi nhau vì những chuyện mà chẳng ai còn nhớ là rốt cuộc có tồn tại hay không. Mỗi ngày sau khi dùng bữa tối xong, hai chúng ta sẽ đi tản bộ ở công viên gần nhà, anh sẽ cần nhand là em nấu cơm không ngon, còn em cầu nhand vì anh rửa bát không sạch. Nói không chừng, lúc đó, tai anh còn ngễnh ngãng, nhưng như thế lại hay, không phải nghe những lời cần nhand điếc tai của em nữa. Mấy bà lão ở xung quanh đều rất thích anh, chắc chắn em sẽ đem bức ảnh chụp khi anh tháo răng giả ra để phá hủy hình tượng đẹp đẽ của anh trong lòng họ. Mỗi dịp Tết đến xuân về, các con các cháu lại về thăm chúng ta, chúc chúng ta trường thọ. Anh liền nói sống lâu như vậy làm gì chứ, biết đâu ngày mai sẽ ngủ mà chẳng tỉnh lại nữa. Chắc em sẽ đánh vào miệng anh và bắt anh nói: “Phui phui, ăn nói lằng nhằng, ăn nói lằng nhằng”. Rồi sau đó còn bắt anh phải thề rằng không ai được chết trước cả, nếu như người này không trụ được nữa, thì người kia sẽ tự sát trước, ai không tự sát kẻ đó là đồ khốn kiếp. Bà xã à, cùng nắm tay nhau cho tới khi đầu bạc răng long như thế cũng rất là tuyệt! Còn nữa, anh thực không thích trẻ con, nhưng chỉ cần là con do em sinh ra, anh sẽ suy nghĩ đặt cho nó một cái tên thật hay. Nếu như là con gái sẽ chăm cho nó để giống như em, sau này đi “giá họa” cho người khác. Còn nếu là con trai sẽ nuôi lớn giống như anh rồi tương lai sẽ lấy một nàng dâu giống như em. Yên tâm đi, anh không phải là cầm thú, nhất định sẽ không “ra tay” với con dâu của chúng ta...”

Một đoạn văn viết rất dài, đợi tới khi Mỹ Mẫn lấy lại bình tĩnh thì cô đã mím môi khóc bù lu bù loa lên rồi.

Cô còn nhớ lúc vô tình phát hiện ra một trang web tên là “Xin chào tương lai”, trên trang đó nói, có thể nhập địa chỉ hòm thư vào, đặt thời gian ngày tháng cụ thể, đợi đến đúng thời điểm đó, hệ thống sẽ tự động gửi bức thư ấy đến cho người nhận.

Đây đích thực là một trò chơi vô vị, nhạt nhẽo, song cô nhất quyết lôi kéo Giả Thiên

Hạ phải tham gia chơi cùng mình. Nhưng Mỹ Mẫn thực sự chỉ coi đó là một trò chơi, thậm chí còn chẳng biết là sẽ nhận được một email như thế này ngày hôm nay.

Nhưng điều làm cô không thể nào ngờ được là người luôn miệng mắng mỏ cô thừa hơi mua việc như Giả Thiên Hạ lại chân thành, nghiêm túc đến vậy... Hoặc là kì thực đối với tất cả những chuyện có liên quan tới cô, từ trước tới nay anh đều nghiêm túc cả!

Mãi cho tới khi đứng trước cửa hộ số 419, Mỹ Mẫn mới cảm thấy có phải mình đã quá lỗ mãng không? Sau khi gặp anh, cô nên nói những gì đây? Ngộ nhỡ thấy anh đang mận nong, ân ái với một người phụ nữ nào đó, liệu niềm cảm động trong cô lúc này có thể tiếp tục duy trì được không?

“Đình Mỹ Mẫn!”. Ngay lúc cô đang lưỡng lự chưa biết phải làm thế nào thì bỗng có tiếng gọi. Một người đứng chắn ngay trước mặt cô.

“Hả?”. Là Tạ Mục Đường, khí thế giống như đang gặp kẻ thù sâu đậm của anh khiến cô mệt mỏi.

“Anh không phải kẻ đồng tính luyến ái”.

Người đàn ông này đúng là thù dai!

“Em đến đây làm gì?”. Sau khi trịnh trọng truyền bố về một sự thật hiển nhiên, không thể sai khác, anh mới chột nhận ra bắt gặp Đình Mỹ Mẫn ở một nơi như thế này thực sự nằm ngoài dự đoán. “Chắc không phải là em tới tìm Giả Thiên Hạ đấy chứ?”.

“Ừm, đúng thế...”. Anh có ý gì chứ, chẳng lẽ việc cô tìm gặp Giả Thiên Hạ bất thường đến vậy à?

“Không phải em đã quyết định kết hôn cùng với Lăng Gia Khang rồi sao? Vậy thì còn tới đây tìm cậu ấy làm gì nữa? Buông tha cho cậu ấy đi, cậu ấy đã bị em giày vò đến mức người không ra người, quỷ không ra quỷ rồi, em còn muốn thế nào đây?”.

Phần nộ, bất bình thay cho bạn bè. Đinh Mỹ Mẫn hoàn toàn có thể thông cảm được, cô cảm thấy hơi đuối lý nên cúi đầu lẩm bẩm: “Em đã làm cái gì đâu chứ?”.

“Thôi xin em, đừng có đưa ra bộ mặt ngây ngô vô tội đó đi! Nếu như không phải những tấm ảnh và bài viết không xác thực kia khiến em quyết định lấy Lăng Gia Khang thì liệu cậu ấy có ra tay đánh phóng viên không?”.

“Đó là vì chuyện giữa anh ấy với Mạc Tường cũng đáng rất nặng nề mà. Khi anh ấy đánh nhau với một phóng viên xong, Mạc Tường còn đích thân tới đón anh ấy nữa”. Không thể chuyện gì cũng đổ lên đầu cô được. Nếu như không phải Giả Thiên Hạ tỏ ra quá thân mật với cô ta thì liệu Mỹ Mẫn có hiểu lầm anh không chứ?

“Thật không thể hiểu nổi em, có nhiều nghi vấn như vậy sao không trực tiếp hỏi cậu ấy chứ? Chuyện gì cũng tự mình tưởng tượng, suy diễn. Hôm đó, cậu ấy có nhờ anh đến đón, nhưng anh có việc đột xuất nên đến muộn một chút. Còn về phần Mạc Tường, có lẽ cô ta tình cờ biết chuyện đó thôi”.

Mỹ Mẫn nhất thời không đối đáp được gì nữa. Mạc Đường nói không sai, có rất nhiều việc cô không hề đích thân hỏi Giả Thiên Hạ mà đều dựa vào tưởng tượng chủ quan của mình. Giữa hai người thực sự thiếu đi niềm tin, thiếu đi sự thấu hiểu lẫn nhau. Cô không hỏi, anh cũng chẳng nói, cứ như vậy hai người cứ dằn vặt, cố biến những mâu thuẫn lặt vặt, nhỏ nhặt trở thành tình trạng khó lòng giải quyết như ngày hôm nay. Bây giờ cô bằng lòng thay đổi, liệu có còn kịp nữa không?

Chẳng đợi Mỹ Mẫn nói thêm lời nào, Tạ Mục Đường đã dẫn cô vào căn phòng riêng ở phía trong cùng. Trong ấn tượng của cô thì hình như lần nào tới hội sở 419, Giả Thiên Hạ cũng đều tới căn phòng đó, nếu cô đoán không nhầm thì ông chủ quán đã để riêng căn phòng đó cho anh. Thảo nào mà giới phóng viên báo đài lại “tóm” được các tin tức của anh dễ dàng đến vậy! Tất cả những nghệ sĩ nhỏ muốn nịnh nọt nhà sản xuất, tất cả những phóng viên muốn chộp được tin giật gân đều hiểu rõ các thói quen của anh hơn cả cô. Mỹ Mẫn bỗng nhiên cảm thấy chẳng hiểu ngày xưa dựa vào cái gì mà cô nói rằng rất yêu anh.

CHOANG

Vừa mới không để tâm giây lát, trong phòng đã vọng ra tiếng đồ thủy tinh rơi vỡ khiến cho Đinh Mỹ Mẫn chú ý ngay lập tức.

“Khốn kiếp, sao cô lúc nào cũng như âm hồn bất tán vậy! Cứ gặp cô là tôi thấy mệt mỏi”. Tiếp theo đó truyền ra giọng gắt gỏng, tức giận sục sôi của Giả Thiên Hạ.

“Em chỉ là không muốn nhìn thấy anh như thế này thôi! Anh đối với chị ta tốt như vậy thì có ích gì chứ? Vì chị ta mà tự giày vò, dày dạn bản thân thì được cái gì? Người ta còn chẳng buồn nhìn anh đến một lần”.

Ấn nói láo toét! Đinh Mỹ Mẫn dễ dàng bị người khác chọc giận suýt chút nữa đã xông vào “xử đẹp” ả phụ nữ âm hồn bất tán kia. May mà Tạ Mục Đường đã kịp thời ngăn cản cô lại.

Căn phòng đột nhiên im lặng trong giây lát, sau đó lại vang lên giọng nói của Giả Thiên Hạ. Mỹ Mẫn cảm thấy vô cùng may mắn vì đã không chạy vào quấy nhiễu, nếu không e rằng cả cuộc đời này cô sẽ chẳng thể nghe được những câu nói tiếp theo của Giả Thiên Hạ.

“Tôi đã chọn cô ấy đấy, có liên quan gì đến cô chứ? Hay cô định làm cái bóng thay thế cho cô ấy? Cho dù là cô có muốn làm thì xin hãy “yêu nghề” một chút, về tô vẽ cho bản thân thành đen thui đi rồi hãy quay lại đây!”.

“Giả Thiên Hạ, anh đừng có quá đáng như thế!”. Cho dù là yêu một người đàn ông đến mức nào thì cũng phải có lòng tự tôn của mình! Trên thế giới này người đàn ông có thể lợi dụng được nhiều vô kể, đương nhiên Mạc Tường cảm thấy không cần thiết cứ nhần nhịn mãi một người như anh.

“Trước giờ tôi vẫn quá đáng như vậy thôi!”.

“Đừng cho rằng em không biết đến những phi vụ làm ăn mờ ám, phi pháp của anh với bố anh! Nếu như em “khui” chuyện này ra, anh đừng hòng tồn tại trong ngành này được nữa!”.

Câu nói đó đem lại một hiệu quả không ngờ, mọi tiếng động trong căn phòng dường như ngừng lại. Lúc này, Giả Thiên Hạ cau mày, nhìn Mạc Tường với ánh mắt vô cùng đáng sợ. Một lúc lâu sau anh mới bình thần hỏi: “Cô biết được những gì?”.

Nghe ra thì giọng điệu đã bình tĩnh nhiều, không còn khí thế kích động như trước nữa. Mạc Tường những tưởng mình đã đạt được ý định – quả nhiên bất cứ ai cũng đều có điểm yếu – cô hást cảm, cười nhạt: “Ví dụ như chuyện anh giải quyết phiền toái giúp bố anh, sau đó bị người ta gài bẫy buôn lậu, để chạy trốn, anh bắt đắct dĩ phải li hôn với Đinh Mỹ Mãn”.

“Hử...”. Anh cười lạnh nhạt, vẻ khinh bỉ. Giả Thiên Hạ đứng dậy, chẳng hề tránh né mà giẩm thẳng lên đồng vụn thủy tinh khi nầy, tiếng thủy tinh vỡ vụn ra, cộng thêm tiếng cười của anh khiến cho không khí trở nên vô cùng nặng nề. “Cô không phải là người duy nhất biết, nhưng cô có hiểu vì sao không có ai dám nhắc lại chuyện đó không?”.

Khí thế áp đảo làm người khác chỉ nhìn thôi đã thấy ớn lạnh đó khiến Mạc Tường sợ hãi, lùi lại sau vài bước, không dám nói thêm gì nữa.

“Có rất nhiều việc cô không nên biết thì đừng có đào sâu tìm hiểu, biết càng nhiều đồng nghĩa với việc những ngày tháng tự do, thoải mái của cô càng ngày càng ngắn lại đấy...”.

Mỹ Mãn không nghe rõ sau đó hai người họ còn nói thêm những gì nữa, chỉ cảm giác cả thế giới dường như sắp nổ tung, cô không thể nào “tiêu hóa” được tất cả thông tin này một cách quá nhanh như thế! Bị gài bẫy buôn lậu, bán đấu giá, người đàn ông mặt sẹo, li hôn... Những cụm từ này đứng riêng rẽ thì cô đều hiểu hết, thế nhưng khi kết hợp tất cả lại thì cô thực lòng không hiểu nổi mình phải phản ứng như thế nào đây. Thảo nào mà khi đó Giả Vượng Bảo lại bảo cô nên đến nhà hàng đó. Thực ra không phải vì đoán trước được rằng sẽ có người phải lòng cô mà có lẽ là đoán ra cô sẽ chạm mặt người đàn ông mặt sẹo, cố ý tạo cơ hội cho Giả Thiên Hạ có thể nói lại đầu đuôi chân tướng sự việc năm xưa. Chỉ nghĩ đến đây thôi, cô đã chẳng còn biết nên khóc hay nên cười, vốn dĩ cho rằng bản thân mình chịu biết bao uất ức, đau khổ, cho rằng mình chính là người bị ruồng bỏ, thế nhưng đến lúc này, cô mới nhận ra kì thực mình lại luôn được bao bọc, bảo vệ tốt nhất. Hồi đó sợ dĩ anh biến mất nhanh như thế ngay sau khi li hôn chẳng qua là tránh cho cô phải chịu liên lụy mà thôi. Tại sao anh lại không nói ra chứ? Hay là anh cho rằng cô không có dũng khí và bản lĩnh để cùng anh chạy đến cùng trời cuối đất? Thảo nào mà Giả đại lão gia lại không thích cô đến vậy, có lẽ vì nghĩ rằng cô sẽ đưa ra lựa chọn bỏ rơi anh đúng vào thời điểm nguy hiểm nhất! Có trời làm chứng, từ đầu đến cuối chẳng ai hỏi qua ý kiến của cô.

“Em không sao chứ?”. Liếc qua thấy vẻ mặt trắng bệch của Đinh Mỹ Mãn, Tạ Mục Đường hỏi.

“Tại sao anh ấy không nói ra sớm?”. Mỹ Mãn chớp chớp mắt, nhìn lên khuôn mặt của Tạ Mục Đường, đôi môi bỗng mấp máy, lúc này cô thật giống như đang nằm mơ vậy!

“À, chuyện này anh cũng mới biết gần đây thôi! Hôm mà Tiểu Ái hiểu lầm anh với Mạc Tường, chính là vì Tiểu Tường đã nhắc tới chuyện đó với người khác, anh nghe thấy nên mới đuổi theo truy hỏi đến cùng. Chính Mạc Tường cũng không mấy chắc chắn, chỉ là nghe mấy lời cầu nhàu của Giả đại lão gia cùng với suy diễn của bản thân rồi lắp ghép cả câu chuyện này lại. Anh đã tìm Thiên Hạ để xác nhận lại chuyện này. Trước giờ, cậu ta đều không thích bố mình liên can đến những người đó nên thường tự mình đi giải quyết. Thiên Hạ rất cẩn trọng, sợ bị người ta bắt gắph cho nên thông thường sẽ không lái xe của mình đi làm việc. Ngày hôm đó, vì đột nhiên em gọi điện đến đòi li hôn nên cậu ấy mới hoảng loạn quá, để cho lũ người kia thừa cơ chèn ép”.

“Tại sao anh ấy lại không nói sớm?”.

Mỹ Mãn bức xúc hét to đến mức cho dù những người trong phòng kín kia đang cãi nhau thì cũng không thể phớt lờ được.

Giả Thiên Hạ bỗng nhiên cảm thấy không ổn, sau khi mở cửa và bắt gặp khuôn mặt của Đinh Mỹ Mãn, anh buồn phiền nhắm mắt lại. Phản ứng đầu tiên là muốn đưa tay ra kéo cô vào lòng, nhưng động tác của Đinh Mỹ Mãn nhanh hơn anh tưởng rất nhiều. Ngón tay anh vừa mới chạm vào vạt áo thì cô đã quay người bỏ chạy.

11. Chương 18-end

Chương 18: Đoạn kết

Sắp đến Tết rồi, không khí lễ tết nhộn nhịp lan tỏa khắp nơi. Mỹ Mẫn thực lòng không biết mình phải đi đâu, mong muốn duy nhất của cô lúc này là phải bình tĩnh lại, suy nghĩ cho thật kĩ càng mọi thứ.

Cô đã chạy rất lâu, mãi cho tới khi mệt quá chẳng nhấc nổi chân nữa, lặng đứng nhìn dòng người đua nhau đi dạo phố, cô mới dần hiểu được câu nói trước kia của Lăng Gia Khang: “Sợ em bị lạc đường”.

Đây có lẽ chính là “lạc đường” thật! Mỹ Mẫn chẳng biết mình nên rẽ về lối nào nữa. Đầu óc cô hỗn loạn, những chuyện trước kia bỗng nhiên đảo lộn tất cả. Cơn gió lạnh thổi tạt vào mặt khiến cô bất giác ôm chặt lấy quần áo, ngốc nghếch đứng ở trước một cửa hàng. Chẳng có bất kì suy nghĩ gì trong đầu, chỉ là cứ đứng ngây người ra vậy thôi. Bên cạnh cô lúc này còn có một người đàn ông lạ mặt ôm trên tay một bó hoa tươi thắm, chốc chốc lại thấy anh ta đưa tay lên xem đồng hồ. Nhìn thấy ánh mắt của Mỹ Mẫn, anh liền nở nụ cười ngại ngùng. Chắc là anh ta đang đứng đợi ai đó! Khoảng hơn một tiếng đồng hồ sau, cuối cùng người anh ta đợi cũng đến, tất cả vết tích mệt mỏi, chán nản trên mặt anh đều biến mất. Mỹ Mẫn nghiêng đầu nhìn đôi tình nhân chẳng hề quen biết kia tay trong tay dần dần rời khỏi. Tình yêu đơn thuần, giản dị, không chút lờn loẹt, phức tạp khiến cô không khỏi ngưỡng mộ.

Đang lúc cảm thấy chán nản nhất thì bỗng nhiên chiếc di động của cô reo lên.

“Em đang ở đâu thế?”.

“Giả Thiên Hạ, em bị lạc đường rồi, em phải làm thế nào để về nhà đây?”. Giờ không phải lúc làm mình làm mẩy, cô đang rất lạnh, rất đói và rất muốn về nhà, nhưng cô thực sự chẳng nhận ra đây là đâu cả, bất lực trả lời anh pha chút than thở.

“Em thử nhìn xung quanh xem có tòa nhà hay công trình nào đặc biệt không?”.

Giọng nói của anh rất bình tĩnh nhưng vẫn không giấu được sự lo lắng. Không những vậy, nó còn cũng vô cùng âm áp khiến Mỹ Mẫn bất giác hít một hơi thật sâu, bỗng nhiên cảm thấy mình chẳng xứng đáng nhận được sự quan tâm chăm sóc tận tình của anh như thế. Cô mím chặt môi, một hồi lâu vẫn chẳng nói tiếng nào, sau cùng thì ngang ngạnh dập máy điện thoại.

Những người bảo hai người không hợp nhau thật chẳng sai chút nào. Giả Thiên Hạ cũng không sai, tất cả mọi vấn đề trước giờ đều không xuất phát từ lỗi của anh mà chính là do cô. Rõ ràng cô là người không tận tâm chăm sóc cho người khác, không biết cách dịu dàng mềm mỏng, trước giờ chẳng hề để ý đến cảm nhận của anh, lúc nào cũng chỉ biết ương ngạnh, cứng đầu. Có thể những gì cô phải chịu đựng không hề ít nhưng khi đặt lên so sánh với Giả Thiên Hạ thì thật chẳng khác nào muối bỏ bể!

Thở một hơi dài, cô đẩy cửa tiến vào khu mua sắm lớn, định học theo những người phụ nữ trên phim truyền hình, đi mua sắm điên cuồng cho quên đi mọi ưu tư sầu não.

Chỉ có điều, với một người phụ nữ lâu ngày không đi mua quần áo, thỉnh thoảng cho phép thoải mái thì chẳng khác nào “tiêu pha phá hoại triệt để”. Đi từ đầu phố đến cuối phố, rồi từ cuối phố lại lượn lên đầu phố, “chiến lợi phẩm” của Đinh Mỹ Mẫn nhiều đến mức gần như không xách nổi thêm được gì nữa. Ngay lúc đang suy nghĩ xem có nên mua một chiếc va li để nhét tất cả những thứ đã mua vào không thì ánh mắt cô bất giác ngừng lại ở một cửa hàng ngay trước mặt.

Người ta vẫn bảo “Trong trái tim của mỗi người phụ nữ đều có một búp bê Barbie”.

Đến lúc này Đinh Mỹ Mẫn mới ý thức được rằng mình cũng là một người phụ nữ bình thường như bất cứ ai! Đứng trước cửa tiệm bày bán búp bê Barbie, nhìn vào bộ váy cưới bằng lụa sang trọng, quý giá mà Barbie mặc, nhìn quả bí ngô đang được treo lơ lửng trên không, rồi con bạch mã với đôi cánh thiên thần... cảnh tượng như ở chốn thần tiên ảo mộng ấy khiến Đinh Mỹ Mẫn không thể chớp mắt.

“Lẽ nào không có ai nói với em rằng, không nói “tạm biệt” mà đã dập điện thoại là hành vi bất lịch sự à?”.

Cô đang suy nghĩ rất chú tâm thì bỗng nhiên có đôi tay xuất hiện ngay trước mắt cô, tiện thể kéo cô ngã vào vòng tay ấm áp quen thuộc của mình. Đây là một cái ôm vô cùng lãng mạn và ngọt ngào, một tay anh ôm lấy đôi vai cô, cánh tay kia chống lên tấm cửa kính trước mặt, khiến cho Mỹ Mẫn không biết trốn tránh vào đâu nữa. Nhìn vào bóng dáng của Giả Thiên Hạ phản chiếu trên tấm kính, cô bắt lực nhắm mắt, cúi đầu, chẳng còn muốn chống trả nữa, để mặc mình chìm đắm trong vòng tay anh. “Làm thế nào mà anh tìm thấy được em?”.

“Có lẽ do tâm linh tương ứng đó!”. Anh cười, thái độ vẫn bất cần như mọi khi.

“Lúc đó tại sao lại không nói với em? Hay là chính anh cũng cho rằng khi biết chuyện, em sẽ vứt bỏ anh một mình đối mặt với hiểm nguy?”.

“Anh thực lòng muốn nói cho em biết, thậm chí còn đặt vé máy bay chuẩn bị cùng em cao chạy xa bay, thế nhưng em đâu có cho anh cơ hội!”.

Đinh Mỹ Mẫn mãi mãi chẳng bao giờ quên, lần đầu tiên khi cô nhắc tới hai chữ “li hôn”, anh đã vô cùng kinh ngạc, sau đó trả lời lại cô rằng: “Sau này em đừng bao giờ nói đùa kiểu này nữa!”.

Chính cô cũng nghĩ có lẽ mình chỉ đang gây chuyện vô lí mà thôi, giữa vợ chồng với nhau tránh sao khỏi những lúc cơm chẳng lành, canh chẳng ngọt? Những lúc cãi cọ cũng khó tránh được lấy việc “li hôn” ra để chèn ép người còn lại. Trên thực tế, khi nói ra những lời này, trong lòng đều đoán chắc là người kia không dám và cũng chẳng nỡ, cho nên đây mới được gọi là “tuyệt chiêu” ra tay tất thắng. Tuy nhiên có một số đôi vợ chồng vẫn chưa thấu hiểu nhau sâu sắc lắm đã sử dụng nó một cách không suy nghĩ, khiến cho hai bên cùng bị tổn thương, sau cùng tất cả đã thành sự thật. Cô và Giả Thiên Hạ chính là một trong số những đôi vợ chồng như thế.

Đến hôm sau, cô định không để tâm đến chuyện đòi li hôn nữa thì bỗng nhiên, các tin đồn thất thiệt về anh đồn dập ập tới. Trong đó, nhiều nhất chính là chuyện của anh với Mạc Tường. Ngay lúc cô đang không ngừng nhắc nhở mình không nên suy nghĩ linh tinh thì Mạc Tường đã tìm đến tận nhà với khuôn mặt tỏ non vô tội.

“Chị Mỹ Mẫn, nếu như không có sự nâng đỡ của chị thì em nào có ngày hôm nay. Cho dù thế nào đi nữa thì em cũng không muốn làm chị tổn thương, cho nên em quyết định chủ động rút lui. Chị cũng đừng trách cứ anh Thiên Hạ, tất cả đều do phóng viên thêu dệt linh tinh đấy! Em và anh ấy... chỉ là “ý loạn tình mê” quần nhau đúng một lần duy nhất... Thật đó, chỉ có đúng một lần thôi. Anh ấy đã từng nói phải chịu trách nhiệm với chị đến cùng, chắc chắn không dễ dàng gì li hôn. Chị cũng đừng truy hỏi anh ấy, anh ấy vẫn rất coi trọng chị, chắc chắn sẽ không thừa nhận đâu...”.

Đến tận bây giờ, cô vẫn còn nhớ như in từng câu từng chữ Mạc Tường đã nói khi ấy. Trí tuệ của Đinh Mỹ Mẫn vốn chẳng cao, chỉ số IQ thấp đến mức không thể tin nổi, lại đang ở trong trạng thái vô cùng phần nộ, cô chẳng còn tâm tư nào đi suy ngẫm xem lời nói của Mạc Tường thật giả ra sao nữa!

“Ý loạn tình mê!”. Đó cũng chỉ là những lời từ một phía Mạc Tường nói ra, cô ta thậm chí đã dự liệu được tất cả. Việc xảy ra rồi, bây giờ ngồi nghĩ lại, Mỹ Mẫn mới nhận thấy toàn bộ sự việc thực sự vô cùng hoang đường, chỉ vì Giả Thiên Hạ cuối cùng lại đồng ý li hôn với cô và đột nhiên biến mất nên cô không thể nào không tin tưởng lời nói của Mạc Tường được.

Tối hôm đó, cô mệt mỏi chán nản, gọi điện thoại cho anh, liên tục nhấn mạnh anh phải nhanh chóng về nhà để li hôn.

Nếu như không có cuộc điện thoại đó thì có phải Giả Thiên Hạ sẽ không xảy ra chuyện gì không?

Phải chăng hôm đó, cô không giả vờ ngủ mà nói chuyện hân hoan cùng anh thì Thiên Hạ sẽ thành thật kể mọi chuyện cho cô, rồi hai người cùng nhau cao chạy xa bay?

Nếu như hôm đó, cô lấy hết can đảm nói ra hết tất cả mọi chuyện về Mạc Tường thì có lẽ hai người họ đã không phải đi một vòng xa đến vậy!

Chỉ tiếc là trên đời này không có nhiều chuyện “nếu” như thế, Mỹ Mẫn chỉ đành tự hỏi lẽ nào cô lại muốn bỏ lỡ một lần nữa, để sau này phải hối hận, tiếc nuối.

“Lần sau nếu muốn ra ngoài mua sắm, em làm ơn hãy mặc nhiều áo hơn một chút nhé!”. Thiên Hạ vừa nói, vừa cởi áo ngoài khoác lên người cô, cẩn thận cài khuy. Khi nhận thấy sẽ không còn chút gió nào có thể lùa vào, anh mới hài lòng gật đầu, cầm tay cô: “Đi nào, về nhà thôi!”.

Giọng nói ầm ập của anh khiến cô như bừng tỉnh, Mỹ Mãn ngược đầu ngẩng người nhìn anh một hồi lâu rồi mới hỏi: “Chỉ một khoảng thời gian ngắn nữa thôi là em lại có tiền, anh nói xem liệu mình có mua lại được căn nhà trước kia không?”.

“Mua lại làm cái gì? Khốn khiếp, chắc không phải em muốn sau khi kết hôn với Lăng Gia Khang sẽ chuyển vào đó ở đấy chứ?”.

“Em và anh ấy đâu có dự định kết hôn...”.

“Thế tại sao em lại nói với anh ta cụm từ “vợ chồng cùng sở hữu tài sản” chứ?”.

“Đó là em nói đùa với anh ấy thôi, giữa bạn bè với nhau đùa như vậy cũng đâu có gì lạ lùng”.

“Bạn bè? Bạn bè liệu có cần thiết phải cùng bàn luận sửa sang nhà cửa thế nào không? Lại còn theo phong cách Địa Trung Hải đáng ghét nữa chứ!”.

“Đó là bọn em đang thảo luận về việc sửa sang khu vườn nho thôi mà”.

“Vậy còn câu “khi nào rảnh đi kí kết” nghĩa là gì thế?”.

“À, đó là vì em muốn bán vườn nho đó đi nên đương nhiên là cần phải kí kết rồi”.

“...Vậy người đàn ông không chịu chụp ảnh cưới, còn chẳng bằng nổi một tên thái giám là ai?”. Câu hỏi này có phần thừa thãi, có lẽ anh đã đoán ra ít nhiều rồi.

“Là anh chứ ai!”.

Giả Thiên Hạ và Đinh Mỹ Mãn cùng xin thôi việc, xa rời tầm ngắm của công chúng, thế nhưng hàng ngày hai người họ vẫn vô cùng bận rộn.

Nghe nói lần này Giả Thiên Hạ thật sự nghiêm túc, muốn tổ chức cùng Đinh Mỹ Mãn một hôn lễ thật hoành tráng chứ kiên quyết không chịu làm người đàn ông thua kém cả thái giám.

Chuyện này cơ bản chẳng có gì khó khăn hết, ảnh cưới đã chụp xong, mọi chi tiết nhỏ trong đám cưới đều đã được sắp xếp đâu vào đấy rồi, tất cả các bước chuẩn bị để tổ chức lễ cưới đều diễn ra thuận lợi, thậm chí thiệp cưới đã in xong xuôi.

Thế nhưng anh vẫn chưa được toại nguyện, hàng ngày vẫn bận rộn đến tối mất tối mũi.

Trước giờ, anh chưa bao giờ nghĩ rằng thì ra cả anh và Đinh Mỹ Mãn đều có tiềm năng làm tú ông, tú bà, ngày nào cũng tất tưởi đi tìm người phụ nữ thích hợp cho Lăng Gia Khang. Vậy mà tên đáng ghét đó thật khó hầu hạ, hoặc là chê người ta gầy quá khó nuôi, hoặc là chê người ta béo quá sẽ ăn hết cả “tài sản” của anh ta... Tóm lại là tất cả các loại lí do đều được Lăng Gia Khang nêu lên hết.

Cho dù là vậy nhưng Giả Thiên Hạ vẫn cam tâm tình nguyện vất vả đi khắp nơi tìm người để cho Gia Khang xem mặt. Nguyên nhân chỉ có một, đó là trước đây giữa Lăng Gia Khang và bà xã của anh đã từng có đoạn đối thoại như sau:

...

“Để cho công bằng, em đã kết hôn một lần rồi, còn anh thì chưa có lần nào hết. Cho nên, đã là bạn bè với nhau thì nên thấu hiểu cảm nhận của người kia đôi chút!”.

“Nói đùa sao? Như thế thì sao gọi là công bằng được? Phải chăng nếu như anh chỉ kết hôn một lần thì cả đời này em không thể tái giá lần nữa?”.

“Anh đâu dám yêu cầu khát khe đến thế. Chỉ ít là đợi sau khi anh kết hôn, em hãy tái giá!”.

“Ai thèm quan tâm đến việc của anh chứ?”.

“Không quan tâm? Vậy thì người dẫn chương trình bên em đang thiếu, có lẽ anh cũng chẳng cần phải để tâm đâu, đúng không?”.

“Thôi được! Anh không lấy thì em không kết hôn!”.

“Ngoan lắm!”.

HẾT

luha

Chú thích

1 - Ở Trung Quốc, cho ai đội mũ xanh có nghĩa là ngoại tình.

2 - Truyện kể rằng, khi xưa Bá Nhạc đi tìm thiên lí mã mãi mà không được. Bỗng một hôm khi đi qua chợ, ông nghe thấy tiếng kêu đặc trưng của loài ngựa ngày chạy vạn dặm này. Ông liền vào gặp ông chủ ngựa thông báo rằng, trong đàn có thiên lí mã. Khi ông chủ này dắt hết ngựa ra, Bá Nhạc lại không thấy con nào có tính chất của thiên lí mã. Thế nhưng sau khi hỏi kĩ, mới biết bên trong vẫn còn một con ngựa gầy ốm, không chịu nghe lời, hơn nữa trên người còn rất nhiều vết thương. Bá Nhạc mua con ngựa này về với giá tiền thấp, sau một thời gian chăm sóc, chú ngựa đó cho thấy rõ bản lĩnh của một thiên lí mã siêu phàm.

3 - Quạ Vàng (Nhân vật muốn nói đến giải Kim Mã, nhưng không nhớ ra)

4 - Chim Khách Vàng

5 - Vẹt Vàng

6 - Chim Oanh Vàng

7 - Cách đọc giống như “For one night” trong tiếng Anh.

8 - Tư Mã Quang là một vị quan nổi tiếng thanh liêm và thông minh tuyệt đỉnh thời Tống. Câu chuyện đập bể xảy ra khi ông còn nhỏ, ra phố chơi cùng các bạn. Có một người bạn nghịch ngợm trèo lên thành chiếc bể nước bằng sành lớn, không may trượt chân ngã vào trong bể. Trong khi tất cả các bạn nhỏ khác đều sợ hãi khóc lóc đi cầu cứu, Tư Mã Quang vẫn rất bình tĩnh, nhặt một hòn đá ném mạnh, đập vỡ bể, cứu người bạn kia. Câu chuyện này khiến tiểu Tư Mã Quang nổi tiếng khắp nơi về trí thông minh và sự điềm tĩnh khi gặp hiểm nguy cho dù còn nhỏ tuổi.

9 - Võ Tòng và Tây Môn Khánh đều là nhân vật trong tiểu thuyết Thủy hử (Thi Nại Am).

10 - Trình diễn lần đầu, lần đầu tiên xuất hiện trước công chúng.

11 - Sự kiện Hồ Môn đốt thuốc khơi mào cho chiến tranh Nha phiến của Trung Quốc diễn ra vào tháng 6 năm 1839. Lâm Tắc Từ đã ra lệnh cho thiêu huỷ toàn bộ số nha phiến thu được của thương gia nước ngoài tại bờ biển Hồ Môn, Trung Quốc.

12 - Chú họ thứ mười bốn.

13 - Lý Ninh sinh ngày 8 tháng 9 năm 1963 là một cựu vận động viên thể dục và doanh nhân Trung Quốc. Ông là một trong những vận động viên xuất sắc nhất của thể dục Trung Quốc với 3 huy chương vàng tại Thế vận hội mùa hè 1984, đồng thời được mệnh danh là “Hoàng tử thể thao”. Lý Ninh cũng là người sáng lập và là chủ tịch của tập đoàn sản xuất dụng cụ thể thao hàng đầu Trung Quốc Li-Ning Company Limited.

14 - Bao vây bốn phía.

15 - Kẻ sĩ có thể dạy dỗ được.

16 - Trong tiếng hán, “ếch” được gọi là Ngưu Oa nên đồng âm với Ngưu – nghĩa là con “trâu

17 – Bữa tiệc mà Hạng Vũ mời Lưu Bang làm khách, Lưu Bang ở thế nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc

18 – Tử đằng: Phần tử ngoan cố, ý Lâm Ái muốn nói Mục Đường cùng một giuộc với Giả Thiên Hạ

19 - Trận đào hoa: Trận pháp nổi tiếng của Đông Tà Hoàng Dược Sư, một nhân vật trong Anh hùng xạ điêu của Kim Dung.

20 - Đại Ngọc đốt thơ: Tình tiết trong truyện Hồng lâu mộng (Tào Tuyết Cần). Phượng Thư, chị dâu của Bảo Ngọc đã dùng kế “tráo giường đổi cột” để lừa Bảo Ngọc lấy Bảo Thoa. Đại Ngọc đau khổ tuyệt vọng nên mang tâm bệnh. Nàng đốt thơ, đốt khăn để dứt tình rồi chết trong nỗi uất ức oán hận lúc cả nhà mừng đám cưới Bảo Ngọc.

21 - Nghĩa là người đỡ đầu.

22 – Trác Văn Quân và Tư Mã Tương Như thâm thương trộm nhớ nhau, nhưng do gia đình Trác Văn Quân giàu có nên chê gia cảnh nhà Tư Mã Tương Như, Trác Văn Quân đành cảm bỏ đi theo Tư Mã Tương Như. Do cuộc sống khó khăn, Trác Văn Quân liền đem trang sức của mình ra cầm cố mở quán rượu trực tiếp bán hàng, còn Tư Mã Tương Như thì đi làm công cho người ta.

23 - Hoàng Lão Tà: tức Hoàng Dược Sư, cha của Hoàng Dung trong tiểu thuyết Anh hùng xạ điêu (Kim Dung).

24 – Nghĩa là lo lắng những việc không cần thiết, tương ứng với câu “lo bò trắng răng”.

25 – Ý nói chuyện tình yêu tưởng như sắp vụt tắt nhưng đột nhiên lại lóe sáng tia hi vọng mới.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/my-man-de-nhat-thien-ha>